

*Slujitori
și
slujitoare*

Volumul 2

Walter Keune

Cuprins

Prefață.....	1
Tânărul care l-a însoțit pe Saul în căutarea măgărițelor.....	2
Cântărețul cu harfa	4
Nepotul apostolului Pavel	6
Slujitorul lui Ilie pe Carmel.....	9
Fiica lui Iefta	13
Purtătorul armelor lui Goliat	17
Purtătorul de arme al lui Ionatan	19
Slujitorul lui Lot	22
Cei doi slujitori ai lui Avraam	24
Pura, slujitorul lui Ghedeon.....	28
Băiatul cu pâinile și pești.....	31
Omul din Sihem.....	34
Băiatul care îl conducea pe Samson	36
Slujitoarele lui Boaz	38
Păzitorul oilor lui David	41
Cele patru fete ale lui Filip	44
Fetița de la Naaman	47
Traducătorul lui Iosif.....	50
Administratorul casei lui Iosif	53
Slujitorul lui Elisei.....	56
Slujitorul și securea pierdută	59

Slujitorul împăratului din Siria.....	62
Copilașul din mijloc	65
Unul dintre tâlharii de pe cruce	68
Celălalt tâlhar de pe cruce	71
Debora, mama adoptivă a Rebecăi	74
Slujitoarele Rebecăi.....	77
Personalul însoțitor al slujitorului	79
Prietenii lui David, care îi adus apă.....	82
Femeile, care I-au slujit	85
Slujitorul din sinagogă.....	88
Femeile de seamă	91
Soacra lui Petru	94
Femeia gârbovă	97
Maria, mama lui Ioan Marcu	101
Andrei	104
Casa lui Ștefana	107
Baruc, scriitorul lui Ieremia.....	109
Moașa	112
Ana	115
Vecinii	118
Profanatorul sabatului.....	121
Teoreticianul.....	124
Fiul lui Isaia.....	127
Mai-marele paharnicilor	131

Mai-marele brutarilor	134
Șama	138
Ahicom	141
Sopater.....	144
Clement	148
Abişai.....	152
Țadoc	156
Baruc, fiul lui Zabai.....	160
Sila.....	164
Arhip.....	168
Slujitorul împărătesc.....	171
Poporul din țară	175
Dimitrie	179
Blestemătorul.....	183
Centurionul de la cruce.....	187
Tânărul cu învelitoarea de in	191
Tânărul din dreapta mormântului	194
Băiatul văduvei lui Sarepta.....	197
Guvernatorul împăratului Areta	200
Omul din Luz.....	204
Bărbatul care a adunat colociți sălbatici	208
Ruda de sânge cea mai apropiată	212
Fiul sunamitei	216
Olarul.....	220

Doica lui Ioas.....	224
Soția lui Osea.....	228
Femeia lui Iov.....	232
Nora lui Eli.....	236
Abinadab.....	240
Fiicele lui Țelofhad.....	244
Agar.....	248
Soția lui Manoah.....	252
Maria, sora mamei Domnului.....	256
Nereu și sora sa.....	261
Sefora.....	264
Țefania.....	269
Zaharia.....	273
Urie.....	277
Ușierii.....	281
Teofil.....	285
Ștefan, Filip, Prohor, Nicanor, Timon, Parmena, Nicolae.....	288
Set.....	292
Treizeci și șase de bărbați.....	296
Șifra și Pua.....	300
Pelatia.....	304
Pașhur.....	308
Hiram-Abi.....	312
Etan.....	317

Barzilai	321
Abiatar	325
Abel	329
Ahimaat,	334
Imeneu și Filet	338
Alexandru, fierarul	342
Abiia	346
Apele	350
August	354
Benaia	358
Balaam	362
Antipa	366
Trezorierul Șelomit	370

Prefață

Ați observat în Volumul 1 „Servitori și servitoare” că desenele pentru articole sunt în principal pentru cărțile de la Împărați până la Iov. Vă voi explica de ce. Fratele Paul Schulte, Solingen, m-a rugat în anii '70 să continui lucrarea sa la un model al Templului lui Solomon. Așa că am căutat imagini și modele pentru a obține un material ilustrativ pentru acest proiect - și le-am găsit. Într-un magazin evreiesc second-hand pe o stradă înfundată din Amsterdam. Acolo am luat o parte a Bibliei din Vechiul Testament, veche, scrisă în latină, la un preț accesibil. Numai capitolele 5-10 din 1 Împărați conțineau peste cincizeci de desene impresionant de precise ale Templului și ale mobilierului din interiorul acestuia. Acestea au fost exact imaginile pe care le căutam. La articolul „Hiram-Abi” voi prezenta câteva dintre aceste ilustrații în acest volum. Imaginile nu numai că ne dau o impresie despre imensa frumusețe a Templului lui Solomon, dar reflectă și dorința învățaților iudei de mai târziu de a transmite ceva din măreția acestui Templu.

51702 Bergneustadt, Primăvara 2021
Walter Keune

Tânărul care l-a însoțit pe Saul în căutarea măgărițelor

1 Samuel 9.3-10: Și măgărițele lui Chis, tatăl lui Saul, se pierduseră. Și Chis a spus lui Saul, fiul său: „Ia cu tine pe unul dintre slujitori și ridică-te, du-te, te rog, de caută măgărițele“. Și el a trecut prin ținutul muntos al lui Efraim și a trecut prin țara Șalișa, dar nu le-a găsit; și a trecut prin ținutul Șaalim, și nu erau acolo; și a trecut prin ținutul lui Beniamin, și nu le-a găsit. Când a sosit în ținutul Țuf, Saul a zis slujitorului său care era cu el: „Hai să ne întoarcem, ca nu cumva tatăl meu să-și ia gândul de la măgărițe și să fie îngrijorat pentru noi“. Și el i-a zis: „Iată, te rog, este un om al lui Dumnezeu în cetatea aceasta, și el este recunoscut: tot ce zice el se întâmplă negreșit. Să mergem acum acolo: poate ne va spune calea pe care să mergem“. Și Saul a zis slujitorului său: „Dar dacă vom merge, ce vom duce omului acestuia? Pentru că pâinea din sacii noștri s-a terminat și nu avem nici un dar de dus omului lui Dumnezeu; ce avem cu noi?“ Și slujitorul a răspuns din nou lui Saul și a zis: „Iată, am în mâna mea un sfert de siclu de argint; îl voi da omului lui Dumnezeu, ca să ne spună calea noastră“. (Odinioară, în Israel, așa spunea un om când mergea să-L întrebe pe Dumnezeu: „Veniți și să mergem la văzător“. Pentru că cel care se numește astăzi profet odinioară se numea văzător.) Și Saul a zis slujitorului său: „Cuvântul tău este bun; hai să mergem!“ Și s-au dus la cetatea unde era omul lui Dumnezeu.

Chis, tatăl lui Saul, a pierdut măgarii. El îl trimite pe Saul, pe fiul său, și pe un băiețel să caute animalele. Ei caută timp de mai multe zile, dar fără succes, iar Saul propune să renunțe și să se întoarcă. Dar acum, băiatul care îl însoțește ia cuvântul. Ascultați ce are de spus: „Iată că în cetatea aceasta este un om al lui Dumnezeu, un om respectat; tot ce spune el se întâmplă negreșit. Hai la el: poate că ne Va arăta drumul pe care trebuie să apucă.”

Când îl aud pe băiat vorbind astfel, mă frapează în mod deosebit diferența dintre el și Saul. De unde știa băiatul că Samuel se afla în cetate? Saul cu siguranță nu știa. De asemenea, băiatul vorbește despre Samuel cu mare respect. Îi place de el și are multă încredere în el. Este pagubă, că atât de puțini tineri cer sfaturi de la cei mai în vârstă. Lăsați-vă încurajați de băiatul de aici. Propunerea sa de a-l întreba pe Samuel a funcționat și a dus la gol. Cât de binefăcătoare sunt cuvintele băiatului despre Samuel. Dumnezeu a auzit acest lucru și îl va răsplăti la timpul potrivit.

Idea lui Saul de a-i face un dar lui Samuel nu este rea, dar s-ar fi făcut de răs dacă ar fi venit cu o astfel de bucată de pâine. Este bine că băiatul mai avea ceva în sacul său: un sfert de siclu de argint. Bogatul Saul putea fi bucuros să aibă lângă el un băiat atât de inteligent, atât de generos, atât de diplomat și de ascultător. Da, ascultător: căci, mai târziu, când Samuel îi cere să meargă puțin înainte pentru a putea vorbi cu Saul în particular, el ascultă imediat și pleacă (versetul 27).

De altfel, copiilor ascultători le este mai ușor să asculte și să creadă Cuvântul lui Dumnezeu. Căci nu credeți că moneda de argint din mâna băiatului ne indică faptul că băiatul este un copil al lui Dumnezeu ale cărui păcate sunt iertate? Pentru că în Biblie argintul este un simbol al prețului plătit pentru răscumpărarea păcatelor. Puteți citi despre acest lucru în Exodul 30.11-16.

Cântărețul cu harfa

| 2 Împărați 3.15: Și acum aduceți-mi un cântăreț cu harfa.

Elisei s-a aflat într-o situație jenantă. El trebuia să dea un sfat divin în prezența împăratului rău Ioram. Cuvintele i se opresc în gât. Acest lucru se poate întâmpla în anumite circumstanțe. De multe ori este cu adevărat imposibil să ai o conversație spirituală atunci când sunt prezenți oameni care au capul plin de banalități pământești.

Mă gândesc adesea la Domnul Isus, care l-a tolerat pe Iuda lângă El timp de trei ani și jumătate, fără să se irite de el sau să-l expună în fața celorlalți ucenici. Acest lucru s-a întâmplat doar în acea ultimă seară memorabilă.

Înapoi la Elisei. A fost un prieten al muzicii? Avusese el o experiență anterioară în care muzica îi ridica moralul și îi îndepărta depresia? Da, el știa că David îi adusese deseori alinare împăratului Saul prin cântatul la harfă.

Aici, Elisei trimite după un cântăreț la harfă pentru a ușura situația tensionată dintre împărați și el prin muzică.

Cântărețul cu harfa vine. De unde a apărut? Evident că plecase la război cu armata. Trebuia poate să distragă atenția și să liniștească răniții prin cântatul său, așa cum, de exemplu, Yehudi Menuhin îi încânta și încuraja pe bolnavii din multe spitale de campanie prin cântatul său la vioară? În orice caz, cântărețul cu harfa avea în față o sarcină extrem de dificilă: trebuia să cânte singur, iar tonurile greșite erau imediat observate. De asemenea, a trebuit să găsească

melodia potrivită și adecvată. Cunoștea el gustul lui Elisei? El stătea înaintea a trei împărați și a unui profet. Nu avea voie să fie nervos acum; nu avea voie nici să-l blameze pe Elisei, care, la urma urmei, îl adusese și avusese încredere în el. Cu certitudine a exersat foarte mult la acest instrument în tinerețe, era „a doua natură pentru el”. Instrumentul și cântărețul deveniseră o unitate prin practica permanentă.

Și în timp ce cânta cântărețul din harfă, „mâna Domnului a fost peste Elisei”. Imaginați-vă asta. A fost un moment extraordinar pentru cântăreț. Trebuie să fi fost tânăr; va avea multe de spus mai târziu despre acel moment. Cuvântul lui Dumnezeu îl menționează nu fără vreun motiv.

Nu ați luat niciodată harfa într-o atmosferă apăsătoare și ați cântat cu ea sau ați cântat din toată inima? Eu am făcut-o. Dar trebuie să fi exersat mult la instrument înainte. Fă-o cât timp încă mai ai degete flexibile, timp și dispoziție. Mai târziu, chiar poți aduce bucurie altora.

Cântecele spirituale creează întotdeauna o atmosferă frumoasă. Nu degeaba începem de obicei întâlnirile noastre creștine cu o cântare.

O scurtă poveste despre asta: Un băiețel urmărea păsările din grădină cu un arc. Un pițigoai a zburat și s-a așezat foarte convenabil în fața lui pe creangă. Băiatul și-a ridicat încet arcul și săgeata, a țintit pasărea, iar în momentul în care era pe punctul de a trage, păsărica a început să cânte, cu o voce puternică și frumoasă, din răsputeri. Voi cunoașteți cântecul de ciripit al pițigoaiului. „Nu”, și-a spus băiatul, „nu voi împușca o pasăre cântătoare”. Și-a coborât arcul și a ascultat o vreme cântecul pițigoaiului.

Nepotul apostolului Pavel

Faptele apostolilor 23.16-22: Dar fiul surorii lui Pavel, auzind despre cursa lor, a venit și a intrat în fortăreață și i-a spus lui Pavel. Și Pavel, chemând la sine pe unul dintre centurioni, i-a spus: „Du-l pe tânărul acesta la comandant, pentru că are să-i spună ceva“. Deci el, luându-l, l-a dus la comandant și a spus: „Deținutul Pavel m-a chemat la sine și m-a rugat să-l aduc la tine pe acest tânăr, care are să-ti spună ceva“. Și comandantul, luându-l de mână și retrăgându-se deoparte, l-a întrebat: „Ce ai să-mi spui?“ Și el a spus: „Iudeii s-au înțeles să te roage ca mâine să-l aduci pe Pavel jos în sinedriu, ca și cum ai vrea să cercetezi mai exact despre el. Tu deci nu te lăsa convins de ei, pentru că mai mult de patruzeci de bărbați dintre ei, care s-au legat cu blestem nici să nu mănânce, nici să nu bea, până când nu-l vor omori, i-au întins o cursă; și acum ei sunt gata, așteptând promisiunea de la tine. Atunci comandantul a dat drumul tânărului, poruncindu-i: „Nu spune nimănui că mi-ai făcut cunoscut acestea“.

La Ierusalim, discursul rostit de apostolul Pavel în fața sinedriului a provocat disensiuni între farisei și saducheii, încât comandantul armatei romane a fost nevoit să-l aducă în tabăra armatei pentru a nu fi ucis de iudei. Așa de mare era furia lor împotriva lui Pavel. Mai mult de patruzeci de iudei au complotat să-l omoare pe Pavel, și numai după aceea voiau să mănânce și să bea din nou.

Așadar, lucrurile păreau extrem de riscante pentru apostol. Dar Dumnezeu a luat măsuri de precauție pentru a-l salva din mâinile iudeilor furioși: prin nepotul său, fiul surorii sale. Acest nepot reușește de fapt să se strecoare printre gărzile taberei romane și să ajungă în fortăreața unde se afla Pavel, unchiul său.

Ce îndrăzneală nesăbuită trebuie să fi fost aceasta! El fuge de acasă, se amestecă neobservat printre iudeii care complotază împotriva lui Paul, le ascultă hotărârile, înțelege imediat gravitatea situației și se grăbește să-și găsească unchiul, pe care între timp l-au dus în cazarmă. Știi din timpul petrecut în armată că nu este ușor să te strecuri printre posturile de pază și să găsești o persoană reținută, darămite să vorbești cu ea. După ce băiatul i-a prezentat unchiului său un raport despre starea de lucruri, este condus de un centurion la comandant. Comandantul l-a luat de mână și s-au retras ca să discute între patru ochi. Imaginați-vă imaginea în mod viu: mâna aspră și puternică a acestui ofițer de cel mai înalt rang și mâna mică și tremurândă a băiatului care vrea să-și elibereze unchiul drag.

Apoi cei doi se așază unul în fața celuilalt. Ce limbă or fi vorbit? Cum trebuie să fi bătut inima băiatului? La urma urmei, era vorba despre totul sau nimic. El nu știa dinainte cât de amabil și binevoitor era comandantul. Și totuși, fără să se intimideze, băiatul relatează starea de lucruri, una după alta. Îndrăznește chiar să-i spună comandantului să nu se lase convins de iudei. Astfel mișcat, a luat apărarea unchiului său drag, care trecuse deja prin multe în viața lui.

După ce i-a spus totul, comandantul l-a lăsat să plece, spunându-i să nu spună nimănui despre conversație.

În dimineața următoare, Pavel este eliberat cu o procesiune de două sute de sulițași și șaptezeci de călăreți. Ceea ce a realizat acest tânăr a fost extraordinar. Desigur, Dumnezeu a vrut să-l ocrotească pe apostol, dar El pune oameni în slujba Sa, aici pe acest tânăr curajos.

Ei bine, chiar dacă ajutorul tău nu este la fel de spectaculos ca cel al tânărului, ar trebui să-l luăm ca exemplu pentru dragostea pe care

o avea pentru unchiul său, pentru zelul său în urmărirea țelului și neînfricarea sa. Cu siguranță, el a știut că mesajul pe care Pavel îl predica era important și serios. Și de aceea era important pentru el, orice s-ar întâmpla, să vină în ajutorul unchiului său. Dumnezeu a făcut ca demersul său să aibă succes, El i-a răsplătit curajul.

Slujitorul lui Ilie pe Carmel

1 Împărați 18.41-46: Și Ilie a zis lui Ahab: „Suie-te, mănâncă și bea, pentru că este un vuiet de mare ploaie“. Și Ahab s-a suit să mănânce și să bea. Și Ilie s-a suit pe vârful Carmelului și s-a plecat la pământ și și-a pus fața între genunchi. Și a zis slujitorului său: „Suie-te, te rog, și uită-te spre mare“. Și s-a suit și s-a uitat și a zis: „Nu este nimic“. Și el a zis de șapte ori: „Du-te din nou“. Și a fost așa: a șaptea oară a zis: „Iată, un nor mic, ca o mână de om, se ridică din mare!“ Și el a zis: „Suie-te și spune-i lui Ahab: «Înhamă și coboară, ca să nu te oprească ploaia»“. Și a fost așa: între timp cerul s-a întunecat de nori și vânt și a fost o ploaie mare. Și Ahab s-a suit în carul său și a mers la Izreel. Și mâna Domnului a fost peste Ilie și el și-a încins coapsele și a alergat înaintea lui Ahab, până la intrarea în Izreel.

Un slujitor Ilie are;
Prea talentat nu mi se pare,
Dar doi ochi buni flăcăul are.
Picioare bune de-alergare.

De șapte ori a fost, e sigur,
Ascultător, tăcut și singur,
Tot la dorința lui Ilie,
Să vadă de ploaie, să știe.

Dar la a șaptea încercare,
Chiar vede nori suind din mare.
El fuge la profet și-i spune,
C-avea răspuns la rugăciune.

Și-așa venit-a ploaia mare;
Dumnezeu dă binecuvântare.

Te-ncrede-n Dumnezeu în toate!
Hai, vino, spune-I, nu-I departe.

Îl cunoașteți pe acest „slujitor”? Nu? Atunci e timpul să-l cunoaștem mai bine. Deci:

Prorocul Ilie, cu ajutorul lui Dumnezeu, a făcut o mare minune pe Muntele Carmel.

Nu mai plouase de ani de zile și se produsese o mare foamete, astfel încât poporul lui Israel nu mai dorea cu adevărat să creadă în Dumnezeu. Dar Ilie, într-o competiție împotriva a patru sute de profeți ai idolului Baal, a dovedit public, printr-un miracol, că Dumnezeul lui Israel este Dumnezeul adevărat, viu și drept.

Poporul rău a crezut din nou în Dumnezeul lor și astfel El a făcut ca ploaia mult dorită să vină din nou. Dar haideți să priivim mai îndeaproape cum s-a întâmplat acest lucru.

Ilie urcă pe Muntele Carmel, crezând că Dumnezeu va trimite în curând ploaia, și îl ia și pe slujitorul lui cu el. Acest slujitor îl va fi însoțit pe Ilie în ocazii anterioare. El va fi admirat curajul lui Ilie de a se opune celor patru sute cincizeci de profeți ai unui zeu străin. Cu siguranță că el a făcut multe servicii de dragoste pentru Ilie și Ilie îl prețuia foarte mult.

După ce au ajuns aproape de vârful muntelui, în căldura zilei, Ilie cade în genunchi și se roagă. Are fața între genunchi și Îl roagă pe Dumnezeu său să dea ploaie. Slujitorul vede acest lucru și participă în sinea lui la lupta stăpânului său. Apoi Ilie îi cere slujitorului să urce pe vârful Muntelui Carmel și să se uite în depărtare, să vadă

dacă se formează deja nori. Slujitorul îl ascultă imediat și se uită cu ochii săi ageri spre Marea Mediterană.

O priveliște fantastică: portul dedesubt, apoi marea largă, largă, iar deasupra ei, cerul albastru. Se uită și se uită, dar nu se vede niciun noraș. Deci, el coboară din nou la Ilie și cu siguranță îi va fi spus cu cuvinte atente că cerul este complet senin din toate părțile. Slujitorul îi va fi spus acest lucru foarte blând lui Ilie, pentru a nu-i răni credința.

Ilie îl roagă pentru a doua oară să vadă dacă se întâmplă ceva în atmosferă, iar slujitorul se supune. Ai fi făcut la fel, dragă copile, să te supui acestei porunci lipsită de speranță, venită atât de repede una după alta? Slujitorul își încordă privirea, se uită la nord, la sud, la est, la vest. Știe că ploaia nu poate veni decât de la mare. Dar nimic, cât vezi cu ochii.

Să-l dezamăgească din nou pe Ilie, sau să mai aștepte puțin? Nu, el se întoarce și îi spune lui Ilie că din nou nu se văd nori. Dar Ilie Îl crede pe Dumnezeuul său, nu se lasă: „Trebuie să urci din nou, nu are rost”. Băiatul merge pe același drum pentru a treia oară, trece pe lângă aceiași copaci, aceleași pietre, aceleași pajiști. Aceeași priveliște în vârf, minunată, frumoasă, dar... în jos din nou.

Îi va fi rușine să o dezamăgească din nou pe Ilie? El trebuie să se ferească de privirea întrebătoare a stăpânului său venită de la distanță. A văzut cineva vreodată un slujitor atât de binevoitor, atât de ascultător, atât de agil (pentru că a alergat de atâtea ori în sus pe un munte înalt), atât de neobosit (pentru că soarele strălucea cu toată puterea), atât de neîmpotrivor? Și nici nu-l întreabă pe Ilie dacă nu cumva vrea să meargă și el o dată cu el: „Vino, convinge-te tu însuși, și atunci nici eu nu voi mai fi atât de singur”.

Nu pot să nu mă gândesc la Domnul Isus, așa cum Îl descrie Marcu în evanghelia sa, ca fiind Rob și Slujitor: Aproape fiecare paragraf începe cu „și”. Și... și... și. Este o înșiruire neobosită de evenimente din viața Domnului nostru. El se lasă condus și îndrumat de Dumnezeu, Tatăl Său, și Se supune la fiecare pas.

Slujitorul merge în total de șapte ori. Și acolo, a șaptea oară ... nu-i vine să creadă ce vede! Se coboară la Ilie. Ilie îl vede de la distanță: acum vine vestea bună. „Un nor mic se ridică din mare.” Ce bucurie, ce răsplată pentru credința lui Ilie, ce victorie pentru ascultarea slujitorului. Acum i se permite să raporteze personal acest lucru împăratului.

Ploaia devine din ce în ce mai puternică, iar Ilie aleargă înaintea împăratului Ahab, până pe câmpia Izreel.

Vreți și voi copii să fiți la fel de ascultători? Nu-l aud pe slujitor ridicând vreo obiecție, cum ar fi: „Acum este destul, Ilie, poate mâine din nou; du-te și tu odată”. Nu, Dumnezeu l-a luat în seamă din ceruri și a consemnat credincioșia lui în prețiosul Său Cuvânt.

Fiica lui Iefta

Judecători 11.34-40: Și Iefta a venit la Mițpa, în casa lui, și, iată, fiica sa îi ieșea în întâmpinare cu tamburine și cu jocuri și ea era singurul copil, în afară de ea n-avea fiu sau fiică. Și a fost așa: când a văzut-o, el și-a sfâșiat hainele și a zis: „Vai, fiica mea, m-ai doborât! Și tu ești dintre cei care mă tulbură! Pentru că mi-am deschis gura către Domnul și nu pot întoarce“. Și ea i-a zis: „Tatăl meu, dacă ți-ai deschis gura către Domnul, fă-mi potrivit cu ce a ieșit din gura ta, pentru că Domnul te-a răzbunat asupra vrăjmașilor tăi, asupra fiilor lui Amon“. Și ea a zis tatălui său: „Să mi se facă lucrul acesta: lasă-mă singură două luni, să merg și să cobor în munți și să-mi plâng fecioria, eu și tovarășele mele“. Și el a zis: „Du-te!“ Și a trimis-o pentru două luni. Și ea a mers cu tovarășele ei și și-a plâns fecioria pe munți. Și a fost așa: după două luni, ea s-a întors la tatăl ei și el a împlinit asupra ei promisiunea pe care o făcuse. Și ea nu cunoscuse bărbat. Și a ajuns un obicei în Israel că, din an în an, fiicele lui Israel mergeau să sărbătorească pe fiica lui Iefta galaaditul patru zile pe an.

Iefta era un judecător în Israel. Înainte de a pleca la război împotriva fiilor lui Amon, a făcut un jurământ foarte nebunesc: „Dacă vei da [Dumnezeu] negreșit în mâna mea pe fiii lui Amon, atunci ce va ieși pe ușa casei mele în întâmpinarea mea, când mă voi întoarce în pace de la fiii lui Amon, va fi al Domnului, și îl voi aduce ardere-de-tot“. A fost înțelept acest jurământ? Ce părere aveți? La ce se va fi gândit el? Ascultați ce spune Solomon în Proverbele 20.25 în privința aceasta: „Este o cursă pentru un om să spună în grabă: «Este sfințit!» și să cerceteze lucrurile numai după aceea“. Păcat, Iefta nu a făcut asta, ci a dispus cu mare putere de fiica sa, deși nu a bănuțit acest lucru în momentul jurământului.

Ei bine, războiul a început, iar el i-a învins pe copiii lui Amon și a fost victorios. Apoi vine acasă. Și cine sau ce a venit în întâmpinarea lui? Mă întreb dacă aștepta neliniștit sau plin de speranță? O găină? O oaie? O capră? Nu, nu. De obicei, animalele nu ies pe ușa casei. Ele ies din grajd. Oare chiar nu calculase că probabil o ființă umană, cu atât mai puțin unica și iubită lui fiică mică, ar putea alerga spre el? Și exact asta s-a întâmplat.

Dar înainte de a auzi finalul, haideți să o cunoaștem puțin mai bine pe această fată simpatică. Ea este un copil fericit și prietenos. Veselă, vine sărind spre tatăl ei victorios. A exersat un cântec la tamburină, pe care voia să i-l cânte tatălui ei. A fost plecat destul de mult timp, bătălia a fost destul de grea. Ea vrea să-l întâmpine cu un dans, expresie a plăcerii și a bucuriei.

Îmi imaginez cum a căzut la gâtul tatălui ei. Dar ce este asta? De ce nu se bucură tatăl cu ea? Da, de ce crezi? Acum ea află de la el jurământul de la care nu se poate retrage. Bietul om. O fiică mică de compătimit. Nu ar fi avut ea dreptul să spună: „Ce-ai făcut?”. În schimb, tatăl o face în continuare să pară vinovată: „Vai, fiica mea, m-ai doborât! Și tu ești dintre cei care mă tulbură!”, spune el, și, în loc să mărturisească, transferă în continuare responsabilitatea vinovăției sale în pantofii fiicei sale. Cât de prostesc, chiar egoist.

Dar acum se dezvăluie adevărata măreție și frumusețe a acestui copil. Ea nu fuge, nu contrazice, nu reproșează. Nu se observă nicio panică în ea. În tăcere și cu devotament, ea se apleacă sub soarta ei cu cuvintele tandre: „Tatăl meu, fă-mi cum ai spus”.

Există momente în istoria omenirii în care anumite persoane se ridică deasupra lor însele și dau dovadă de o forță morală care, într-un fel, poate arăta spre cea mai mare și mai glorioasă Persoană care

a trăit vreodată pe pământ: Domnul Isus, care, de asemenea, s-a supus complet voinței Tatălui Său. (Vă rog să iertați această comparație nepotrivită, sper doar că ați înțeles-o corect).

Aici este fata asta. Avea multe prietene; acestora le-a împărtășit durerea. Prietenele urcă pe munte cu ea timp de două luni pentru a-i plânge soarta. Da, adevărata valoare a unei prietenii se dezvăluie în momentul de nevoie. Aceste fete erau foarte atașate de fiica lui Iefta - cu siguranță nu fără motiv, căci firea ei plăcută le încuraja adesea. Acum îi sunt alături și o mângâie.

După acest timp, ea se întoarce la tatăl ei, care execută jurământul făcut cu privire la ea. Biblia nu spune nimic despre felul în care a avut loc acest lucru. Dumnezeu este foarte sobru și rezervat în relatarea capitolelor întunecate din istoria omenirii. Nu ar trebui să ne imaginăm îndeplinirea jurământului. Nu ar trebui să facem acest lucru nici cu Domnul și Mântuitorul nostru în momentul condamnării și răstignirii Sale. Scriptura ne descrie aceste scene cu multă atenție și grijă, păstrând o acoperitoare peste ele. În acel moment a pătruns întunericul. Dumnezeu vorbea, iar omul ar trebui să tacă.

Fiica lui Iefta, în orice caz, a fost un exemplu pentru fiicele lui Israel, prin comportamentul ei curajos, încât an de an ele „merg să o laude timp de patru zile”. Ele vor să-și amintească mereu de o femeie care s-a predat cu consecvență și de bună voie în voia tatălui ei. Acest lucru a devenit chiar un bun „obicei în Israel” (versetul 39).

Permiteți-mi să vă reamintesc că și noi avem ocazia să ne amintim de o Persoană mult mai glorioasă, chiar divină, și de jertfa ei perfectă pe crucea de pe Calvar. El Însuși ne invită să facem acest

lucru. Nu există nimic mai sublim pe acest pământ decât să admirăm și să adorăm Persoana și jertfa Sa, atât personal, cât și colectiv. Să facem acest lucru cu respectul cuvenit.

Purtătorul armelor lui Goliat

1 Samuel 17.7,41: Și mânerul suliței sale era ca sulul unui țesător și capul suliței sale era de șase sute de sicli de fier; și purtătorul scutului său mergea înaintea lui. ... Și filisteanul a înaintat și s-a apropiat de David, și omul care purta scutul era înaintea lui.

Lupta lui David cu uriașul Goliat ne-a emoționat pe toți încă de când eram copii. O poveste atât de captivantă. Există multe fotografii și picturi care înfățișează această scenă. Tânărul David își ia praștia și îl lovește pe uriaș chiar în frunte, astfel încât acesta cade și David îl poate ucide cu propria sabie.

Dar în majoritatea pozelor îmi scapă ceva: purtătorul de arme al lui Goliat. În Biblie este scris în mod explicit de mai multe ori că acest slujitor a mers înaintea lui în luptă. El purta scutul care trebuia să-l protejeze pe uriașul cel înalt. Deci trebuie să fi fost un scut destul de mare pentru Goliat.

Ne întrebăm în treacăt: Chiar avea nevoie Goliat de această măsură de protecție? Cel care își bătuse joc de liniile de luptă ale lui Israel și îl făcuse pe David să pară atât de ridicol, chiar avea nevoie să fie protejat de purtătorul său de arme? Sigur că da.

Dacă ne gândim că purtătorul scutului ridicase acest scut uriaș în fața lui Goliat și totuși a fost lovit de piatra lui David, atunci acest act ne pare și mai ciudat și de neînțeles.

Ce situație jenantă pentru Goliat, care fusese atât de guraliv înainte. Și chiar și pentru purtătorul său de armură, care a calculat greșit piatra. Cât de rușinat trebuie să se fi simțit în fața israeliților ostili

că și-a protejat atât de prost stăpânul. Cât de mult trebuie să se fi ascuns și de proprii lui compatrioți, pentru că și-a îndeplinit atât de prost sarcina, pentru că a fi purtătorul scutului unui viteaz precum era Goliat era cu siguranță o sarcină onorabilă și mulți alți băieți ar fi dorit această slujbă.

Poate că știți, copii, că această poveste este un model frumos al luptei victorioase a Domnului Isus (reprezentat aici de David) cu diavolul (Goliat cel batjocoritor) pe crucea de pe Golgota. Și atât Domnul Isus, cât și diavolul de astăzi au slujitorii și slujitoarele lor care îi slujesc, le aparțin și îi protejează.

Binecuvântat este cel care stă de partea Domnului Isus și ia partea Lui. Numele Său este atacat și astăzi în multe feluri. Este atacată divinitatea Sa, umanitatea Sa, învierea Sa și multe altele. Aceste adevăruri trebuie să fie apărate. Pe de altă parte, există, de asemenea, mulți oameni care sunt în slujba adversarului, care apără influențele puterilor diabolice. Aceștia sunt oameni rătăciți, care nu au Duhul Sfânt (Iuda 19). Groaznic pentru oricine se supune diavolului, care vrea să-i apere rătăcirile și să protejeze intrigile lui ticăloase. Acesta va avea aceeași soartă cu diavolul, pentru eternitate, în iazul de foc, unde viermele nu moare și focul nu se stinge.

Purtătorul de arme al lui Ionatan

1 Samuel 14.1-15: Și a fost așa: într-o zi, Ionatan, fiul lui Saul, a zis tânărului care-i purta armele: „Hai să trecem la straja filistenilor care este de cealaltă parte“. Dar n-a spus tatălui său. Și Saul locuia la marginea Ghibei, sub Rimon, care este în Migron, și poporul care era cu el era cam de șase sute de oameni. (Și Ahia, fiul lui Ahitub, fratele lui I-Cabod, fiul lui Fineas, fiul lui Eli, preotul Domnului în Șilo, purta efodul.) Și poporul nu știa că Ionatan plecase. Și între trecătorile peste care căuta Ionatan să treacă la straja filistenilor era un colț de stâncă de o parte și un colț de stâncă de cealaltă parte; și numele unuia era Boțet și numele celuilalt, Sene. ...

Din nou filistenii și-au ocupat pozițiile pentru a lupta împotriva lui Israel. Dar de data aceasta, șansele sunt în favoarea lor, pentru că în Israel nu mai există arme. Doar Saul și Ionatan mai sunt în posesia sabiei și a sulitei. În această situație fără speranță, Ionatan îi sugerează purtătorului său de armură să-i atace pe filistenii.

Băiatul se supune stăpânului său și poartă cu credință și onestitate armele pentru Ionatan. Așa că amândoi au înaintat împotriva filistenilor. Ionatan îi explică încă o dată situația și îl încurajează pe băiat să privească la Dumnezeu și să se încreadă în El, căci Dumnezeu poate da biruință prin mulți, dar și prin puțini.

Purtătorul de armură stă în spatele lui Ionatan și îi promite că va face tot ceea ce îi va spune să facă; va rămâne mereu alături de el.

Ei discută exact cum vor acționa, dacă filistenii care au tăbărât pe munte îi vor descoperi. Se urcă pe munte și se arată filistenilor, care îi batjocoresc și râd de ei. Dar cei doi nu sunt deranjați de cuvintele

rele și dureroase ale filistenilor, ci continuă să urce muntele abrupt, cățărându-se pe mâini și picioare. Și începe lupta împotriva filistenilor. Ei reușesc să îiucidă pe unul după altul, astfel încât devine o mare victorie pentru Ionatan și slujitorul său.

Este pur și simplu remarcabil în capitolul nostru faptul că Ionatan, luptătorul propriu-zis, nu este niciodată menționat fără bravul său purtător de arme. Cei doi sunt o inimă și un suflet. Amândoi au misiuni grele. Ionatan merge înainte și îi lovește pe filistenii, băiatul îl urmează și îi ucide.

Există o învățătură profundă în această povestire pentru toți ucenicii Domnului Isus. Ar trebui să stăm foarte aproape de Domnul nostru. El merge înaintea noastră și preia partea dificilă din viața noastră. Trebuie doar să ne subordonăm voința noastră voinței Domnului nostru. Cuvintele pe care purtătorul de arme i le adresează aici lui Ionatan mărturisesc faptul că el și-a lăsat complet deoparte propria voință. El spune: „Fă tot ce este în inima ta, mergi unde vrei; iată-mă, sunt cu tine, după inima ta” (versetul 7).

Dacă vreau să fac voia Domnului Isus, trebuie să-mi las ideile și dorințele deoparte. O poveste în privința aceasta:

Un băiețel se afla într-un tren electric în America. I s-a permis să intre în cabina mecanicului și a văzut cum mecanicul a apăsător manetă după alta de pe un panou de control, iar trenul mergea din ce în ce mai repede. Băiatul a întrebat despre funcția acestor pârghii. Șoferul a explicat: „Când trag manetele în jos, înlătur rezistența. Deci nu accelerez cu pârghiile, deoarece curentul are întotdeauna toată puterea, doar că eu înlătur rezistența și astfel curentul capătă putere și trenul merge din ce în ce mai repede.”

Cu cât renunț mai mult la voința proprie, cu atât mai mult puterea lui Dumnezeu poate lucra în mine.

Slujitorul lui Lot

Geneza 14.13: Și unul care scăpase a venit și a spus lui Avram, evreul. Și el locuia la stejarii lui Mamre, amoritul, fratele lui Eșcol și fratele lui Aner: și aceștia erau aliați cu Avram.

Lot, nepotul lui Avraam, era un om cu vederi lumești. Cât de nepoliticos s-a purtat când Avraam i-a dat de ales între a locui în câmpiile Iordanului sau pe munți. Nu i s-ar fi convenit să lase decizia unchiului său, mai ales că știa că lui Avraam i se promisese de către Dumnezeu toată țara?

Dar el a ales câmpia udată a Iordanului și și-a făcut locuința în Sodoma. Cum putea să se acomodeze, ca să nu mai vorbim de a se simți ca acasă, în acest oraș complet depravat? La scurt timp după aceea, acest oraș s-a răsculat împotriva lui Chedorlaomer, un împărat puternic; între timp, Lot stătea la poarta cetății, adică făcea parte din consiliul cetății, deci din rândul răsculaților înșiși.

Dacă un credincios se amestecă în afacerile politice ale acestei lumi, așa cum a făcut Lot, el va avea parte și de roadele ei: a fost război, iar Lot a fost dus prizonier. Cam atât despre istoria lui Lot.

Dar acum auzim ceva plăcut: printre cei care au fost duși prizonieri împreună cu Lot, se afla un slujitor care îl cunoștea încă pe Avraam. El știa că Avraam era un om evlavios și l-a iubit și l-a onorat. Poate că deseori se necăjea de faptul că nu a rămas cu Avraam și a plecat cu Lot în acel moment.

Există și astăzi mulți oameni care știu că se află într-un loc greșit sau că se asociază cu oameni nepotriviți, dar care nu au curajul de

a se desprinde de ei. Abner, de exemplu, comandantul armatei lui Saul, a fost un astfel de om. Cred cu siguranță că îl prețuia mai mult pe David decât pe Saul. Sau Nicodim, care, în ultimul moment, a găsit curajul de a trece public de partea Domnului Isus. Din fericire.

Acum, în istoria lui Lot, apare un slujitor care dezertează din captivitatea dușmanului. Reușise să scape. Cum va fi observat inamicul, va fi cercetat zona și se va fi ascuns! Apoi a fugit pentru a-și salva viața: privind în jur, alergând mai departe, în noapte și în ceață, în urcuș și în coborâș. Încrederea lui în Avraam și în slujitorii săi era de neclintit, inima îi bătea pentru acest om de ajutor. El îl va salva pe Lot și familia sa, de asta era convins.

El îi descrie lui Avraam pe scurt și succint situația disperată a lui Lot. Avraam crede tot ceea ce i se spune. El trebuie să fi fost un slujitor sincer și credincios.

Avraam nu ezită mult timp și cu proprii săi oameni antrenați în război îi urmărește, la indicațiile slujitorului dezertor, pe împărații inamici. Cât de mult s-o fi bucurat slujitorul fugar că Avraam s-a ostenit atât de mult pentru Lot! Cum va fi descris poziția inamicului și cât de fericit trebuie să fi fost când Avraam a reușit în cele din urmă să-l elibereze pe nepotul său Lot și familia sa! Lot a fost salvat datorită curajului și încrederii sale în Avraam.

Slujitorul poate fi un model pentru noi în acest sens. Cât de des ni se ivesc ocazii în care putem arăta altora calea spre mântuire. Nu vrem să le lășăm să treacă nefolosite. Și dacă nu putem face acest lucru singuri, atunci este bine să recurgem la persoane de încredere, pe care le prețuim și le iubim. Domnul și Mântuitorul nostru ar fi mulțumit dacă am fi mai preocupați de bunăstarea altora și de gloriificarea Sa. El recompensează acest lucru.

Cei doi slujitori ai lui Avraam

Geneza 22.3-5,19: Și Avraam s-a sculat dis-de-dimineată și a pus șaua pe măgarul său și a luat cu el pe doi dintre slujitorii săi și pe Isaac, fiul său; și a despiciat lemnele pentru arderea de tot și s-a ridicat și a mers la locul despre care îi vorbise Dumnezeu. A treia zi Avraam și-a ridicat ochii și a văzut locul de departe. Și Avraam a zis tinerilor săi: „Rămâneți aici cu măgarul; și eu și băiatul vom merge până acolo și ne vom închina și vom veni din nou la voi“. ... Și Avraam s-a întors la slujitorii săi; și s-au ridicat și au mers împreună la Beer-Șeba. Și Avraam a locuit la Beer-Șeba.

Istoria lui Avraam și a lui Isaac este punctul culminant al întregii cărți Geneza. De ce? Pentru că ea este un model atât de potrivit pentru jertfa Domnului Isus pe cruce. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său iubit pe acest pământ să moară pentru noi pe cruce. Astfel, Avraam, asemănător, și-a sacrificat și el fiul său iubit pe același munte. Pentru că istoria este bine cunoscută, nu vreau să intru în detalii, dar haideți să ne uităm mai atent la cei doi slujitori, pe care Avraam i-a luat cu el pe Muntele Moria.

Avraam avea în față o sarcină extrem de dificilă. Trebuia să-și sacrifice fiul. Numai Avraam știa acest lucru și nu spusese nimănui.

Dis-de-dimineată se trezește și îi trezește pe doi dintre slujitorii săi și pe Isaac, fiul său. Slujitorii se ridică imediat, se supun fără să știe ce are de gând să facă Avraam. Ce se vor fi gândit ei când el însuși a despiciat lemnul. Poate că cineva s-a dus să îl ajute. Nu, Avraam a vrut să o facă singur, a tăcut. Apoi au călătorit timp de trei zile spre nord. Avraam, Isaac, cei doi slujitori și măgarul. Avraam și-a ales slujitorii potriviți, pentru că, în afară de povara misiunii sale, nimic altceva nu a mai avut voie să-l preocupe: fără discuții

prostești, fără distrageri amuzante, fără împotrivire, fără gemete, fără întârzie, și fără alergare. Slujitorii trebuiau să recunoască pe cât posibil situația și să asculte liniștiți și pașnici îndrumările stăpânului lor. Măgarul trebuia condus, trebuia aranjată cazarea pe timpul nopții, trebuia pregătită mâncarea și, în rest, erau nerăbdători să afle încotro se îndrepta călătoria. Cu siguranță nu-și mai văzuseră niciodată stăpânul așa, atât de emoționat, cu lacrimi în ochi. Nimeni nu îndrăznea să pună o întrebare.

Dar apoi Avraam vrea să meargă singur cu Isaac. Slujitorii trebuiau să aștepte. Acum Isaac trebuie să care lemnele. Avraam duce focul și cuțitul și urcă pe munte. Și măgarul trebuie să rămână în urmă. Slujitorii nu îndrăznesc să se opună, nu se oferă să ajute, doar îi privesc până când dispar în depărtare.

Avraam și Isaac nu schimbă prea multe cuvinte, dar merg strâns împreună. Tată și fiu. Se simte că se iubesc, că se înțeleg, că vor să se ajute reciproc. Acest lucru i-a impresionat întotdeauna pe slujitori. Ei știau asta. Ei cunoșteau asta.

Știi, copii, că și voi simțiți dacă adulții se înțeleg. De asemenea, știți dacă problemele, temerile sau suferințele îi apasă pe părinții voștri. Atunci nu începeți să trăncăniți și să râdeți, ci deveniți tăcuți și smeriți, chiar dacă nu înțelegeți dificultatea de care este vorba. De asemenea, nu-i agasați cu întrebări iscoditoare și curioase.

Când Domnul Isus era pe cale să fie răstignit, Petru a vrut să-L mângâie și să-L oprească cu cuvintele: Doamne, să nu Ți se întâmple așa ceva. Petru a vrut să-L rețină pe Domnul nostru, dar acest lucru era fundamental greșit și a fost aspru mustrat. Domnul a vrut să meargă la cruce din ascultare față de Dumnezeu și Tatăl

Său și din dragoste pentru noi. Petru ar fi trebuit să știe asta. Cuvintele sale au fost un exercițiu suplimentar pentru Domnul.

În sfârșit, Avraam și Isaac se întorc. Sunt recunoscuți în depărtare. Vorbesc între ei, mai relaxați, mai veseli, mai tare. Un salut plin de bucurie și slujitorii pot merge din nou împreună cu ei. Ceea ce înainte citeam doar despre Avraam și Isaac („mergeau amândoi împreună”), acum citim despre Avraam, Isaac și slujitori: „au mers împreună”. Toți împreună, strâns uniți. Ce înseamnă asta, copii? Are vreo semnificație pentru noi?

Permiteți-mi să vă explic: înainte de cruce, numai Dumnezeu Tatăl și Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, cunoșteau adevăratul plan de răscumpărare prin moartea pe dealul Golgotei. Nici o ființă umană nu ar fi putut bănuși ce se va întâmpla acolo. Nici profeții, nici măcar ucenicii. Existau într-adevăr aluzii și indicii, dar acestea nu erau înțelese. Dar după ce Domnul Isus a înviat, lucrurile s-au schimbat. Ucenicii au mărturisit despre Domnul lor cu bucurie și veselie. Apostolul Pavel ne descrie cu lux de amănunte gândurile lui Dumnezeu cu privire la Domnul Isus și la lucrarea Sa de răscumpărare de pe cruce.

În imaginea din Geneza 22 acest lucru înseamnă: slujitorii pot ști acum ce s-a întâmplat, ce gânduri a avut Avraam despre fiul său, cum îl iubește, cum trebuia să-l sacrifice, cum l-a primit înapoi din mâna lui Dumnezeu și cum vrea acum să-i lase totul moștenire. Ei se bucură că Avraam le spune toate acestea și le dezvăluie secretele despre Isaac și despre el însuși.

Ne bucurăm și noi de gândurile lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său și la lucrarea de pe Golgota? Aceasta a avut loc pentru tine și pentru

mine. Ni se permite să participăm la aceste taine mari divine ale răscumpărării. Ele ne sunt dezvăluite. Iar noi trebuie să le luăm.

Pura, slujitorul lui Ghedeon

Judecători 7.9-14: Și a fost așa: în noaptea aceea, Domnul i-a zis: „Ridică-te, coboară în tabără, pentru că am dat-o în mâna ta. Și, dacă te temi să cobori singur, coboară în tabără cu Pura, slujitorul tău. Și vei auzi ce zic ei și apoi îți se vor întări mâinile și vei coborî în tabără“. Și a coborât cu Pura, slujitorul său, la partea de afară a oamenilor înarmați, care erau în tabără. Și Madian și Amalec și toți fiii răsăritului s-au întins în vale, o mulțime, ca lăcustele; și cămilele lor erau multe, fără număr, ca nisipul de pe țărmul mării. Și Ghedeon a venit și, iată, un bărbat istorisea tovarășului său un vis și zicea: „Iată, am visat un vis și, iată, o turtă de pâine de orz se rostogolea în tabăra lui Madian și a venit până la cort și l-a lovit și a căzut; și l-a răsturnat cu susul în jos și cortul s-a desfăcut“. Și tovarășul său a răspuns și a zis: „Aceasta nu este decât sabia lui Ghedeon, fiul lui Ioas, bărbatul lui Israel: Dumnezeu a dat în mâna lui pe Madian și toată tabăra“.

Ghedeon se pregătește să-i atace pe madianiți. Era poporul care, an de an, distrugea recoltele israeliților, jefuia vitele și prăda întreaga țară.

Dușmanii sunt în vale; este o mulțime ca nisipul de pe malul mării, se spune în capitolul nostru. Cămilă lângă cămilă, imposibil de trecut cu vederea. Cât de slabi și de puțini în comparație cu aceștia erau cei 300 de oameni din partea lui Ghedeon. Dar Dumnezeu l-a încurajat pe Ghedeon: „Cu acești 300 de oameni îi vei învinge pe madianiți“. Și în noaptea aceea Domnul i-a zis: „Ridică-te, coboară în tabără [a madianiților], pentru că am dat-o în mâna ta. Și, dacă te temi să cobori singur, coboară în tabără cu Pura, slujitorul tău“.

Să-i însoțim acum pe cei doi în timp ce pornesc noaptea, mergând fără să li se audă pașii, coborând de pe munte în valea întunecată.

Ce fel de slujitor ar fi acesta, dacă Dumnezeu l-a recomandat lui Ghedeon pe nume? Sunt slujitori de felul acesta, despre care toată lumea știe că sunt curajoși, agili, tăcuți, atenți. Este frumos când Dumnezeu dă oameni încurajatori celor care sunt temători: dacă îți este teamă, ia-l pe acesta și pe acesta cu tine. Nu trebuie să-ți faci griji dacă ești cu el, îți va da curaj, nu este un plângăcios, te va ajuta să mergi mai departe.

Ghedeon nu trebuie să caute mult. Bineînțeles, Pura nu s-a numărat printre cei 22.000 care au fugit acasă cu frică și descurajare în prima zi, și nici nu s-a așezat confortabil lângă pârâu și nu s-a răcorit mai întâi, ca restul soldaților care au fost și ei respinși la recrutare. Nu, el s-a numărat printre cei 300 de oameni care au trecut ambele probe de curaj. Pura a stat alături de Ghedeon.

Și acum, la adăpostul întunericului, se apropie de tabăra lui Madian și aud deja primele avanposturi. Toți soldații puternic înarmați.

Acum este momentul să fie prudenți și să nu facă mișcări pripite. Pura se furișează ca o vulpe, fiind însoțit de Ghedeon; amândoi se înțeleg fără cuvinte. Își ciulesc urechile. Nu se mișcă; doi soldați stau chiar în fața lor. Ghedeon și Pura sunt bine acoperiți și se privesc mirați unul pe celălalt. Nu a fost rostit și numele Ghedeon? Ascultă tăcuți ca niște șoareci. Nu le scapă niciun cuvânt: un soldat povestește că a visat că a văzut o pâine care se rostogolea de pe munte și răsturna cortul comandantului armatei. Celălalt soldat șoptește cu teamă: acesta este Ghedeon, care ne va distruge tabăra și ne va învinge.

Asta e tot ce voia să știe Ghedeon. Dumnezeu a insuflat teamă dușmanilor, i-a intimidat, fără ca Ghedeon să fie implicat. Acest lucru întărește pe Ghedeon în credință. Măinile lui se întăresc, strângându-se de bucurie și de recunoștință față de Dumnezeu.

La fața locului, Ghedeon și slujitorul mulțumesc și se „închină”. Spontan, în întuneric, „în prezența dușmanilor”. Pura este fericit, inima îi bate pentru Ghedeon. Ca niște prieteni credincioși în nevoie, ei vorbesc pe drumul de întoarcere despre puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu, care conduce inimile oamenilor ca niște râuri de apă (Proverbele 21.1) - chiar dacă este vorba de vise. Ghedeon a avut un prieten credincios care l-a încurajat și l-a întărit. Cu toții avem nevoie de astfel de prieteni. Dar să nu uităm niciodată adevărul din cântarea de la grădiniță:

*Cel mai bun prieten este în ceruri;
Pe pământ nu există mulți prieteni,
Căci în tumultul fals al lumii
Onestitatea este adesea pusă-n joc.
De aceea am vrut întotdeauna să spun asta:
Isus al meu este Cel mai bun Prieten.*

Băiatul cu pâinile și pești

Ioan 6.9: Este aici un băiețel care are cinci pâini de orz și doi peștișori; dar ce sunt acestea la atâția?

Domnul Isus a vrut să rămână singur cu ucenicii Săi pentru câteva momente. Ucenicii aveau nevoie de puțină relaxare, pentru că predicau Evanghelia toată ziua în cetățile și satele din Israel. Așa că au traversat Marea Galileii și au ales un loc frumos pe un munte pentru a se odihni.

Dar oamenii i-au văzut cum vâslesc pe lac și au alergat după ei. Sute, mii, multe mii. Ei urcă pe munte și vor să fie aproape de Domnul Isus. Ei Îl cunosc, L-au văzut vindecând mulți bolnavi și au auzit mesajul Lui. Dar ei vor să vadă mai mult, să audă mai mult.

Se face seară, iar ucenicii sunt îngrijorați de modul în care aceste mulțimi vor primi hrană și adăpost. Unul dintre ei a estimat că trebuie să fie aproximativ 5000 de oameni. Ucenicii nu au nimic cu ei. Ei simt situația penibilă, dar și responsabilitatea de a-i ajuta pe acești oameni. Domnul Isus se oprește din vorbire, se duce la Filip și îl întreabă dacă ar putea să facă rost repede de pâine. Toți oamenii se uită la Filip, care vorbește cu Domnul și este vizibil nervos. Derută printre ucenici, sfătuiri stânjenitoare. Ei verifică casa de bani, se duc printre oameni, numără banii și relatează că sunt 200 de dinari, dar Domnul le dă de înțeles să nu facă ceva. Ce brutărie ar mai putea fi deschisă la o oră atât de târzie și să aibă atâtea pâini pe stoc? Ucenicii trebuie să numere proviziile poporului și să raporteze Domnului. Problema devine din ce în ce mai neplăcută pentru ucenici. Și pentru a doua oară trebuie să-i întrebe pe oameni. Chiar nu are nimeni nimic cu ei? Nici o mamă nu are un sandwich?

Nici un tată nu s-a aprovizionat pentru familie? Nici unul? Nici măcar unul din 5.000 de oameni? Nici un măr sau câteva smochine? Nimic.

Dar, în sfârșit, vine Andrei. El a descoperit un băiețel care voia și el să-L audă pe Domnul Isus și a adus cu el niște pâini; poate că le-a cumpărat pentru mama lui, pentru sărbătoarea Paștelui. El are cinci pâini de orz și doi pești. Ucenicilor li se cere să meargă la cel mic și să aducă pâinile și peștii. El le înmânează cu uimire, dar de bunăvoie. Acum nu mai are nimic. Ce va spune mama? Îi privește pe ucenici mergând la Domnul cu pâinile și cu peștii. Domnul dă ordin imediat ca miile de oameni să se așeze în rânduri de câte 50 și 100 pe iarba verde. Totul se întâmplă cu calm și cu bună-cuviință. Fără încăierări: „Vreau să stau în rândul acesta și acesta și vreau să stau repede cu persoana asta și asta.” Chiar și băiețelul stă între ei și se uită pe furiș, pentru a vedea ce se va întâmpla cu pâinile și peștii de care s-a bucurat mult. Mulți bărbați se uită la el, mame, copii. Multora le este milă de el. El este personajul principal pentru un moment. Dar ceea ce se întâmplă acum este copleșitor. Domnul Isus ia pâinile și peștii, Își ridică privirea spre cer, mulțumește și împarte, împarte, împarte, împarte și împarte. Ucenicii ajută. El Însuși împarte peștii. Ce miracol, ce sărbătoare. Toți se satură, mulți nu pricep. Toată lumea mănâncă același fel de pâine, nimeni nu are dorințe speciale. Nu se aruncă nimic. Ucenicii adună resturile în coșurile mari, care au fost puse la dispoziție în grabă.

Toată lumea este entuziasmată și decide în mod spontan să Îl aleagă pe Domnul ca Împărat, dar, în modestia Sa, El se retrage repede pe munte și mulțimea se întoarce acasă. Cu mare bucurie și profundă recunoștință.

În final, o întrebare pentru voi, copii: Aveți și voi ceva în mâinile voastre, pe care Domnul poate să-l binecuvânteze și să-l mărească? Fiecare dintre voi are daruri și abilități. Domnul vrea să le folosească pentru a vă binecuvânta pe voi și pe alții.

Omul din Sihem

Geneza 37.15-17: Și l-a găsit un om și, iată, rățăcea pe câmp. Și omul acela l-a întrebat, zicând: „Ce cauți?“ Și el a zis: „Caut pe frații mei; spune-mi, te rog, unde pasc ei turmele“. Și omul acela a zis: „Au plecat de aici, pentru că i-am auzit spunând: „Să mergem la Dotan“. Iacov îl trimisese pe Iosif de la Hebron la frații săi. Trebuia să se intereseze de bunăstarea lor. Iacov mai deținea încă o bucată bună de pământ în Sihem și probabil că ei se aflau acolo.

Iosif și-a îmbrăcat haina cu mâneci lungi, pe care tatăl său i-o făcuse, și a pornit singur în lunga călătorie. Desigur, știa că frații săi îl invidiau pentru această haină nobilă, dar deja din dragoste pentru tatăl său o purta, chiar și astăzi. Drumul până la Sihem a fost lung, a trecut pe lângă Ierusalim și, în sfârșit, după zile întregi, a văzut de departe munții Ebal și Garizim și a ajuns curând la proprietatea tatălui său din Sihem. Aici și-ar putea găsi frații. La urma urmei, ei voiau să vină aici, iar tatăl său îi confirmase acest lucru.

S-a oprit mereu, a ascultat să vadă dacă poate auzi behăitul oilor. Nimic. S-or fi dus oare mai departe? Se uită după urme, după lână de oaie. Nu le dăduse tatăl instrucțiuni precise? Da, tatăl își făcea griji pentru ei, Iosif știa asta; frații aveau caractere atât de diferite. Știa, de asemenea, ce părere aveau despre haina lui cu mâneci - și despre visele lui. Dar, să se întoarcă, nu, nu era posibil. Voia să-i spună un mesaj tatălui său, trebuia să continue să caute. Și în timp ce mergea preocupat astfel în gândurile lui, de-odată pe pășunea aceea a întâlnit un om, despre care credea că îl urmărea de ceva vreme. Tunica colorată a făcut impresie pentru a stârni curiozitatea acestui bărbat. Dar și Iosif se bucură să îl întâlnească. Poate că a

văzut vreo urmă a fraților săi. Și într-adevăr el chiar îi cunoaște! Nu cu mult timp în urmă era încă cu ei.

Bărbatul este prietenos și îl întreabă pe cine caută atât de urgent. A fost cu adevărat vizibil cum Iosif a cercetat fiecare bucată de pășune. Bărbatul trebuie să fie o cunoștință a lui Iacov și, de asemenea, știe că frații au decis să se mute la Dotan.

Iosif îl crede și își continuă drumul spre nord, urmându-i pe frați. Cine ar fi făcut asta? Iosif era conștient că frații săi îl urau. El nu-l întreabă pe om ce au spus despre el și dacă se înțelegeau bine. Ar fi putut să se întoarcă acum cu conștiința împăcată. Fusese la Sihem, dar nu îi găsisese. Deci: din nou acasă. Dar Iosif nu numai că ascultă de tatăl său, ci îi cunoaște și dorințele, intențiile și vrea să le îndeplinească cât mai bine.

Când Dumnezeu ne dă o misiune, uneori ne trimite oameni care ne pot ajuta și pe care îi putem întreba. Fiți atenți la acești oameni, copii. Ei vor să vă arate calea. Pe drumul nostru în viață nu ne întâlnește nimeni pe care Dumnezeu nu ni l-a trimis. Mulți oameni ne urmăresc, au întrebări despre comportamentul nostru și sunt verigi în lanțul istoriei vieții noastre.

Nu vrem să ne întrebăm ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi întâlnit pe om și astfel nu ar fi căzut pe mâna fraților, deci nu l-ar fi vândut... nu în închisoare... nu la curtea împăratului... nu, nu, nu, nu. Nu, omul era acolo și făcea parte din viața plină de evenimente a acestui mare Iosif, care este un model al Domnului Isus, care și El i-a căutat pe oamenii pierduți, a mers după ei, a fost bătut și maltratată de ei și, în cele din urmă, i-a eliberat de nenorocirea păcatului și a morții.

Băiatul care îl conducea pe Samson

Judecători 16.26: Și Samson a zis băiatului care-l ținea de mână: „Lasă-mă și fă-mă să ating stâlpii pe care stă casa, ca să mă reazem de ei“.

Au fost mulți judecători în Israel, și toți au fost o binecuvântare și au readus pacea în țară. Dar, ca orice ființă umană, toți acești oameni aveau particularitățile și slăbiciunile lor, și uneori nu prea puține. Iefta se lupta cu nerăbdarea, Ghedeon avea o predispoziție de a se teme, iar Samson - cine dintre noi nu l-ar fi admirat pe acest erou? Dar el cade în mod regulat în capcana femeilor străine. În cele din urmă, Dalila a fost cea care l-a ruinat, astfel încât filistenii au avut un joc ușor cu acest om puternic ca ursul, scoțându-i ochii, legându-l, ducându-l în lagărul de pedeapsă și, în cele din urmă, bătându-și joc de el.

Chiar ne poate părea rău pentru Samson: părinți credincioși, tinerețe fericită, multă putere, mari victorii - și apoi această cădere adâncă. Printre filistenii țipători și batjocoritori, în număr de câteva mii, el este condus ca un urs dansator, spre amuzamentul mulțimii, în templul dumnezeului lor Dagon.

Este ultima sa apariție, este condus de mâna unui băiețel. Nu este o misiune îmbucurătoare pentru acest băiat. Și-a făcut el dinainte o programare de întâlnire cu Samson? Ar face el, acest mare erou, tot ceea ce îi spune băiatul? La fel ca Samson, el a fost expus la mii de priviri în acel moment. Se va purta el cum trebuie cu Samson, cu poporul? De ce îl chemaseră pe el dintre toți oamenii?

Cât de barbar poate fi omul. Bărbați și femei, chiar și prinți, stau acolo și vor să se bucure de jocul lui Samson. Se spune că Samson trebuia să-i facă să râdă. Era un râs rău, o bucurie răutăcioasă, un râs batjocoritor.

Inima băiatului a fost cu siguranță sfâșiată. Pe de o parte, a trebuit să se supună mulțimii lacome de filistenii, iar pe de altă parte, cu siguranță îi părea rău pentru Samson. Samson era complet la bunul plac al acestor oameni, iar băiatul trebuie să fi fost și el respins de râsul strident și caraghios. Inima copiilor este foarte sensibilă, iar băiatul a fost complet depășit de situație. Îi va fi părut rău pentru Samson și va fi observat și asprimea și disperarea lui Samson.

Putem presupune că Samson cel orb l-a întrebat despre intenția acestor dușmani, apoi băiatul îi va fi descris și el, așa cum a dorit, construcția casei, în special cei doi stâlpi de susținere. Toate acestea îi vor fi evocat băiatului o presimțire amenințătoare. A vrut Samson să comită un ultim act de violență?

Apoi îl roagă pe băiat: „Lasă-mă și fă-mă să ating stâlpii pe care stă casa”. El se supune și vede cum acest om puternic, căruia îi crescuse din nou părul (vezi versetul 22), dărâmă stâlpii cu toată puterea lui și dărâmă casa. Samson este ucis, la fel ca și miile de filistenii care erau adunați în casă.

Deseori, copiii sunt nevoiți să îndeplinească sarcini pe care persoanele mai în vârstă nu vor să le facă, care îi stânjenesc. Sunt convins că acești copii vor primi răsplata lor specială în ceruri, dacă au ascultat cu toată simplitatea. De altfel, acest lucru este valabil pentru noi toți: „Servitorilor, fiți supuși stăpânilor cu toată temerea, nu numai celor buni și blânzi, ci și celor supărăcioși” (1 Petru 2.18).

Slujitoarele lui Boaz

Rut 2.8-9,13,22-23: Și Boaz a zis către Rut: „Nu auzi tu, fiica mea? Nu te duce să culegi spice în alt ogor și nu te depărta de aici, ci ține-te de tinerele mele. Ochii tăi să fie pe ogorul care se seceră și mergi pe urma lor. N-am poruncit eu slujitorilor să nu te atingă? Și, dacă-ți este sete, du-te la vase și bea din ce scot slujitorii“. ... Și ea a zis: „Să capăt favoare în ochii tăi, domnul meu, pentru că m-ai încurajat și ai vorbit inimii roabei tale, deși nu sunt ca una dintre roabele tale“. ... Și Naomi a zis către Rut, nora sa: „Este bine, fiica mea, să ieși cu tinerele sale, ca să nu fii găsită în alt ogor“. Și a stat aproape de tinerele lui Boaz, ca să culeagă spice, până s-a terminat secerișul orzului și secerișul grâului; și locuia cu soacra ei.

Rut se întorsese la Betleem împreună cu soacra ei, Naomi. Aici, în perioada recoltării orzului, ea caută de lucru pentru a se întreține.

Ea trece pe lângă câmpul lui Boaz, care mai târziu îi va deveni soț, și se alătură slujitoarelor (fecioarelor) care adună spicele în spatele secerătorilor. La aceste fete ale lui Boaz vrem să ne oprim pentru un moment, să le observăm, să le ascultăm și să învățăm de la ele.

De asemenea, ele știau că moabiții erau un popor disprețuit de israeliți, cu care nu aveau nimic de-a face. Și totuși, ei o primesc pe Ruth, o lasă să adune spice de la marginea câmpului, ba chiar o încurajează să meargă în mijlocul câmpului.

Boaz a aflat foarte repede despre Rut. De la cine? Slujitorul i-a povestit despre ea. Și de unde știa slujitorul? Sunt convins, de la slujitoarele care mergeau după secerători.

A auzit Boaz ceva rău despre Rut de la oamenii lui? Nu, doar lucruri bune. Ei au spus că Rut lucra cu sârguință toată ziua și că stătea în casă doar puțin timp, adică se odihnea foarte puțin în camera destinată destinderii. Fetele au observat acest lucru și au spus și altora.

Rut nu a fost respinsă de ele. Fetele nu o ignorau sau o evitau, ci toate se interesau de ea, o respectau și o lăudau. Aceste slujnice ale lui Boaz nu se uitau la ele însele și la munca lor, ci o iubeau pe Rut, căci ea îi spune mai târziu lui Boaz că are un mare respect pentru slujnice. Ele au fost un exemplu pentru ea.

Un exemplu: Boaz le ordonase secerătorilor să scoată în mod deliberat spice din mănunchiurile lor și să le lase pe câmp pentru ca Rut să le adune. Pe de altă parte, lui Rut, Boaz îi spusese: „Nu te depărta de aici, ci ține-te de slujnicele mele”. Slujnicele lui Boaz ar fi putut să culeagă mai întâi aceste spice. Dar le-au lăsat în mod deliberat pentru Ruth. Consideră că este extraordinar de frumos din partea slujnicelor. Erau la fel de grațioase și generoase ca și stăpânul lor. Boaz știa că Rut era pe mâini bune cu slujnicele sale. Se simțea bine cu ele, nu pentru o zi, nu pentru o săptămână, nu, de la secerișul orzului până la secerișul grâului, pentru luni de zile.

Cineva ar putea întreba: Dar nu existau și alte câmpuri, sau alte fete dragi, cu care Rut s-ar fi înțeles? Da, au fost, dar important este că erau câmpurile lui Boaz și erau slujitoarele sale.

Vreau să vă explic pe scurt, copii: poate știți că bogatul Boaz este o imagine a Domnului Isus. Și când aparținem Domnului Isus, găsim o mare companie de alți oameni credincioși cu care ne înțelegem bine și care toți Îl iubesc pe Domnul Isus, acest adevărat Boaz. Ei iubesc calitățile Sale frumoase și vor să le imite: har,

dragoste, pace, pace, îndelungă răbdare etc. Rut a perceput toate acestea în aceste slujitoare. Se simțea atrasă de ele. Ele erau decente chiar și în relațiile cu secerătorii. Și, mai presus de toate, l-au iubit și l-au respectat pe stăpânul lor, Boaz.

Ce frumos este când chiar și alți oameni pot spune despre copiii lui Dumnezeu că se înțeleg bine între ei și că Îl iubesc pe Domnul lor. Aceasta a spus-o chiar și acea femeie despre Petru în curtea marelui preot: „Și tu erai cu El” (Matei 26.69). Și puțin mai târziu: „Și tu ești dintre ei”. (Matei 26.73)

Nu pot decât să vă recomand, copii, să căutați părtășia cu copiii lui Dumnezeu și să stați aproape de Domnul Isus. Numai atunci veți deveni fericiți și bucuroși.

Păzitorul oilor lui David

1 Samuel 17.20: Și David s-a sculat de dimineată și a lăsat oile cu un păzitor și și-a luat sarcina și s-a dus, cum îi poruncise Isai. Și a venit la locul carelor; și oștirea care ieșea la linia de bătaie a scos un strigăt de luptă.

David era cel mai tânăr din familia lui Isai și adesea trebuia să aibă grijă de animalele mici: o sarcină deloc onorabilă și, în plus, plictisitoare. Dar David a făcut-o cu dragoste și răbdare, a cântat la harpă și și-a luat sarcina în serios. Chiar și leii și urșii au atacat o dată turma, iar David a salvat oile și a ucis prădătorii. A fost un băiat curajos și inteligent. Tatăl său știa asta. Și uneori se întâmpla ca David să fie chemat acasă pentru alte slujbe - sau chiar la Saul, împăratul, pentru a-i cânta.

Când a fost luat de la vitele mici, nu a lăsat turma singură, nu a legat oile și nu a pus un gard în jurul lor, ci le-a încredințat unui băiat de încredere. Așa s-a întâmplat când tatăl Isai l-a trimis pe David la frații săi cu provizii pentru călătorie, pentru a-i încuraja și în același timp pentru a se interesa de bunăstarea lor.

David a dormit cu paznicul în noaptea precedentă și acum pornea dis-de-dimineată în lunga călătorie pentru a-și vizita frații aflați în luptă cu filistenii.

Ce-a fost în mintea paznicului când a plecat David, acest tânăr drăguț? Acum era singur cu oile și caprele. Acum el era responsabil pentru această turmă străină. Să sperăm că nu va veni niciun leu sau urs. Ar avea și el curajul de a înfrunta aceste animale sălbatice, ca David? Ce păcat, i-ar fi plăcut să meargă o dată în Valea

Terebinților, să-l vadă pe uriașul Goliat. Doar pentru foarte scurt timp, apoi s-ar fi întors. Să vadă doar marea armură a oamenilor de război. Ce experiență ar fi fost asta! Dar nu, nu voia să-și imagineze mai departe aceasta. Trebuia să stea pe loc aici, în deșert, să-l reprezinte pe David într-un mod demn. Iar când acesta se va întoarce după câteva zile, vor vorbi despre orice. Atunci nicio oaie nu se putea pierde.

Așa că păzitorul a rămas cu oile și a vegheat cu mare grijă asupra turmei, pentru ca măcar să găsească ceva iarbă în deșertul cu vegetație rară și să nu fie atacată de dușmani.

Putem învăța ceva de la acest păstor de oi? Oh, da. Poate că aveți frațiori și surioare de care ar trebui să aveți grijă pentru o perioadă scurtă de timp, pentru că tatăl și mama lor sunt plecați de acasă. Faceți acest lucru cu dragoste și grijă. Nu stați confortabil lăsându-i să alerge încoace și încolo. Ocupați-vă de ei, jucați-vă cu ei, ca să nu li se întâmple nimic și mai târziu faceți din nou curat în cameră, apoi părinții vă vor lăuda.

Mulți mari oameni ai lui Dumnezeu au fost mai întâi păstori. Nu numai David, ci și Moise, Avraam, Iosif și mulți alții. Au învățat să îngrijească turmele în liniște, să le conducă la pășuni grase, să aibă grijă de animale.

Domnul Isus este Păstor bun și cel mai bun Păstor. El Și-a dat chiar și viața pentru noi, pentru a ne elibera din ghearele lui satan. Ce mare fericire să avem un astfel de Păstor, El nu ne scapă niciodată din vedere și în veac nu ne va părăsi. Noi suntem proprietatea Lui răscumpărată cu preț mare.

Dar El ne este un exemplu frumos și în această slujire de păstorire (ca David), căci și noi trebuie să ne dezvoltăm un ochi pentru cei mai tineri, pe măsură ce îmbătrânim, să-i conducem cu răbdare spre pășunile bune ale Cuvântului lui Dumnezeu și să-i facem atenți la pericolele din afară. Atunci vom fi, la rândul nostru, păstori care merg pe urmele bunului Păstor (vezi Ieremia 17.16).

Ai tu frați și surori mai mici, pe care poți să-i păzești? Sau ești chiar învățător de școală duminicală? Atunci le poți vorbi copiilor despre Domnul Isus. Îți garantez că nu doar cei mici vor fi fericiți, ci și tu.

Cele patru fete ale lui Filip

Faptele apostolilor 21.9: Și acesta avea patru fiice fecioare care profeteau.

Apostolul Pavel era în drum spre Ierusalim. El plănuise să sărbătorească acolo Rusaliile cu iudeii. Cu puțin timp înainte, el și însoțitorul său Luca, doctorul, au făcut un ocol pentru a-l vizita pe Filip în Cezareea. Îl cunoștea pe Filip de ani de zile. Filip era un creștin din primul ceas, un prieten al lui Ștefan, care fusese ucis cu pietre și prin contribuția lui Pavel.

Filip l-a iertat de mult timp pe Pavel pentru cruzimea sa de odioasă. El este un adevărat evanghelist, un predicator al harului lui Dumnezeu.

Apostolul intră în casa lui și se spune în trecut că Filip avea patru fiice care profeteau. Profetizarea nu înseamnă neapărat prezicerea evenimentelor viitoare. Biblia explică în 1 Corinteni 14.3 că, prin profeție, poți încuraja, mângâia și edifica pe cineva. Înseamnă simplu, să găsești cuvântul potrivit pentru o anumită situație. Fiicele de aici au reușit să facă acest lucru.

Cred cu certitudine că Domnul Isus l-a trimis intenționat pe acest apostol, care era aspru persecutat în acea vreme, în această casă creștină, pentru ca el să simtă încă o dată căldura și dragostea familiei prietenului său Filip, înainte de dificila sa călătorie spre Ierusalim.

Cele patru fete nu au fugit de acești oameni de credință, nu, ele vor fi avut grijă bine de grupul de călători. Era o casă primitoare de oaspeți. Mai târziu, Agab, un profet, a venit și el ca oaspete.

Pavel și Luca au rămas acolo câteva zile. Fetele trebuiau să le asigure locuințe, să pregătească mesele, să mențină ordinea, și făceau totul în așa fel încât era o încurajare și o învioreare pentru vizitatori. Șederea în această casă a fost o recreere pentru trup și suflet pentru oaspeți.

A fost din întâmplare? Nu, ele crescuseră într-un cămin cu frică de Dumnezeu, unde părinții lor au fost modele practice pentru ele. Și astfel nu le-a fost greu să găzduiască mulți oameni. Tatăl lor făcuse deja acest serviciu în Ierusalim în acea vreme, unde el și alți câțiva bărbați fuseseră însărcinați cu îngrijirea văduvelor. Poate că fiicele sale l-au ajutat, l-au văzut și astfel au învățat de la el.

Cât de jenant trebuie să fi fost și pentru aceste fete faptul că oaspeții aveau păreri contradictorii puternice cu privire la oportunitatea ca apostolul să meargă sau nu la Ierusalim. Agab, la urma urmei, a prezis că apostolul va fi prins, adică că îl așteaptă o călătorie riscantă. Dar tatăl lor a mai liniștit o dată o dispută aprigă, pe vremea când eleniștii, adică iudeii greci, se opuneau evreilor. Ce puteau face fiicele lui Filip pentru a păstra pacea în casă și pentru a face calea liberă apostolului? Ele se puteau ruga pentru el, și au făcut-o, pentru că profeția include și aducerea celui alt înaintea Domnului în rugăciune.¹

¹ În Geneza 2-0.7 Avraam trebuia să se roage lui Dumnezeu pentru Abimelec. Aceasta este privită acolo ca slujire profetică.

Cele patru fete erau foarte ocupate, deoarece și alți ucenici veniseră din Cezareea pentru a lua parte la discuția cu apostolul Pavel. Casa era plină. Ele puteau fi cu siguranță prudente și agile ca tatăl lor, despre care citim că s-a grăbit să meargă la etiopian în acel moment și i-a interpretat Cuvântul lui Dumnezeu.

În cele din urmă, Biblia ne spune că apostolul a trebuit să-și facă bagajele pentru a merge la Ierusalim. Mă întreb dacă nu cumva l-au ajutat și ele să facă acest lucru. Cu siguranță au făcut-o. El a fost încredințat în voia Domnului pentru un drum, care era încă întunecat pentru toți. Nu l-au mai oprit. Și Filip, tatăl lor, a trebuit odată să meargă pe un drum pustiu pentru a predica Evanghelia. El nu a spus atunci: „Nu mă voi întâlni cu nimeni acolo, nu voi merge acolo”. Nu, el a urmat glasul Domnului.

Așa va fi fost și acum. Filip și familia sa nu l-au reținut pe apostol, ci mai degrabă l-au încurajat să meargă înainte în credință, iar cele patru fiice ale sale l-au încurajat și l-au întărit prin slujirea lor tăcută și smerită în spiritul tatălui lor.

Fetița de la Naaman

2 Împărați 5.2-4: Și sirienii ieșiseră în cete și luaseră captivă o copilă mică din țara lui Israel; și ea era înaintea soției lui Naaman. Și ea a zis stăpânei sale: „Dacă ar fi stăpânul meu înaintea profetului din Samaria, atunci el l-ar vindeca de lepra sa!“ Și cineva a mers și a spus stăpânului său, zicând: „Așa și așa a zis copila care este din țara lui Israel“.

Cine dintre copii nu o cunoaște pe tânăra din casa lui Naaman, care a fost luată din patria ei, Israel, de către năvălitorii sirieni? Nu citim prea multe despre ea, dar puținul care este relatat ne arată cât de crud au tratat-o sirienii și cât de afectuos l-a întâmpinat pe acest erou de război.

Invadatorii au luat-o prizonieră. Deci, un atac venit deodată, nu o operațiune de război planificată. Nu a putut să-și pregătească bagajele din timp, să-și ia rămas bun de la părinți. Totul s-a întâmplat în grabă. Câte lucruri a trebuit să audă fata de la soldați pe drumul spre țara îndepărtată! Soldații folosesc un limbaj dur. Cu siguranță că a fost vândută pentru bani. Nu este îngrozitor ca soldații să ia chiar și copii, chiar și fete tinere? În zilele noastre, atunci când teroriștii deturneză un avion sau ceva asemănător și îi iau ostatici pe ocupanți pentru a-și satisface pretențiile ridicate, de obicei, copiii sunt escortați de un comando și sunt eliberați. Asta nu s-a întâmplat în istorisirea noastră, fata trebuia să meargă cu ei.

Dar fata asta s-a conformat. A provenit dintr-o familie respectabilă, unde a muncit cu fidelitate și sârguință. Ea nu a avut sentimente de răzbunare împotriva dușmanilor ei, căci cine poate suporta nedreptatea? Probabil că îi era și dor de casă. Dar noi nu citim nimic

despre acest lucru. În schimb, aflăm că ea s-a îngrijit cu dragoste de stăpânul casei, pentru că era lepros; ea observase deja acest lucru, fie că lui îi plăcea sau nu. Nici nu i-a trecut prin cap gândul: „I se cuvine așa”.

Cu tact și modestie, ea o anunță pe stăpâna ei că există un profet în Israel care îl poate vindeca pe Naaman. De unde știa ea asta? Da, aceasta arată că ea se gândise în liniște la Naaman. Îi părea rău pentru el. Cu siguranță că l-a menționat pe acest bărbat în rugăciunea către Dumnezeu ei. Și Dumnezeu i-a arătat calea.

Mulți israeliți din acea vreme nu mai credeau în Dumnezeul lor. În țară domnea închinarea la idoli, iar prorocul Elisei, cine mai credea în el? Dar această fată a fost un model de credință pentru mulți din Israel. Nici un lepros nu fusese vindecat vreodată în Israel în acea vreme, darămite în Siria. De unde știa ea că Elisei nu-l va respinge imediat pe acest străin, pe acest dușman? Chiar dacă el ar avea puterea de a-l curăța pe Naaman, era și el dispus să se lase curățat? Ei bine, pur și simplu presupusese asta despre el, chiar dacă nu putea vorbi cu el.

Încă o dată: s-ar supune Naaman tuturor proceselor iudaice de purificare și jertfe? Oh, fata nu-și făcea deloc griji pentru asta. Ea nu l-a întrebat pe Naaman dacă se poate muta cu el în țara ei de origine. Acesta ar fi fost lucrul evident de făcut. Credința ei în Dumnezeul ei și dragostea ei pentru aproapele erau extraordinar de mari și frumoase. L-a iubit și avea mare încredere în el. De asemenea, ea a avut o relație bună cu Naaman. I-a fost supusă, numindu-l domn al ei. Naaman putea să aibă încredere în această fată, o iubea foarte mult și se va fi bucurat în sinea lui când a aflat că fetița îi ghicise cea mai mare durere și chiar îi arătase calea spre vindecare.

A fost o adevărată evanghelistă, plină de compasiune, plină de tact, puternică în credință și a indicat singurul leac. Ea a avut atitudinea Domnului Isus care i-a iertat chiar și pe dușmanii Săi: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Mai târziu, Domnul Isus s-a referit la această istorie și a regretat că nu a fost respectat în orașul său natal. Această fetiță îl respecta foarte mult pe profetul din poporul ei.

Naaman s-a îndepărtat apoi și probabil că soția lui i-a pus fetei întrebări iscoditoare în acest timp: „Nu-ți amintești un caz în care cineva a fost vindecat de lepră? Nu se sperie împăratul când vin soldații sirieni? Îl cunoști personal pe Elisei?” Dar fata a avut un singur răspuns la toate întrebările: a crezut, a avut încredere și s-a rugat în tăcere. Și nu aș fi vrut să văd lacrimile de bucurie ale fetei la întoarcerea lui Naaman.

În cer, sunt sigur că vor fi mulți care au stat în ultimele rânduri pe pământ, dar a căror slujire a fost foarte apreciată de Dumnezeu. El cunoaște fiecare faptă mică și o răsplătește. Tânăra noastră fată va trăi și ea această experiență.

La ceremonia de inaugurare a Catedralei din Milano, o fetiță a strigat în mulțime: „Și eu am ajutat la construirea ei. Am participat și eu.” „Cum, așa?”, a întrebat oficialul. „Atunci spune-mi ce ai făcut.” Fata nu a ezitat mult timp: „Îi aduceam mâncare tatălui meu în fiecare zi când lucra aici”. Avea dreptate. Nu a putut ajuta la lucrările de construcție, dar chiar și micile ei servicii au contribuit la finalizarea mării catedrale.

Traducătorul lui Iosif

Geneza 42.23: Și nu știau că Iosif înțelegea, pentru că era un traducător între ei.

Au trecut aproape douăzeci de ani de când Iosif și-a văzut ultima dată frații, dar acum a venit momentul în care visele sale devin realitate. Frații stau în fața lui și se pleacă la pământ. Iosif i-a recunoscut, instantaneu, pe fiecare în parte. El știe că ei nu sunt îngrijorați doar de foamea din țară, ci și că datoria grea față de el îi apasă și încă îi îngrijorează. Dar nu vrea să li se facă cunoscut direct; mai întâi trebuie să se căiască. De aceea, la început nu vorbește cu ei și de multe ori trebuie să se retragă de la ei, pentru că îi vin lacrimi în ochi: Un semn că îi iubește cu adevărat, încă.

Iosif a apelat la un interpret pentru a traduce între el și frații săi. Haideti să ne gândim puțin la acest om, pentru că Iosif l-a pus în față doar ca acoperire, pentru ca ei să nu-l recunoască direct.

În același mod, Domnul Isus lucrează la inimile păcătoșilor. Uneori, El trebuie să meargă pe căi dificile cu ei. El bate în conștiințele lor prin Duhul Său și vrea să te folosească pe tine și pe mine pentru a răspândi Evanghelia harului lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim interpreți între Dumnezeu și oameni.

Ce credeți, copii, ce calități trebuie să aibă un astfel de mediator? Aș dori să vă explic acest lucru folosind exemplul unui telescop: obiectul nu devine mai mare atunci când mă uit la telescop (interpretul). Nici Domnul Isus nu devine mai mare atunci când îmi fixează ochii asupra slujitorului. Dar când mă uit prin telescop, subiectul devine mai mare și nu mai văd telescopul în sine.

Domnul Isus trebuie să devină mai mare, iar slujitorul trebuie să se retragă.

Vă puteți imagina cât de dificilă a fost sarcina acestui interpret, care a trebuit să redea cu exactitate cuvintele lui Iosif în duritatea lor, dar și în dragostea lor? Cât de important, mai ales într-o astfel de conversație pastorală, este accentul, volumul, alegerea cuvintelor.

Interpretul nu-l mai văzuse niciodată pe stăpânul său, Iosif, într-o asemenea stare. A simțit cât de emoționat era. I-a văzut lacrimile în ochi, vocea lui era șireată. Știa, de asemenea, că trebuia să-l traducă pe Iosif în limba sa maternă, așa că nu-și putea permite nicio gafă. Și apoi cuvintele în sine, pe care trebuia să le traducă. Joseph nu mai vorbise niciodată așa. El i-a numit spioni, asta era grav. I-a supus la un test, un frate trebuia să rămână captiv. I-a încolțit cu adevărat. Dar interpretul a trecut prin toate.

Un interpret nu trebuie doar să cunoască limba, ci și să stăpânească subiectul, să transpună spiritul vorbitorului în cuvinte și să nu atragă atenția asupra sa. Vorbitorul trebuie să iasă în evidență, nu el.

Aceasta este sarcina fiecăruia dintre noi, inclusiv a voastră, copii. Noi trebuie să-i ajutăm pe oameni să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu. Acest lucru se face prin aceea că prin cuvânt și faptă dăm mărturie despre Domnului nostru. Trebuie să transmitem harul, dragostea și îndelunga Sa răbdare.

Cuvintele interpretului au avut deja ca efect, în timpul primei discuții, faptul că și-au simțit vina față de fratele lor și au făcut primul pas pe calea păcii.

Vreți să deveniți și voi interpreți? Adică mesageri care transmit gândurile Domnului celor din jurul nostru. Atunci trebuie să stați foarte aproape de Domnul Isus, să-L contemplați, să observați însușirile Sale, să-L ascultați. Atunci suntem scrisori ale lui Hristos, cunoscute și citite de toți oamenii (2 Corinteni 3.2). Cât de frumos ar fi dacă Domnul Isus ar deveni clar vizibil în viața noastră!

Administratorul casei lui Iosif

Geneza 43.16-25,33,34;

Geneza 44.1-18

Administratorii trebuie să fie oameni credincioși, de încredere, cinstiți, prudenți, dar și secretoși. Iosif a avut un astfel de om în casa lui din Egipt. A putut chiar să-i încredințeze secretul că frații săi veniseră la el din Canaan și că nu voia să li se facă cunoscut până când nu-și vor recunoaște vina și nu vor suferi pentru ea.

Acesta avea să fie un proces lung și dureros în sufletele lor, iar administratorul și-a îndeplinit sarcina cu atenție, dar cu consecvență, așa cum Iosif se înțelesese cu el.

A cercetat cu atenție toți sacii. Da, aceasta era foarte jenant pentru ei. Oricine a trăit această experiență la frontieră știe cât de tensionat și de temător trebuie să suporte această procedură. Sentimentul de vinovăție se trezește treptat în ei. Aproape că nu înțeleg de ce nu s-au gândit la numele Iosif, pentru că toată lumea din Egipt îl știa. Erau asemenea africanului care a venit la misionar și a mărturisit că a furat o frânghie. „Oh”, spune misionarul, „atunci te rog să te duci și să înapoiezi frânghia, să ceri iertare și totul va fi din nou în regulă”. A plecat în liniște, dar s-a întors a doua zi. Uimit, misionarul l-a întrebat dacă nu cumva nu totul s-a clarificat și dacă nu cumva ar trebui să tragă în sfârșit linie ca să fie din nou fericit. Nu era nevoie să revină în fiecare zi și să aducă în discuție același lucru. Dacă Dumnezeu iartă, atunci problema este rezolvată. „Da, așa este”, a șoptit bărbatul, „dar de frânghie era legată vacă”.

Atâta timp cât mărturisirea nu este completă, există o povară pentru conștiință.

Frații lui Iosif cad dintr-o uimire în alta. Chiar și administratorul casei le devine treptat suspect. Ce multe știe, cum descoperă totul. Într-o zi este politicoș, iar a doua zi este sever. El vorbește în limba lor, vorbește despre Dumnezeul lor într-o țară străină. Conștiința lor intră treptat în acțiune.

Este frumos când Domnul Isus ne poate pune și pe noi la treabă în acest fel. Poate că mâine va trebui să îi reproșezi serios colegului tău de școală: „Ascultă, tocmai ai mințit-o pe profesoară. Nu trebuie să faci asta.” Trebuie să o faceți cu politețe și fermitate. Fiecare are o misiune la locul său. Băieții între ei, fetele între ele. Ce frumos ar fi dacă ne-am lăsa cu toții implicați, în numele Domnului Isus, în ridicarea cuiva care a căzut, pentru ca acesta să poată fi din nou fericit în prezența Domnului nostru.

Încă câteva cuvinte despre dorința lui Iosif: „Puneți pâine”. Bineînțeles, administratorul a pus masa exact așa cum îi spusese Iosif. Poate că s-a gândit: „Ei bine, poate că cei zece frați nu vor fi destul de sătui și sperăm că cel mai mic nu-și va strica stomacul cu porția lui de cinci ori mai mare”. Dar el pur și simplu a urmat indicația lui Iosif și a pus-o în aplicare. Oricine cunoaște sălile de mese orientale știe ce splendoare există. Nu vreau să descriu aici decorațiunile de masă și să las imaginația să zburde. Fiecare dintre noi își poate imagina un astfel de festin. Nu lipsește nimic. Dar de unde știa administratorul numele fraților lui Iosif? De unde știa ordinea lor de naștere? De ce primește cel mai tânăr o cantitate de cinci ori mai mare? De ce au primit și măgarii mâncare? Totul era atât de ciudat. Și apoi acești oameni. Vagabonzi neglijați. Bineînțeles, trebuiau să le spele picioarele (Geneza 43.24). Dar

mâinile, fața, îmbrăcămintea, decența, limbajul colocvial? Ei bine, asta a lăsat mult de dorit. Dar asta nu era treaba lui. El era doar un simplu administrator. În orice altă vizită, stăpânul său Iosif i-ar fi trimis probabil pe oaspeți acasă cu aceste cuvinte: „Cum arătați? Nu știi care este codul vestimentar al casei?” (vezi Matei 22.11-12). Dar acum este altfel. Iosif avea ceva în minte pentru oaspeți. Administratorul a simțit asta, știa și el asta. Așa că și-a îndeplinit serviciul cu supunere - chiar dacă astăzi îl durea puțin capul. E bine așa, slujitor credincios!

Putem învăța ceva din comportamentul său, din ascultarea sa? Da, cu siguranță, foarte mult. Dacă Domnul Isus vrea să ne folosească în slujba Evangheliei, atunci ar trebui să fim prietenoși cu oamenii. (De altfel, acest lucru este întotdeauna valabil, nu doar în acest caz particular). Mesajul nostru ar trebui să fie „atrăgător”, indiferent de ținuta interlocutorilor. Ei trebuie să vină la Domnul Isus așa cum sunt. „Hainele mântuirii” (Isaia 61.10) vor arăta altfel mai târziu. Dar mai întâi căința și pocăința trebuie să aibă loc în „haine murdare” (Zaharia 3.3), restul vine mai târziu (Zaharia 3.4 și următoarele). Ne doresc tuturor acest bun discernământ al administratorului lui Iosif. Îl învățăm în prezența Domnului Isus, adevăratul Iosif, cel „pus deoparte între frații săi” (Geneza 49.26).

Slujitorul lui Elisei

2 Împărați 6.14-17: Și a trimis acolo cai și care și oștire mare și au venit noaptea și au înconjurat cetatea. Și slujitorul omului lui Dumnezeu s-a sculat dis-de-dimineată și a ieșit și, iată, o oștire înconjurase cetatea cu cai și cu care. Și slujitorul său i-a zis: „Vai, domnul meu, ce vom face?” Și el a zis: „Nu te teme, pentru că mai mulți sunt cei care sunt cu noi decât cei care sunt cu ei”. Și Elisei s-a rugat și a zis: „Doamne, deschide-i, Te rog, ochii, ca să vadă”. Și Domnul a deschis ochii tânărului și el a văzut și, iată, muntele era plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.

Împăratul Siriei, Ben-Hadad, trimite la Dotan cai și care și o oștire mare. Acum vrea să știe exact. Cum poate fi trimisă o asemenea oștire uriașă pentru a captura un singur om? Și chiar noaptea. Împăratului ar trebui să-i fie rușine - este ca și cum ar trage în vrăbii cu tunul. Dar de unde, vrăbii! Ei bine, diavolul este cel care atacă în mod constant poporul lui Dumnezeu și el știe mai bine decât noi cât de invincibilă este cetatea pe care o păzește Domnul Isus. Și la Domnul Isus a venit cu o armată uriașă, în Grădina Ghetsimani. Domnul ar fi putut să-i arunce pe toți la pământ (vezi Ioan 18.6). Dar nu a făcut-o, pentru că a vrut să îplinească lucrarea de pe Golgota. Aceasta este marea diferență față de povestea noastră în care Elisei și slujitorul său sunt salvați dinaintea dușmanului.

Slujitorul lui Elisei este un tip matinal, știe că „pasărea matinală prinde viermele”. Poate că a învățat acest lucru de la Elisei, pentru că petrecerea primelor ore ale dimineții în liniște și pace cu Domnul modelează întregul curs al zilei. Însuși Domnul Isus a petrecut adesea orele de dimineată în liniște cu Dumnezeul Său.

Dar în această dimineață, slujitorul lui Elisei se bucură de orice altceva, numai de pace și liniște nu se bucură. El descopere trupele siriene în afara orașului și aleargă la stăpânul său. El face singurul lucru corect în acel moment. El nu știe că sirienii sunt preocupați doar de Elisei, dar se simte atât de strâns legat de el încât vorbește în forma „noi”. Când dușmanul își îndreaptă atacurile asupra Domnului Isus, și face foarte des aceasta, ne simțim și noi atacați personal? Intervenim noi pentru El? Cât de mulțumit ar fi Domnul nostru din ceruri dacă am face cauza Lui a noastră. Persoana Domnului Isus și lucrarea Sa de pe Golgota sunt blasfemiate și atacate de dușman astăzi mai mult ca niciodată. Să ne ridicăm cu toții pentru onoarea Lui, să nu permitem ca numele Lui să fie pătat. Dar, pentru a face acest lucru, avem nevoie la rândul nostru de încurajare și de întărire a credinței noastre.

Elisei își cunoștea slujitorul. Îi cunoștea temerile și grijele. Își cunoștea și mica lui credință, și cine dintre noi nu s-ar fi îngrijorat în această situație? O armată de soldați se află în fața lor. Expresia „oștire mare” exprimă clar întreaga forță a inamicului. Nu trebuie să subestimăm această putere. Dar noi ar trebui să cunoaștem și puterea lui Dumnezeu; și tocmai această putere trebuie să o aibă acum servitorul lui Elisei în mod clar în fața ochilor săi.

Elisei îi cere lui Dumnezeu să-i deschidă ochii pentru această putere spirituală și deja băiatul vede armatele puternice ale lui Dumnezeu în jurul lor. Nu știu cum a văzut asta, cu ochii trupului sau cu ochii inimii. În orice caz, a fost atât de impresionat de această experiență încât toată teama i-a dispărut. Oastea cerească era cu mult mai puternică și mai tare decât a sirienilor.

Această putere a lui Dumnezeu ne este disponibilă și astăzi. Pentru fiecare copil, pentru fiecare adult care cere cu credință și încredere

ajutorul Domnului. Cu toții avem nevoie de ea în fiecare zi, sau crezi că tu te poți lipsi de Domnul? La școală, pe stradă, acasă, în timpul furtunilor, în timpul călătoriilor etc.? Ah, fie nimeni să nu se înșele! Să sperăm că nimeni nu se va interpune vreodată între noi și Domnul nostru, astfel încât să nu-L mai vedem. Diavolul vrea să ne răpească să ne întunece privirea spre Domnul nostru și, atunci devenim temători, lipsiți de pace și de bucurie.

O femeie în vârstă a spus odată, supărată, că a fost mereu atât de singură în viață. Apoi a avut un vis în care putea să urmărească urmele vieții ei în nisip. Dar au existat două piste. Când a întrebat despre însoțitor, a primit răspunsul: „Da, era Domnul Isus”. Dar apoi și-a dat seama că în cele mai mari dificultăți ale vieții ei exista întotdeauna o singură urmă de descoperit. „Da”, a spus ea, „tocmai atunci aș fi avut atâta nevoie de ajutorul Domnului”. Dar Domnul i-a răspuns: „Ai dreptate, dar în aceste locuri te-am purtat”.

*Tu-mi dai îndrumare
Și puterea-Ți mare
E fără de zăgaz.
Tu-mi dai ocrotire;
Mă bazez pe Tine,
Marele Viteaz.*

Slujitorul și securea pierdută

2 Împărați 6.5-7: Și a fost așa: în timp ce unul doboră un trunchi, a căzut fierul în apă; și a strigat și a zis: „Vai, domnul meu, și era împrumutat!“ Și omul lui Dumnezeu a zis: „Unde a căzut?“ Și i-a arătat locul. Și el a tăiat un lemn și l-a aruncat acolo și a făcut fierul să plutească. Și a zis: „Ia-ți-l“. Și acela și-a întins mâna și l-a luat.

Slujitorii lui Elisei au depus mult efort pentru a tăia copaci. Munca practică în aer liber este benefică pentru toți și, de asemenea, ei știu că o fac pentru o cauză bună. Toți așteaptă deja cu nerăbdare camerele spațioase în care pot găsi loc pentru toți laolaltă. De asemenea, este o bucurie să lucrezi sub supravegherea Elisei. Acum, cei mai înclinați spre practică ies deodată la iveală. Fiecare este diferit înzestrat. Dar fiecare dintre ei a primit o împuternicire de la Dumnezeu. Fiecare dintre ei se străduiește din greu și avem impresia că prezența lui Elisei îi motivează și mai mult pe tineri.

Dar deodată un topor zboară prin aer într-un arc înalt. Unul dintre ei pur și simplu adusesese cu el prea mult avânt. Da, aroganța este rareori bună. Ar fi putut intra cu ușurință în ochi. Din fericire, nu s-a întâmplat nimic. Dar fierul a căzut în apă și a dispărut.

Acest lucru se poate întâmpla oricui. În exces de zel, munca noastră scapă ușor de sub control și atunci apar eșecuri și greșeli din neglijență. Nu cumva nu exagerăm cu toții din când în când, astfel încât să ne irosim inutil energiile, ca acest tânăr? Atunci este mult zgomot și vânt, dar nu este spre folosul nostru și cu siguranță nu spre slava Domnului.

Ne asemănăm atunci cu clopotul, despre care vă voi spune o mică poveste: un medic își instalase un clopoțel în anticamera sa. El trebuia să-i amintească ajutoarei orelor de consultații că trebuie să se întâlnească cu șeful. Dar, după un timp, sunetul a ajuns să nerveze pe toată lumea, așa că doctorul a conectat un bec la baterie. Dar becul nu s-a aprins. Putea declanșa contactul de câte ori dorea. A verificat toate firele, dar nu se aprindea. În cele din urmă a consultat un electrician care i-a dat un mic indiciu că bateria era prea slabă pentru acest bec. Doctorul a schimbat bateria și becul a început să ardă luminos și clar.

V-am spus această poveste pentru că ea ilustrează atât de frumos faptul că, cu puțină putere, se poate face mult zgomot, dar pentru a fi cu adevărat o lumină pentru Domnul, este nevoie de mai mult. Pentru aceasta trebuie să fim conectați la o sursă mai puternică de putere, la Domnul Isus.

Veți observa acest lucru și la școală, copiii: elevii care strigă mereu tare, care au mereu cuvântul cel mare, nu sunt cei mai deștepți. Ei vor să compenseze ceea ce le lipsește în spirit prin faptul că sunt gălăgioși.

Dar ceea ce este frumos în povestea noastră este că tânărul energie se lasă învățat. El are în continuare o putere reală, dar de data aceasta în sensul bun al cuvântului. El strigă după Elisei. Și are dreptate. Elisei este fericită să îl ajute.

Este deosebit de jenant pentru slujitor și faptul că toporul nu-i aparține. Îl împrumutase doar. Acest lucru indică faptul că darurile noastre, abilitățile și calitățile noastre nu sunt meritul nostru, ci sunt un împrumut, un dar al harului lui Dumnezeu, pe care trebuie doar să-l administrăm cum trebuie.

Trebuie să ne folosim talentele pentru gloria lui Dumnezeu. Unul se pricepe la desen, celălalt la cântat, cântat, tricotat. Unul este mai talentat în practică, iar altul știe întotdeauna cum să găsească un cuvânt de încurajare. Fiecare este important, indispensabil în locul unde se află. Și dacă facem o greșală în slujirea noastră pentru Domnul - și câte greșeli nu se întâmplă în fiecare zi - atunci vrem să ne întoarcem la locul nenorocirii, precum slujitorul din pasajul nostru, și să-i cerem iertare și ajutor adevăratului Elisei, Domnul Isus. Domnul nu ne va abandona, niciodată. Elisei scoate fierul înapoi din apă cu o bucată de lemn. O minune care ne dă un indiciu al mântuirii noastre prin lucrarea Domnului Isus pe crucea (lemnul) de pe Golgota (1 Petru 2.24).

Când tânărul a ținut din nou toporul în mână, cu siguranță s-a hotărât să meargă în viitor la muncă cu mai multă înțelepciune și grijă. În același mod, după un pas greșit, ar trebui să ne bazăm din nou pe harul Domnului, să începem din nou cu El și să nu ne descurajăm. După o mărturisire sinceră, Domnul ne dă o nouă șansă de a ne folosi puterea în slujba Sa. El nu ne dă la o parte. Să fim recunoscători pentru asta.

Slujitorul împăratului din Siria

2 Împărați 6.8-13: Și împăratul Siriei făcea război împotriva lui Israel și s-a sfătuit cu slujitorii săi, zicând: „În cutare și în cutare loc va fi tabăra mea“. Și omul lui Dumnezeu a trimis la împăratul lui Israel, zicând: „Păzește-te să nu treci prin locul acela, pentru că sirienii au coborât acolo“. Și împăratul lui Israel a trimis la locul despre care-i spusese omul lui Dumnezeu și-l înștiințase și a stat păzit acolo, nu o dată, nici de două ori. Și inima împăratului Siriei s-a tulburat de lucrul acesta și a chemat pe slujitorii săi și le-a zis: „Nu-mi veți arăta cine dintre noi este pentru împăratul lui Israel?“ Și unul dintre slujitorii lui a zis: „Nimeni, domnul meu, împărate, dar profetul Elisei, care este în Israel, spune împăratului lui Israel cuvintele pe care le rostești tu în camera ta de dormit“. Și el a zis: „Duceți-vă și vedeți unde este și voi trimite să-l prindă“. Și i s-a spus, zicând: „Iată, este în Dotan“.

Sirienii au invadat din nou Israelul. Vă amintiți că în ultimul atac au luat-o pe fetița care era atunci angajată în casa lui Naaman. Dar, de data aceasta, ultimul atac sirian rămâne fără succes. În ciuda consultărilor amănunțite cu conducerea armatei siriene, victoria asupra Israelului nu vrea să se materializeze. Și-au mobilizat întreaga armată, au încercat în repetate rânduri un atac general, dar fără succes. Este ca în jocul iepurelui și ariciului. Ori de câte ori și oriunde apar sirienii, regele Israelului este deja acolo, așa că regele Siriei se simte obligat să își verifice întregul personal de comandă pentru a vedea dacă nu cumva există un posibil trădător de rang înalt. Trebuie să fi fost o verificare foarte jenantă printre acești înalți domni. La urma urmei, împăratul trebuia să presupună că în rândurile sale exista un spion care le transmitea israelienilor planurile de război.

Da, îmi pot imagina că și satan stă adesea neputincios cu aliații săi și se supără când vrea să dea o lovitură sensibilă poporului lui Dumnezeu, dar nu reușește. De ce? Care este motivul? De obicei, are un joc ușor cu oamenii.

Aici este vorba de o persoană, care a fost implicată în război: Elisei, o imagine a Domnului nostru. Aș vrea să vă arăt copiilor două pasaje din Noul Testament din care puteți vedea că nu trebuie să ne lăsăm învinși în lupta cu păcatul și cu diavolul (aici o imagine a împăratului Siriei): Un pasaj se află în scrisoarea lui Ioan și spune că Duhul Sfânt care locuiește în noi este mai puternic decât duhul acestei lumi (1 Ioan 4.4). Celălalt pasaj se află în 2 Corinteni și arată că gândurile lui satan nu ne sunt necunoscute (2 Corinteni 2.11).

În Domnul Isus avem practic puterea de a învinge atacurile diavolului, dar trebuie să fim mereu atenți la punctele noastre slabe, pe care diavolul vrea să le exploateze. Trebuie să-l ascultăm pe Elisei, care ne spune unde ne atacă dușmanul. Fiecare dintre noi își cunoaște punctul nevralgic și știe cât de dezastruos poate fi să îl neglijeze. Știm acest lucru chiar și din saga eroică germană despre Siegfried, pentru care un mic punct neprotejat de pe corp i-a adus pieirea.

Trebuie să ne cunoaștem slăbiciunile, copii. Sportul poate fi o capcană pentru unii, pescuitul pentru alții, muzica pentru alții, și așa mai departe. Părinți dragii au o mare sarcină în această privință, pentru că mărul nu cade departe de copac: copiii au adesea înclinații carnale similare cu cele ale părinților lor. Trebuie să avem grijă să păstrăm un bun contact cu Domnul, care vrea să ne facă conștienți de „manevrele” diavolului.

Dar acum aproape că am uitat să spun ceva despre slujitorul, care îmi place atât de mult pe de o parte, dar nu-mi place deloc pe de altă parte. Slujitorul este cel care îl aduce pe Elisei în atenția împăratului Siriei. Cât de fericiți trebuie să fi fost ofițerii când el a reușit să rezolve atât de evident această situație tensionată. Cu cuvinte clare și sigure, el subliniază măreția divină a lui Elisei, astfel încât împăratul, fie că a vrut sau nu, a fost imediat convins de puterea adevărului cuvintelor sale. Acest lucru trebuie să-l fi uimit pe împărat. Apoi dă ordin să-l aducă pe Elisei. Vrea să-l câștige de partea lui. Dar Elisei, bineînțeles, nu s-ar fi dus niciodată în tabăra dușmanului.

Era oare acest slujitor, care îl cunoștea atât de bine pe Elisei și avea atâta încredere în el, poate Naaman? El este numit și slujitorul împăratului, în capitolul anterior. Cine altcineva ar fi putut să îl indice atât de serios pe Elisei împăratului Siriei? Biblia nu confirmă acest lucru, dar aș dori să spun un lucru: adesea îmi pare rău pentru oamenii care luptă sub un steag greșit. Credeți că David s-ar fi simțit confortabil în tabăra filistenilor, sau Abner cu Saul, sau Petru în curtea marelui preot lângă focul de cărbuni? Crezi tu că te-ai simți bine la o petrecere, sau pe terenurile de joacă ale lumii? Nicidecum și niciodată! Ajungem atunci într-o situație dificilă, pe care trebuie să o evităm cu orice preț. Slujitorul împăratului Siriei era foarte stânjenit - se poate observa la el - și sper că învățăm cu toții de aici să fim fără echivoc de partea lui Elisei. Acolo se află victoria, acolo se află puterea. Aici suntem fericiți și mulțumiți.

Copilașul din mijloc

Marcu 9.36: Și, luând un copilaș, l-a pus în mijlocul lor; și, luându-l în brațe, le-a spus: ...

Domnul Isus nu vorbea des cu ucenicii Săi despre suferințele Sale personale și despre moartea pe cruce, deși știa totul dinainte. Destul de des a observat că ucenicii nu-I împărtășeau sentimentele și trăirile. Era trist din cauza asta.

Și totuși, El le-a spus o dată despre evenimentele dureroase care urmau să aibă loc. Dar ucenicii nu au spus nimic în privința asta. Nu, tocmai după o astfel de comunicare se întreceau între ei pentru a vedea care dintre ei era cel mai mare. Acest lucru L-a întristat profund pe Domnul Isus, așa că Și-a făcut timp să se așeze și să vorbească în liniște cu ucenicii despre care dintre ei era cu adevărat cel dintâi, și anume cel care se asemana cu un copil mic. El le dă o lecție practică.

El cheamă un copil. Copilul se supune. El vine și nu întreabă ce vrea de la el. Nu, cel mai frumos lucru la copiii mici este că ei urmează cuvântul încă din fragedă tinerețe.

Am vizitat Expoziția horticolă federală din această vară și am văzut doi aruncători de bâte care i-au cerut unui băiețel să stea la mijloc între ei, iar ei vor arunca bâtele unul către celălalt pe lângă el. Băiețelul stătea de bunăvoie acolo, fără să tresară prea mult la pericolul că o bătă ar putea să-i zboare în cap. A rămas în picioare cum se cuvine, iar părinții lui erau foarte mândri să-și vadă odrasla stând în centrul atenției.

Am trăit același lucru la un spectacol cu delfini. Unui copil mic i s-a spus să se așeze într-o barcă care era trasă prin apă de un delfin pe o frânghie. S-a supus și a avut plăcerea de a i se permite să facă această plimbare cu barca în fața a sute de oameni. Bineînțeles, și părinții lui au fost foarte fericiți. În orice caz, ei nu s-ar fi lăsat să se facă așa ceva cu ei. Sau credeți că ar fi acceptat?

De ce se trimit fetițe cu buchete de flori la recepțiile de stat? Este prea jenant ca persoanele de rang înalt să ofere un buchet de flori?

Da, copiii mici se mișcă fără inhibiții, au încredere totală în cuvintele părinților lor. Ei nu au pretenția de a emite judecăți importante. Trăiesc fără griji, tocmai pentru că sunt mici și, prin urmare, nu se pot coborî mai mult. Ei nu pot pierde prestigiul, nu și imaginează nimic și nu vor să știe nimic mai bine.

Desigur, copiii mici au și ei calități care nu ne sunt recomandate pentru a fi imitate. Ei nu sunt vinovați că sunt neștiutori și neajutorați. Și nici că sunt zburdalnici. Aici trebuie să intervină educația părinților. Dar calitățile pe care ar trebui să le învățăm de la ei sunt: smerenia, simplitatea, altruismul.

Priviți la acest copilaș pe care Domnul Isus îl așază mai întâi în mijlocul lor și apoi lângă El Însuși. De unde a apărut? Se uitau părinții? Nu-i era oare teamă aici, printre acești oameni străini, în casa din Capernaum? Poate că a fost casa lui Simon Petru. Nu, nu i-a fost frică. De ce nu? Pentru că Domnul Isus îl ia în brațele Sale. Știa că este iubit de Mântuitorul. Și această conștientizare îl făcea calm, mulțumit, chiar fericit.

Domnul Isus a continuat apoi spunând că toți ar trebui să devenim ca acest copilaș. Așadar, este cea mai mare fericire de pe acest

pământ atunci când ne aflăm ca acest copil în atmosfera dragostei Domnului, în brațele Lui, ca să spunem așa. Ucenicul Ioan s-a bucurat de această fericire, el nu numai că Îl iubea pe Domnul său, nu, el știa exact că Domnul îl iubea așa cum era el. Îmi doresc această conștientizare pentru fiecare dintre voi, ea ne face fericiți. Ceilalți observă la noi că venim din apropierea Domnului. Viața noastră va fi marcată de această dragoste, pentru binecuvântarea noastră și pentru binele celorlalți.

Unul dintre tâlharii de pe cruce

Luca 23.39-40: Și unul dintre răufăcătorii răstigniți Îl hulea, spunând: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi“. Dar celălalt, răspunzând, l-a muștrat, zicând: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași sentință?”

Nu ne vine să credem cât de reci și fără sentimente pot fi adesea oamenii care se află sub stăpânirea diavolului. Tâlharul de pe cruce a fost o astfel de persoană. A rămas tare până la ultima suflare a vieții sale.

Nu avea deja destule vinovății asupra lui? Împreună cu banda lui de tâlhari a planificat și a executat acest jaf. Acum, când toată lumea sărbătorea Paștele, a vrut să profite de ocazie și să dea lovitura. El dispăruse de acasă. Și acum a fost prins. Ambii tâlhari au fost luați și condamnați. Ei sperau că unul dintre ei va fi eliberat, pentru că Pilat elibera întotdeauna un prizonier la sărbătoare. Dar de data aceasta Baraba a fost norocos și ei au fost duși să fie răstigniți.

Nu multă lume i-a băgat în seamă, toată atenția mulțimii era îndreptată în acea zi spre Isus din Nazaret. Ei au observat deja acest lucru la proces. Au fost judecați printr-o procedură specială, rapidă, iar prada lor a fost oricum pierdută.

În timp ce cei doi tâlhari atârnavă acolo în agonie, unul la dreapta, celălalt la stânga Domnului, încep de fapt să se alăture corului acestor oameni inumani și Îl hulesc cu voce tare pe Domnul Isus. Ce I-ar fi putut spune ei Creatorului cerului și pământului? Oare nu aveau destule de făcut cu ei înșiși în acest moment?

Soarele începuse deja să se întunece și pământul se cutremura, dar nimic din toate acestea nu i-a impresionat pe tâlhari. Dar nu, acum unul dintre tâlhari vorbește împotriva celuilalt și îl muștră pentru că l-a adresat cuvinte atât de blasfematoare Omului din mijlocul lor. Ar trebui să tacă, pentru că toți trei suferă și să nu-și dubleze durerea unul altuia.

Dar avertismentul compicelui său ricoșează pe lângă el. El continuă să vocifereze și să țipe, iar acum trebuie să asculte întoarcerea completă a prietenului său. Și răspunsul Domnului la schimbarea de inimă a prietenului său.

Dar nu, el nu vrea să creadă în acest Om de lângă el. El, nu. Are o viață decentă în spate și găsește o mulțime de scuze pentru ultima sa abatere grosolană. El nu se pleacă în fața Domnului, știe de multele Sale binefaceri, l-a și ascultat de multe ori, dar pentru el nimic din toate acestea nu era atât de important.

Dar ce este asta? Pământul se cutremură, mormintele se deschid, întuneric beznă în plină zi, strigătul Domnului. El a murit. Acum nu-i mai poate cere nimic, nu-i mai poate spune nimic. El nu a vrut să o facă.

Puțin mai târziu, tâlharul îi vede pe soldați venind spre el cu bâtele lor. El știe deja ce au în minte. Nici unul dintre ei nu poate fi lăsat atârnat pe cruce peste noapte. Asta spune legea.

Domnul Isus a murit deja, picioarele Lui nu vor mai fi zdrobite. Dar tâlharii mai au de suferit această ultimă lovitură. De acum încolo, nu mai sunt împreună.

Făcuseră totul împreună: planul, jaful, ședința de judecată, răstignirea, dar apoi crucea acestui Isus din Nazaret a intervenit între ei.

Un tâlhar se află de mult timp în bucurie și armonie fericită cu Domnul în Paradis, în timp ce celălalt a petrecut acum aproximativ două mii de ani în durere și chin în Hades.

Celălalt tâlhar de pe cruce

Luca 23.40-43: Dar celălalt, răspunzând, l-a muștră, zicând: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași sentință? Și noi, în adevăr, pe drept suntem aici, pentru că primim ce ni se cuvine pentru ceea ce am făcut, dar Acesta n-a făcut nimic rău“. Și I-a spus lui Isus: „Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!“ Și Isus i-a spus: „Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis“.

Ieri ne-am minunat de încăpățânarea unui tâlhar, astăzi vrem să vedem cum reacționează celălalt tâlhar la cuvintele Domnului Isus: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac“. Acest tâlhar chiar și-a revenit, a făcut o întoarcere interioară în ultimul moment al vieții sale. Cu voce tare și clară, a rostit câteva fraze pe care Dumnezeu ni le-a păstrat în Cuvântul Său.

Vrem să reflectăm asupra lor pas cu pas. Mai întâi, îl muștră pe prietenul său și îi reproșează: „Nici tu nu te temi de Dumnezeu?“. Cei doi tâlhari au făcut multe împreună și au căzut de acord asupra multor lucruri, dar acum unul dintre ei are altă părere. S-a gândit profund la Domnul Isus, care atârna acolo pe cruce complet nevinovat. Ce-i pasă acum de părerea publică despre acest Isus din Nazaret? Chiar dacă sunt persoane cu vază: marii preoți, bătrânii, cărturarii, Pilat, Irod. El nu-i mai crede pe niciunul din ei. Nu, el strigă în mulțime că ei nu au dreptate. De unde a avut atâta curaj, când dușmanii Domnului stăteau cu toții acolo? Tălharul se teme de Dumnezeu și astfel se condamnă pe sine însuși și își mărturisește faptele rele. Aceasta este pocăința, aceasta este adevărata convertire. La cine? La Domnul Isus, pentru că fiți atenți la ceea ce spune mai departe: „Dar omul acesta n-a făcut nimic necuvenit“. Nu, el nu își proclamă propria nevinovăție, ar fi fost firesc și de

înțeles din punct de vedere uman. El vede în acest moment doar frumusețea radiantă a Celui care atârnă lângă el pe cruce. „Nimic necuvenit”, adică o dublă negație, care pune astfel un accent suplimentar pe ceea ce este bun și corect. Domnul a fost întotdeauna în concordanță cu voia lui Dumnezeu, în gând și în faptă. El nu a fost niciodată alături de această voie. Viața lui a fost o permanentă plăcere pentru Tatăl Său din cer.

Da, mulți L-au urmat pe Domnul Isus, apostolii, dar și femeile, chiar și până la cruce. Unele femei au plâns de durere, dar toate acestea nu au fost suficient de profunde, erau superficiale. Acest tâlhar trăiește în aceste momente o renaștere, care nu poate fi mai autentică. Dintr-o dată, lumina vine la el, așa cum s-a întâmplat mai târziu cu apostolul Pavel înaintea Damascului, care și el a fost imediat copleșit de Domnul din cer. Tâlharul laudă aici puritatea și desăvârșirea Domnului în cel mai întunecat ceas al omenirii și ascultați, copiii, ceea ce cere cu îndrăzneală la sfârșit: „Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în împărăția Ta!” De unde știa el asta? Tâlharul a fost mai inteligent și mai priceput în acel moment decât unii dintre traducătorii Bibliei de astăzi, care denaturează această propoziție. Ce dorință frumoasă își exprimă. El nu Îi cere Domnului să îi aline suferințele chinuitoare, nu, el zboară în credința sa departe, departe în viitor, zboară peste învierea Domnului, înălțarea Sa, răpirea credincioșilor și zboară până la instaurarea împărăției păcii pe acest pământ. Ce salt îndrăzneț, ce mare credință în puterea Domnului alături de el. Nu, el nu s-a mulțumit cu „firimiturile care cad de la masă”, nu a vrut ultimul loc din cer, cum se spune. El a înțeles prin credință puterea, măreția și, de asemenea, harul Domnului Isus. Și acest lucru a încântat atât de mult inima Domnului în acel moment, încât El nu numai că a trecut cu bunăvoință cu vederea blasfemia anterioară a celuiălalt tâlhar, ci i-a făcut o promisiune extrem de prețioasă: El i-a spus că nu va

trebui să rămână în moarte încă 2000 de ani până la împlinirea dorinței sale, ci va fi cu El în Paradis încă de astăzi, chiar în această zi. Iar acest Paradis sau această glorioasă grădină de plăceri a lui Dumnezeu va fi mai frumoasă decât oricare alta dinaintea ei, oricât de frumos și-ar fi decorat împărații și prinții grădinile lor. De ce? Pentru că El, Domnul Însuși, locuiește de acum înainte în acest Paradis. Aceasta este ceea ce face valoarea acestui loc, ceea ce îi conferă calitatea, frumusețea, atracția.

Nu vă lăsați iritați de părerea de astăzi despre Domnul Isus, copii. Mulți oameni mari din ziua de azi ridică cuvântul lor blasfemator împotriva Domnului nostru; nu, noi vrem să-L privim de aproape: harul Său, blândețea Sa, puterea Sa; poate că atunci o rază din dragostea Sa va cădea și în inimile noastre, astfel încât vom fi atrași de slava Sa, precum tâlharul de aici, de pe cruce.

Debora, mama adoptivă a Rebecăi

Geneza 24.59-61: Și au dat drumul Rebecăi, sora lor, și doicii ei, și robului lui Avraam, și oamenilor lui. Și au binecuvântat pe Rebeca și i-au zis: „Tu, sora noastră, să ajungi mii de zeci de mii; și sămânța ta să stăpânească poarta celor care o urăsc!“ Și Rebeca și slujnicele ei s-au ridicat și au încălecat pe cămile și au urmat pe omul acela. Și robul a luat pe Rebeca și a plecat.

Avraam a trimis un slujitor al său în țara sa natală, Mesopotamia, pentru a-i găsi fiului său Isaac o soție din neamul său. Dumnezeu i-a dat slujitorului reușită pentru călătoria sa și l-a condus la casa lui Betuel, unde a întâlnit-o pe Rebeca, care, când a fost întrebată dacă vrea să-l urmeze și să devină soția lui Isaac, a răspuns clar: „Da, voi merge!“. Cât de mult trebuie să se fi bucurat slujitorul când a observat disponibilitatea ei de a consimți. Acest lucru nu a fost o chestiune de la sine înțeleasă, pentru că Laban, fratele ei, dar și mama ei nu i-au facilitat hotărârea. Au vrut să o rețină cât mai mult timp posibil. Dar Rebeca a pornit și l-a urmat pe bărbat, împreună cu doica și servitoarele. Au încălecat cu toții pe cămile și au intrat în țara Canaanului.

Înainte de a analiza pe scurt semnificația exemplară a acestei scene, să ne uităm mai atent la grupul de călători. Doica Rebecăi a mers cu ea. O cunoștea pe Rebeca din tinerețe. Ea a avut o influență asupra dezvoltării ei, a hrănit-o și nu este surprinzător că acum dorea să participe din toată inima în problema importantă a căsătoriei. Trebuie să fi fost o femeie exemplară, căci citim mai târziu că la înmormântarea ei s-a plâns mult (Geneza 35.8). Rebeca a învățat cu siguranță multe de la ea. Cu abnegație și vioiciune, ea a scos apă pentru slujitorul lui Avraam și cămilele lui, afară, la

fântână. Ea l-a invitat pe slujitor în casă, i-a pregătit un loc de găzduire și a avut grijă de el și de animale. Nu orice fată ar fi făcut asta. A fost bine crescută, harnică și ascultătoare. Nu-i datora asta în primul rând doicii sale, care avusese grijă de ea, îi fusese un exemplu bun?

Și astfel, este firesc ca Debora (numele înseamnă: albină), acesta este numele acestei doici, să fi pregătit și ea bagajele pentru Rebeca și să fi mers cu ea. La urma urmei, o parte din familia lui Betuel trebuia să fie prezentă la celebrarea nunții. Sunt sigur că această doică a ajutat-o pe Rebeca și mai târziu, cu sfatul și cu fapta. Câte femei tinere nu cer sfaturi și ajutor de la mamele lor sau de la frații și surorile lor mai mari în primii ani de căsătorie, atunci când vine vorba de gătit, de copt și de gestionarea practică a gospodăriei? Desigur, aceste sfaturi ale Deborei nu aveau nimic de-a face cu relația matrimonială dintre Isaac și Rebeca. Asta nu trebuia să fie atinsă de ea.

Deci Debora îi va fi dat Rebecăi un mic ajutor, îi va fi răspuns la câteva întrebări. Ce mângâiere a fost pentru Rebeca că a fost însoțită și de ea în lunga călătorie spre Canaan. S-a simțit protejată de ea și a putut discuta cu ea multe întrebări. Călătoria a durat zile întregi, iar drumul a fost greu și periculos. Slujitorul era într-adevăr prietenos și de ajutor, dar cu Debora avea o relație mai strânsă și mai prietenoasă, de care se bucura foarte mult și pe care o aprecia în aceste zile pline de evenimente. Rebeca avea nevoie de acest sprijin acum. Greutățile călătoriei puteau fi mai bine suportate într-o companie familiară (pentru că și servitoarele ei mergeau pe cămile).

Înainte de a intra în semnificația spirituală a acestei scene, dați-mi voie să vă spun o povestioară din vremurile recente, care ne arată

cum mamele adoptive pot avea o influență bună asupra copiilor care le sunt încredințați: la curtea regală engleză au fost acordate recent premii pentru cea mai imaginativă corespondență. O fetiță a câștigat premiul întâi pentru că l-a întrebat pe micul prinț de ce șosetele lui lungi până la genunchi erau întotdeauna atât de îngrijite. Putea să se plimbe toată ziua și niciodată ciorapii nu-i alunecau. Pe lângă premiul ei, fetiței i s-a spus că îngrijitoarea micului prinț al curții a pus benzi elastice suplimentare în ciorapi.

Dar există totuși o învățătură spirituală profundă în această poveste: este bine, copii, să ascultați sfaturile persoanelor mai în vârstă, care vă iubesc și vor să vă arate calea cea bună. Rebeca este o imagine a credinciosului, Isaac a Domnului Isus și slujitorul o imagine a Duhului Sfânt, care are un singur scop, și anume să ne apropie de Domnul Isus, să ne apropie complet de El, să ne familiarizeze cu frumusețile și binefacerile lui Dumnezeu. Cât de frumos este atunci când persoane mai în vârstă și credincioase (în cazul nostru Debora) ne încurajează în credința noastră, ne apropie lăuntric de inima Domnului Isus și ne oferă hrană spirituală, pentru ca într-o zi să putem sta pe propriile picioare și să fim la rândul nostru un exemplu pentru alții în părtășia cu Domnul Isus.

Slujitoarele Rebecăi

Geneza 24.61: Și Rebeca și slujnicele ei s-au ridicat și au încălecat pe cămile și au urmat pe omul acela. Și robul a luat pe Rebeca și a plecat.

Rebeca este în drum spre țara Canaan, unde îl va întâlni în curând pe Isaac, mirele ei. Am văzut că Debora, doica ei, o însoțește și cu siguranță a fost un sprijin și o încurajare pentru ea în multe situații. Acest lucru nu înseamnă, desigur, că Debora a intervenit mai târziu în viața lor conjugală, nu, odată cu căsătoria ei Rebeca s-a detașat de casa tatălui ei și a aparținut doar soțului ei.

Dar vedem că slujitoarele o urmează în continuare în călătorie, slujitoarele, cu care avea legături de prietenie, o însoțesc acum. Fetele au fost martore la tot ceea ce s-a întâmplat în ultimele zile. Ele au auzit despre conversațiile pe care slujitorul le-a avut cu Rebeca la fântână. Ele i-au urmărit pe oamenii străini, au văzut darurile, au auzit îndemnul de a se întoarce cât mai repede în țara Canaanului. De asemenea, l-au văzut pe Laban reticent în a o lăsa pe sora sa Rebeca să plece. Toate acestea le-au impresionat profund pe fete și au decis să fie de partea Rebecăi, acceptând cu bucurie să-l urmeze pe slujitor și să părăsească casa din Mesopotamia. Atitudinea și fermitatea Rebecăi le-a convins. Ce fel de domn trebuie să fie acesta, spre care se îndreaptă acum Rebeca? Ce lucruri prețioase, ce haine splendide, ce brățări și inele de aur scosese slujitorul din bagajul său! Totul a mărturisit tare și clar despre bogăția lui Avraam și a lui Isaac.

Nimic nu o mai reține pe Rebeca acasă, slujitorul lui Avraam o convinsese de măreția stăpânului său și a lui Isaac, fiul său.

Doresc să fac o aplicație a acestei istorisiri la relațiile noastre ca și credincioși. Am văzut ieri că slujitorul lui Avraam este o imagine a Duhului Sfânt, care vrea să-L facă pe Domnul Isus (în imaginea lui Isaac) mai mare și mai glorios pentru credincioși. A reușit să facă acest lucru cu Rebeca. Și astăzi sunt mulți copii dragi ai lui Dumnezeu care se aseamănă cu Rebeca, în sensul că simt nevoia de a-L cunoaște mai îndeaproape pe adevăratul Isaac, Domnul nostru, de a-L întâlni, de a căuta părtașia cu El, de a se asocia cu El și de a-L iubi. Și acum, lucrul frumos: acești „Rebeca” îi atrag și pe alții, sunt exemple strălucitoare pentru alți credincioși, care încă nu-L cunosc pe Domnul Isus într-un asemenea mod, nu-L prețuiesc încă într-un asemenea mod. Aveți și voi astfel de modele, copii, pe care vreți să le imitați?

Deschideți primul capitol din Cântarea Cântărilor. Acolo citim în versetul 4 despre mireasă că ea vrea să fie trasă de mire. Și ce se întâmplă? Alții o urmează. Modelele bune îi stimulează pe ceilalți, îi trag pe ceilalți, în liniște, dar cu forță. Versetul din Cântarea Cântărilor continuă: „Împăratul m-a adus [pe mine, la singular] în camerele sale. Ne [noi, la plural] ne vom veseli și ne vom bucura...”. Atunci când cineva este entuziasmat de un lucru sau de o persoană, nu trebuie să spună multe cuvinte pentru a-i convinge pe ceilalți. Se vede pe chipul lui, în bucuria lui interioară și vor să aibă parte din ea. Ce atracție trebuie să fi avut Domnul Isus, încât atât de mulți oameni L-au urmat, și-au lăsat slujbele și casele și chiar și-au pierdut timiditatea doar pentru a-L întâlni, pentru a-L atinge.

Copii, luați exemple bune, imitați-i în credința lor în Domnul Isus și lăsați-vă purtați în apropierea Domnului și Mântuitorului nostru. La El veți găsi pacea și adevărata fericire.

Personalul însoțitor al slujitorului

Geneza 24.32,54,59: Și omul a intrat în casă; și s-a scos șaua de pe cămile și s-a dat paie și nutreț cămilor și apă pentru spălarea picioarelor lui și a picioarelor oamenilor care erau cu el. ... Și au mâncat și au băut, el și oamenii care erau cu el, și au rămas acolo. Și s-au sculat dimineța; și el a zis: „Dați-mi drumul la stăpânul meu“. ... Și au dat drumul Rebecăi, sora lor, și doicii ei, și robului lui Avraam, și oamenilor lui.

În povestea cererii în căsătorie a Rebecăi sunt câteva persoane asupra cărora aș dori să vă atrag atenția. Mă refer la bărbatul care au mers cu slujitorul. Slujitorul era preocupat să încâlzească inima Rebecăi pentru Isaac. Acesta este un exemplu despre modul în care Duhul lui Dumnezeu vrea să-i familiarizeze pe credincioșii de astăzi cu gloria Domnului Isus. Dar ce înseamnă acești oameni? Sunt persoane care stau în strânsă legătură cu slujitorul și vin în casa lui Laban și a Rebecăi. Ne putem gândi la credincioșii care ne vizitează. În Noul Testament, ei sunt numiți păstori (pastor înseamnă păstor). Acum, vă întreb, ați avut vreodată o astfel de vizită în casa voastră? Aceasta poate fi numită și o vizită frățească. O astfel de vizită trebuie să ne aducă mai aproape de Domnul Isus. În povestirea noastră nu s-a vorbit despre fleacuri. Nu, subiectul principal al conversației a fost bogăția lui Avraam și a fiului său, și chiar și Laban a făcut ochii mari când s-a uitat la toate lucrurile prețioase pe care slujitorul le adusese cu el. Dar el era mai preocupat de bogăția în sine decât de persoana care o deținea; altfel, ar fi mers și el alături de sora sa.

Dar observăm ceva foarte frumos în casă și vrem să ne uităm cu atenție la el:

1. Casa era pregătită (Geneza 24.31) și
2. Bărbații se bucură de ospitalitate, li se spală picioarele, mănâncă, beau și li se permite să rămână peste noapte (Geneza 24.32,54).

Sunt și casele și camerele noastre mereu ordonate, astfel încât să putem primi oaspeți în orice moment? Sau trebuie mai întâi să ascundem cărțile rele și literatura de doi bani, să luăm tablourile prostești de pe perete și să facem ordine înainte de venirea vizitatorilor?

Avem o sală mare de întâlniri acasă, unde sute de frați și surori vin și pleacă duminica. Bunicul meu avea întotdeauna grijă să facă puțină ordine seara și avea și o explicație plauzibilă pentru noi, copiii: „Dacă Domnul Isus va veni în această noapte și ne va lua la El, atunci cei care vor rămâne în urmă nu trebuie să găsească dezordine în casa noastră”. Am înțeles aceasta.

Rebeca a putut să-i invite spontan pe toți bărbații în casă. Era ordonat, era spațiu, era asigurată hrana, chiar și pentru cămile, iar ea era în sinea ei fericită și bucuroasă în această slujire. Ea este un exemplu pentru tine și pentru mine prin atitudinea ei.

Aș dori să închei prin a vă spune o mică poveste fictivă. Am citit-o și eu odată:

Imaginați-vă că Domnul Isus vă sună din gară și vă cere să veniți să-L luați. Vrea să rămână la voi în acea noapte. Ce gânduri ne-ar trece prin minte? Este spălată mașina mea? Nu ar fi fost mai bine să fi cumpărat o mașină mai mică? Trebuie să fie toate aceste ornamentele și autocolante pe mașină? Săptămâna trecută am vrut să fac ordine în garaj. Doar o aspirare rapidă. Azi, dintre toate zilele,

sufrageria miroase a fum, când eu nu fumez niciodată atât de mult. În această seară, copiii sunt cu toții la petrecerile aniversare ale prietenilor lor, când de obicei stăm împreună atât de frumos seara. Rup repede foile calendarului evanghelic pentru ca data să fie corectă. Rezolv repede o dispută cu soția mea, pentru că altfel mă simt atât de inhibat în conversație. Sper să nu mă întrebe ce am discutat la ultimul studiu biblic, când eram atât de obosit. Și sper ca copiii noștri să nu se facă de râs când se vor întoarce târziu în seara asta. Cum sunt oare îmbrăcați?

O, dragi copii, vreau să mă opresc în a enumera toate lucrurile de care ar fi trebuit probabil să ne ocupăm. Întreb numai dacă în casele și camerele noastre este ordine. Adică, a fost îndepărtat tot gunoiul lumesc? Poate Domnul Isus să se mute înăuntru, pot frații și surorile să se simtă bine la noi? Domnul Isus a spus odată: „Cine îi primește pe frați, pe Mine Mă primește” (Matei 10.40). Așadar, El este la noi mai des decât credem.

Acest lucru poate fi spre rușinarea noastră, dar poate fi și o binecuvântare și o bucurie, așa cum am văzut în cazul Rebecăi.

Prietenii lui David, care îi adus apă

1 Cronici 11.15-21: Și trei din cei treizeci de capi au coborât la stâncă la David, în peștera Adulam, și oștirea filistenilor era așezată în tabără, în Valea Refaim. Și David era atunci în locul întărit și straja filistenilor era atunci în Betleem. Și David a dorit și a zis: „O, de mi-ar da cineva de băut apă din fântâna care este la poarta din Betleem?” Și cei trei au trecut prin tabăra filistenilor și au scos apă din fântâna care este la poarta din Betleem și au luat și au adus lui David. Dar David n-a vrut s-o bea, ci a vărsat-o ca dar de băutură pentru Domnul. Și a zis: „Să mă ferească Dumnezeu! Voi bea eu sângele acestor oameni care s-au dus cu primejdia vieții lor? Pentru că ei cu primejdia vieții lor au adus o”. Și n-a vrut s-o bea. Acestea au făcut cei trei viteji. Și Abișai, fratele lui Ioab, era capul celor trei. Și el și-a învârtit sulita împotriva a trei sute și i-a ucis și a avut un nume între cei trei. 21. Din cei trei, el a fost mai prețuit decât cei doi și a fost căpetenia lor, dar n-a ajuns la primii trei.

Uneori ai dorințe despre care știi dinainte că oricum nu vor putea fi îndeplinite niciodată. În imaginația ta, te complaci în gândurile tale, pe care apoi le arunci imediat.

Așa mi-l imaginez pe David, stând acolo, în picioare pe fortăreață, privind dus pe gânduri spre Betleem, unde filistenii sunt pe poziții de luptă. În gândurile lui, zilele copilăriei și ale tinereții trec pe lângă el. Aici cunoștea fiecare cărare, fiecare tufiș și, de asemenea, cisterna de la poarta orașului. Apoi îi vine liniștit pe buze: „O, dacă aș putea să beau acum o gură de apă din fântână”. Da, zilele copilăriei lipsite de griji erau demult apuse. Cât de multe s-au întâmplat între timp? Război constant cu filistenii, care și acum au asediat orașul. Apoi fuga de Saul. David este obosit și ostenit și are

în jurul său doar câțiva oameni credincioși, care îi mai stau alături, oameni săraci cu toții, dar cu o inimă fierbinte pentru stăpânul lor, pentru David. Ei îl însoțesc la bine și la rău, pentru că văd în David mai mult decât un om persecutat, ostil, pe fugă. Ei știu că el este unsul Domnului și cred cu tărie că în curând va fi împărat peste tot Israelul, pur și simplu pentru că așa a spus Dumnezeu, chiar dacă încă nu pare să fie așa.

Abisai și doi dintre prietenii săi l-au auzit pe David murmurând această dorință de răcorire. S-au privit unul pe celălalt și cuvintele nu mai erau necesare între ei. Decizia a fost luată. O mișcare rapidă a capului. De mult timp căutau o ocazie de a-i arăta toată afecțiunea lor. Acum venise momentul să-și dovedească dragostea pentru el.

Așa că au plecat strecurându-se. Trebuia să fie o surpriză. Cum trebuie să le fi bătut inima, nu, nu din cauza pozițiilor inamice. Au trecut prin ele cu viclenie și șiretenie. Ci de bucuria că au putut face o mică favoare stăpânului lor. De aceea fețele lor radiau, de aceea au ajuns cu curaj la cisternă și de aceea au luat apa în gălețile lor.

Duhul lui Dumnezeu ne descrie cu încântare această scenă. Am observat cu adevărat acest lucru când am citit aceste câteva versete: ei pătrund în tabăra filistenilor - scot apă - o cară - o aduc înăuntru. Și apoi stau în fața lui David. Planul a avut succes. Ceilalți oameni se prind de cap, nu pot înțelege nebunia de a-și pune viața în pericol pentru aceste câteva picături de apă mărunte.

David rămâne fără cuvinte. Este copleșit. Chiar nu a vrut să spună asta. Dorința pe care o exprimase atât de nepăsător nu era o comandă, nici măcar o dorință, ci doar pură fantezie. Dar cei trei prieteni au luat-o ca pe o oportunitate de a-i arăta cât de mult îl iubesc și cât valorează pentru ei.

David nu vrea să fie egoist și îi oferă acest dar prețios Dumnezeului său. O face cu mare respect, iar prietenii săi o înțeleg în același mod.

Aș dori să vă arăt pe scurt, copii, ce ne spune astăzi această povestioară. Și noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, suntem de partea unui Domn respins. Îl iubești tu pe Mântuitorul? Îl iubesc eu? Avem destule ocazii de a dovedi acest lucru în viața noastră, chiar dacă lumea râde de faptul acesta, pentru că, sincer, beneficiul practic al apei din cisternă a fost disproporționat față de efortul celor trei prieteni. Dar David a văzut inimile lor pline de dragoste și aceasta a fost cea mai mare înviore pentru el.

Când îl iubim pe Domnul nostru, știm și noi ce-i place Lui și nu precupețim niciun efort pentru a-I face bucurie.

Un scurt exemplu de dragoste altruistă: un călător se afla în fața unui hotel, în stația de autobuz, dis-de-diminează devreme, și a văzut un tânăr ocupat să curețe ușa de sticlă a hotelului. Cu mare grijă a șters fiecare amprentă. Mai întâi umedă, apoi uscată. Fiecare loc, de sus până jos. Se vedea cât de minuțios a făcut-o. Călătorul a povestit mai târziu ce l-a impresionat cel mai mult: Faptul că nimeni nu-l supraveghea pe tânăr, că nimeni nu-l verifica, și totuși el curăța geamul atât de curat, deși era clar că la scurt timp după aceea ușa de sticlă va fi din nou acoperită de amprente.

Oamenii ar vedea adesea aceste mici atenții ca pe o pierdere de timp și de bani, dar Domnul le apreciază. El vede în inimile noastre. Aceasta este o mângâiere pentru orice slujitor credincios.

Femeile, care I-au slujit

Luca 8.1-3: Și a fost că, după aceea, El umbla din cetate în cetate și din sat în sat, predicând și vestind Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu; și cei doisprezece erau împreună cu El, și unele femei care fuseseră vindecate de duhuri rele și de neputințe: Maria, numită Magdalena, din care ieșiseră șapte demoni, și Ioana, soția lui Cuza, administratorul lui Irod, și Suzana și multe altele, care Îi slujeau din bunurile lor.

Luca menționează aici, în trecut, cine a mers cu Domnul Isus prin cetăți și sate. Desigur, deseori erau mulțimi de oameni care Îl însoțeau, dar aceștia veneau și plecau. Cei doisprezece ucenici erau cei care Îl însoțeau în mod constant pe Domnul. Uneori călătoreau câte doi, dar întotdeauna se întorceau la Domnul pentru a primi noi învățături și încurajări.

Luca ne spune în versetele de mai sus că și diferite femei L-au urmat pe Domnul Isus, nu, nu numai că L-au urmat, ci L-au slujit cu bunurile lor. Și aceasta este cea mai frumoasă mărturie pe care Biblia o poate da unei persoane. Cuvântul „a sluji”, în sensul său original, înseamnă: a servi la masă, a servi.

Întotdeauna admir gospodinele de la masă, ele văd totul: oaspetelui i se reumple ceașca de cafea, un copil s-a murdărit, celălalt este hrănit, ea dă zahărul, aduce următorul fel de mâncare și așa mai departe. Preocuparea ei este doar pentru ceilalți, la sine însăși se gândește în ultimul rând. Aceasta înseamnă a servi: a uita de sine și a fi acolo pentru alții.

Femeile sunt menționate aici pe nume, ele au fost vindecate de boli și apoi au slujit Domnului. O cunoaștem deja puțin mai bine pe

Maria Magdalena. Domnul a făcut nespuse de mult pentru ea. De atunci, ea Îl urmează de ani de zile, zi de zi. Mă întreb dacă ea a fost prima femeie care s-a alăturat Domnului, sau a fost Ioana, poate Susana sau o altă femeie?

La ce se puteau gândi aceste femei când Îl urmau pe Domnul în felul acesta? Nu era oare jenant pentru Domnul că aceste femei Îl însoțeau mergeau? Nu, și din nou nu. Dimpotrivă. El a văzut la ce renunțase Ioana pentru El. Ea a avut o viață frumoasă acolo, în palatul lui Irod Antipa. Istoria spune că Irod a desființat contractul de muncă al soțului ei când s-a aflat că Ioana a ales partea Domnului Isus. Da, ea cunoștea și pe Irodiana și pe Salomeea, fiica ei, și cât de brutal îl uciseseră pe Ioan Botezătorul. Acum era bucuroasă să plece din acea casă, iar viața și puterea ei a dedicat-o de atunci Domnului Isus; de asemenea și bunurile ei, finanțele ei. Sunt sigur că a făcut-o de comun acord cu soțul ei. Și-ar fi putut cumpăra haine frumoase și bijuterii. Nu, ele trebuiau să fie pentru Domnul, exclusiv pentru El. Și cât de recunoscător trebuie să fi fost Domnul Isus pentru slujirea acestor femei. În fiecare zi trebuiau să pregătească mâncare pentru cel puțin 13 bărbați și mai multe femei. Trebuia spălat. Trebuia să se facă cumpărături, să se asigure cazare și să se păstreze ordinea. Iar aceste femei, cu comportamentul lor prudent și cu ținuta lor modestă, răspândeau cu siguranță o căldură plăcută în cadrul micii comunități de călători.

Niciodată nu auzim că ele și-au căutat propria lor onoare sau propriul lor avantaj, sau că Domnul Isus le-a muștrătat sau criticat vreodată, ca pe ucenicii care adesea nu au dat dovadă de înțelegere a cuvintelor Domnului.

Ioana și Susana au fost acolo când Domnul Isus a vorbit despre moartea și învierea Sa, căci mai târziu îngerul le amintește cuvintele

Sale. Domnul a vorbit bărbaților și femeilor împreună. Aceste femei aveau încredere în Domnul, nu se simțeau lăsate în urmă. Și cu câtă tandrețe și sensibilitate trebuie să le fi răspuns Domnul la întrebările lor, pentru că niciunul dintre dușmanii Săi nu L-a muștrăat vreodată pentru că ele erau cu El, pentru că era complet neobișnuit în acea vreme ca femeile să fie în afara celor patru pereți.

Nu a fost oare nesăbuit ca aceste femei să se alăture Domnului, Care - după cum se spune – „nu avea unde să-Și pună capul”? Acest lucru era adevărat pentru ucenici, și cu atât mai mult pentru aceste femei sensibile. Dar Domnul Isus a dat un sens adevărat vieții lor. Nu numai că au fost fericite, dar fiecare dintre ele și-a avut rostul său în prezența Domnului. De asemenea, I-au alinat singurătatea și, în cele din urmă, au stat lângă cruce, unde nu era prezent niciun ucenic în afară de Ioan. Ele abia puteau să privească suferința Domnului, dar prezența lor I-a făcut bine. I-au rămas credincioase până la moarte și au fost primele la Învierea Sa.

Astăzi, există apeluri pentru drepturi egale și cote feminine, dar în prezența Domnului, discipolii și femeile se simt la fel de confortabil. Fiecare își are sarcina sa, fiecare este necesar la locul său: bărbați, femei, băieți și fete.

Slujitorul din sinagogă

Luca 4.17,20: Și I s-a dat cartea profetului Isaia; și, derulând cartea, a găsit locul unde era scris: ... Și, rulând cartea, dându-i-o îngrijitorului, S-a așezat; și ochii tuturor celor din sinagogă erau ațintiți asupra Lui.

Domnul Isus spune despre Capernaum, cetatea Sa natală, că ea a fost înălțată până la cer din cauza minunilor care se făceau în ea. Ce lucrări miraculoase au fost acestea? Doar vindecări ale bolnavilor? Nu. Biblia spune că oamenii de aici au gustat cuvântul bun al lui Dumnezeu.

După 450 de ani de tăcere, în sfârșit, în Israel a existat din nou un Profet adevărat, care a rostit cuvinte despre care chiar și dușmanii Săi au trebuit să recunoască faptul că nimeni nu a mai vorbit vreodată ca El, și anume Domnul Isus. El a vorbit cu forță și putere și „nu cum vorbeau cărturarii”. Îmi pot imagina foarte bine, cum poporul a dat din cap la discursurile cărturarilor. Au vorbit și au vorbit, dar nu au spus nimic. Cu Domnul Isus a fost altfel: Luca scrie că toți ochii din sinagogă erau ațintiți asupra Lui. Acesta este visul tuturor predicatorilor. Discursul său a fost primit. Nimeni nu a adormit. De ce a fost asta? Pentru că, în primul rând, cuvintele au fost bine înțelese și, în al doilea rând, au pătruns în inimi. Toată lumea a fost apelată. Toată lumea, mari și mici, bărbați și femei (da, erau și femei în sinagogă). O astfel de predică, venită direct de la Dumnezeu, poate încuraja inimile, poate schimba vieți, poate reîmprospăta sufletele și îi poate ridica pe cei abătuți. Oamenii din Capernaum erau ușor de invidiat, ei puteau să-L audă și să-L experimenteze pe Domnul Isus de multe ori (vezi Ioan 6).

Astăzi, în ziua de Sabat, El a fost din nou în sinagogă. A fost rostită rugăciunea și toată lumea a așteptat ca Domnul să Se ridice pentru a citi și apoi a rosti discursul. Bindecuvântarea finală din Numeri 6 va fi rostită în cele din urmă de către slujitor. Acum El s-a ridicat. Liniște deplină. A cerut sulul lui Isaia. Slujitorul pășește spre chivot, scoate sulul, scoate învelitoarea, așază sulul împreună cu indicatorul de lectură în fața Domnului pe pupitru, care este flancat de lămpi în dreapta și în stânga. Domnul îi aruncă o privire de mulțumire. Cărturarii și fariseii probabil că nu i-ar fi dat pergamentul, nu l-ar fi lăsat să vorbească. Dar slujitorul era de partea Lui. Dar cu greu va fi înțeles implicațiile gestului său, pentru că tocmai a predat Autorului Însuși propria Sa carte. Oare nu trebuie să se fi bucurat Domnul în sinea Sa că frații Săi, iudeii, au păstrat cu atâta grijă aceste scrieri de-a lungul mileniilor? A desfășurat sulul lui Isaia: totul corect transmis, scris cu meticulozitate. Fiecare literă este cea mai bună caligrafie. Cu câtă reverență slujitorul tocmai îndeplinise ritualul de dăruire. Cu adevărat înălțător. Și acum era important pentru Domnul ca atmosfera festivă să nu fie doar simțită solemn și Cuvântul lui Dumnezeu celebrat acustic, ci să fie și adânc ancorată în inimă, pentru a lăsa o impresie de durată.

Există oameni care pot recita pe de rost pasaje lungi din Cuvântul lui Dumnezeu și profită de orice ocazie posibilă pentru a demonstra acest lucru audienței. Am trăit și eu această experiență o dată. Fratele a citit din Biblie și a privit în jurul său în sală. A fost îngrozitor, arogant și respingător. Dacă cineva ar fi putut face asta, acela era Domnul Isus. Sunt convins că ar fi putut recita Scripturile de la Geneza la Maleahi cu cea mai bună intonație. El a fost Cel care le-a inspirat. În schimb, cu smerenie și decență, El lasă să I se aducă sulul și citește din el. Doamne, cât de mare ești Tu!

După ce a citit, El a rulat din nou cartea și i-a dat-o înapoi slujitorului. Pergamentul era un bun de preț al sinagogii din oraș. Vedem în aceasta dragostea Domnului pentru ordine și principiile Sale de respectare a regulilor date. El s-a supus în ascultare de regulile sinagogii.

Pot să vă spun pe scurt câte ceva despre Gert Westphal, pe departe cel mai mare recitator în limba germană? A fost întrebat de Golo Mann de ce citește poeziile, din moment ce toată lumea știa că le poate recita atât de bine pe de rost. El a răspuns: „Vedeți, când eram încă tânăr și am dat pentru prima dată un recital de poezie și am vorbit liber, directorul mi-a spus după aceea: «Nu mai face asta. Trebuie să țineți seama că jumătate din auditoriu se teme că vă veți împotmoli, iar cealaltă jumătate se bucură. Și din cauza așteptării, ambele părți nu prea sunt interesate de ceea ce au de spus poeziile.»”

Ei bine, Domnul nu s-ar fi împotmolit niciodată, dar nu a vrut să Se dea mare. El era preocupat ca inimile să fie atinse, iar în Capernaum au fost atinse în așa fel încât au vrut să-L ucidă.

Sper din toată inima că voi toți sunteți niște slujitori buni, slujitori ai Domnului. Dar fie ca cuvintele de har ale Domnului nostru, rostite în Capernaum, să ajungă adânc în inimile noastre, pentru ca noi să le acceptăm și să devenim vindecați de murdăria păcatului. Să sperăm că și bunul servitor a făcut la fel.

Femeile de seamă

Faptele apostolilor 17.4,12: Și unii dintre ei au fost convinși și li s-au alăturat lui Pavel și lui Sila, și dintre grecii închinători o mare mulțime, și dintre femeile de seamă nu puține. ... Deci mulți dintre ei au crezut, și dintre femeile grecoace cu vază și nu puțini bărbați.

Pastorul Wilhelm Busch a numit momentul cel mai frumos al Europei, atunci când apostolul Pavel a pus piciorul pe continentul nostru pentru prima dată. El a venit din Filipi, prin Tesalonic, până în Bereea, și în toate cele trei orașe erau femei care se remarcă prin evlavie lor. Duhul lui Dumnezeu subliniază chiar că în ultimele două orașe au fost femei nobile care au ascultat Evanghelia și au crezut. Cuvântul grecesc pentru nobil „eu-schema” înseamnă literalmente bune maniere. Erau femei care se remarcă prin comportamentul lor decent și politic. Dumnezeu nu a scăpat cu vederea acest lucru. Aceste femei aveau o disciplină interioară care le deosebea în mod plăcut de fundalul sordid al societății din acea vreme. În această atitudine, nu le-a fost greu să asculte. Apostolul nu s-a ferit de această societate înaltă. Se spune că ele au fost convinse de mesajul apostolului. S-au gândit la asta și au luat cuvintele la inimă.

Bunele maniere sunt adesea rezultatul unei educații stricte. Atitudinea liniștită și simplă a acestor femei trăda o demnitate interioară, care era subliniată și mai mult de ținuta lor vestimentară corectă. Dezordinea le era străină. Este reconfortant să ai de-a face cu astfel de oameni, sânguința și curățenia lor sunt foarte apreciate. Toate aceste calități pozitive vin în cele din urmă de la Dumnezeu,

doar că, din păcate, păcatul le-a strangulat în mare măsură printre noi.

Dacă ne gândim că aceste femei nu aveau practic niciun drept social în Grecia acelor vremuri, comportamentul lor decent ni se pare cu atât mai remarcabil.

Ele au fost excluse din viața politică, nu li s-a permis să apară ca martori. Nu exista educație școlară. Le lipsea maturitatea juridică. Aveau voie să iasă în oraș doar însoțite. Ei bine, și totuși, în simpla lor supunere și-au păstrat bunele maniere. Atitudinea lor pozitivă față de viață le-a facilitat și primirea Vestii Bune, deoarece cei care au învățat să fie ascultători în chestiuni practice ascultă mai ușor și Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care au dezvoltat un ochi pentru ordine și frumusețe vor aprecia și iubi și adevărul creștin, pentru că și acesta se bazează pe aceste caracteristici. Astfel, apostolul îi îndeamnă pe creștini: „Toate să se facă așa cum se cuvine și cu ordine” (1 Corinteni 14.40).

Apostolul nu a făcut un ocol mare în jurul acestei societăți. Aceste femei au crezut mesajul apostolului. Evanghelia le-a eliberat de păcat și de vinovăție. Biblia le plasează deci pe aceste femei la un alt nivel decât filosofii lor contemporani din Grecia. Pentru că Mântuitorul lor, Isus Hristos, nu a făcut nicio deosebire între bărbat și femeie. Amândoi au poziții diferite în viață, desigur, dar valoarea lor în fața lui Dumnezeu este aceeași. Amândoi trebuie să se plece în fața Lui în mod egal, mărturisindu-și starea lor păcătoasă. Aceste femei nobile au făcut această convertire interioară.

Mă bucur foarte mult că aceste femei nobile au luat calea pocăinței și a convertirii: bunele lor maniere, comportamentul lor decent în viață nu erau un obstacol în calea recunoașterii păcatelor lor și a

dedicării vieții lor Domnului gloriei. Dimpotrivă, comportamentul lor plăcut după convertire nu va fi făcut decât să servească credinței creștine și Domnului spre slavă. Viața lor de acum înainte a fost caracterizată de dragostea pentru Mântuitorul. Demnitatea umană trebuie să pălească în fața măreției și gloriei Domnului nostru.

La încoronarea lui Eduard al VII-lea al Angliei, Westminster Abbey era plină de nobili lorzi. Conți, contese, prinți, prințese: multe plecăciuni, bătaii cu bastonul, cuvinte de stimă. Dar apoi a intrat regele însuși: liniște deplină. Toți ochii erau ațintiți asupra lui, nimeni nu-i dădea atenție persoanei de lângă el. Toată atenția era îndreptată doar asupra regelui. Așa este cu Domnul Isus. Admirăm mari bărbați, femei, artiști, prieteni. Pe bună dreptate. Dar cel mai distins dintre toți, acela este iubitul nostru Domn. Coloseni 1.18 spune: „El trebuie să aibă întâietatea în toate lucrurile.”

Soacra lui Petru

Matei 8.14-15: Și, când a venit Isus în casa lui Petru, a văzut-o pe soacra acestuia zăcând și cu febră; și i-a atins mâna și a lăsat-o febra; și ea s-a ridicat și l-a slujit.

Marcu 1.29-31: Și îndată, ieșind din sinagogă, au intrat în casa lui Simon și a lui Andrei, cu Iacov și cu Ioan. Și soacra lui Simon zăcea cu febră; și îndată l-au vorbit despre ea; și El s-a apropiat și a ridicat-o, apucând-o de mână; și îndată a lăsat-o febra; și ea le slujea.

Luca 4.38-39: Și, ridicându-se din sinagogă, a intrat în casa lui Simon. Iar soacra lui Simon era cuprinsă de febră mare; și l-au rugat pentru ea. Și, aplecându-se asupra ei, a muștră febra și febra a lăsat-o. Și, ridicându-se îndată, ea le slujea.

Petru Îl invită pe Domnul Isus la el acasă după ora de sinagogă. Acesta a fost și este obiceiul și astăzi. Odinioară aveam deseori vizitatori duminica. După ora de Adunare, unii frați și unele surori veneau la noi și vorbeau despre Cuvântul lui Dumnezeu. Au fost momente binecuvântate.

Au venit și prietenii lui Petru (Iacov și Ioan). Andrei se bucură că toți Îl prețuiesc pe Domnul Isus, pentru că el a fost cel care i-a spus prima dată fratelui său Petru despre Domnul Isus. Și acum sunt din ce în ce mai mulți cei care sunt interesați de El.

Este o onoare foarte deosebită faptul că El vizitează astăzi casa lor. O întrebare intermediară: Am putea și noi să-L invităm pe Domnul Isus la noi atât de spontan? Este totul în regulă la noi acasă? Suntem așa de ospitalieri? Petru și Andrei au fost. Un singur lucru îi îngrijora. Cine va pune masa? Sigur, soția lui Peter era acolo, dar

avea nevoie de ajutor. Lipseau o Marta și o Maria. Soacra, care de obicei ajuta la gospodăria de aici, era la pat cu febră mare. Oh, oh, pericol de infecție. Ce ar trebui să facă? Da. Ei se roagă. Ei prezintă în toată simplitatea situația Domnului în rugăciune. Ei nu spun: „Fă-o sănătoasă!” Nu, lasă totul în seama Domnului. Putem învăța din asta. Tot ceea ce se întâmplă în casa noastră, fie că este important sau mai puțin important, ar trebui să îl încredințăm Domnului. Petru a făcut asta. El iubea pe soacra sa. Ne pasă de cei dragi în același mod? Cred ei toți în Domnul Isus? Există boli? Tulburări psihice, temeri, griji, neliniști, supărări, nervozitate interioară (despre asta vorbește aici febra)? Spuneți-I Domnului. Înainte de a vedea cum intervine Domnul Isus, încă ceva despre această soacră.

Soacrele sunt, în general, oameni splendizi. Au educat soțul/soția, au depus multe eforturi de-a lungul vieții, iar într-o zi au fost nevoiți să renunțe la fiul sau fiica lor. Acum sunt singure. Ele au nevoie de înțelepciune, pentru a nu interveni prea mult în treburile familiei. Acum trebuie să învețe din nou să tacă. De multe ori, problemele încep aici, în căsniciile tinere, că părinții își exercită prea mult influența asupra tinerilor. Acest lucru cauzează adesea necaz. Nu și în cazul lui Petru. Avea soacra lui în casă. În ciuda bolii sale, nu a fost trimisă la spital, în sala cu baldachin de la Betesda, la un azil de bătrâni sau oriunde altundeva. Nu, avea grijă de ea, o iubeau și I-au spus Domnului Isus. El S-a apropiat de ea, a luat-o de mână și a ridicat-o. Apropierea Domnului dă putere, dă curaj și dă liniște, pentru că soacra nu umblă vorbind și vorbind și telefonând și scriind felicitări. Ea nu numai că este uimită de faptul că febra mare i-a părăsit corpul atât de repede și că nu mai simte nicio slăbiciune, dar și de faptul că i-a revenit puterea și dragostea de viață. Ea intră imediat în acțiune, trece la treabă, se pune la dispoziția oaspeților, mai ales a Domnului Isus. Ea își folosește sănătatea în mod corect.

Atunci când ne dorim binecuvântarea lui Dumnezeu și sănătate de ziua noastră de naștere, să ne amintim că trebuie să ne punem mai întâi sănătatea în slujba Domnului Isus. Lui vrem să-I dedicăm puterea noastră. Pentru aceasta ne-a dat sănătate.

A existat o adevărată reacție în lanț în acea casă binecuvântată, în care Andrei a ajuns să-L iubească pe Domnul pentru prima dată: el i-a vorbit lui Petru despre Domnul. Apoi binecuvântarea a venit peste toată casa. Aici nu au existat probleme de generație. Seara târziu, toată cetatea s-a adunat în fața casei lui Petru și a lui Andrei. Această casă modestă a unui pescar a devenit brusc centrul orașului, a devenit celebră, cunoscută. De ce? Pentru că Domnul era în casă. De aceea fericirea și binecuvântarea s-au mutat înăuntru. Această femeie în vârstă avea sarcini noi, se simțea necesară, era o binecuvântare și un beneficiu pentru toți locuitorii casei.

Ce păcat când părinții sunt mai târziu pur și simplu trimiși la azilul de bătrâni: Un tânăr îi aranjase tatălui său un loc la azilul de bătrâni. Într-o zi, au pornit pe jos în lunga călătorie spre casă. Pe drum, s-au oprit la o piatră mare și au mai avut o discuție liniștită. Tatăl a fost destul de trist, dar a mers cu el. Anii au trecut. Tânărul avea și el copii și aceștia se gândeau la șederea lui în același azil de bătrâni. Din nou, tatăl și fiul au mers pe același traseu și, din întâmplare, s-au oprit amândoi pentru un scurt popas la aceeași piatră mare. Bătrânul era în lacrimi, nu mai avea ce să-i spună fiului său, acum îl înțelegea pe tatăl său mai bine decât înainte.

Petru ne dă un exemplu mai frumos aici. L-a adus pe Domnul acasă cu el și odată cu El a venit pacea și bucuria, chiar și la soacra sa.

Femeia gârbovă

Luca 13.10-17: Și îi învăța într-una din sinagogi în sabbat. Și iată, era o femeie care de optsprezece ani avea un duh de neputință și era gârbovă și nu putea nicidecum să se ridice. Și Isus, văzând-o, a chemat-o și i-a spus: „Femeie, ești dezlegată de neputința ta“. Și a pus mâinile peste ea; și îndată s-a îndreptat și Îl glorifica pe Dumnezeu. Dar mai-marele sinagogii, indignat că Isus vindecase în sabbat, răspunzând, a spus mulțimii: „Sunt șase zile în care trebuie să lucreze oamenii; veniți deci în acestea și fiți vindecați, și nu în ziua sabbatului!“ Domnul deci i-a răspuns și a zis: „Fățarnicilor, fiecare dintre voi, în sabbat, oare nu-și dezlegă boul sau măgarul de la iesle și-l duce și-l adapă? Și aceasta, care este o fiică a lui Avraam, pe care Satan o legase, iată, de optsprezece ani, nu trebuia să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua sabbatului?“ Și, pe când spunea El acestea, toți adversarii Săi se rușinau; și toată mulțimea se bucura de toate lucrurile glorioase pe care le făcea El.

Este ziua de sabbat. Ziua de odihnă în Israel. Domnul Isus învață în această dimineață într-una din sinagogi. Mulți oameni au venit, pentru că tuturor le place să-L asculte, pentru că El spune cuvinte de adevăr, care sunt cu adevărat hrană pentru sufletele flămânde. El privește în inima ascultătorilor Săi, îi cunoaște pe toți pe nume, chiar și pe cei care nu sunt atât de proeminenți și sunt trecuți cu vederea de majoritatea. Atenția lui se îndreaptă tocmai către oamenii ne luați în seamă.

Cine ar fi observat-o pe femeia mică complet pierdută în mulțimea de oameni? Domnul Isus, El a văzut-o și a înțeles boala și îngrijorarea ei. Ea este sub influența diavolului (Luca 13.16) și aceasta se poate vedea chiar și în poziția ei. Nu este deloc plăcut

pentru ea să treacă prin viață cocoșată în felul acesta. Cum se bucura de viață în copilărie, cum își va fi îndreptat ochii strălucitori și luminoși spre soare. Ea este un copil al lui Dumnezeu, Domnul a făcut acest lucru clar, dar nefericită, am putea spune deprimată.

Tristețea ei interioară poate fi percepută în exterior. Acest lucru nu este valabil pentru toți oamenii. Doar rareori aparența exterioară reflectă atât de exact starea interioară, ca în cazul acestei femei. Imaginați-vă că această transparență fără menajamente ar fi în cadrul străngerilor noastre. Am fi șocați de felul în care oamenii merg în jurul nostru. Ne-am rușina și jena, ne-am ascunde unul de celălalt. Dar la această femeie se putea citi boala ei sufletească. Cât de mult trebuie să fi suferit prin asta? Zi după zi, lună după lună, timp de ani de zile: optsprezece ani întregi. Aceasta a fost o parte importantă din viața ei. Dar nu a lipsit de la orele de rugăciune din sinagogă din această cauză, vrem să îi prețuim acest lucru.

Nu vreau să știu ce întrebări jenante i s-au pus. Noi, oamenii, suntem deseori duri și implacabili. Cu ani în urmă, eu însumi m-am chinuit luni de zile cu o hernie de disc. Știu ce înseamnă să mergi strâmb. Aceasta solicită întreaga musculatură a corpului, trebuie să-ți păstrezi echilibrul. Să stai nemișcat este aproape imposibil. Privirile compătimitoare te calcă pe nervi. Nu știi cum să te întinzi în pat. Durerea coboară până la degetele de la picioare. Durerea extraordinar de puternică îți captează complet gândurile. De atunci, toți oamenii care merg și stau drepti mă impresionează plăcut.

Îmi pare rău pentru această femeie. Ce ar trebui să răspundă la remarcile repetate mereu: „Soră, iar mergi strâmb. Încearcă să stai un pic mai drept. Nu-ți trage umerii în față așa. Trebuie să acorzi mai multă atenție poziției tale. Pot să-ți recomand o carte bună?”

V-au atras vreodată atenția părinții că trebuie să stați drept în timpul orelor de adunare, pentru că suntem în prezența Domnului? Sau credeți că ar fi potrivit să aveți mâinile în buzunare sau guma de mestecat în gură când vă rugați? Dar și pe stradă, sau la școală, de fapt peste tot, comportamentul și atitudinea noastră ar trebui să fie o expresie a păcii și a bucuriei.

Cred că cea mai mare dorință a acestei femei a fost să poată merge și să stea din nou în picioare. Cât de mult i-ar fi plăcut să facă tot ce-i stătea în putință pentru a trece prin viață cu o postură corectă, dreaptă. Nu mai era posibil, nici cu cea mai bună voință din lume, diavolul o legase, pentru că la ea aspectul exterior era încă în legătură cu starea ei de suflet tristă. Totul și toate o supărau, în sinea ei era sfâșiată. Cea mai frumoasă carte nu o putea încuraja, cei mai simpatici prieteni nu făceau decât să-i sporească gelozia. Chiar și orele de rugăciune din sinagogă erau pentru ea doar exerciții obligatorii. Diavolul are o stăpânire fermă asupra ei - până în acest moment.

Căci acum ea aude din gura Domnului Isus: „Femeie, ești dezlegată de această slăbiciune”. Își pune mâinile pe ea și ea se ridică în picioare. Un moment pe care nimeni din sinagogă nu-l va uita prea curând. Cu cuvinte puternice, ea începe să-L laude pe Dumnezeu și să-L slăvească. Acum și-a recăpătat frumusețea naturală. Deodată este vindecată. Un adevărat miracol. Membrele ei nu au păstrat nimic din vechea stare. Și inima ei este veselă și proaspătă. Privirea ei nu mai privește în jos, spre pământ. Se ridică, se îndreaptă spre soare. Ce schimbare! Ea a trecut de sub puterea diavolului în minunata împărăție a Domnului Isus.

De unde știa El că ea suferea timp de optsprezece ani, era atât de tristă, atât de cărtitoare și nemulțumită? Oh, ea se străduise mereu

să se debaraseze de aceste vicii, dar contactul de astăzi cu Domnul a eliberat-o. Ea s-a predat Lui așa cum era. Ea nu s-a ascuns. Și acesta este cel mai bun lucru pe care îl poate face o persoană care se află sub puterea păcatului. Acum poate privi din nou pe toată lumea drept în ochi. Ea este fericită și mulțumită. Atitudinea ei interioară și exterioară este din nou în armonie cu Domnul. Puterea și harul Său au triumfat.

Maria, mama lui Ioan Marcu

Faptele apostolilor 12.12: Și, după ce și-a dat bine seama, a venit la casa Mariei, mama lui Ioan, numit și Marcu, unde erau adunați mulți și se rugau.

Unii părinți pot fi mândri de copiii lor, alții trebuie să le fie rușine. De multe ori am fost nevoit să mă gândesc de ce Simon, tatăl lui Iuda Iscarioteanul, a trebuit să fie menționat în Scriptură. Nu poate fi doar pentru că el este diferit de celălalt ucenic Iuda. Nu, părinții nu au o responsabilitate mică în ceea ce privește dezvoltarea copiilor lor, la bine și la rău.

Maria, sora lui Barnaba, a exercitat o influență bună asupra fiului ei, Ioan Marcu, căci acesta a simțit în casa părintească o inimă caldă pentru poporul lui Dumnezeu. Putem presupune că Petru a vizitat des această casă. El era tatăl spiritual al lui Marcu. Nu este întâmplător faptul că Petru a vizitat casa Mariei în acea noapte memorabilă. El știa că se rugau pentru el la acea oră. Maria a avut întotdeauna o casă deschisă pentru mulți dintre copiii lui Dumnezeu. De asemenea, nu i-a fost teamă să-și pună la dispoziție camerele pentru întâlniri comune de rugăciune în această perioadă de persecuție a creștinilor. Ea însăși luase decizia, cel puțin nu citim nimic despre soțul ei. Este posibil ca acesta să fi murit deja. În calitate de gospodină, ea purta întreaga responsabilitate pentru aceste întâlniri regulate de rugăciune.

Oh, ce binecuvântare se poate revărsa din astfel de întâlniri în casă! Credincioșii au fost formați împreună în lupta împotriva dușmanului. Rugăciunea era bastionul de apărare împotriva tuturor atacurilor diavolului, iar Maria și fiul ei, Marcu, au riscat să

adăpostească această mică companie. Ei au stabilit ora de rugăciune la miezul nopții, pentru a se proteja împotriva iudeilor. Micuța turmă a sacrificat somnul pentru ca prietenul lor Petru să fie salvat. În seara aceasta trebuiau să se roage în mod special pentru el. Mulți veniseră, dar frații cei mai de seamă din Ierusalim erau absenți. Mai târziu li se va spune despre eliberarea lui Petru.

Așadar, întâlnirile de rugăciune din casa Mariei nu aveau un caracter oficial. Aici nu s-a aranjat nici o întâlnire în masă, nu, ora era stabilită la un moment neobișnuit, se făceau rugăciuni pentru un scop foarte special și chiar sub cheie.

Sunt convins că toți cei din acea cameră au fost prezenți cu toată inima. Nu s-au plâns de aerul viciat de aici; nici lipsa de lumină nu a fost o problemă, poate că luminile au fost chiar stinse complet din motive de siguranță. Maria va fi făcut ceea ce trebuie.

În acest ceas, nu era vorba de cine se ruga cel mai frumos și mai mult, aici se auzea doar limbajul inimii. Nici măcar pauzele lungi nu erau resimțite ca fiind jenante, dimpotrivă, poate că durerea momentului nu permitea cuvinte. Dar Dumnezeu i-a auzit în ciuda acestui lucru, da, nu numai că i-a auzit, dar și le-a răspuns la rugăciune. Cât de tare trebuie să fi bătut inima Mariei când a auzit deodată bătăi puternice la poarta de intrare. Dar nu erau iudeii ostili - era Petru.

Toate aceste exerciții interioare și-au lăsat amprenta asupra lui Ioan Marcu; comportamentul mamei sale în timpul acestei perioade de persecuție l-a marcat în mod durabil. În aceste întâlniri în case, chiar și cei mai tineri îndrăznesc să vorbească pentru prima dată. Maria va fi observat cu siguranță cu recunoștință liniștită cum Marcu sau alții mai tineri au rostit prima lor rugăciune. Ea a pus

bazele în casa ei pentru viața ulterioară a lui Marcu, care, după unele dificultăți inițiale în călătoria misionară, a devenit mai târziu un instrument util în mâinile Domnului. A stat alături de apostolul Pavel în închisoare și apoi a scris Evanghelia despre Domnul Isus ca slujitor al lui Dumnezeu. Dar atitudinea sa interioară, atitudinea sa față de adevărurile creștine, au fost modelate de spiritul mamei, Maria. Neînfricarea ei, disponibilitatea de a-i sluji pe cei credincioși, spiritul ei liniștit și bun s-au reflectat în fiul ei, Marcu.

Mulți credincioși au urmat exemplul Mariei în toate timpurile. Ei și-au pus la dispoziție casele pentru întâlniri de rugăciune și pentru studiul Cuvântului. Sora bunicului meu mi-a povestit despre aceste întâlniri în case din secolul trecut, unde într-o seară frații studiau adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu atât de intens și concentrat la lumina lămpii de petrol, încât nici măcar nu observau că fețele lor erau înnegrite de lampă. A vrut doar să-mi spună ce interes și dorință existau pentru Cuvântul lui Dumnezeu în acea perioadă. Efectul Duhului lui Dumnezeu a fost resimțit la fel ca în casa Mariei din Ierusalim, unde Dumnezeu a ascultat rugăciunile micii mulțimi adunate la miezul nopții.

Să sperăm că mai există și astăzi femeia ca Maria, care își oferă camerele lor bune pentru astfel de întâlniri mici și care nu se feresc de munca de ordine și curățenie legată de aceste întruniri. Sau, mobilierul nostru bun valorează între timp mai mult pentru noi decât dezvoltarea spirituală a poporului lui Dumnezeu? Marcu a fost cu siguranță de mare ajutor în organizarea acestor întâlniri.

Andrei

Ioan 1.36,41: Și, privind la Isus, care umbla, a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu!“ ... Acesta l-a găsit întâi pe fratele său, Simon, și i-a spus: „Noi L-am găsit pe Mesia“ (care, tradus, înseamnă: Hristos).

Deodată s-au oprit toți trei: Ioan Botezătorul și doi dintre ucenicii săi. În tăcere s-au atins unul pe altul, privind într-o singură direcție. Într-adevăr, acesta era El, Mesia, speranța mult dorită a lui Israel. Au putut trăi prezența Lui direct de aproape, El a trecut pe lângă ei în carne și oase. Ce surpriză de moment. Andrei l-a auzit pe Ioan spunând: „Iată Mielul lui Dumnezeu”, și deja s-a despărțit de el și l-a urmat pe Isus. Ioan nu era trist că ucenicii săi îl părăsesc acum, dimpotrivă, era bucuros că ei voiau să-L urmeze pe Domnul Isus de acum înainte.

Bineînțeles, Andrei avea multe de făcut acasă, dar astăzi își dorea cu adevărat să stea cu Domnul, putea să-și permită asta măcar o dată. Acum El se întoarce spre ei și le vorbește. Andrei a fost atât de impresionat de această primă întâlnire, încât mai târziu și-a amintit ora și timpul exact. Apoi aleargă acasă și îi spune fratelui său Simon că L-au găsit pe Mesia. Da, Andrei Îl căutase dintotdeauna, Îl așteptase, dar acum, în sfârșit, L-a găsit. Acest lucru ne oferă o mică privire în inima lui Andrei. Îl aștepta pe Mesia, inima lui tânjea după El.

Andrei era un om modest; nu-i spune lui Simon: „Eu L-am găsit” sau „eu am fost primul”. Nu: „Noi L-am găsit”. Îl include și pe celălalt ucenic. Și o spune atât de convingător încât Simon se lasă imediat convins. Andrei îl apucă pe fratele său și amândoi vin la

Domnul. Când L-am inclus pe Domnul Isus în inimile noastre în acest fel, atunci scânteia sare și la alții. Nu trebuie să depunem un efort artificial și să ne gândim cum să transmitem mesajul celuilalt; important este ca inima noastră să fie plină de Domnul Isus, iar celălalt observă asta imediat, chiar dacă noi căutăm cuvinte.

Andrei Îl iubea pe Domnul, dar își iubea și fratele. Cum este la noi? Se poate întâmpla ca duminica să stăm sub Cuvântul lui Dumnezeu și totuși să fim departe de Domnul. Cum este relația mea cu soția mea, cu soțul meu, cu părinții mei, cu copiii mei, cu frații și surorile mele? Este totul în ordine la mine? Toate acestea afectează și relația mea cu Domnul Isus. Cu Andrei totul era în regulă. Inima lui era la locul potrivit. El nu vorbea doar cu buzele, ca acel pastor necredincios care ținuse o predică strălucită într-o duminică. A fost pregătit temeinic și a avut o retorică bine pusă la punct. Apoi s-a dus după o femeie în vârstă care asista des la predicile sale și a vrut să o audă judecându-i măcar o dată predica. Dar știți ce i-a răspuns această femeie? Ea i-a turnat vin limpede și i-a spus: „Dragul meu, sunt chiar surprinsă că Dumnezeu poate face să curgă apă atât de limpede dintr-un izvor atât de murdar”.

La Andrei a fost altfel, la el a vorbit inima și, fără să știe, a atras o persoană la Domnul, pe fratele său, care mai târziu avea să fie primul dintre ucenici. Nu știm ce intenționează Dumnezeu să facă cu cei pe care trebuie să-i îndrumăm spre Domnul Isus. Aceasta este o încurajare pentru noi de a transmite pur și simplu vestea bună.

Ei bine, Andrei era și un om harnic, pentru că în Marcu 1 este din nou la lucru cu fratele său. Dar apoi este chemat de Domnul în slujba Sa și îl întâlnim din nou la hrănirea celor 5000 de oameni. Oare nu a fost acolo iarăși Andrei, cel care a adus pe cineva la Domnul? Desigur, Andrei a avut credința că pâinile băiețelului se

pot înmulți în mâna Domnului. El nu a calculat cu răceală ca Filip, nici nu a luat pâinile de la băiat, ci l-a condus pe băiat cu credință la Domnul. Nici că se putea mai bine. Cât de fericit trebuie să fi fost în acea seară, că încă o dată un mic act de slujire pentru Domnului a produs un rezultat atât de frumos.

Apoi, pentru a treia oară: din nou Andrei îi conduce pe oameni la Domnul. În Ioan 12, grecii au venit la Ierusalim pentru sărbătoare. Ei au călătorit mult, au auzit multe lucruri despre Domnul Isus. Dar ei nu se mulțumesc cu asta, ci vor să-L vadă cu ochii lor și îl întreabă pe Filip: „Domnule, vrem să-L vedem pe Isus”. Tăcere consternată. Filip este stânjenit de întrebare. Să-L deranjeze pe Domnul? Este acesta un moment potrivit pentru vizită? Nu cumva Domnul are alte lucruri de care să Se preocupe în acest moment? Filip nu știe ce să facă și se duce la Andrei. Dar acesta nu ezită mult timp, știe unde este Domnul și pur și simplu îi conduce la El. Acesta este Andrei. Un exemplu pentru noi. Nu vrem să le arătăm oamenilor tot felul de scrieri și de oameni, ci pe Fiul lui Dumnezeu Însuși. Iar grecii vin exact la momentul potrivit. Ei aud de la Domnul adevăruri care privesc propria lor mântuire. Să sperăm că și ei au luat în serios vestea bună.

Andrei, în orice caz, a rămas credincios Domnului, atât de credincios încât a murit în cele din urmă ca un martir. A fost executat pe crucea care îi poartă numele. Viața sa s-a remarcat prin faptul că i-a condus pe oameni direct la Domnul său. Ce frumos ar fi dacă am reuși să facem același lucru.

Casa lui Ștefana

1 Corinteni 16.15-16: Vă rog dar, fraților (știți casa lui Ștefana, că este cel dintâi rod al Ahaiei și că s-au dedicat ei înșiși sfinților spre slujire), ca și voi să fiți supuși unora ca aceștia și fiecăruia care lucrează împreună și se ostenește.

Există o casă a lui Ștefana în cercul vostru de cunoștințe? Prin cuvântul „casă”, apostolul înțelege familia, locuitorii casei. Familia lui Ștefana (tatăl, mama și copiii) s-a hotărât să-L slujească pe Domnul. Ei nu s-au hotărât doar să facă acest lucru, poate ca o hotărâre bună luată în ziua de Anul Nou, ci au făcut-o realitate. Ei nu trăiau pentru ei înșiși, ci erau și la dispoziția altora.

Cum trebuie să ne imaginăm așa ceva? Și, mai ales: nu are fiecare destule de făcut cu el însuși în aceste zile? Nu solicită lucrul, școala și gospodăria pe tot omul? Nu cumva diavolul și-a găsit o nișă în această familie? Sunt chiar convins că el s-a preocupat în mod deosebit cu casa lui Ștefana, pentru a-și trage săgețile otrăvitoare și a le crea probleme. Desigur, această familie nu era perfectă, avea și ea slăbiciuni și infirmități. Dar ei nu erau doar creștini de duminică. Slujirea practică de dragoste a lui Ștefana și a familiei sale era cunoscută pe scară largă, chiar și în zilele lucrătoare. Dumnezeu a menționat acest lucru în mod special în Cuvântul Său. Ce multe ar fi putut învăța corinteni de la acest Ștefana. Nu numai corinteni, ci toată Ahaia se hrănea din această slujbă. Era tatăl un mare evanghelist sau un învățător celebru? Nu auzim nimic despre asta. Și-a distribuit oare averea săracilor? Nu știm nimic nici despre asta. Apostolul spune pur și simplu, casa lui Ștefana i-a înviorat duhul și că a primit de la ei ceea ce căutase cu atâta râvnă de la corinteni.

Am ascultat cu atenție? Ștefana nu a înprospătat punga apostolului, ci dyhul lui a fost înviorat de el. Și, asta spune ceva. Cum ar putea fi reînprospătat acest spirit vigilant și perspicace al apostolului? Da, în casa lui Ștefana a locuit Domnul Isus. Tatăl era un cap de familie respectat, mama și soția își ocupau locul, iar copiii își ascultau părinții. Toți împreună erau o inimă și un suflet, Domnul Isus era în mijlocul lor. Se putea simțit asta. Și de aceea slujba lor a fost bine primită. Bineînțeles, erau urmăriți îndeaproape, priviți cu invidie, luați în derâdere și li se atribuiau motive false. Dar această casă a slujit Domnului Isus. Ei erau răspunzători doar față de El și acest lucru le dădea putere și dragostea necesară pentru ceilalți. Această familie nu s-a interpus între Dumnezeu și semenii lor, nu, ci a slujit și și-a promovat frații și surorile în credință. Acest lucru nu poate fi făcut decât în smerenie, cu privirea îndreptată spre Domnul Însuși, Care a îndeplinit această slujbă umilă atât de perfect.

Casa lui Ștefana dobândise o autoritate prin simplele eforturi de dragoste, pe care unii prinți ai bisericii ar fi invidiat-o. Era o autoritate morală interioară, pe care nimeni nu o putea leza, căci smerenia este invincibilă. Și apostolul scrie aceasta și corintenilor: recunoașteți această casă și supuneți-vă lor. Dacă ne punem în slujba Domnului fără ipocrizie, cu o inimă plină de dragoste, atunci vom câștiga inima celuilalt, îl vom conduce mai aproape de Domnul. Copiii lui Ștefana au transmis cu siguranță armonia familială și pacea din casă în Domnul Isus colegilor lor de școală. Tatăl a dus-o la locul de muncă, iar mama a dus fericirea și bucuria din această casă creștină la locuitorii din jur. Nu ar putea casa lui Ștefana să ne încurajeze încă o dată să Îl lăsăm pe Domnul Isus să intre în casele noastre?

Baruc, scriitorul lui Ieremia

| Ieremia 45

Ieremia a fost unul dintre cei mai mari profeți din Vechiul Testament. Fiecare dintre voi a auzit de el și, dacă îl cunoașteți, atunci îl cunoașteți și pe Baruc, scribul și colegul său de suferință. El a scris toate cuvintele lui Ieremia și chiar a fost dus în captivitate cu el în Egipt. El a fost un slujitor credincios care nu numai că a scris totul în detaliu, dar a mers la popor, la porunca lui Ieremia, pentru a le citi cuvintele judecății. Cu o astfel de ocazie, niște înalți funcționari de stat i-au cerut: „Ia în mâna ta sulul din care ai citit în auzul poporului și vino!” Aceștia au spus toate cuvintele în auzul împăratului. Unul din slujitori a citit din sulul de carte cu voce tare înaintea împăratului; acesta a tăiat-o bucată cu bucată și a ars-o în focul care era în vasul dinaintea lui. Asta trebuie să-l fi făcut pe Baruc să fie destul de descurajat. Dar cine a fost cel mai jignit de acest lucru? Nu Baruc, nici măcar Ieremia, ci Dumnezeu Însuși. Baruc a trebuit să învețe să devină liniștit și să accepte căile lui Dumnezeu cu poporul său. Dumnezeu a ținut totul sub control, chiar și atunci când Ierusalimul era deja cucerit. Doar calm, Baruc, doar calm!

În capitolul nostru scurt, Baruc este mai întâi admonestat și apoi mângâiat. Baruc este foarte trist de starea poporului, este dezamăgit, descurajat. Nu e de mirare, pentru că și el și noi trăim în vremea sfârșitului. Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este foarte apreciat în lume. Multe tabuuri au căzut și mulți creștini credincioși suspină ca Baruc: „Sunt obosit și nu găsesc odihnă”. Dar ce rost are să ne plângem? Dumnezeu a vorbit clar despre judecată, ea este la

ușă. Ar trebui să mergem la Domnul Isus cu toate înfățișările triste, acolo vom găsi din nou odihna de care avem nevoie.

Atunci de ce Dumnezeu îi spune lui Baruc că situația se va înrăutăți? Vrea El să-i ia ultima speranță? Nu, El vrea ca Baruc să se cunoască mai bine pe sine însuși. El putea să se plângă destul de mult, dar, în fond, privea la lucruri înalte. Într-adevăr, nu voia să recunoască aceasta, dar Dumnezeu îi cunoștea motivațiile inimii. El era fiul unei familii nobile, bunicul său Mahseia fusese guvernator al orașului Ierusalim, fratele său Seraia fusese mai-mare în administrarea palatului pentru împăratul Zedechia, el însuși ajunsese în cele din urmă scrib pentru cel mai mare profet al vremii, căci scribii erau oameni foarte educați în acele vremuri. Desigur, renunțase la multe, dar ce a căutat, ce a dorit, ce și-a poftit? Dumnezeu îi scoate acum la lumină gândurile ascunse din interior.

Când privim în jurul nostru în această lume, descoperim o goană după bani, după onoare, după proprietăți și după satisfacerea dorințelor noastre. Poate că și Baruc și-a dorit acest lucru. Sau privea spre Împărăția lui Dumnezeu în Israel și căuta un loc înalt? Nu știm, doar recunoaștem din nou inima noastră înșelătoare care poate să se plângă cu amărăciune astăzi și să caute lucruri înalte mâine. Domnul Isus nu a făcut niciodată acest lucru, deși ar fi avut cel mai mare drept de a face acest lucru.

Dumnezeu îi vorbește fără menajamente conștiinței lui Baruc și speră că acesta își va condamna în interior motivele sale ascunse. În același timp, însă, El vrea să-l încurajeze și să-l mângâie pe acest slujitor credincios în situația sa grea. Aceasta este dragostea lui Dumnezeu, El este milostiv și îndelung răbdător cu noi și nu ne abandonează. El îi dă lui Baruc asigurarea că el personal nu va pieri în judecata poporului său. Dumnezeu vrea să-l salveze de acest rău.

Poate că a fost profund șocat când Dumnezeu i-a arătat atât de clar motivele sale rele, dar ar trebui să știe că Dumnezeu are și planuri de dragoste pentru el. Acest lucru l-a întărit și i-a consolidat încrederea în acest Dumnezeu. Dumnezeu ne cunoaște și pe mine și pe tine, nu-L putem păcăli, dar, indiferent de slăbiciunile noastre, mâna de Tată iubitor a lui Dumnezeu ne călăuzește la bine și la rău. Să sperăm că vom răspunde la dragostea Dumnezeului și Tatălui nostru.

O mamă mergea cu mașina cu băiețelul ei pe un bulevard lung înconjurat de plopi. Băiețelul a început brusc să plângă tare și cu sughituri. Era speriat. Mama a investigat motivul lacrimilor. Mașina circula calm și în siguranță. Nu avea de ce să se teamă. Până la urmă a spus: „Mamă, uită-te în depărtare, la capătul drumului, prin gaura aia mică, nu putem trece prin ea”. Mama l-a privit cu drag și a continuat să conducă până când au ajuns în sfârșit la capătul bulevardului, iar băiețelul s-a convins că, până la urmă, drumul era suficient de lat pentru mașină. Acum era fericit.

Baruc era, de asemenea, foarte îngrijorat de soarta sa și a poporului. S-a plâns și s-a tânguit, dar Dumnezeu i-a arătat calea de ieșire, astfel încât și-a recunoscut propria inimă și, de asemenea, harul providențial al Atotputernicului Creator al cerului și al pământului.

Moașa

Geneza 35.17: Și a fost așa: când era ea în chinuri de naștere, moașa i-a zis: „Nu te teme, pentru că și acesta îți este fiu“.

Iacov s-a întors din Padan-Aram în țara Canaan. După mulți ani neplăcuți, a căutat și a găsit din nou comuniunea cu Dumnezeuul său aici, la Betel. El a îndepărtat zeii străini din casa sa și, în sfârșit, a construit din nou un altar. Acum se află în drum spre Betleem, iar Rahela, iubita lui soție, va naște al doilea copil. Iosif primește un frate mai mic, iar tatăl, Iacov, primește al doilea fiu al Rahelei. Cu siguranță că vechii patriarhi se bucurau de acești copii nou-născuți la fel de mult ca și tații de astăzi. Este posibil ca acesta să fi dat instrucțiuni cu privire la locul unde trebuia să se nască copilul. Coșulețul unui copilaș era deja pregătit, iar mama trebuia și ea îngrijită foarte bine, căci Iacov era un om cu inimă plină de gingășie. Știm acest lucru din Geneza 33.13, unde îi atrage atenția fratelui său Esau că el și familia sa nu pot călători atât de repede, tocmai pentru că în grupul de călători sunt copii, dar și oi și vaci care alăptează. Iacov avea o inimă pentru familia sa.

Și acum a venit ziua nașterii ultimului său fiu, Benjamin. Cuvântul lui Dumnezeu ne descrie în detaliu locul nașterii, apoi moartea tragică a mamei Rahela, înmormântarea și reacția tatălui Iacov.

Am uitat o persoană de pe listă, este moașa care poartă probabil cea mai mare responsabilitate în acea zi. Dar Dumnezeu dirijează destinele oamenilor, El stabilește ora nașterii și a morții, nimeni nu poate schimba acest lucru. Și totuși, este o mărturie a unei mari tării de caracter atunci când oamenii merg pe căile lui Dumnezeu în vremuri de nevoie și necazuri, acceptându-le și privind în sus. Asta

a făcut Iacov, asta a făcut moașa. A vrut să o încurajeze pe Rahela în ultimul moment. Bineînțeles că știa cât de multă suferință și întrebări neliniștitoare erau deja legate de nașterea lui Iosif. Ah, după atâția ani de căsnicie, cât de fericită trebuie să fi fost Rahela să-l țină în brațe pe acest băiețel. Și mai întâi de toate, Iacov. Își exprimase în mod spontan dorința de a se întoarce acasă, în țara Canaanului. Când s-a născut Iosif, în același timp, în Iacov a apărut dorința de a se întoarce acasă.

Acum, doar câțiva kilometri îl mai despărțeau de tatăl său, Isaac, în Hebron. Ce bucurie va aduce întoarcerea lui acasă! Iacov o va prezenta tatălui său pe iubita sa Rahela, îi va pune în brațe fiul său cel mic, îi va arăta turmele sale, îi va arăta fiii săi. Ce reuniune va fi aceea. Dar Dumnezeu are alte planuri. Rahela trebuie să treacă printr-o suferință profundă. Nașterea se complică, iar Rahela moare la nașterea fiului. Moașa nu a mai putut împiedica acest lucru. Aceste femei au valoarea aurului. Cum pot transmite calm și încredere în cel mai mare necaz! Această moașă avea la îndemână și un cuvânt de mângâiere. A făcut tot ce a putut. Dar Dumnezeu avea alte planuri. A luat-o pe Rahela la El și sunt convins că acum venise cu atât mai mult ceasul acestei moașe. Ea a trebuit să preia spontan locul mamei. Cu siguranță că a împărțit durerea amară a lui Iacov, pentru care acest fiu era deosebit de prețios. Îmi pot imagina că și moașa a trăit cu cea mai mare simpatie ziua înmormântării lui Rahela. Nu, nu trebuia să-și facă reproșuri inutil, Dumnezeu a luat-o pe Rahela aici, în Rama. Ea, moașa, a făcut singurul lucru corect în acest ceas grav: a dat mângâiere, a găsit un cuvânt de încurajare, a fost o lumină într-o noapte întunecată. Această femeie îmi amintește de îngerul din Betleem-Efrata, care a strigat și el acest „Nu vă temeți” în vremuri întunecate și apoi a anunțat venirea acestui Băiat, care avea să salveze pe Israel. Evanghelia după Matei scrie în capitolul 2.18 că exact în acest timp,

din nou, s-a auzit mult plâns și jale în Rama: „Rahela își plânge copiii”. Acest plâns are, de altfel, o semnificație profetică profundă, căci Rama este chiar orașul care se află la granița dintre Israel și Iuda. Aici a avut loc neînțelegerea dintre cei doi frați Iosif și Beniamin, deoarece unul dintre fiii lui Iosif (Efraim) a devenit seminția de frunte în împărăția celor zece seminții, iar Beniamin s-a aliat cu Iuda pentru a forma împărăția celor două seminții. Astfel, Rahela (o imagine a întregului Israel) a avut multe motive să plângă în mormântul ei.

Dar într-o zi va izbucni bucuria, și anume când se va împlini cuvântul moașei și cuvântul lui Iacov: „Nu te teme, căci și acesta îți este fiu”. Acesta este Beniamin, fiul dreptei lui Dumnezeu, adică Domnul Isus. Îngerul L-a anunțat: El va reuni semințiile lui Israel, El va apărea în cel mai adânc necaz ca Mesia pentru poporul Său.

Am putea compara acest „Nu te teme” cu cântecul de la miezul nopții al privighetorii. Această pasăre (după cum îi spune și numele) poate fi auzită noaptea, începând cu luna aprilie. Când toate celelalte păsări tac, ea își lasă vocea să răsunе, și cum! Acest cântat nocturn este sarcina fiecărui credincios; la soare ne este ușor, dar când urlă furtuna, devine mai dificil. Moașa a făcut-o și acolo. Ea a arătat în mod profetic spre Domnul Isus. Nu ar fi putut face nimic mai bun.

Ana

Geneza 36.24: Și aceștia sunt fiii lui Țibeon: Aia și Ana. Aceștia Ana care a găsit izvoare calde în pustiu, pe când păștea măgarii tatălui său, Țibeon.

Descendenții lui Esau și-au făcut rapid o carieră. Ei au avut succes și au avut împărați chiar înainte ca Israel să se gândească să aibă. Capitolul nostru este o listă lungă de succese și fapte mărețe ale oamenilor lui Esau. Este plin de celebrități, prinți și împărați. Cetăți și regiuni întregi poartă numele lor. Dar Dumnezeu dedică un singur capitol tuturor acestor oameni. El îi măsoară după alte standarde și practic le enumeră doar numele. Asta e tot. Viețile acestor oameni erau practic lipsite de valoare pentru Dumnezeu. Ce are Dumnezeu de câștigat dintr-o carieră rapidă și abruptă? Această întrebare este mai relevantă astăzi decât oricând. Oare urmărirea onoarei și a banilor aduce ceva pentru veșnicie? Dumnezeu vrea să fie glorificat în viața noastră. Nu degeaba lista scurtă și concisă a descendenților lui Esau este urmată de lunga poveste a lui Iosif. Viața lui a fost una de bucurie pentru Dumnezeu. Morile lui Dumnezeu macină încet, dar macină rafinat. Câți ani lungi, ani de robie și umilință, a trebuit să îndure Iosif până când Dumnezeu l-a răsplătit în cele din urmă. Este cu totul altceva în cazul oamenilor din această lume. Ceea ce contează aici este succesul rapid, înfățișare abilă, fericirea și prestigiul. Putem studia acest lucru în exemplul lui Ana, păstorul măgarilor.

Ana amintește oarecum de Saul, care a păstorit și el măgari, aceste animale necurate. Saul chiar îi pierduse și nu numai atât, dar nici măcar nu-i mai găsisese. Cu Ana a fost altfel. El a fost mai norocos. Mai avusese de-a face și cu aceste animale osoase, după părerea

mea oarecum nesimțitoare, dar atunci norocul a fost de partea lui. A găsit surse de apă în mijlocul deșertului. Ce descoperire! Apă în deșert! Era ca aurul în California. Ana a devenit brusc un om mare. Știi că, atunci când ești tânăr, visezi la astfel de momente mărețe, ești încântat de călătoriile de descoperire ale exploratorilor. Dar cum este, de cele mai multe ori, viața lor ulterioară? Nu mor mulți dintre acești oameni celebri în sărăcie și în greutate? Știm că marii oameni ai acestei lumi sunt adesea neajutorați și disperați în ultimele lor ore. Ei nu pot lua cu ei în veșnicie gloria care i-a înconjurat de-a lungul vieții lor. La poarta veșniciei, se aplică alte standarde decât onoarea și fericirea. Depinde de cât de mult spațiu I-am acordat lui Dumnezeu în viața mea. Nu mai citim prea multe despre Ana mai târziu.

De altfel, nu cred că avansarea și prestigiul pământesc oferă adevărata satisfacție. În cazul lui Ana, a găsit într-adevăr izvoare de apă caldă. Dar nu-mi pot imagina că au fost izvoare termale curative. Și dacă ar fi fost, cine ar fi beneficiat de ele aici, în deșert? Nu, o reîmprospătare adevărată în deșert ar fi fost niște izvoare limpezi, răcoroase și proaspete. Dar cel puțin era apă - să sperăm că era și comestibilă, poate și plăcut de caldă și vindecătoare pentru membrele sale epuizate după lungi peregrinări prin deșert. Cine știe? Dar oricine cunoaște istoria lui Israel știe că tocmai în această zonă se găsesc ape răcoritoare. Doar Edom, respectiv Ana nu le-au găsit, dar poporul lui Dumnezeu le-a găsit. La sfârșitul peregrinării prin deșert, poporul lui Israel a vrut să treacă prin țara Edom. Dar Edom a spus: „Nu, cu nici un chip nu treceți prin țara noastră”. Atunci poporul Israel a cârtit împotriva lui Dumnezeu și Dumnezeu a trimis șerpi înfocați în mijlocul poporului. Aceasta a fost o mare ispită și s-ar putea spune: o calamitate nu vine niciodată de la sine. Dar după ce copiii lui Israel au avut experiența cu șarpele de aramă (pentru noi aceasta înseamnă: că prin credința în Cuvântul lui

Dumnezeu și-au luat refugiul în Domnul Isus, vezi Ioan 3.14-15), citim în Numeri 21.10-18 că au mers de la un izvor de apă la izvor de apă. Și toate apele sunt în jurul teritoriului Edomului: „au așezat tabăra la Obot”, aceasta înseamnă adăpătoare (versetul 10); „au așezat tabăra în valea Zered” (versetul 12); „au așezat tabăra dincolo de Arnon, care este în pustiul care iese din hotarul amoriților” (versetul 13), apoi „șuvoiul pâraielor” la granița cu Moab (versetul 15) și Beer, fântâna prinților (versetul 16). Toate acestea sunt fântâni proaspete pentru poporul care este de partea lui Dumnezeu, care Îl crede pe Dumnezeu și se lasă condus de El.

Dar izvoarele acestei lumi sunt de scurtă durată și au un gust amar. Poate că și Ana a trebuit să trăiască acest lucru în toată euforia descoperirii sale miraculoase. Cât de fericiți putem fi noi, pe de altă parte, atunci când ne putem alătura cântecului cu o inimă fericită:

*O, unde văd doar o pustie,
O țară-n care-i secetă,
O mare de nisip întinsă,
În care nu-i niciun izvor,
El, Dumnezeu, mă răcorește
Cu apă vie necurmat!
El îmi oferă-nviorare
Din ape care n-au sfârșit.*

Vecinii

Ioan 9.8-13: Vecinii deci și cei care îl văzuseră mai înainte că era cerșetor spuneau: „Nu este acesta cel care ședea și cerșea?” Unii spuneau: „Acesta este“. Alții spuneau: „Nu, ci seamănă cu el“. El spunea: „Eu sunt“. Deci îi spuneau: „Cum ți s-au deschis ochii?“ El a răspuns: „Un Om numit Isus a făcut tină și mi-a uns ochii și mi-a spus: «Du-te la Siloam și spală-te!» Și, după ce m-am dus și m-am spălat, am văzut“. Ei i-au spus deci: „Unde este Acela?“ El a spus: „Nu știu“.

„Copii, priviți, nu e cerșetorul care merge acolo în spate? Orbul de alături?” „Da, bineînțeles, îl recunoști imediat după hainele lui vechi. Întotdeauna aceeași jachetă gri, salopetă neagră. Țsta e el.” „Dar uite cum merge astăzi. Liber, drept, aproape sigur pe sine. Acum chiar ne face cu mâna. De necrezut.”

Da, vecinii au avut dreptate. Domnul Isus l-a vindecat pe orbul din naștere. Se putea vedea. În privirea sa, prin mers, prin atitudine. Nu exista nicio îndoială în această privință. Unii vecini îl întrebaseră în privința asta. „Eu sunt”, răspunsese el.

Vecinii se gândiseră la asta. Poate că se gândeau la niște puteri magice. Dar ei vor să știe exact, sapă mai adânc, iar omul născut orb le spune cursul exact al vindecării. El știe despre o anumită Persoană, numită Isus, care l-a atins, iar oamenii își dau seama foarte bine că aceasta trebuie să fi fost Persoana principală în tot acest eveniment. Din nefericire, omul vindecat nu mai știe unde s-a dus acest Isus.

Oh, dacă acești vecini ar fi continuat să cerceteze, ce binecuvântare, ce fericire ar fi întâlnit. L-ar fi întâlnit pe Dumnezeu Însuși, lumina

lumii, dragostea în persoană, Salvatorul din păcat și din vină, Salvatorul din nevoi și din necaz. Atunci ar fi putut avea loc o schimbare și în viața lor.

Să fie oare astăzi altfel? Când o persoană oarbă spiritual primește lumina divină, adică se convertește, atunci acest lucru are consecințe glorioase, astfel încât ceilalți observă acest lucru. Atunci aspectul nostru devine diferit, comportamentul nostru este diferit, mersul nostru este diferit. Poate că am putea apoi să le spunem și vecinilor noștri cine ne-a schimbat în acest fel. De asemenea, ei trebuie să intre în contact cu Domnul Isus, altfel vor fi pierduți pentru totdeauna.

Dar apoi, ceea ce se întâmplă în povestea noastră este ceva asemănător cu ceea ce faci cu ceasul deșteptător dimineața: te întorci, îl oprești și te culci la loc. Din nefericire, vecinii nu investighează problema mai departe, ci pur și simplu o transmit la următoarea autoritate superioară, la farisei, și asta e tot. Așa că, din păcate, chiar și astăzi mulți oameni spun: „Lucrurile divine sunt pentru pastori și oameni cu studii, ei le vor rezolva pentru noi”. Dar aceasta este o mare greșală, vecinilor. Dacă vreți să știți despre Dumnezeu, trebuie să mergeți voi înșivă la Domnul Isus. Pavel îi scrie lui Timotei în capitolul 2.5: „Este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus”. Deci, nici preot, nici pastor, nici evanghelist. Aceștia sunt cel mult oameni care pot arăta calea către Domnul Isus. El este Mântuitorul care ne poate salva și ne poate da lumină.

Te asemeni tu cu orbul din naștere care a făcut pur și simplu ceea ce Domnul i-a spus să facă? Sau ești unul dintre acei vecini, care au dezvoltat inițial o anumită curiozitate, dar care, în cele din urmă, s-au oprit la jumătatea drumului și și-au plasat întrebările pe alte

mâini? Asta ar însemna moartea veșnică pentru tine, așa că, caută-L pe Domnul Isus, pentru că s-ar putea să fie prea târziu în curând.

Vecinii s-au dus la o adresă greșită. La fel a făcut și o tânără văduvă, care nu mai putea îngriji de cei trei copii ai săi. Dintr-o dată, nu mai avea bani pentru a cumpăra alimente, așa că a cerut sfatul unei cunoștințe despre care știa că a avut o soartă similară în trecut. Voia să ceară sfatul ei, avea experiență, aceasta era o femeie credincioasă și poate că ar fi putut găsi o oarecare alinare. Cu așteptări mari, văduva noastră s-a urcat pe bicicletă și a plecat. A fost o conversație lungă. Femeia nu numai că a empatizat bine cu situația văduvei, dar i-a povestit și despre viața ei. A povestit despre orele de singurătate, despre educația dificilă a copiilor ei, despre zilele de iarnă geroase și despre lipsa de înțelegere a celorlalți. Pe măsură ce timpul trecea, vizitatoarea s-a speriat și, în disperare pură, și-a luat rămas bun și a plecat acasă. Aici a căzut în genunchi și și-a vărsat toată inima în fața Dumnezeului și Tatălui ei. A fost ca și cum Dumnezeu i-ar fi spus: „De ce nu ai venit la Mine imediat? Trebuia să te duci mai întâi să o vezi pe femeia asta?” Când tânăra s-a ridicat din genunchi, o piatră mare i-a căzut din inimă. Acum, grijile ei se aflau la locul potrivit. Păcat că vecinii nu au îndrăznit să facă acest pas. Erau aproape de țintă, dar s-au întors, fariseii le-au blocat calea. Compozitorul are dreptate atunci când scrie:

*Dar lumina ce lucește
Și azi ne călăuzește
O umbresc adesea mulți.*

Profanatorul sabbatului

Numeri 15.32-36: Și, când fiii lui Israel erau în pustiu, au găsit pe un om strângând lemne în ziua sabbatului. Și cei care l-au găsit strângând lemne l-au adus la Moise și la Aaron și la toată adunarea. Și l-au pus sub pază, pentru că nu se spusese ce să-i facă. Și Domnul i-a zis lui Moise: „Omul acesta să fie omorât negreșit: toată adunarea să-l ucidă cu pietre afară din tabără“. Și toată adunarea l-a dus afară din tabără și l-au ucis cu pietre; și a murit, după cum poruncise Domnul lui Moise.

Dumnezeu are nespus de multă răbdare cu noi. Cred că fiecare dintre noi poate confirma acest lucru din propria experiență. În capitolul anterior (adică în Numeri 14) îi vedem pe copiii lui Israel cu fețe nemulțumite, se plâng și murmură. Doar Iosua și Caleb sunt excepții prietenoase, ei au încredere în Dumnezeu și l-au crezut pe cuvânt. Ei vorbesc în mod pozitiv despre țara făgăduinței. Dumnezeu a fost foarte mulțumit de acest lucru. Un capitol mai târziu, ne confruntăm cu gelozia lui Core, cu toate efectele sale secundare teribile. Iar între aceste două relatări atât de triste se află capitolul 15, un capitol care dă o notă cu totul aparte. Dumnezeu spune: „Când veți intra în țară ...”. El trece cu vederea toate păcatele poporului, ca să spunem așa, și, din pur har, vrea să facă cunoscut copiilor lui Israel sfaturile Sale înalte, divine. Aproape că mi se pare că Dumnezeu inserează aici această panoramă glorioasă de încurajări pentru că s-a bucurat atât de mult de Iosua și Caleb. Din pricina lor, Dumnezeu descrie acum în acest capitol părțile frumoase ale țării făgăduite, cu toate jertfele, care, în cele din urmă, arată spre Domnul Isus, singurul care poate asigura adevărata odihnă pentru popor: odihnă față de dușmani, odihna conștiinței, odihna inimii. Nu degeaba Dumnezeu adaugă de cele mai multe ori la rânduielei sufixul: „Să sfințești sabbatul”. Ca și cum ar fi vrut să

spună: „Chiar dacă nu poți înțelege acest lucru cu privire la sabat, dar vreau să vă testez pentru ascultarea voastră. Dorința Mea este ca voi să vă odihniți o dată pe săptămână.”

Și acum există cineva care nu respectă această poruncă referitoare la sabat, care este neascultător în mod deliberat. Totul pare inofensiv în povestioara noastră și am putea găsi multe scuze pentru acest om, dar Dumnezeu vede în inima lui și îi pedepsește fapta cu strictețe. Omul trebuie ucis.

Leția pe care trebuie să o învățăm de aici este simplă și serioasă în același timp: Dumnezeu dorește să ne odihnim în interior, aceasta înseamnă simbolic pentru noi sabatul. Nu că noi sărbătorim acest sabat conform Legii, pentru că noi nu trăim în timpul Legii, ci în timpul harului. Dar Dumnezeu vrea ca noi să primim odihna conștiinței, iar aceasta poate fi obținută doar datorită mării lucrări de pe crucea de pe Golgota. Domnul Isus a dăruit această odihnă tuturor celor care cred în El, odihnă care m-a salvat pentru timp și veșnicie și care mă face fericit. Cât de total lipsit de speranță ar fi dacă eu însumi ar trebui să mă ostenesc în continuare. Dar - și acum vorbesc în imaginea celui care a încălcat sabatul - efortul meu și faptele Legii nu mă pot introduce în odihna lui Dumnezeu, nu au nicio valoare în ochii lui Dumnezeu. Da, omul vrea să fie activ, nu vrea să i se dea nimic, dar Dumnezeu vrea ca el să recunoască smerit, că el nu poate contribui la propria mântuire cu nimic decât numai cu simpla credință. Și de aceea judecata asupra acestui om, care a lucrat în ziua de sabat, este atât de aspră. Aceasta era ziua de odihnă rânduită de Dumnezeu în Vechiul Testament.

Poate că omul nu a vrut să facă rău. A vrut să aducă lemne pentru familie. S-a gândit: cu puțin lemn, nu mă va vedea nimeni. Dar Dumnezeu a observat. Apoi a fost reținut. Cât de supărat trebuie să

fi fost, cât de mult trebuie să fi plâns soția și copiii lui: „Tatăl nostru drag a vrut doar să ne facă un bine ...”. Și apoi rușinea publică, pentru că a fost scos din tabără de întreaga comunitate. Și, în cele din urmă, omorârea cu pietre. Îmi imaginez că a fost oribil. Cât timp credeți că a durat până când acest om a murit din cauza rănilor? Ce sentință dură pentru un păcat atât de puțin vizibil. Da, așa gândim noi, oamenii. Dumnezeu gândește diferit și vrea să ne arate clar prin această poveste că omul trebuie să se supună, indiferent cât de inteligente ar fi gândurile sale. Oricum, cel care a încălcat sabatul nu a putut să facă nimic cu lemnele, pentru că și aprinderea focului era interzisă în sabat (Exodul 35.3).

Dumnezeu are două planuri pentru noi: Noi trebuie să-L ascultăm, să credem în El, iar apoi El vrea să ne introducă în odihna Sa. Oh, cât de dificil este pentru noi, creaturi sfidătoare, să ne supunem. Dacă am învăța acest lucru, atunci binecuvântări bogate și o pace profundă ar intra în inimile noastre.

Cu ani în urmă, directorul unui azil de bătrâni a refuzat o tânără care dorea să distribuie broșuri, spunând: „Nu, mulțumesc, aceste broșuri aduc numai neazuri; bătrânii aud despre păcat și despre convertire și asta nu le face bine”. S-ar putea ca predicarea veștii bune să îi aducă pe oameni în probleme de conștiință, asta este adevărat. Dar rezultatul este pacea cu Dumnezeu, odihna conștiinței. Și nu obții această pace prin fapte bune sau prin îndreptățire de sine. Toate acestea duc la pierzare. Comportamentul și atitudinea acestui om să-ți servească drept avertisment. El nu a ascultat de porunca lui Dumnezeu, în detrimentul său. Astăzi, porunca lui Dumnezeu este: Crede în Domnul Isus și vei fi mântuïți și veți găsi odihnă. Nimic mai mult, dar nici mai puțin.

Teoreticianul

Luca 13.23-24: Și cineva I-a spus: „Doamne, sunt puțini cei care vor fi mântuiți?” Dar El le-a zis: „Străduiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă; pentru că, vă spun, mulți vor căuta să intre și nu vor putea.

Oamenii veneau în mulțimi pline de speranță la Domnul Isus pentru a fi izbăviți de bolile și infirmitățile lor, dar numai câțiva veneau cu întrebări spirituale, cu nevoi interioare. Dar acum vine unul. El vrea să vorbească cu Domnul Isus despre tema principală a Evangheliei, mântuirea sufletului. Domnului Isus îi plac aceste vizite. Omul nu vorbește despre o problemă globală sau națională, cum ar fi izbăvirea poporului de romani, nu, el vorbește despre chestiuni personale și se poate presupune că este serios. Mulți oameni iau mântuirea cu ușurință, vorbesc despre împăcare generală și se comportă ca și cum cineva ar putea intra în rai în somn. Nu și acest om. El pune o singură întrebare: „Doamne, sunt puțini cei care vor fi mântuiți?” Dar din răspunsul Domnului Isus reiese clar că acestui om îi lipsește ceva. Haideți să ajungem la fondul întrebării sale.

Există oameni care privesc creștinismul de la o anumită distanță. Le place să vorbească despre asta, să discute despre un subiect marginal sau altul, să se piardă în tot felul de gânduri filozofice, pe scurt: plutesc pe nori, dar nu fac mare lucru. Avem aici un exemplu de astfel de oameni, care sunt majoritari. De aceea, Domnul Isus răspunde la plural. El nu se mai adresează direct celui care îl întreabă, ci se îndreaptă spre toți cei din jurul său, pentru că această boală a întrebărilor punctuale și teoretice i-a afectat pe mulți, chiar și în zilele noastre.

De ce se gândește acest om la o astfel de întrebare? A observat el neputința ucenicilor, care ar trebui să fie primii care să fie luați în considerare pentru Împărăția cerurilor? A observat el controverselor și certurile lor frecvente? Da, ar fi păcat ca oamenii să-și facă o impresie atât de slabă despre puterea vindecătoare a lucrării răscumpărătoare de la Golgota pe baza comportamentului nechibzuit al ucenicilor. Dar, făcând excepție de greșelile ucenicilor, care au slăbit fără îndoială mărturia Domnului Isus: consider că este o impertinență să punem întrebarea Domnului slavei, dacă nu cumva lucrarea Sa este fără speranță. El se comportă ca și cum viața lui Isus Hristos și moartea Sa iminentă ca sacrificiu nu ar avea un efect mare. Și omul nu spune asta colegilor de serviciu, ci o spune în fața Mântuitorului. Este ca și cum i-ai spune unui medic: „Până la urmă, nu sunt mulți cei care sunt vindecați de tine”. Este o denigrare, o lipsă de respect grosolană față de puterea Sa divină.

Dar Domnul Isus a văzut ce era în el. Pentru că, în mod normal, în astfel de cazuri, El vorbește despre harul lui Dumnezeu oferit păcătosului căutat. Dar este ca și cum Domnul îl ia pe acest om de umeri și îl scutură ca și cum ar vrea să-i spună: „Încetează cu sofisme tale, cu cunoștințele tale teoretice, cu istețimea ta. Fă ceva! Când ești într-o casă în flăcări, nu ții o statistică cu privire la câte persoane pot urca și coborî pe scara de incendiu; apoi te miști, apoi fugi pentru a-ți salva viața. Luptă pentru viața ta.”

Da, mulți oameni stau în tribune doar ca spectatori, doar judecă acțiunile altora, nu se ridică niciodată de pe scaune și, din păcate, aplică toate recomandările bine intenționate și rugămintele de convertire persoanei de lângă ei. De altfel, ei au și o părere foarte proastă despre lucrarea Domnului Isus pe cruce și astfel amână decizia lor. Pe acești oameni Domnul îi atinge cu asprime. Așa

trebuie să fie. Pe de altă parte, El își arată harul și mila față de alți oameni.

La o clasă, lucrarea de engleză a fost returnată. Era foarte slabă, iar profesorul îi certa pe elevi pentru lenea lor. Doar o singură elevă, care de altfel era foarte sârguincioasă, scrisese de nota doi [n.tr.: în școlile germane cea mai bună notă este nota 1]. Dar tocmai această fată a venit acasă plângând și a spus că profesorul era foarte supărat pe lenea clasei. A luat la inimă cuvintele învățătorului, deși acestea erau destinate celorlalți colegi de clasă, care probabil nu le-au auzit.

Din nefericire, de multe ori așa stau lucrurile: cei fără inimă nu se simt de obicei abordați de avertismente. De aceea, Domnul vorbește foarte serios cu acest interlocutor. L-a înțeles el pe Mântuitorul? O fi trecut el de la gândire la acțiune? Dar, de fapt, nu suntem atât de interesați de povestea ulterioară a acestui om. Mult mai importantă este propria noastră viață. În fiecare dintre noi există o anumită tendință de a judeca și de a cântări lucrurile. Dar Domnul vrea ca noi să intrăm pe poarta cea strâmtă. Trebuie să o facem singuri, nimeni nu ne împinge. Trebuie să facem noi înșine ultimul pas al căinței și al pocăinței pentru păcatele noastre, altfel ne-am riscat viața prin jocuri mentale inutile.

Fiul lui Isaia

Isaia 7.3: Atunci Domnul i-a zis lui Isaia: „Ieși acum în întâmpinarea lui Ahaz, tu și Șear-Iașub, fiul tău, la marginea apeductului iazului de sus, pe calea ogorului albitorului;

Nu toți profeții aveau soții și copii în acea vreme. Isaia avea. În cel de-al șaptelea capitol al cărții sale, el menționează o experiență cu fiul său, asupra căreia dorim să reflectăm puțin. Băiatul este chiar menționat pe nume. Numele său este Șear-Iașub, ceea ce înseamnă „o rămășiță se va converti”. Trebuie să ținem cont de faptul că, în acea perioadă, oamenii puneau un înțeles foarte specific în numele copiilor lor, care se referea de obicei la circumstanțele lor personale. Poate că Isaia știa încă de la nașterea acestui copil că o minoritate din Israel se va întoarce la Dumnezeu în acest timp de necazuri. Poate că Dumnezeu i-a sugerat acest lucru. Nu știu. În orice caz, știu cu siguranță că numele băiețelului a jucat un rol important în această întâlnire importantă, aici, „la marginea apeductului iazului de sus, pe drumul care duce la ogorul înălbitorului” spre Ierusalim.

Isaia avea de făcut un anunț important împăratului Ahaz. Erau vești bune, pentru că el trebuia să-i spună acestui împărat rău că Dumnezeu a găsit o cale de ieșire pentru el și pentru poporul care era hărțuit de împăratul sirian. Această ieșire consta în întoarcerea la Dumnezeu și în anunțarea Mântuitorului, Emanuel (Isaia 7.14). Și Dumnezeu adaugă: „Ia cu tine la împărat pe fiul tău, Șear-Iașub”.

Isaia se supune și apare acolo, la conducta de apă a bazinului de sus, împreună cu băiatul său. Este un lucru bun că Isaia l-a luat pe băiat de mână, pentru că numele lui l-a ajutat să găsească trecerea

la mesajul propriu-zis către împărat. Dumnezeu cunoștea cu siguranță îngrijorarea profetului cu privire la modul în care trebuia să-l întâmpine pe împărat, ce cuvinte să aleagă pentru a ajunge la inima coruptă a acestui om. A fost mai ușor cu Șear-Iașub. Chiar și numai întrebarea împăratului: „Mă bucur că ai venit, băiete. Cum te cheamă?” l-ar fi putut conduce pe Isaia „into medias res”. El era pe subiect.

Nu vreau să spun că Isaia nu a avut curajul să meargă singur în fața lui Ahaz. El și-a arătat adesea hotărârea de a sta în fața puterii lumii. Dar în această misiune dificilă este însoțit de fiul său. Nu era exclus ca Ahaz să-l fi avut cu el pe fiul său de 6 ani, Ezechia. Ahaz se afla probabil într-un tur de inspecție în jurul Ierusalimului și a vrut să verifice dacă orașul va putea fi aprovizionat suficient cu apă în timpul acestui asediu.

Fiul său, Ezechia, a devenit mai târziu un împărat temător de Dumnezeu, în contrast cu tatăl său Ahaz. Iar Ezechia, la vârsta de 39 de ani, a avut o altă întâlnire critică cu împăratul sirian exact în același loc, la iazul superior din Ierusalim. Și-a amintit el oare de cuvintele lui Isaia? Poate. În orice caz, a urmat un curs diferit în viață față de tatăl său. Poate că influența bună a mamei sale a fost cea care l-a condus pe calea cea bună. Sau a fost întâlnirea de astăzi cu Isaia și Șear-Iașub cea care l-a condus pe calea vieții?

Ei bine, Isaia și fiul său și-au îndeplinit sarcina într-un mod exemplar. Ei au transmis împăratului cuvintele lui Dumnezeu. De asemenea, acest lucru i-a adus pe amândoi mai aproape unul de celălalt. Tatăl a fost recunoscător că fiul său a mers cu el, iar Șear-Iașub a fost mândru că i s-a permis să meargă cu el. Așa se întâmplă adesea în viața de familie. Personal, trebuie să spun că m-am bucurat adesea că copiii mi-au ținut companie în timpul anumitor

vizite. Copiii pot da o frumoasă mărturie pentru Domnul Isus prin înfățișarea lor, prin hainele lor, prin cuvintele lor. Cât de des un cuvânt din gura unui copil, destul de lipsit de griji și de entuziasm, i-a făcut pe cei mai în vârstă să se gândească mai profund. În cazul lui Șear-Iașub, a fost vorba doar de nume, care conținea deja un mesaj pentru împărat. În cazul altor copii, poate fi vocea strălucitoare care cade ca o rază de lumină într-o inimă tristă. Știu că, atunci când eram copii preșcolari, trebuia să le cântăm rudelor noastre. Ne-a plăcut să o facem și nu ne-a fost teamă. Vom vedea într-o zi cât de multă binecuvântare au lăsat în urmă, de-a lungul timpului, cântecele simple pentru copii precum „Pentru că sunt oița lui Isus” sau „Domnu-i iubirea”. Adesea, cuvintele foarte simple ale copiilor îi făceau de rușine pe părinți. Poate că tatăl și mama s-au îndepărtat oarecum din cauza tensiunii zilnice, nu mai sunt de mult timp în relații de prietenie. Apoi, copiii au fost cei care au construit podurile și au făcut conexiunile. Domnul Isus nu a spus în zadar: „Dacă nu veți fi precum copilașii, nicidecum nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 18.3). Noi, cei mai în vârstă, putem învăța multe de la simplitatea copiilor și de la transparența lor în relațiile cu ceilalți.

În instituțiile financiare, se poate observa cum oamenii își pun în seif bijuteriile și podoabele, valori monetare și materiale ridicate. Seiful poate fi deschis numai cu două încuietori diferite. De obicei, doi angajați ai băncii îi însoțesc pe clienți până la seiful de la subsol. Valorile ridicate sunt stocate aici. Cu toate acestea, aceste valori nu pot fi comparate cu valoarea copiilor noștri. Ele nu sunt închise adânc în seif, ci se plimbă liber. Puneți toate bijuteriile și perlele într-o mână și un copil, băiat sau fată, în cealaltă. Copilul valorează mai mult.

Ce câștig ar fi pentru Dumnezeu și pentru oameni dacă părinții și copiii L-ar urma împreună pe Domnul Isus. El vrea să ne folosească pe toți în slujba sa: pe copii, în modul lor simplu și neafectat, și pe părinți, cu experiența lor mai matură. Ce frumos este să-i vezi mergând mână în mână prin viață: Isaia și fiul său, Șear-Iașub.

Mai-marele paharnicilor

| Geneza 40.9-15

În Vechiul Testament, Dumnezeu își dezvăluia adesea gândurile prin vise. Astăzi este diferit. Astăzi avem Cuvântul lui Dumnezeu pentru a ne ghida și a ne îndruma în viața noastră. Visul paharnicului acolo, în închisoarea din Egipt, a avut un sens favorabil pentru el și Iosif îi interpretează clar paharnicului gândurile lui Dumnezeu cu privire la eliberarea sa din temniță.

Îmi pot imagina că paharnicul a visat și pentru un alt motiv, iar acest lucru este valabil și pentru noi astăzi. Eclesiastul 5.3 spune: „Visurile vin din mulțimea grijilor”. O zi neliniștită, multe necazuri, griji și probleme duc adesea la visare noaptea. Acesta este, de asemenea, un lucru bun. În mod inconștient, se lucrează la numeroasele impresii „neterminate” ale zilei. Viața noastră sufletească își recapătă echilibrul. Apropo, acesta este motivul pentru care ar trebui să trecem în revistă ziua seara, înainte de a merge la culcare, să condamnăm în mod autocritic neregulile și să le mărturisim în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru ne aduce pace și liniște, atât în interior, cât și în exterior.

Știu că problemele și tensiunile vieții ne împovărează adesea. Somnul și visele aduc apoi echilibru, echilibru interior. Tatăl meu s-a întors acasă din captivitatea rusă abia în 1948, iar în săptămânile și lunile care au urmat a visat cu regularitate la experiențele îngrozitoare din trecut. El a trăit multe.

Așa că îmi pot imagina foarte bine că și paharnicul avea capul plin de griji în închisoarea din fortăreața împăratului. Ce s-ar putea

întâmpla cu el aici jos? Această îngrijorare nu l-a părăsit nici în visele sale nocturne, astfel încât dimineața Iosif a fost uimit de fața lui nemulțumită. Nu cumva acest Iosif avea aceleași preocupări ca și el? Aici, în închisoare, era sfârșitul oricărei speranțe. Dar nu și pentru Joseph. Citim în versetul 4 că i-a slujit pe prizonieri, iar în versetul 7 că încă mai avea un ochi pentru camarazii săi. Nu s-a chinuit cu gânduri sumbre, nu, ba chiar a avut la inimă bunăstarea colegilor săi întemnițați.

Iosif le cere politicoșii mai-marelui paharnicilor și mai-marelui al butrarilor să-i povestească visele sale. Începe paharnicul. El are încredere în Iosif. Își deschide inima în fața lui și îi cere sfatul.

În acest loc, se pune adesea întrebarea de ce faraon l-a eliberat pe mai-marele paharnicilor și pe mai-marele butrarilor nu l-a eliberat. Pe acesta l-a omorât. Putem deduce din această povestire că mai-marele paharnicilor a meritat această milă? Nu auzim nici o mărturisire de vinovăție din gura mai-marelui paharnicilor, este adevărat, dar povestea însăși ne oferă indicii clare în imagini că a fost salvat.

Iosif este o imagine despre Domnul Isus, iar faraon despre Dumnezeu Însuși (vezi și Geneza 41.37-45). Mai marele-paharnicilor intră în contact cu Iosif. El își povestește spontan visele. Se aruncă în brațele lui Iosif. El se refugiază la Iosif, iar visul său indică faptul că acesta va bucura inima lui faraon, și anume prin vin. În Biblie, vinul este o imagine a bucuriei (Psalmul 104.15; Judecători 9.13). Câtă bucurie este provocată în cer atunci când un păcătos, și așa era mai-marele paharnicilor, vine la Mântuitorul. Mai-marele paharnicilor a venit. El și-a vărsat liber inima în fața lui Iosif. Spre salvarea lui.

De ziua faraonului, de ziua lui de naștere, viața și moartea acestor doi oameni a fost decisă. Mai-marele paharnicilor a fost salvat, mai-marele brutarilor a fost omorât. Ați auzit și voi vreodată despre Ziua Domnului? Atunci se va decide și pentru tine în ce loc îți vei petrece veșnicia: cu Domnul Isus, sau în locul de chinuri, moartea veșnică. Mai-marele paharnicilor a profitat de apropierea lui Iosif, acesta a fost norocul lui, aceasta a fost salvarea lui.

Dar Iosif are acum și el o rugămintă la mai-marele paharnicilor. La fel cum Domnul Isus are această singură rugămintă pentru noi astăzi: „Adu-ți aminte de mine când îți va fi bine”. Spuneți-mi, ai răspuns deja la această cerere? Astăzi, poate? Te-ai gândit vreodată astăzi la Domnul Isus? El te-a salvat, te-a eliberat din lanțurile morții. Îi ești recunoscător pentru asta? El dorește să aibă întreaga ta inimă pentru El. El vrea ca tu să fii fericit în fiecare zi. Fă-i o favoare, da, fă-ți o favoare.

De altfel, noi putem să ne gândim la El, Mântuitorul, și împreună cu credincioșii. Domnul Isus ne-a lăsat Cina Domnului în ultima noapte dinaintea morții Sale, prilej cu care ne-a poruncit: „Faceți aceasta în amintirea Mea”. Aceasta a fost dorința Sa expresă, iar apostolul Pavel ne amintește aceste cuvinte ale Domnului Isus în 1 Corinteni 10 și 11. El S-ar bucura dacă ați înțelege această dorință a inimii Sale și ați împlini-o. Din nefericire, mai-marele paharnicilor nu a făcut acest lucru. A uitat de Iosif timp de mulți ani. Nu vrem noi să facem mai bine?

Mai-marele brutarilor

| Geneza 40.16-23

De-a lungul timpului, s-a pus mereu întrebarea de ce mai-marele paharnicilor a avut parte de grație, iar mai-marele brutarilor nu. În afară de faptul că Dumnezeu este suveran și că nu trebuie să dea socoteală omului pentru acțiunile Sale, avem câteva indicii în povestirea noastră, care evidențiază diferența dintre cei doi șambelani.

Scena de aici, din închisoarea de la curtea lui faraon, ne amintește de cele trei cruci de pe Golgota. Doi răufăcători au intrat și ei în contact cu Mântuitorul lumii. Unul și-a mărturisit vina și păcatul în ultima clipă, iar celălalt a intrat în eternitate fără să se împace. Așa a fost și aici, în această închisoare. Mai-marele paharnicilor a profitat în mod spontan de ocazia de a-și vărsa inima în fața lui Iosif, mai-marele brutarilor nu. Versetul 16 ne dezvăluie, de asemenea, ceva din atitudinea sa interioară: „Și mai-marele brutarilor a văzut că interpretarea era bună și a zis lui Iosif”. Acest lucru nu putea merge bine. Nu putem să ne bazăm pe alții în chestiuni spirituale și să vedem mai întâi cum le merge lor. Trebuie să decidem pentru noi înșine prin credință.

În zilele noastre există mult prea multă imitație. Îi lăsăm pe ceilalți să se lanseze primii, iar dacă au succes, îi urmăm. Această cale nu funcționează în lucrurile divine. Toma a fost, de asemenea, unul dintre cei care au vrut să vadă înainte de a crede. Dar Domnul Isus a trebuit să-i spună: „Ferice de cei care n-au văzut și au crezut”. Mai-marele brutarilor a vrut mai întâi să aștepte cu scepticism să vadă cum va decurge interpretarea visului mai-marelui

paharnicilor. Îi era frică. Aceasta nu era încredere, nici în faraon, nici în Iosif. Astfel de oameni există ca semănătura. Pe vremea Domnului Isus, oamenii erau interesați de minunile Sale, dar nu aveau încredere în El, inimile lor rămâneau reci. Și astfel, cei mai mulți dintre ei nu aveau o relație interioară cu Domnul. Unii au fost vindecați, dar numai fizic. Același lucru îl vedem și în cazul mai-marelui brutarilor. El a judecat doar cu mintea, inima lui nu a fost atinsă de compasiunea lui Iosif. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu și-a recunoscut păcatele. Mai-marele paharnicilor a făcut aceasta (Geneza 41.9).

Mai-marele brutarilor s-a agățat doar de o vagă speranță: „Ceea ce este corect pentru unul este corect și pentru altul. Dacă mai-marele paharnicilor are parte de milă, atunci eu o voi găsi și mai mult. Sunt la fel de bun ca el de mult timp.” Dar mai-marele brutarilor s-a înșelat. Erau gândurile pe care și le făurise singur. Ele nu l-au putut ajuta. Astfel de oameni sunt ca tinerii tarantula [n.tr. un soi de păianjen] toamna, atârând de propriul lor fir și navigând prin aer. Acești păianjeni care navighează nu știu încotro se îndreaptă. Mersul prin aer poate fi foarte înalt, foarte sus pe cer. Păianjenii zburători au fost prinși din avioane cu plase de prins insecte la altitudini de peste 3000 de metri. Dar atunci când înfășoară firul, îl consumă ca provizie de călătorie și coboară spre pământ, trebuie să aștepte și să vadă unde aterizează.

Așa a fost și la mai-marele brutarilor, și așa este cu mulți oameni. Ei navighează cu viziunea lor despre lume și apoi aterizează ... Da, unde crezi? În condamnarea veșnică. Iosif a prezis în mod clar acest lucru mai-marelui brutarilor. Cred că a tras cea mai mare spaimă din viața lui. De asemenea, este posibil ca el să nu-l fi crezut deloc pe Iosif. Să sperăm că nu există nimeni printre noi care să fie ca

acest mai-mare al brutarilor, care se uită doar la ceilalți și speră în secret să găsească într-o zi un loc în ceruri.

El se înșală în această părere. Numai contactul personal cu Domnul Isus ne poate salva din lanțurile diavolului. Numai pocăința și credința în lucrarea Domnului Isus de pe Golgota duc la viața veșnică, nimic altceva.

Dar mai putem trage câteva concluzii importante din visul mai-marelui brutarilor. Coșul cel mai de sus conținea produse de patiserie, cu siguranță pregătite de el personal. A vrut să le ducă lui faraon. Acest lucru indică faptul că noi, oamenii, vrem să Îi oferim lui Dumnezeu ceva ce am făcut noi înșine. Dar noi nu putem contribui cu nimic la propria noastră mântuire. Aceasta era deja diferența fundamentală dintre jertfa lui Abel și jertfa lui Cain. Păsările chiar au mâncat tot ce era în coșul mai-marelui brutarilor. Sărmanul mai-mare al brutarilor. În Biblie, păsările sunt o imagine a puterilor necurate. Omul este prin natura sa sub aceste influențe. Satan este prințul acestei lumi și se străduiește din răspuțeri să zădărnicească până și cea mai mică încercare a omului pierdut de a fi plăcut lui Dumnezeu. Așa că mai-marele brutarilor nu a avut nicio șansă. Influențele malefice ale diavolului i-au blocat calea către faraon.

Doi administratori, amândoi în aceeași situație în fața lui faraon, amândoi în închisoare, amândoi încărcăți de păcate, și totuși unul este salvat și celălalt omorât. Iosif hotărâse acest lucru. El a rostit cuvintele lui Dumnezeu. Și numai Dumnezeu putea să judece corect gândurile celor doi bărbați. El poate face asta și astăzi. Oamenii seamănă atât de mult la exterior, dar Dumnezeu îi judecă după cum se raportează la Fiul Său, Isus Hristos. L-ai primit? Apoi, într-o zi, vei fi cu El în glorie. Sau ești ca mai-marele brutarilor,

care a avut propriile idei și care, în cele din urmă, a ratat întoarcerea în casa faraonului prin influența răului? A fost spânzurat. Sfârșit groaznic.

Şama

2 Samuel 23.11-12: Şi, după el, a fost Şama, fiul lui Aghe, hararitul. Şi filistenii se adunaseră în ceată şi acolo era un ogor plin de linte. Şi poporul fugise dinaintea filistenilor. Şi el s-a aşezat în mijlocul ogorului şi l-a apărat şi i-a bătut pe filistenii. Şi Domnul a adus o mare salvare.

David se află la sfârşitul vieţii sale. A fost o viaţă plină de greutate şi disconfort. Dar Dumnezeu l-a ajutat - şi pe el şi pe numeroşii eroi pe care îi enumeră în capitolul nostru. El îi evidenţiază pe trei dintre ei în mod special. Ei sunt pe primul loc. Doi dintre ei au excelat în bătălia de atac, au ucis fiecare sute de filistenii şi David îi menţionează aici cu cea mai mare bucurie. Şi unul, Şama, a apărat moştenirea de atacurile filistenilor. Toţi trei au luptat pentru popor, în luptă şi în apărare.

Mulţi eroi ne sunt cunoscuţi din viaţa lui David, istoria lui ne este relatată în detaliu. David este în multe privinţe un model al Domnului nostru. Dar ceea ce mă frapează este următorul lucru: noi nu-i cunoaştem pe cei mai buni trei luptători din istorie, doar aici citim despre ei. Aşa va fi şi la judecata de apoi, când toţi credincioşii vor veni înaintea Domnului şi fiecare va primi ceea ce i se cuvine. Vom fi surprinşi de faptul că fraţii şi surorile vor primi atunci laude înalte, deşi ei nu s-au remarcat deloc în ochii noştri. Ei nu erau mari, dar faptele lor erau mari. Mari pentru Domnul. Şi asta este ceea ce contează.

Şama a apărat o mare moştenire în ţară. El a protejat o bucată de pământ de atacurile filistenilor şi a făcut-o cu succes. Mulţi dintre semenii săi au fugit. L-au abandonat. I-a văzut fugind. Dar frica este

un sfătuitor rău. Șama a rămas neclintită și singur în câmpul plin de linte. El nu a vrut să lase hrana pentru popor să cadă în mâinile dușmanilor. Avea o inimă pentru frații săi și știa, de asemenea, că duce lupta cea bună a credinței. Dumnezeu a fost cu el, astfel încât nu numai că a salvat câmpul, dar i-a învins și pe dușmanii lui Dumnezeu. Ce faptă eroică. David va fi fost mândru de el și l-a răsplătit.

Și noi avem o țară de apărat, tu și eu. Nu trebuie să fugim de aici. Câte binecuvântări spirituale avem în posesia noastră ca și creștini. Întreaga epistolă către Efeseni vorbește despre acest lucru. Este o hrană pentru sufletele noastre, o răcoritoare pentru inimile noastre. Presupun că așa este și cazul tău. Dar observăm că dușmanul vrea să ne ia aceste binecuvântări cerești. El face acest lucru, de exemplu, prin criticile sale scandaloase la adresa Bibliei. Cât de mult teren a pierdut deja creștinismul în acest domeniu. Unde sunt oameni ca Șama, care se confruntă cu curaj cu inamicul? Unde sunt frații care încă mai apără autoritatea Scripturii, care nu numai că resping critica biblică, ci și o contrazic, care numesc păcatul păcat, care susțin învierea trupească, care Îl recunosc pe Domnul Isus ca Fiu al lui Dumnezeu? Pentru a numi doar câteva puncte de critică. Acest lucru necesită curaj, de exemplu, în fața colegilor de clasă sau la locul de muncă. Șama a arătat acest curaj și a fost răsplătit din plin. Sau crezi că Domnul nu vrea să ne binecuvânteze și pe tine și pe mine atunci când lucrăm pentru a păstra hrana sănătoasă pentru poporul lui Dumnezeu? Șama stătea în mijlocul câmpului. Sper că și noi stăm acolo. În mijlocul binecuvântărilor spirituale. Noi nu vrem să fim specialiști în anumite orientări de credință, nu, noi susținem toate adevărurile de credință. Nu trebuie să preferăm sau să subordonăm un adevăr altuia. Ca și Șama, vrem să le apărăm pe toate, fie că este vorba de botez, de Cina Domnului, de mântuire, de revenirea Domnului sau de casa Tatălui: toate adevărurile rămân

de neclintit pentru noi și ne hrănim credința cu aceste lucruri prețioase.

Ești și tu pregătit să aperi aceste adevăruri de dușman, în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu și de Domnul Isus? Atunci ești ca Șama și ca băiatul curajos de la o fermă engleză care era pe câmp cu tatăl său. Deodată, niște călăreți au venit în fugă spre câmp. Tatăl i-a recunoscut pe acești înalți lorzi, care obișnuiau să călărească nesăbuit prin grădini și pe terenuri, și i-a dat imediat ordin băiatului să închidă poarta și să o păzească. Într-adevăr, călăreții au venit și ei până la poartă și au vrut să-l convingă pe băiat să deschidă imediat poarta. Dar micuțul a fost ascultător. Chiar și atunci când unul dintre călăreți s-a prezentat ca fiind ducele Wellington, poarta a rămas închisă. Tonurile puternice de comandă și promisiunile dulci nu au avut niciun efect asupra băiatului. Poarta a rămas închisă. Care a fost rezultatul final? Acel Wellington, plin de uimire, l-a felicitat pe băiat, i-a pus o monedă în mână și a plecat cu cavalcada sa.

Vedeți, copii, loialitatea noastră nu va rămâne niciodată nerăsplătită. Nu ar trebui oare să închidem și noi poarta urechilor și a ochilor noștri la influențele diavolului? Nu vom apăra și noi cu fermitate binecuvântările spirituale ale țării cerești? Atunci, mâncarea bună va rămâne cu noi și Domnul Isus va fi în continuare glorificat prin ascultarea noastră.

Ahicam

2 Împărați 22.12-14: Și împăratul a poruncit preotului Hilchia și lui Ahicam, fiul lui Șafan, și lui Acbor, fiul lui Mica, și scriitorului Șafan, și lui Asaia, slujitorul împăratului, zicând: „Mergeți și întrebați pe Domnul pentru mine și pentru popor și pentru tot Iuda cu privire la cuvintele cărții acesteia care s-a găsit; pentru că mare este mânia Domnului, care s-a aprins împotriva noastră pentru că părinții noștri n-au ascultat de cuvintele cărții acesteia, ca să facă după toate cele scrise pentru noi“. Și preotul Hilchia și Ahicam și Acbor și Șafan și Asaia au mers la profetesa Hulda, soția lui Șalum, fiul lui Ticva, fiul lui Harhas, păzitorul hainelor (și ea locuia în Ierusalim, în cartierul al doilea); și i-au vorbit.

Ieremia 26.24: Dar mâna lui Ahicam, fiul lui Șafan, a fost cu Ieremia, ca să nu-l dea în mâna poporului, ca să fie omorât.

Iosia a luat la inimă cuvintele lui Dumnezeu pe care i le citise scriitorul Șafan. Împăratul își rupsese chiar și hainele. Aceasta era reverență, mai mult decât atât: era o pocăință care Îi plăcea lui Dumnezeu. Dar de ce a trimis acum Iosia mai mulți oameni la Hulda, profetesa? Nu-i era de ajuns cuvântul lui Dumnezeu? Nu era oare complet de înțeles pentru el? Da, cu siguranță. Iosia nu a vrut doar să ia notă de mesajul lui Dumnezeu în exterior, nu, el a vrut și să-i dea un răspuns lui Dumnezeu, iar acest lucru s-a întâmplat prin intermediul profetesei Hulda. Ea era, ca să spunem așa, responsabilă pentru contactul cu Dumnezeu.

Iosia a trimis cinci oameni cu această carte a legii la Hulda, profetesa. Printre ei, tatăl și fiul. Acest lucru este surprinzător. Este vorba de Șafan, scriitorul, un om cu adevărat temător de Dumnezeu, și de Ahicam, fiul său. Mi-i imaginez foarte bine cum au mers. Șafan s-a bucurat că împăratul l-a ales și pe Ahicam. Putea fi

mândru că fiul său a avut un asemenea prestigiu. La fel ca tatăl său, după cum se spune. Dar Ahicam era de asemenea fericit că avea un sprijin în tatăl său. El a fost modelul său. Împăratul observase cu siguranță că tatăl și fiul se armonizau bine, nu putea detecta nicio discordie între ei, altfel nu le-ar fi încredințat niciodată o misiune atât de importantă împreună.

Șafan și Ahicam sunt, de asemenea, suficient de modești, pentru a-i face o vizită profetesei Hulda. Ei nu-l întreabă pe împărat: „Ce să însemne aceasta, împărate? Tu cunoști conținutul cărții, ce să căutăm noi la Hulda?”. Nu, ei se supun. Ahicam are multe de învățat de la tatăl său, iar Șafan îl instruește cu experiența în slujba Dumnezeului său și a împăratului. Un tată înțelept, un fiu învățat, acesta este un câștig pentru ambele părți.

Anii trec. Între timp, Ioiachim este împărat al lui Iuda, un om îngrozitor, cu totul diferit de tatăl său, Iosia. Acest Ioiachim are ceva cu Ieremia, trimisul credincios al lui Dumnezeu. Și, așa cum spune proverbul: „Mărul nu cade departe de pom”, la fel și preoții, profeții și bătrânii poporului sunt departe de Dumnezeu. Ei se bagă în sufletul împăratului și chiar îi persecută pe slujitorii lui Dumnezeu. Ieremia simte acest lucru pe pielea lui. Știm acest lucru din cartea sa lungă. Dar mai există un alt profet, Urie, pe care împăratul îl hărțuiește atât de mult încât, în cele din urmă, trebuie să fugă în Egipt. Ioiachim rânduiește să fie adus înapoi de acolo și îl ucide (Ieremia 26.23). Violența brutală domnește la curtea împăratului. Nimeni nu se ridică în picioare pentru cauza lui Dumnezeu, care să mai vrea să conducă poporul la pocăință. Poporul se teme de cruzimea lui Ioiachim. Nici măcar prinții nu se ridică pentru dreptate și pace. Nici măcar bătrânii țării nu o fac; ei stau în jurul împăratului cu preoții și profeții falși și se prefac că sunt de acord. Nici măcar oamenii din case de credincioși, ca

Elnatan, fiul lui Ahbor, nu se ridică împotriva împăratului. Acest om îl predă chiar și pe Urie, profetul credincios, în mâna lui Ioiachim. Ce ticăloșie!

Nu a mai rămas nimeni care să fie alături de Ieremia? Nici unul? Da. Ahicam, fiul lui Șafan. Iată-l din nou. El a rămas fidel credinței sale. Spiritul tatălui său nu l-a părăsit. Cu fermitate și credință, el îl susține pe Ieremia, care era cu siguranță mult mai tânăr decât el. Ahicam avea o poziție înaltă la curtea împăratului, iar Ieremia era un om disprețuit, chiar un candidat la moarte pentru Ioiachim. Dar Ahicam îi ia partea, îl protejează pe Ieremia de furia poporului și a împăratului, și face acest lucru într-un moment de maximă neliniște. A fost o situație asemănătoare cu cea din cel de-al treilea Reich. Oricine adăpostea iudei în acea perioadă se expunea la aceeași soartă ca și iudeii: moartea. Ahicam știa asta. Dar totuși a făcut-o. El „era cu Ieremia” (Ieremia.26.24).

Nu ar trebui ca Ahicam să fie un stimulent pentru noi de a lua în mod conștient partea Domnului Isus într-o lume a păcatului? El este și rămâne și astăzi Nazarineanul disprețuit. Este nevoie de curaj pentru a-L mărturisi. El este mai mult decât Ieremia, așa că haideți să urmărim exemplul lui Ahicam și să-L urmărim pe Domnul nostru cu conștiința curată. Mai mult, astăzi nu riscăm să fim persecutați și uciși. Prin urmare, să nu ne fie teamă să ne arătăm culorile. Sau ar trebui să ne fie rușine de mica hermină reprezentată pe vechiul steag al armatei bretone? În partea de jos a acestui steag se află cuvintele: „Mai bine mort decât murdar”. În timpul războiului, o mică hermină albă ca zăpada a fugit de compania franceză care se apropia. Dar, deodată, s-a trezit în fața unei mlaștini uriașe. Ce trebuia să facă? Săriți în noroi - și scăpați murdăriți? Nu, nu a vrut să facă asta. A rămas pe loc și a lăsat tancul să se rostogolească peste el.

Sopater

Faptele apostolilor 20.4: Și l-au însoțit până în Asia: Sopater din Bereea, fiul lui Pir, și dintre tesaloniceni, Aristarh și Secund, și Gaiu și Timotei din Derbe, și din Asia, Tihic și Trofim.

Sopater era un frate din Bereea, o cetate din nordul Greciei, din Macedonia. Despre credincioșii din acest oraș, apostolul Pavel spune că erau „mai aleși decât cei din Tesalonic”. De asemenea, el dă și motivul pentru acest lucru. Pentru că

1. au primit Cuvântul cu toată bunăvoința,
2. cercetând zilnic Scripturile,
3. au crezut Cuvântul lui Dumnezeu.

Acest lucru era extrem de neobișnuit la acea vreme și în acea țară. Cetatea Bereea a jucat un rol important în timpul dominației Macedoniei și a Romei, iar descoperirile științifice ale savanților greci au fost atent observate - și examinate - aici. Bereea nu era departe de Muntele Olimp, patria tuturor zeilor greci. Cât de mândri erau oamenii de faimosul lor strămoș Alexandru cel Mare, care s-a născut aici, în această regiune.

Când apostolul Pavel a predicat Evanghelia acolo, cuvintele sale au fost atent monitorizate. Ei au considerat că era important să facă așa. Cei din Bereea nu l-au respins imediat cu observația: „Oricum, aceasta este o doctrină falsă”. Pe de altă parte, nu l-au primit cu steaguri fluturând: „În sfârșit ceva nou!”, precum atenienii. Nu, ei s-au retras și i-au examinat învățăturile pe baza Scripturilor. Apostolului i-a plăcut asta. Putea să conversezeze cu ei. Dar asta i-a plăcut Domnului Isus cel mai mult. Faptele apostolilor 17 vorbește

despre femei și bărbați greci distinși care au venit la credință aici, în Bereea. Aha! Acești oameni nobili, printre care se număra și Sopater, au testat - și nu doar au testat, nu, ci au și crezut în Cuvântul lui Dumnezeu.

În zilele noastre, spiritul de critică este implantat în copii la școală. Totul trebuie să fie pus la îndoială, totul se schimbă, nimic nu este statornic.

Aceasta a fost, de asemenea, atitudinea unui anume Dr. Talmage în tinerețea sa. Era deosebit de sceptic în ceea ce privește Biblia. Și când i-a pus din nou predicatorului o serie de „întrebări de ce”, a primit răspunsul: „Talmage, cu siguranță Îi vei îngădui marelui Dumnezeu atotputernic că încă mai păstrează câteva lucruri pentru Sine, pe care tu nu le poți cunoaște și înțelege.” Acest răspuns l-a făcut să se răzgândească și a fost suficient de înțelept pentru a accepta și el Evanghelia.

Astfel de oameni înțelepți existau și aici, în Bereea, care cu siguranță au examinat afirmațiile apostolului, dar care, în toate cercetările lor, au adus totuși cu ei disponibilitatea de a crede. Acest lucru a fost decisiv: ei nu erau prea mândri pentru a asculta de Evanghelie și pentru a-și recunoaște starea lor păcătoasă. Nu erau deloc superficiali, nu, dar totuși foarte modești și perspicace. Apostolul numește aceasta o atitudine aleasă. Unul dintre ei este numit pe nume: Sopater, fiul lui Pir.

Acest bărbat l-a însoțit pe apostolul Pavel pentru o scurtă perioadă de timp în cea de-a treia călătorie misionară. Trebuie să fi împărtășit durerile apostolului, căci tocmai în timpul acestei călătorii din Macedonia spre Atena - poate că au făcut un ocol prin Iliria (Iugoslavia) - a primit vești proaste din Galatia. La aceasta se

adăuga ostilitatea iudeilor, care îl hărțuiau în mod constant pe Pavel și pe micul său grup de călători. Dar în Sopater avea alături de el un frate care putea nu numai să respingă învățăturile false din partea iudeilor și a națiunilor, ci și să le combată. Mai mult, acest frate nu era un simplu teoretician, ci un om de acțiune. El venise singur din Bereea, ceilalți tovarăși de călătorie veneau câte doi din fiecare loc. Și toți aveau cu ei o sumă de bani din partea adunării respective, care era destinată fraților și surorilor săraci din Ierusalim. Acești frați aveau încrederea adunărilor lor locale. La fel și Sopater. Își luase liber de la slujbă, pentru a-l însoți pe apostol pentru o vreme. Acesta a fost un sacrificiu pentru el. Mai ales că știa foarte bine că apostolul Pavel era persecutat și că trebuia, dacă era posibil, să fie înlăturat de iudei.

Cu siguranță, Sopater a învățat multe în părtășia cu apostolul. În această perioadă, apostolul Pavel a scris mai multe scrisori: către credincioșii din Roma, din Galatia și, de asemenea, a doua scrisoare către credincioșii din Corint. El ținea foarte mult la aceste adunări și însoțitorii săi vor fi observat acest lucru. Au acceptat în liniște. De asemenea, au fost martori la accidentul de la Troa și au fost impresionați de comportamentul apostolului în toate aceste experiențe.

Sopater a putut învăța multe în timpul acestor călătorii cu apostolul, a fost instruit tot mai profund în adevărurile mesajului de mântuire și a putut observa adevăratul creștinism în comportamentul practic al apostolului. Aproximarea acestui om a avut cu siguranță un efect favorabil asupra lui. Și așa va fi întotdeauna când frații vor face împreună o slujbă pentru Domnul Isus. Ei pot învăța multe lucruri unii de la alții, mai ales de la un om atât de remarcabil ca apostolul Pavel.

Miturile zeilor din Olimpul vecin nu puteau rezista la examinarea atentă a credincioșilor din Bereea, și nici filozofia greacă, care era în plină înflorire la acea vreme. Sopater dorea să cunoască adevărul pur despre marile întrebări ale vieții. El l-a găsit în Cuvântul lui Dumnezeu, a studiat zilnic Scripturile și a cultivat părtășia cu Domnul Isus. Apostolul l-a prețuit foarte mult pe acest frate. El i-a fost de ajutor.

Clement

Filipeni 4.3: Da, te rog și pe tine, adevărat tovarăș de jug, ajută-le ca pe unele care au luptat împreună cu mine în Evanghelie, și cu Clement, și cu ceilalți împreună-lucrători ai mei, ale căror nume sunt în Cartea Vieții.

Pavel nu se jenează să dea îndemnuri serioase în scrisoarea sa către Filipeni. El (sau mai degrabă Duhul Sfânt) îi numește direct pe frați și surori pe nume: Evodia și Sintihia sunt laudate pentru munca lor, dar mustrate pentru că nu s-au înțeles între ele. Aceste surori nu s-au fi simțit prea bine când scrisoarea a fost citită în adunare.

Imediat după aceea este menționat Clement. De asemenea, el a „luptat în Evanghelie” cu apostolul. Acest lucru a fost cu adevărat un lucru bun. Un om credincios. Dar ceea ce mă impresionează cel mai mult este afirmația fără echivoc a apostolului că numele lui Clement este în cartea vieții. A avut apostolul Pavel o privire în contabilitatea cerească? Se poate presupune că da. Oh, ce joc de ghicit este astăzi dacă o persoană sau alta este „o oiță a Domnului Isus”. Adesea, părinții nici măcar nu știu acest lucru despre copiii lor, deoarece comportamentul lor nu dezvăluie deloc noua viață. Aceștia sunt atunci oameni ca Eutih, care stau la fereastră: înăuntru, totul este luminat, ard multe lumini, adică casa părintească a reușit să le transmită multă lumină despre adevărurile divine, iar de partea cealaltă este întuneric. Iar când Eutih a căzut în cele din urmă pe fereastră, atunci nici măcar nu se știa exact dacă mai trăiește sau nu.

Din fericire, cu Clement a fost altfel. Apostolul scrie cu toată certitudinea că Clement este scris în cartea vieții. Când și-a auzit numele citit cu voce tare în scrisoare, trebuie să se fi bucurat foarte

mult. El nu putea fi șters din această carte (Apocalipsa 3.5), așa cum au făcut părinții bisericii în Evul Mediu cu așa-numiții pietiști. Erau oameni disprețuiți, așa că au fost pur și simplu șterși din registrul bisericii. Acest lucru nu se întâmplă în ceruri. Adevărații credincioși ca și Clement sunt înregistrați o dată pentru totdeauna în cartea vieții.

Bineînțeles, nu că Dumnezeu are nevoie de un memorial sub forma acestor cărți. Dar această imagine ne arată foarte clar nouă, oamenilor, că în ceruri nimic nu este trecut cu vederea, nicio înșelăciune nu este posibilă. Fiecare creștin născut din nou este înregistrat după nume. Clement știa asta. Apostolul și-a dat seama de acest lucru tocmai prin cuvintele și comportamentul său. Nu exista nicio îndoială în această privință. Astăzi trebuie să fi prudent în a face evaluări. Există atât de multe zone gri în creștinism, atât de mulți care poartă numele de creștini, și nu sunt. Este bine că mai există încă oameni precum Clement, unde alții pot confirma: „Asta este un creștin”. Se poate spune asta cu atâta acuratețe și despre tine? Probabil tu poți spune: „Sunt salvat și botezat”. Dar lucrul crucial este: văd și ceilalți asta în tine?

Într-o zi, viața noastră va fi descoperită în ceruri, atunci „cărțile se vor deschide” (Apocalipsa 20.12). Atunci, viața noastră se va derula în fața noastră ca un film. Crezi că povestea vieții tale se pierde în trecut? Oh, nu. Dumnezeu a înregistrat-o. Nu-L putem păcăli. Prof. F. Bettex ne reamintește că imaginile vieții noastre sunt păstrate. La fel cum razele soarelui ajung pe pământ după opt minute, tot așa și imaginile noastre călătoresc fără oprire prin univers. Poate că imaginile răstignirii Domnului nostru tocmai au ajuns în constelația Orion. Cine știe. Imaginile vieții tale sunt, de asemenea, pe drum. Câte imagini, câte sunete pot fi în camera în care stai acum și, dacă ai avea receptorul potrivit, le-ai putea capta

pe toate. Aerul este plin de informații. Mai târziu, când vom fi în ceruri, ar fi ușor pentru Dumnezeu să ne arate povestea vieții noastre. Poate că atunci vor sosi imaginile neîndoielnice ale faptelor noastre rele. Nu le-am putea contesta.

Ei bine, profesorul Bettex ne prezintă în mod viu această posibilitate, dar eu cred că Dumnezeu nu are nevoie de dovezi tehnice. În prezența Lui nu există nici o îndoială cu privire la cuvintele Sale. Domnul Isus, în persoana Sa, va avea deja o putere de convingere pătrunzătoare pentru noi. Cuvântul Său este ca un ciocan care sparge stânci. Dar în cărți vom găsi confirmarea corectitudinii judecăților divine. Și ferice pentru cel al cărui nume este scris în cartea vieții. Clement știa asta. Ști și tu? Să nu spui că nu ai putea să știi. Atunci îți voi spune că la o masă dintr-un hotel această chestiune a fost odată discutată aprins. Scena se află în "Friedenstaube" (volumul 34, 1958, pagina 46):

„Într-un hotel, la o masă se discuta despre religie, iar conversația a devenit atât de aprinsă încât oaspeții de la mesele vecine au fost nevoiți să asculte și ei.

Cearta se învârtea în jurul întrebării dacă cineva pe acest pământ poate avea deja certitudinea mântuirii veșnice. Unul dintre participanți a declarat că mântuirea este un efect al harului gratuit al lui Dumnezeu, nu meritul nostru, ci un dar de la Dumnezeu. Un catolic, pe de altă parte, susținea că nimeni înainte de moarte nu poate fi sigur de mântuirea sa. La sfârșitul lungii sale controversă a exclamat: Pe scurt, tot ce pot spune cu siguranță este următorul lucru: M-am încredințat în mâinile preotului meu și el este responsabil pentru mântuirea mea!

În acel moment, un domn s-a ridicat la una dintre celelalte mese și a început cu o voce clară: «Domnilor! Cred că mulți dintre dumneavoastră mă cunoașteți bine și știți că sunt funcționar public. Am ascultat discuția dumneavoastră și trebuie să mărturisesc că prietenul nostru catolic a judecat destul de logic. Și eu m-am încredințat în mâinile preotului meu și el este responsabil pentru mântuirea mea. Eroarea prietenului nostru constă doar în alegerea preotului. Preotul lui nu este cel potrivit! Preotul meu este Domnul Isus Hristos! Prin credință i-am încredințat mântuirea sufletului meu și sunt convins că El este în stare să păstreze binele încredințat până în ziua aceea mare!»”.

Liniște adâncă. Nici un cuvânt de replică. Funcționarul public făcuse referire la Biblie: 2 Timotei 1.12. Ea este cuvântul adevărului.

Abişai

1 Samuel 26.6: Şi David a luat cuvântul şi a spus lui Ahimelec hetitul şi lui Abişai, fiul Ţeruiei, fratele lui Ioab, zicând: „Cine va coborî cu mine la Saul în tabără?” Şi Abişai a zis: „Eu voi coborî cu tine“.

2 Samuel 16.10: Şi împăratul a zis: „Ce am eu a face cu voi, fii ai Ţeruiei? Da, să blesteme, pentru că Domnul i-a zis: «Blestemă pe David!» Şi cine va zice: «De ce faci așa?»»

2 Samuel 19.21: Şi Abişai, fiul Ţeruiei, a răspuns şi a zis: „Să nu fie ucis Şimei pentru aceasta, pentru că a blestemat pe unsul Domnului?”

Ţerua, sora lui David, a avut trei fii ambiţioşi: Ioab, Abişai şi Asael. Toţi trei au fost din toată inima de partea lui David. Ioab era comandantul său de oaste de multă vreme, despre Asael ştim că era iute ca o gazelă şi un duşman aprig al lui Abner (2 Samuel 2.18-19). Şi, în sfârşit, Abişai, care şi-a dovedit dragostea faţă de David prin faptul că el şi alţi doi slujitori i-au oferit lui David băutura înviorătoare din fântâna de la poarta din Betleem (1 Cronici 11.15-19). Aceşti trei nepoţi ai lui David îmi amintesc foarte bine de Iacov şi Ioan, nepoţii Domnului Isus, care şi ei L-au iubit pe Domnul, dar, din nefericire, a fost adesea o iubire falsă. Ioan şi Iacov au vrut să ardă cu foc cetatea Samariei din zel pentru Domnul, dar Domnul Isus trebuie să-i mustre (Luca 9.55). În mod clar au exagerat şi observăm această trăsătură neplăcută şi la Abişai, fiul Ţeruiei.

Bineînţeles că îl iubea pe David, altfel nu şi-ar fi asumat riscul de a trece prin liniile de luptă ale filistenilor pentru a aduce apă din fântâna de la poarta din Betleem. Împreună cu David a luptat cot la cot cu filistenii (2 Samuel 21.15 şi următoarele). În bătălia

împotriva edomiților, el a fost învingător (1 Cronici 18.12-13). El a fost implicat în uciderea lui Șeba (2 Samuel 20.10 și următoarele) și, de asemenea, a avut succes în lupta împotriva amoniților și sirienilor (2 Samuel 10.10 și următoarele). Acestea au fost bătălii pentru David, pe care el le-a condus în sensul lui propriu. Până în prezent, totul este bine.

Dar, din nefericire, temperamentul lui Abișai a avut deseori de furcă, mai ales când călătorea împreună cu fratele său Ioab, un om desfrânat. Uciderea lui Abner este atribuită și lui Abișai (2 Samuel 3.30), nu numai lui Ioab. La fel se întâmplă și cu Absalom. În ambele cazuri au acționat împotriva voinței lui David.

Cu toate acestea, Abișai - oricât de bun s-ar fi considerat el pentru David - era un adevărat pericol pentru el. Putea fi folosit în luptă, era un mare războinic, la fel ca fratele său Ioab, dar de multe ori nu a evaluat corect situația. El nu cunoștea suficient de bine inima lui David. De trei ori i-a făcut o sugestie lui David și de trei ori s-a înșelat. În cele din urmă, a devenit o figură problematică pentru David, punându-i capcane, unele dintre ele neintenționate. Din fericiție, David a văzut aceste capcane destul de devreme și a respins imediat sfaturile.

În primul rând, aș dori să menționez incursiunea nocturnă pe dealul Hachila (1 Samuel 26.6). David și Abișai se îndreptaseră spre Saul în baricada din care. Acolo era culcat Saul, care încerca mereu să-l ucidă pe David. Chiar la picioarele lor. Ar fi fost un lucru mărunț să îl ucidă. Și prompt Abișai face această propunere, dar David o respinge. Nu pe unsul Domnului. Abișai chiar ar trebui să știe asta. I-au luat sabia și urciorul, dar viața era în mâinile lui Dumnezeu. David a rezistat cu curaj tentației lui Abișai.

Abişai nu a învăţat nimic din comportamentul lui David. La scurt timp după aceea, David îl întâlneşte pe Şimei, o rudă a lui Saul, care îl insultă public într-un mod scandalos (2 Samuel 16.9). David lasă să treacă asta în linişte. El îl vede pe Şimei ca fiind toiagul de corecţie al lui Dumnezeu. Abişai gândeşte diferit. Din nou îi sugerează lui David să scape de omul rău. Dar David trebuie din nou să-l oprească pe Abişai să verse sânge.

Din păcate, Abişai este de neînvăţat şi a treia oară. Din nou are ceva cu Şimei şi vrea să-l omoare. Dar David îi porunceşte energic să se oprească (2 Samuel 19.22). În acest context, el îl numeşte pe Abişai un adversar (ebraică Shaddan = satan). Desigur, Abişai avea intenţii bune pentru David, dar nu-i cunoştea inima, în schimb s-a lăsat condus de diavol şi a fost o cursă periculoasă pentru David. Este bine că David nu i-a urmat sfatul.

Ştiţi cine ar putea fi imaginea lui Abişai în Noul Testament? Petru. Domnul a vorbit despre suferinţa şi moartea Sa în Matei 16.21. „Şi Petru, luându-L deoparte, a început să-L mustre, spunând: «Dumnezeu să Se îndure de Tine, Doamne! Nicidecum să nu Ți se întâmple așa ceva!»». Dar, întorcându-Se, i-a spus lui Petru: «Pleacă înapoia mea, Satana! Tu ești un prilej de poticnire pentru Mine»» (Matei 16.22-23). Satan l-a folosit pe Petru în acest caz pentru a-L opri pe Domnul de la scopul Său. Nu trebuia să-i reușească. Imaginați-vă dacă Domnul Isus ar fi urmat sfatul lui Petru. Atunci lucrarea de pe Golgota nu ar fi avut loc. De neconceput. Am fi fost cu toții pierduți. Dar Domnul S-a impus până la moarte, până la moartea pe cruce. Pentru aceasta vrem să-I mulțumim veșnic.

Din nefericire, în viața de zi cu zi există întotdeauna oameni care, dintr-un anumit exces de prudență, vor să-i oprească pe alții din planurile lor. Adesea este inima unei mame iubitoare, plină de griji,

cea care se pune în calea copiilor mai mari sau a soțului. Deci, ce soț nu a fost recunoscător propriei soții pentru că l-a salvat de la o greșeală. Dar, pe de altă parte, ele au împiedicat unele fapte bune prin îngrijorarea lor fricoasă.

Săptămâna trecută mi-am dus fiica la Paris cu mașina și nici nu vă imaginați câți oameni dragi m-au sfătuit să nu fac această călătorie din cauza traficului greu din capitală. Dar trebuia să plec și am plecat. Totul a decurs uimitor de bine și m-am bucurat că am avut timp să cunoaștem Parisul un pic mai bine. Au fost ore frumoase pe care le-aș fi pierdut dacă aș fi ascultat toate vocile îngrijorate.

Dumnezeu are un plan pentru fiecare persoană în parte. Ar trebui să fim atenți atunci când le sugerăm altora pe ce cale ar trebui să meargă. Abișai s-a grăbit prea mult cu gura. Ar fi putut să învețe multe de la felul de gândire nobil al lui David. Probabil că Petru a învățat, pentru că el însuși scrie în epistola sa: „Hristos a suferit, lăsându-vă un model, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2.21).

Țadoc

2 Samuel 8.17: ... și Țadoc, fiul lui Ahitub, și Ahimelec, fiul lui Abiatar, erau preoți; și Seraia era scriitor;

Profetul Ezechiel subliniază de mai multe ori (43.19; 44.15; 48.11) că fiii lui Țadoc vor exercita din nou slujba preotească în viitoarea Împărăție a păcii. (Ne vom ocupa mai în detaliu de acești fii ai lui Țadoc.) De ce să fie tocmai fiii lui Țadoc dintre toți oamenii? Dumnezeu ar fi putut spune: „Fiii lui Eleazar” sau „fiii lui Fineas”, pentru că promisiunea se sprijinea pe ei (Numeri 25.13). Dar nu, este vorba de fiii lui Țadoc. Ei sunt cei care trebuie să fie. Lor le aparține onoarea. Dumnezeu nu a uitat că Țadoc a fost de partea lui David în vremuri dificile. Țadoc l-a uns personal pe Solomon ca rege (1 Împărați 1.39) chiar în momentul în care Adonia, fiul cel rău al lui David, era pe cale să se erijeze în rege.

Poporul lui Dumnezeu are nevoie de oameni ca Țadoc, oameni cu o judecată clară, care nu se lasă purtați de orice vânt de învățătură (Efeseni 4.14). Oameni cu coloană vertebrală pe care se poate conta. Și David se putea baza pe Țadoc, altfel nu l-ar fi trimis înapoi în cetatea Ierusalimului, lângă Iordan, pentru ca împreună cu Husai și Abiatar să spioneze cauza lui Absalom. Aceasta era o sarcină demnă de încredere și nici măcar Abiatar nu a fost la înălțimea provocării. Mai târziu a ales partea lui Adonia. Această alegere greșită l-a costat preoția. Dar Țadoc a rămas pe calea cea bună. El nu s-a lăsat indus în eroare. Oricât de tare ar fi strigat: „Trăiască regele Adonia!” (1 Împărați 1.25). Țadoc nu s-a alăturat lor.

Țadoc a fost preot (2 Samuel 8.17; 15.35) sau mare preot pentru o lungă perioadă de timp alături de Ahimelec și Abiatar. Știți de ce

subliniez acest lucru? Pentru că era cu totul nou și neobișnuit ca preoții din linia lui Eleazar și Itamar să slujească în Casa lui Dumnezeu în același timp (1 Cronici 24.3). Pe scurt, preistoria: conform cu Numeri 25, era clar că casa lui Eleazar, respectiv a lui Fineas, trebuia să asigure un mare preot. Dar brusc, în 1 Samuel, îl găsim pe bine-cunoscutul Eli, care provenea din neamul lui Itamar, și nimeni nu știe de ce, dintr-o dată, această familie a preluat din nou sarcina preoților. Cunoaștem povestea tristă a lui Eli și a fiilor săi. Dumnezeu a vrut să-i ia preoția și acum, în timpul lui David și Solomon, acest plan se împlinește. Totul se întâmplă conform planului lui Dumnezeu, dar Abiatar nu putea folosi acest lucru ca scuză. El însuși a eșuat prin faptul că s-a alăturat lui Adonia, și astfel împotriva lui David și Solomon. Prin urmare, a trebuit să se retragă (1 Împărați 2.26-27) și Țadoc i-a luat locul. „Morile lui Dumnezeu macină încet, dar macină bine”.

Deci, Țadoc nu este pus în funcția de preot prin providența lui Dumnezeu doar pentru că provine din neamul lui Eleazar și Fineas, nu, acest om era un prieten credincios al lui David. Acesta este motivul. Cu câtă vitejie s-a luptat cu Absalom în Ierusalim. El nu s-a apropiat de Absalom cu lingușeli. Dimpotrivă. De asemenea, și-a motivat copiii să fie de partea lui David. De asemenea, Țadoc trebuia să medieze în numele lui David printre copiii lui Iuda (2 Samuel 19.11). O sarcină foarte dificilă, care a necesitat mult tact și dragoste. A reușit.

Dar cea mai mare ispravă a lui Țadoc are loc în perioada de rebeliune deschisă împotriva lui David, când Adonia se proclamă rege și chiar Ioab și Abiatar se îndepărtează de David. Bineînțeles, David este bătrân și slab. Dar Țadoc cunoaște căile lui Dumnezeu cu el și cu fiul său Solomon. El are o ureche ageră pentru vocea lui Dumnezeu. El putea face distincția între „cele două feluri de

instrumente muzicale și cele două feluri de sărbători”. Adonia aici, Solomon acolo. El nu s-a lăsat influențat de strigătul: „Trăiască regele Adonia”.

Țadoc și câțiva dintre credincioșii lui David (printre care Benaia și Natan) au avut puterea de a lupta cu masa poporului. L-au urcat pe Solomon pe catâr și l-au pus să călărească prin oraș. Și apoi vine: „Și Țadoc a luat cornul cu untdelemn din cort și l-a uns pe Solomon” (1 Împărați 1.39). Acest lucru inițiază o schimbare de direcție în rândul poporului. Din acel moment, poporul aleargă după Solomon, cu fluier și trâmbițe.

Întrebare: Cine l-a uns pe Solomon ca împărat? A fost Dumnezeu Însuși (1 Cronici 23 și 29)? Sau au fost Țadoc și Natan (1 Împărați 1.34)? Ambele sunt corecte. În cartea Cronicilor, accentul este pus mai mult pe scopurile de har ale lui Dumnezeu cu poporul Său, iar în cartea Împăraților, ne este prezentată mai mult istoria lui Israel din perspectiva responsabilității omului. Aici, niște credincioși îl fac rege pe Solomon. Din punct de vedere uman, Solomon a devenit împărat aici doar pentru că Țadoc și alți câțiva oameni au stat alături de David și Solomon. Aceasta era responsabilitatea lor. Au acționat. Cuvintele: „Oh, Dumnezeu are totul în mâinile Sale oricum” nu se potrivesc aici. Sigur, așa este. Dar trebuie să facem și noi un efort, altfel nu se întâmplă nimic.

Solomon este o imagine a Domnului nostru Isus. Avem sarcina de a-L pune pe acest Împărat pe tron în inimile noastre în acest timp când totul este în dezordine. Nici un Adonia nu ar trebui să fie permis acolo, oricât de plăcut și de ușor de înțeles ar fi. Adevăratul Solomon, Domnul Isus, este Conducătorul corect al vieții noastre. Aceasta este ceea ce a recunoscut și a realizat Țadoc. Tot ceea ce ia locul acestei autorități este greșit și duce la ruină. Mai poți tu auzi

cuvintele bunului Păstor în vacarmul de voci al acestui timp? Îți dau un sfat: fă ca operatoarea de telefonie dintr-un birou deschis. Odată, un străin a întrebat-o pe această doamnă dacă mai poate auzi vocea persoanei cu care vorbea, în tot zgomotul din birou. Ea a răspuns: „Între timp am multă practică în acest sens. Trebuie să mă concentrez asupra persoanei cu care vorbesc și să nu fiu niciodată atent la cuvintele din cameră. Atunci funcționează.”

Această femeie ar fi putut fi o descendentă a lui Țadoc. Nu crezi? De altfel, acesta este motivul pentru care nu pot să cred că saduchei nou-testamentali ar fi coborât din Țadoc. Trebuie să fi fost un alt Țadoc! Nu-i așa?

Baruc, fiul lui Zabai

Neemia 3.20: După el a reparat cu sârguință Baruc, fiul lui Zabai, o altă bucată, din unghi până la intrarea casei lui Eliașib, marele preot.

Neemia nu a fost un om de vorbe, ci un om de acțiune. Cât de bine i-a mers în palatul de la Susa, în Mesopotamia! Dar el a văzut nevoia fraților săi din Ierusalim. S-a despărțit de viața frumoasă din Susa și a intrat în acțiune: a venit (Neemia 2.11), s-a sculat noaptea (Neemia 2.12), a ieșit noaptea (Neemia 2.13), a vizitat (Neemia 2.13), a trecut dincolo (Neemia 2.14), a urcat (Neemia 2.15) și s-a întors (Neemia 2.15). În toată această lucrare, „mâna cea bună a lui Dumnezeu era peste el” (Neemia 2.8,18). Exemplul său a fost preluat în cele din urmă și mulți slujitori au pornit să reconstruiască zidul și porțile din jurul Ierusalimului.

Era un amestec variat de ajutoare: preoți, conducători, aurari, făcători de mir, negustori, bărbați, femei, băștinași și străini. Cu toții aveau un singur scop: dușmanul nu avea voie să intre în cetate, ruinele trebuiau îndepărtate și găurile din zid trebuiau închise (Isaia 58.12).

Au abordat împreună această mare sarcină. Fiecare a acceptat munca celuilalt. Toată lumea se respecta reciproc. Nu a existat nicio competiție, nicio rivalitate. Cu siguranță nu-mi pot imagina că unul a vopsit peretele în verde și celălalt în albastru. Au lucrat în același spirit. Cât de des citim: „Și lângă el a reparat ...”, sau „după el a reparat ...”. Adică, cu toții s-au străduit să realizeze o tranziție lină. Unul s-a alăturat muncii celuilalt, a răspuns la modul său de a

construi. A existat o armonie frumoasă, în ciuda multor talente diferite.

Este diferit astăzi? Și astăzi sunt multe în ruine. Poate în viața noastră, în familie, în adunarea locală sau în întregul popor al lui Dumnezeu, la nivel internațional. Mai există „reparatori de spărturi”? (Isaia 58.12). Astăzi, dintre cele 45 de grupuri din capitolul nostru, vrem să alegem un om care are un predicat special atașat de Duhul lui Dumnezeu: Baruc, omul sârguincios. Acest lucru se spune doar despre el.

Îl văd pe acest om în fața mea, făcându-și treaba de dimineața devreme până seara târziu. Harnic și fără să se oprească, își repară partea lui de zid. El nu se uită permanent în jurul său la alții, pentru a vedea dacă nu cumva aceștia fac o treabă mai ușoară sau dacă nu cumva sunt deja mai avansați decât el. El poartă grijă ca partea de care este responsabil să fie reparată cât mai repede posibil. Am impresia că el muncește mai mult decât i s-a încredințat neapărat, pentru că repară chiar și în fața casei lui Eliașib. Un muncitor sârguincios și altruist.

Cuvântul lui Dumnezeu spune că el a reparat cu sârguință. Este minunat. Și-a pus sufletul și inima în munca sa. Era dorința inimii lui de a ține inamicul la ușă. Dumnezeu a înregistrat asta. El se poate aștepta la același lucru de la noi astăzi. Romani 12.11 ne îndeamnă: „... în sârguință (sau zel), fără ezitare; în duh, fierbinți”. Și Coloseni 3.23 la fel: „Orice faceți, lucrați din suflet, ca pentru Domnul”.

Există, desigur, și un zel fals, carnal (Galateni 4.17-18). În Israel, în acea vreme, exista chiar un grup de zeloți (plini de râvnă) care doreau să-i alunge pe romani. Aceasta a fost o direcție extremă,

fariseică, care și-a folosit energia în mod greșit. Dar și aici trebuie să învățăm de la Domnul nostru, care a lucrat neobosit, chiar până la moarte pe cruce. Psalmul 69:9 spune: „Pentru că râvna pentru casa Ta M-a mistuit”. A fost un zel bun. Este citat în Ioan 2.17, la scurt timp după ce i-a alungat pe vânzătorii de oi și porumbei din Templu. Templul devenise un magazin pentru că, din nou, existau „goluri în perete”. Acest lucru trebuia să fie oprit cu zel. Răul trebuia expulzat. Domnul Însuși a avut grijă de acest lucru în acel moment. Ce frumos că Baruc s-a ridicat împotriva răului cu același zel. Pentru el era o chestiune de inimă, chiar dacă munca era murdară și primitivă. Tocmai prin aceasta, slujitorul își arată dragostea față de stăpânul său.

Un director de fabrică și-a pierdut postul bun pentru că o altă companie a preluat marea firmă. A căutat o nouă sferă de activitate și a devenit instructor de școală de șoferi. Acum trebuia să-și facă treaba la scară mică și a făcut-o cu aceeași dedicare ca înainte. O șoferiță în vârstă, începătoare la volan, i-a povestit prietenei sale cu câtă răbdare a învățat-o să conducă. I-au trebuit șazeci de ore, dar a reușit, datorită sacrificiului și presiunii acestui om. A îndeplinit cu zel și această sarcină aparent neînsemnată.

La Baruc, bineînțeles, era vorba de mai mult. Și-a folosit zelul pentru cauza lui Dumnezeu. Pentru ca inamicul să nu găsească o portiță pentru a invada și distruge. În același mod, fiecare dintre noi trebuie să fim în gardă – nu, chiar mai mult - să arătăm un mare zel pentru a „prinde vulpile mici care strică viile” (Cântarea cântărilor 1.15). Acestea sunt micile atacuri zilnice ale inamicului: cearta, invidia, mânia, necurăția etc. Ca și Baruc, vrem să fim zeloși în ridicarea zidului, astfel încât „faptele cărnii” (Galateni 5.19) să nu poată intra. Baruc a început să construiască din unghi. Poate că și

noi ar trebui să examinăm colțurile ascunse ale inimilor noastre în căutarea acestor pericole, să le curățăm - sau să le zidim din nou.

Sila

Faptele apostolilor 15.22,32,40: Atunci li s-a părut potrivit apostolilor și bătrânilor, împreună cu întreaga adunare, să trimită bărbați aleși dintre ei la Antiohia împreună cu Pavel și Barnaba: pe Iuda, numit Barsaba, și pe Sila, bărbați conducători între frați, ... Și Iuda și Sila, fiind și ei profeti, prin multe cuvinte au îndemnat pe frați și i-au întărit. ... iar Pavel, alegând pe Sila, a plecat, încredințat de frați harului lui Dumnezeu.

Faptele apostolilor 16.19-34; 17.4,10,14,15; 18.5; ...

Când este menționat numele lui Sila, ne gândim imediat la șederea în închisoarea din Filipi, unde apostolul Pavel și Sila s-au rugat și au cântat laude la miezul nopții. O astfel de atitudine de credință era aproape supraomenească, iar cei doi, prin exemplul lor, i-au încurajat pe mulți dintre cei care erau împovărați de grijile vieții.

Dar este aceasta tot ce ne spune Biblia despre Sila? Nu. Puteți vedea deja acest lucru din numeroasele pasaje din titlu. Sila era un frate de frunte în adunarea din Ierusalim, adică un om experimentat, cu calități de lider, și avea nevoie de ele tocmai în problema dificilă a circumciziei care se discuta în Ierusalim în acel moment. Sila a fost apoi trimis la Antiohia cu o scrisoare în care erau consemnate rezultatele întâlnirii fraților. Scrisoarea a provocat o mare bucurie acolo și Sila a profitat de ocazie pentru a încuraja adunarea din Antiohia cu multe cuvinte (Faptele apostolilor 15.32). Sila era un om foarte sociabil. A făcut călătoria de la Ierusalim împreună cu Iuda, numit Barnaba. Apoi a devenit însoțitorul apostolului Pavel în cea de-a doua călătorie misionară a acestuia. Pe drum, a parcurs o dată distanța de la Bereea la Corint împreună cu Timotei, iar în final, în 1 Petru 5.12, îl vedem ca fiind colaborator al lui Petru.

Așadar, Sila era o personalitate foarte căutată și ori de câte ori lucrurile deveneau dificile, el era acolo pentru a ajuta, pentru că nu cred că a fost ușor să preia locul lui Marcu (Faptele apostolilor 15.38). Apostolul Pavel și Sila trăiesc acum împreună campania victorioasă a Evangheliei pe continentul european. Știm că au fost aruncați imediat în închisoare în Filipi. Ar fi putut evita acest lucru dacă ar fi vrut, pentru că amândoi aveau cetățenie romană. În Filipi, această colonie romană, niciun roman nu avea voie să fie judecat fără proces. Dar apostolul Pavel și Sila au lăsat să li se întâmple acest lucru și vedem că Domnul a fost cu ei.

Ei sunt grav răniți, iar hainele le sunt rupte. Apoi merg la închisoare. Și nu numai atât, picioarele lor sunt lovite inutil. Oh, săracul Paul, săracul Sila. Misiunea voastră a ajuns deja la final? Avea Dumnezeu de gând să-i pedepsească? Făcuseră ei ceva greșit? Sila își luase timp liber de acasă în mod deosebit pentru a-l însoți pe apostol. Să fi fost acesta deja stația finală? Ce s-a întâmplat cu micul grup de femei de la râul din Filipi? Întrebări peste întrebări. Și apoi durerea arzătoare pe spate. Pereții umezi și reci, paraziții. Nu-mi place să mă gândesc prin ce au trecut cei doi prieteni aici până la miezul nopții.

Dar apoi - în cea mai adâncă oră a nopții. Auzi, auzi! Ei se roagă. Este bine că sunt doi. Se roagă cu voce tare. Ce rugăciune ar fi putut fi aceea. Poate că este destul de diferit de ceea ce credem noi. Știu de un contemporan al lui Darby care a vrut odată să audă ce aducea acest frate înaintea Domnului său seara. A ascultat la ușă și era nerăbdător să audă o rugăciune lungă. Dar ce a auzit? „Doamne Isuse, Îți mulțumesc că părtășia cu Tine nu a fost întreruptă astăzi. Amin!” Atât de scurt. Nu s-ar fi gândit la asta.

Mă bucur că, chiar și aici, în închisoare, părtășia apostolului Pavel și a lui Sila cu Domnul era atât de intimă, încât ei încă se puteau ruga și chiar cânta laude. Aceasta a fost o mărturie pentru colegii lor prizonieri. Ei au ascultat cu devotament. Mă gândesc la Domnul Isus: ”Și după ce au cântat o cântare de laudă, au ieșit spre Muntele Măslinilor” (Matei 26.30). Deci, cu puțin timp înainte de suferința și moartea sa. Aceasta a fost expresia celei mai profunde comuniuni cu Dumnezeu și Tatăl Său.

Exact același lucru se poate spune și despre apostolul Pavel și Sila. Iar efectul a fost copleșitor. Cutremur - lanțurile au fost dezlegate - temnicerul a venit la credință - ei înșiși au devenit liberi. Cum trebuie această mare experiență să-i fi unit pe apostol și pe Sila. Vedem acest lucru în cursul următoarelor evenimente din Tesalonic și Bereea.

Apostolul pleacă apoi spre Atena și Corint, în timp ce Sila și Timotei rămân pentru o vreme în Bereea. Cei doi vin mai târziu și îi aduc apostolului Pavel din Macedonia un sprijin financiar (2 Corinteni 11.9). Este de remarcat că apostolul își recapătă curajul la această reîntâlnire. După întâlnirea cu Sila și Timotei, se spune: „Pavel era dedicat în totul Cuvântului”. Prezența lui Sila a fost din nou o mare încurajare. Sila era un om îndelung îndelung-încercat în suferință, dar cu toate acestea un om prietenos.

Apostolul îl menționează pe Sila în ambele scrisori către credincioșii din Tesalonic, de fiecare dată în primul verset al fiecărei scrisori. De ce? Pentru că credincioșii din Tesalonic trebuiau să-l admire pe Sila. Acest om a trecut prin necazuri îngrozitoare și totuși a rămas prietenos, nu auzim că a gemut și a suspinat. Sila sau Silvanus a fost un om care a spus da căilor lui Dumnezeu (2 Corinteni 1.19). A fost un urmaș al Domnului Isus:

„În El este Da și în El este Amin”. Cu Sila nu exista „da, dar”, era un frate iubit cu care puteai trece prin multe. Petru a confirmat și el acest lucru: și Sila l-a ajutat cu credincioșie (1 Petru 5.12).

Arhip

Coloseni 4.17: Și spuneți-i lui Arhip: „Ia seama la slujba pe care ai primit-o în Domnul, ca s-o împlinești!“

Filimon 2: ... și către Arhip, împreună-ostaș cu noi ...

În Colose, un oraș din Asia Mică, Turcia de astăzi, oamenii erau foarte pasionați de filozofie și de științele umaniste grecești. Dar acești oameni învățați nu au respins nici creștinismul. Pentru ei, a fost un adaos foarte binevenit la doctrinele lor. Hristos, da, dar numai ca un apendice la viziunea lor asupra lumii. La fel se întâmplă și cu religia islamică din această țară astăzi. Isus Hristos este doar un profet recunoscut, alături de alții care pot fi eventual chiar mai mari și mai glorioși.

Aceasta este o eroare atât de fatală încât apostolul face toate eforturile pentru a-L prezenta pe Domnul Isus Hristos credincioșilor din Colose din toate unghiurile posibile. În El sunt ascunse toate comorile înțelepciunii (Coloseni 2.3), toate. El trebuie să aibă întâietate în toate (Coloseni 1.18). Aceasta îl interesa pe apostolul, pentru aceasta a luptat, pentru aceasta s-a străduit el (Coloseni 1.29). Pentru aceasta s-a luptat și Epafra în rugăciunile sale (Coloseni 4.12). Domnul Isus trebuia să umple inima credincioșilor din Colose, nimeni altcineva.

Epafra nu mai era la credincioșii din Colose. El se afla în închisoare la Roma, ca și apostolul Pavel. Dar acolo mai era un frate, Arhip, care putea și el să lupte, nu a luptat împotriva apostolului, nu, a luptat împreună cu el (Filimon 2), alături de el. Și acest frate primise un dar deosebit de la Domnul, ca fiecare dintre noi, de altfel. Dumnezeu are un dar special, o misiune specială pentru fiecare

dintre ai Săi. Acest lucru a fost valabil pentru Arhip și este valabil pentru tine și pentru mine. Știi măcar asta? Fiecare dintre noi este un lucrător calificat în Împărăția lui Dumnezeu, nu un lucrător ocazional care face ceva din când în când. Nu. Noi toți, în mod individual, deținem monopolul unei slujbe pe care nimeni din întreaga lume nu o poate face la fel de bine sau cu atâta pricepere ca tine și ca mine.

Dacă, de exemplu, respecti și iubești foarte mult un frate respectat și ai vrea să te porți și să mergi ca el, și ajungi să-l imiți în toate gesturile și vorbele lui, atunci faci două greșeli grave:

1. Tu preiei o sarcină care nu îți este atribuită, pe care nu o poți îndeplini deloc. Totul rămâne parțial, o frântură.
2. Sarcina ta propriu-zisă, pe care ai putea-o stăpâni ca nimeni altul, rămâne nefăcută. Acest lucru este rău, foarte rău, pentru că Dumnezeu privește foarte serios executarea slujbei noastre, este important pentru El ca aceasta să fie făcută.

Nu vreau să spun că apostolul Pavel vrea să îl dojenească pe Arhip, atunci când scrie altora să-i spună: „Ia seama la slujba pe care ai primit-o în Domnul, ca s-o împlinești!”. La urma urmei, aceasta i-a scris și lui Timotei de mai multe ori. Nu, apostolul vrea să îl încurajeze pe Arhip să nu obosească, căci slujba lui era dificilă. Falșii învățători trebuiau să fie demascați, înțelepciunea acestei lumi trebuia să fie anulată prin crucea lui Hristos. Cred mai degrabă că a fost o mare încurajare din partea apostolului să-l solicite pe Arhip prin intermediul credincioșilor din Colose să-și îndeplinească slujba. Nimeni altcineva nu putea să îndeplinească această slujbă mai bine decât Arhip însuși. Dar ea trebuia să fie împlinită, adică finalizată, nu pe jumătate finalizată. Cine altcineva decât Domnul

Isus putea fi un model pentru Arhip. El a exclamat pe cruce: „S-a terminat”. Ce s-a terminat? Lucrarea de ispășire? Da, cu siguranță. Dar și mai mult. De asemenea, glorificarea lui Dumnezeu prin Fiul. Întreaga slujbă completă a Domnului pe acest pământ a fost în acel moment complet împlinită și încheiată. În toate felurile și în totalitate.

Un bătrân a privit întotdeauna cu plăcere la o anumită realizare din viața sa. A fost cu mult timp în urmă, dar a notat-o atunci pentru că a fost „o experiență minunată”, după cum spunea el. Când a vrut să citească această frumoasă poveste în timpul unei alte vizite, i-a cerut soției sale: „Adu-mi minunata mea experiență. Este în cutia din pod.” La scurt timp după aceea, soția sa s-a întors spunând: „Îmi pare rău, am găsit doar câteva bucăți de hârtie. Șoarecii au mâncat „experiența ta minunată””. Tuturor ne place să vorbim despre faptele noastre bune și despre călăuzirea divină din trecut. Dar ar trebui să umblăm pe căile lui Dumnezeu în fiecare zi, îndeplinindu-ne sarcinile. Atunci am avea constant experiențe minunate, atunci viețile noastre ar fi pline de binecuvântări divine. Domnul ne dă puterea și curajul pentru slujirea pe care am primit-o de la El, El nu împovărează pe nimeni.

Arhip ar trebui să-și îndeplinească slujba. Dumnezeu îi va fi dat nu numai puterea, ci și bucuria de a face acest lucru, căci ce poate da mai multă bucurie și satisfacție decât conștientizarea că pot îndeplini cu fidelitate și bine sarcina încredințată de Domnul? Atunci vom avea parte de „experiențe minunate”. Să sperăm că nu va rămâne „la singura experiență a unui bătrân”, ci fiecare zi va fi plină de dorința arzătoare: „Doamne, ce vrei să fac?”.

Slujitorul împărătesc

Ioan 4.46-54: El a venit deci din nou în Cana Galileii, unde făcuse apa vin. Și era un slujitor împărătesc, al cărui fiu era bolnav, în Capernaum. El, auzind că Isus venise din Iudeea în Galileea, a mers la El și L-a rugat să coboare și să-l vindece pe fiul său, pentru că era pe moarte. Isus deci i-a zis: „Dacă nu vedeți semne și minuni, nicidecum nu credeți!“ Slujitorul împărătesc I-a zis: „Doamne, coboară mai înainte de a muri copilul meu“. Isus i-a spus: „Mergi, fiul tău trăiește“. Și omul a crezut cuvântul pe care i l-a spus Isus și a plecat. Dar deja, pe când cobora el, robii lui l-au întâmpinat și i-au adus vestea, spunând: „Fiul tău trăiește“. El căuta deci să afle de la ei ceasul în care i-a fost mai bine. Și ei i-au spus: „Ieri, la ceasul al șaptelea, l-a lăsat febra“. Tatăl a cunoscut deci că în ceasul acela Isus îi spusese: „Fiul tău trăiește“. Și a crezut, el și toată casa lui. Din nou, Isus a făcut acest al doilea semn, venind din Iudeea în Galileea.

Toți știu că în Ioan 4 există povestea femeii de la fântâna lui Iacov. Funcționarul împărătesc, care este menționat la sfârșitul capitoului, trece, din păcate, în plan secund. Nu pe deplin corect. De fapt, scrie „un slujitor împărătesc“. Deci un angajat la curtea împăratului Irod Antipa din Tiberiada, pe malul Mării Galileii. Titlul de împărat al lui Irod era mai degrabă un titlu onorific din partea cezarului roman, dar, cu toate acestea, urmașii lui Irod cel Mare aveau deja o anumită putere și, de asemenea, Domnul Isus era, din punct de vedere legal, un supus al lui Irod Antipa (Luca 23.7).

Așadar, acest funcționar împărătesc era în slujba acestui împărat. El a observat cu siguranță depravarea morală din acea familie. Cum credeți că L-au privit pe Domnul Isus la acea curte? S-au temut din nou de titlul de Împărat, așa cum au făcut cu 30 de ani în urmă? În

orice caz, acolo se vorbea despre Domnul Isus. Și în adâncul inimii acestui funcționar împărătesc zăcea credința în acest „Mântuitor al lumii”, așa cum L-au numit samaritenii în versetul 42. Dar credința acestui om iese la iveală abia atunci când fiul său se îmbolnăvește incurabil. Abia acum este atras cu putere spre Domnul și pornește într-o lungă călătorie pentru a se întâlni cu Domnul Isus. El solicită o permisie de câteva zile și merge pe jos de la Capernaum la Cana. Aici Îl întâlnește efectiv pe Domnul. Nevoia pentru fiul său bolnav în fază terminală îl face atât de curajos încât Îi cere în mod repetat Domnului Isus să vină la el acasă și să-l vindece pe fiul său.

El își face curaj să-L invite pe Domnul Isus în casa lui. Centurionul din Capernaum, însă, nu a avut acest curaj. Nu se credea suficient de demn pentru acest Oaspete de rang înalt. Dar oficialul nostru împărătesc a avut mai puține probleme. Poate că deținea o casă frumoasă cu vedere la lac și la magnificele înălțimi ale munților Golan. Cine știe. Dar Domnul a privit adânc în inima lui și a descoperit acolo o anumită înclinare spre senzație, așa că a vrut să-i testeze credința și i-a răspuns succint: „Du-te, fiul tău trăiește”. Asta i-a fost de ajuns. Nici o întrebare, nici o încruntare a frunții. Funcționarul trebuie să fi intuit că în spatele micului cuvânt „trăiește” trebuie să se afle ceva mai mult decât o simplă respirație. Viața aici nu include doar vindecarea, ci este viața eternă, divină, în Fiul lui Dumnezeu (Ioan 20.31).

Înaltul funcționar a devenit brusc o persoană smerită, care pur și simplu a crezut în Domnul Isus. Aceasta a fost intenția Domnului, ca această persoană să ajungă la credință fără minuni și semne. A doua zi, însă, s-a dovedit că în casa lui se petrecuseră mari minuni și semne. Dar el nu știa acest lucru la acel moment. Pardon, o știa foarte bine prin credința sa, dar nu o vedea încă. „Ferice de cei care

n-au văzut și au crezut”. Acest tată a fost un om atât de binecuvântat.

Apoi a venit noaptea, pentru că la ora șapte seara se întâmplase miracolul, iar funcționarul nu putea face drumul de șapte ore de la Cana la Capernaum înainte de lăsarea întunericului. Mă întreb dacă a dormit mult în acea noapte? Cu siguranță că nu. Dar apoi, a doua zi: cu pași de 11 km a plecat acasă. Și deodată și-a văzut slujitorii venind de departe. De ce nu era băiatul cu ei? Ce păcat. Dar slujitorii au înlăturat orice îndoială a tatălui și i-au spus exact ce se întâmplase și când avusese loc vindecarea. Acest lucru a sporit din nou bucuria tatălui, căci chiar în momentul în care Domnul a rostit cuvintele: „Fiul tău trăiește”, a avut loc vindecarea.

Bucuria și credința acestui tată erau acum la fel de contagioase ca și cuvintele femeii samaritene de la începutul acestui capitol. Mulți dintre samariteni au crezut în Domnul, așa că a trebuit să rămână cu ei încă două zile. Aici, în casa oficialului împărătesc, s-a întâmplat același lucru. Părintele radia o asemenea credință încât toată casa lui a fost mișcată. Dacă și noi, tații, am avea o asemenea carismă. De unde a apărut asta? În primul rând, pentru că tatăl își iubea fiul. L-a adus, ca să spunem așa, la Domnul Isus. În acest sens, el trebuie să fie un exemplu pentru noi. Desigur, nu putem converti copiii, dar îi putem aduce aproape de Domnul. Pentru asta ne aflăm aici. În al doilea rând, tatăl a experimentat în sine ceea ce a devenit o binecuvântare pentru întreaga familie. Noi, părinții, nu le putem da copiilor noștri sfaturi pe care noi înșine nu le-am urmat. Nu putem. Credința tatălui în Cuvântul Domnului a fost piatra de temelie pentru viața veșnică în Domnul Isus.

Acest Cuvânt al lui Dumnezeu vine și astăzi la noi și vrea să ne vindece. Îl citești? Îl crezi? Atunci și tu poți fi vindecat chiar în acest ceas. Miracolul se poate întâmpla.

Un băiețel a avut următoarea experiență recent. A rămas în urmă după ora de rugăciune și l-a întrebat pe un frate mai în vârstă: „Ați putea să vă rugați în următoarea oră de rugăciune pentru ca sora mea să citească Biblia, ca să fie mântuită?”. Fratele l-a ascultat pe micuț și i-a promis că se va conforma cu plăcere acestei cereri. Acest lucru a fost făcut. Fratele a prezentat cererea de rugăciune la începutul orei de rugăciune. Dar apoi, spre uimirea tuturor, băiatul a ieșit brusc din încăpere. Frații și surorile prezenți au considerat comportamentul său mai degrabă lipsit de tact. Dar băiatul a spus mai târziu că a fugit imediat acasă pentru a vedea dacă sora citea cu adevărat Biblia. Ea a făcut-o. Ceea ce nu se întâmplase niciodată până atunci se întâmplase acum, spre bucuria enormă a frățiorului. Dumnezeu a răspuns la rugăciunile lor.

Deci, Dumnezeu are propriile Sale căi de a răspunde la rugăciuni, trebuie să lăsăm asta în seama Lui. Dar El nu a făcut de rușine nici credința acestui băiat, nici credința slujitorului împărătesc. Poate că era „un om bogat” (Matei 19.23), dar a intrat pe poarta cea strâmtă, împreună cu familia sa.

Poporul din țară

2 Împărați 11.13-20: Și Atalia a auzit glasul alergătorilor și al poporului și a venit la popor în casa Domnului. Și s-a uitat și, iată, împăratul stătea lângă stâlp, după obicei, și căpeteniile și trâmbițașii lângă împărat; și tot poporul țării se bucura și suna din trâmbițe. Și Atalia și-a sfâșiat hainele și a strigat: „Trădare! Trădare!“ Și Iehoiada, preotul, a poruncit căpeteniilor peste o sută care erau puse peste oștire și le-a zis: „Scoateți-o din rânduri și pe cel care o va urma să-l ucideți cu sabia“. Pentru că preotul a zis să nu fie ucisă în casa Domnului. Și i-au făcut loc și ea a mers pe calea intrării cailor la casa împăratului; și a fost omorâtă acolo. Și Iehoiada a făcut un legământ între Domnul și împărat și popor, că vor fi poporul Domnului; și între împărat și popor. Și tot poporul țării a intrat în casa lui Baal și au dărâmat-o; au sfărâmat cu totul altarele lui și chipurile lui și l-au ucis pe Matan, preotul lui Baal, înaintea altarelor. Și preotul a așezat paznici peste casa Domnului. Și a luat căpeteniile peste o sută și cheretiții și alergătorii și tot poporul țării și l-au coborât pe împărat din casa Domnului și au mers pe calea porții alergătorilor la casa împăratului. Și a șezut pe tronul împăraților. Și tot poporul țării s-a bucurat și cetatea era liniștită; și pe Atalia o omorâseră cu sabia lângă casa împăratului.

Când pastorul Wilhelm Busch vorbește despre tinerețea sa, numele Hülben apare. Hülben este un mic sat situat pe platoul înalt din Schwäbische Alb. Mama sa era din acest sat. Pastorului Busch îi plăcea să povestească despre minunata „Alten Schulhaus“, care era, de asemenea, o gospodărie țărănească mare, unde mulți oaspeți se adunau în mod regulat în camera de zi pentru a studia Cuvântul lui Dumnezeu. Îl înțeleg foarte bine atunci când scrie în cartea sa despre fratele său Johannes despre pacea de nedescris care îl umplea atunci când își petrecea vacanțele la Hülben. Aici putea să

se deconecteze de la viața cotidiană din oraș: „Acolo afară, mereu înșelată, lumea agitată trece pe lângă el...”.

Noi am avut un privilegiu similar în copilărie. În timpul vacanțelor școlare mergeam adesea la gospodăria țărănească a unchiului nostru din Deitenbach. Și aici, credincioșii se adunau duminica și marți seara în sufragerie pentru rugăciune și studiul Cuvântului. Spiritul acestor ore îl luam cu noi în viața zilnică. Modul firesc și informal de a ne bucura de mântuirea în Domnul Isus și de a-I mulțumi a putut fi experimentat aici, într-un cadru liniștit.

Dar înainte de a vorbi despre subiectul nostru, trebuie să vă povestesc un mic episod din acea perioadă: mătușa mea era, ca să spunem așa, sufletul casei, bună, harnică și interesată de bunăstarea spirituală a tuturor celor care intrau și ieșeau din casă. Dar era un lucru pe care nu-l putea suporta: expresia „țărani proști”. Într-o seară am citit din nou în calendar despre „un biet țăran din munți”. Atunci s-a întâmplat. Mătușii noastre i se părea revoltător că acești agricultori (pe vremea aceea încă se numeau țărani) erau mereu priviți cu atâta dispreț, căci printre ei erau oameni deștepți și inteligenți. - Avea dreptate, perfectă dreptate, iar astăzi aș vrea să vă prezint acest „popor al țării”, cum și-a păstrat buna judecată spirituală în vremuri critice.

Locul este Ierusalimul și împrejurimile sale. Ne aflăm în timpul reginei Atalia și suntem martorii preotului Iehoiada, care îl prezintă în public, cu surle și trâmbițe, pe micul Ioas, ascuns și îngrijit de frumoasa doică timp de șase ani în camera paturilor Templului. Asta a fost o surpriză! Groază, mânie și furie din partea Ataliei și a subordonaților ei; bucurie exuberantă din partea lui Iehoiada și a slujitorilor săi. Dar cum se comportă oamenii din țară și cum se comportă oamenii din cetate?

Oamenii din cetate sunt liniștiți (aceasta este probabil traducerea corectă în versetul 20). Se rețin. Ei așteaptă. Ei nu vor să strice relațiile cu casa împărătească. Urmașii Ataliei acționează înțelept din punct de vedere tactic - dar greșit. Putem observa acest lucru și astăzi, că oamenii din jurul sediului guvernului simpatizează cu guvernanții. Aceștia își însușesc mai ușor părerea și jocul evenimentelor zilnice decât încăpățânatul „popor al țării”.

Însă, poporul moderat al țării a păstrat un bun simț al adevărului divin în timpul perioadei periculoase de sub împărăteasa satanică Atalia. Nu, ei s-au pronunțat întotdeauna împotriva imperiozității brutale a Ataliei. Au suportat-o, dar în interior au respins-o întotdeauna. Dar ei nu au știut în toți acești ani că micul rege Ioas a supraviețuit tentativei de asasinare a familiei împărătești. Așa că ei sunt plini de bucurie că acest băiețel este viu și acum este proclamat împărat. Acum dau frâu liber sentimentelor lor interioare. Ei nu se mai tem de Atalia. Ei se bucură copilărește de căile divine. Niciodată nu s-au așteptat la așa ceva. Da, satan a vrut să nimicească neamul împărătesc al lui David, a încercat de patru ori, dar a rămas mereu unul. El a vrut să împiedice nașterea lui Mesia. Dar Dumnezeu are mâna Sa asupra tuturor lucrurilor. Oamenii din țară înțeleg imediat acest lucru. Au dărâmat casa lui Baal și l-au condus pe împărat la tron. Ce bucurie. Speranța lor s-a împlinit.

Acest popor își păstrase încă credința profundă referitoare la țară. Poate că acest lucru se poate spune și astăzi. Aproximarea de natură, liniștea pădurii și a câmpului, animalele și plantele, dependența în vederea însămânțării și a recoltării, conversația confortabilă după terminarea lucrului, toate acestea îi modelează pe oameni. Acest lucru îi face să se liniștească și îi conduce la Dumnezeu. Credința profundă a acestui „popor al țării” iese din nou în evidență atunci

când, mai târziu, în 2 Cronici 33.25, îi ucide pe dușmanii jurați ai unsului Domnului și îl ridică pe Iosia ca împărat. Și aici au acționat cu luciditate și în conformitate cu Dumnezeu.

Bineînțeles că există mulți credincioși în marile orașe, dar și necredincioși în mediul rural. Fără îndoială. Dar, în general, nu ne lipsesc oare în zilele noastre pacea și liniștea în fața lui Dumnezeu, atât de necesare pentru o viață echilibrată cu Domnul? Cu siguranță. Acest lucru nu poate fi atins într-un mediu metropolitan (vezi Cântarea Cântărilor 5.7), tentațiile societății moderne sunt prea multe. Viața de credință se hrănește în orele de liniște ale zilei, în care ne îndepărtăm de agitația acestei lumi. Oamenii din țară cunoșteau încă aceste momente de devoțiune.

Dimitrie

3 Ioan 12: Lui Dimitrie i s-a dat mărturie din partea tuturor și a adevărului însuși; și noi, de asemenea, mărturisim și știi că mărturia noastră este adevărată.

Nașterea unui copil aduce întotdeauna o mare bucurie. Noi primim copilul din mâna Domnului. Delicat și inocent, el stă în fața noastră. O minune a lui Dumnezeu, în toate sensurile cuvântului. Dar curând apar întrebările: Cu cine seamănă? Ce se va întâmpla cu el? Și cât de fericiți sunt părinții când copilul se maturizează în credință și ascultare.

Ceea ce este adevărat în domeniul natural este adevărat și în domeniul spiritual al copiilor lui Dumnezeu. Un evanghelist a spus odată: „Este cea mai mare bucurie pentru mine să conduc un om la Domnul Isus”. Dar, cu timpul, el s-a răzgândit și a spus: „Am văzut pe mulți bucurându-se de mântuirea lor, dar puțin mai târziu au căzut și s-au întors în lume. Asta a fost o durere pentru mine. Astăzi, cea mai mare bucurie pentru mine este atunci când și o oaie mică a Domnului Isus Îl urmează, crește în interior și devine o binecuvântare pentru alții.”

Slavă Domnului, au existat întotdeauna astfel de oameni. Poate că sunt în minoritate, dar Dumnezeu are grijă de ei și nu-i abandonează, chiar și în încercările vieții la care sunt expuși în mod deosebit discipolii credincioși.

Vrem să-l privim pe Dimitrie. Îl cunoști? Nu mă refer la argintarul din Faptele apostolilor 19.24, ci la fratele credincios din 3 Ioan 12. El și Gaiu au avut o perioadă foarte grea cu acest Diotref arogant.

Când un astfel de frate dominator stă într-o adunare, celorlalți frați și celorlalte surori nu le este ușor. Ei sunt muștrați în mod constant. Adierea tandră a Duhului este distrusă. Aceasta este ceea ce a trăit Dimitrie. Cât de mult i-ar fi plăcut să primească vizite de la alți frați (versetul 10), care doreau să facă un serviciu pentru adunare, dar Diotref nu a vrut: „Și eu pot să fac ceea ce este de făcut aici.” Este bine că Cuvântul lui Dumnezeu judecă totul corect și a dezvăluit și atitudinea acestui om.

Dimitrie, dimpotrivă, rămâne smerit. El își urmează drumul cu Domnul. Iar dacă Cuvântul îi dedică chiar și numai un singur verset, atunci există mesaje valoroase în el. Ioan, ca de obicei, spune învățături profunde în doar câteva cuvinte. Să le luăm la rând.

„Lui Dimitrie i s-a dat mărturie” (versetul 12a). Ce înseamnă asta? Desigur, fiecare primește o mărturie, cumva. Cu toții suntem observați în fiecare zi. Influențăm oamenii din jurul nostru prin comportamentul nostru, prin hainele noastre, prin cuvintele noastre, prin munca noastră, prin întreaga noastră înfățișare. Fie în bine, fie în rău. Și Dimitrie a făcut asta. Și cred că este păcat că în traducerea mea lipsește atributul „bună” înaintea mărturiei. Căci aceasta l-ar fi pus imediat pe acest slujitor credincios în compania lui Ștefan, Corneliu, Timotei și Anania (Faptele apostolilor 6.3; 10.22; 16.2; 22.12). Se spune despre toți aceștia că au avut o mărturie bună. Este același cuvânt ca și aici, în 3 Ioan 12. Chiar și despre Domnul Isus se spune o dată așa de către nazarineni, în Luca 4.22.

„Din partea tuturor”. Așadar, mărturia bună despre Dimitrie nu a fost dată doar de cei mai apropiați prieteni ai săi, ci și de critici notorii. Ei nu puteau să nu recunoască modul său de viață corect. Se aude din când în când expresia „mărturia din orașul X”, referindu-se la un anumit grup de credincioși care se adună în jurul

Cuvântului lui Dumnezeu într-un anumit loc. Sper că și credincioșii din acest oraș dau o bună mărturie, pentru că altfel această expresie ar fi un compliment cam nepotrivit, ca să nu spun o prezumție, pentru că numai Dumnezeu poate decide în cele din urmă cine este martor pentru El. Dar Dumnezeu confirmă, de asemenea, în versetul nostru, că mărturia bună a tuturor celor din jurul lui Dimitrie este corect pronunțată. Dimitrie nu a dat mărturie despre sine însuși. Mulți fac și asta. Nu, acesta este dată de o terță parte. „Din partea tuturor”, adică din cele mai diverse perspective: în viața privată, în viața de afaceri, în relațiile cu frații și surorile, pretutindeni.

„Și a adevărului însuși” (versetul 12b). Acesta este punctul culminant. Înțeleg că acest lucru înseamnă două lucruri. În primul rând, Domnul este numit Adevărul în Persoană în Ioan 14.6: El este Adevărul, iar El vede cum viața lui Dimitrie este în conformitate cu gândurile Sale. În al doilea rând, în faptele lui Dimitrie se putea vedea ceva din adevărul divin. Nu numai că știa adevărul, dar îl punea în practică, asta se vedea. De asemenea, Ioan ne descrie ce înseamnă acest lucru în termeni concreți:

- a) Avem o inimă iubitoare pentru alții (1 Ioan 3.18; 2 Ioan 6).
- b) Suntem ascultători față de Domnul (Ioan 18.37) și față de frați (1 Ioan 4.6)!
- c) Iubim Cuvântul lui Dumnezeu și pe Domnul (Ioan 16.13).
- d) Suntem liberi de vinovăție și de păcat (Ioan 8.32; Romani 8.2), liberi de învățături false și liberi de poftele cărnii.

Apostolul îi scrie lui Gaiu că da, el „știe” toate acestea. Nu vreau să vă deranjez atât de mult cu textul original, dar acest mic cuvânt „a ști” înseamnă altceva decât simpla cunoaștere exterioară cu mintea. Nu, acest cuvânt indică o convingere interioară profundă. Gaiu,

prietenul lui Dimitrie, a fost de acord cu apostolul Ioan și cu Domnul Isus că fratele Dimitrie era „o scrisoare a lui Hristos, cunoscută și citită de toți oamenii” (2 Corinteni 3.3). Cu siguranță că nu există o mărturie mai bună.

*Dă-ne Tu putere
Să fim cum ne-nveți,
Ca să-Ți dăm mărire
Prin a noastre vieți.*

Blestemătorul

| Leviticul 24.10-23

De două ori, numeroasele rânduieli despre slujba levitică și preoțească din Leviticul sunt întrerupte de o mică relatare. Ambele relatări sunt foarte triste și umilitoare. Prima ne descrie nesăbuița lui Nadab și Abihu de a aduce pur și simplu un foc străin din tabără pentru a da foc la tămâie. Ambii bărbați au fost imediat nimiciți de focul Domnului. Cea de-a doua relatare o avem aici, în capitolul 24. Este trist că, după gloriosul capitol 23, în care sunt descrise sărbătorile Domnului, trebuie să vină o astfel de întrerupere. Mai ales că la începutul capitolului, Aaron, marele preot, este descris ca aprinzând candelarele pentru ca și noaptea cei șapte luminători să lumineze pe magnificul candelabru (adică credincioșii trebuie să lumineze frumusețea Domnului în întunericul acestei lumi). Apoi, cele douăsprezece pâini sunt descrise ca fiind așezate frumos pe masă, acoperite cu tămâie curată, adică, în termenii Noului Testament, suntem „făcuți plăcuți în Preaiubitul” (Efeseni 1.6). Aceasta este poziția noastră în fața lui Dumnezeu datorită medierii lui Aaron. Dar apoi Duhul Sfânt ne arată brusc o scenă din practică. El vrea să ne dea o lecție serioasă cu ea. Vreau să las deoparte sensul profetic în legătură cu Israel și să fac o aplicație directă la noi.

Iată care este povestea pe scurt: o fată din poporul lui Dumnezeu a făcut cum a vrut ea și a acceptat să se căsătorească cu un bărbat necredincios din Egipt. La urma urmei, Egiptul este o imagine a lumii rele (vezi Apocalipsa 11.8), cu diavolul în fruntea ei. Acest lucru nu putea merge bine (2 Corinteni 6.15), pentru că Dumnezeu interzisese acest lucru. Fiul ei, care aici se ceartă cu un alt bărbat și blasfemiează numele Domnului, cu siguranță nu a fost „crescut în

disciplina și îndemnul Domnului” în casa părintească (Efeseni 6.4). Mama israelită este numită pe nume. Ea are o mare parte din vină pentru comportamentul necorespunzător al fiului ei. Ea provenea din seminția lui Dan, care oricum nu are cea mai bună reputație în Cuvântul lui Dumnezeu (Geneza 49.16-17; 1 Împărați 12.29; ea lipsește în Apocalipsa 7.5-8). Dar ce putea să-i dea această femeie fiului ei în ceea ce privește bunurile spirituale, din moment ce ea însăși făcuse o greșală atât de gravă în căsătoria ei? Toate vinovățiile sunt răzbunate pe pământ.

Așa că fiul se ceartă în public în tabără cu un israelian. Mulți văd acest lucru (versetul 14). Acest lucru înrăutățește situația. Și-a pierdut tânărul orice simț al decenței? Se pare că da. Dar este și mai rău. Odată ce ne aflăm pe panta alunecoasă, diavolul ne trage tot mai adânc în distrugere. Prin urmare: trebuie să ne împotrivim începuturilor. Pe scurt, ni se spune că „a hulit Numele [Domnului] și a blestat” (versetul 11). Acesta a fost punctul culminant.

Dumnezeu și Tatăl nostru și Domnul Isus, ei trebuie să suporte multe lucruri. Ori de câte ori ceva nu merge bine, numele lor sunt asociate cu acest lucru. Ar trebui să ne verificăm pe noi înșine. Am cunoscut o femeie credincioasă - o creștină cu adevărat serioasă - care rostea foarte des expresia „Ach, Herrje” sau „Herrjemine”. Până când i s-a atras atenția că acestea erau abrevieri pentru „Domnul Isus” și, respectiv, ”Domnul Isus, Domnul meu”. Astfel de blasfemii se strecoară cu ușurință în noi, poate chiar fără să fie observate. Trebuie să ne abținem de la aceasta. Dumnezeu ia acest păcat foarte în serios. Fiul din povestea noastră a trebuit să fie omorât cu pietre din această cauză.

Cu câțiva ani în urmă, doi marinari stăteau într-un compartiment de tren și vorbeau despre afaceri. Numele lui Dumnezeu apărea mereu

în vorbirea lor. Un pasager a ascultat asta o vreme și apoi le-a atras atenția: „Vă rog să-mi faceți favoarea de a nu mai folosi mereu atât de neglijent Numele Tatălui meu”. „Tatăl tău? Nici măcar nu-l cunoaștem! Nu am auzit niciodată de el.” „Chiar nu?”, a întrebat uimit colegul de călătorie. „Îmi pare rău să aud asta. Dar dacă L-ați cunoaște, ați fi mai atenți să nu-L implicați mereu în certurile dumneavoastră.” Apoi le-a explicat celor doi marinari că se referea la Dumnezeu și Tatăl său, pe care ei îl blasfemiaseră constant prin expresiile lor. Cei doi și-au dat seama de acest lucru. Unul dintre ei le-a spus chiar că mama lui se rugase adesea pentru salvarea sufletului său. Inima lui a fost din nou atinsă de seriozitatea veșniciei și de măreția Celui „cu care avem de-a face” (Evrei 4.13).

Unii oameni nu se gândesc prea mult atunci când folosesc aceste expresii tari. Mai ales în școli, atmosfera este din ce în ce mai mult otrăvită de discuții nepăsătoare și degajate. Dar acest fiu al lui Israel știa exact ce spune. De aceea, păcatul său a fost deosebit de grav. A blasfemia înseamnă a spune în mod deliberat ceva rău despre o persoană. În mod conștient. Și când acest fiu de aici spune ceva rău despre Dumnezeu lui Israel cu toată mintea lui și, de asemenea, Îl blestemă pe acest Dumnezeu, atunci știm cât de departe era inima lui de Dumnezeu. „Și l-au pus sub pază” (versetul 12). Aici a avut timp să se gândească la vorbele lui rele. Dar în zadar. De asemenea, s-a încumetat să își strige înjurăturile în fața multor oameni. Cu greu ar fi putut să vorbească mai urât și de prost gust la adresa Dumnezeului lui Israel. Nu văzuse el nimic din binefacerile și îndurărilor lui Dumnezeu? Nimic? Mama lui nu i-a atras niciodată atenția? Se pare că nu.

Așadar, acest om trebuie să suporte judecata lui Dumnezeu. A fost omorât cu pietre. În persoana sa și în atitudinea sa față de Dumnezeu, el este o imagine a întregului popor al lui Israel. Sau,

mai degrabă, liderii Israelului. Ei L-au hulit pe Domnul Isus, pe care știau că este Fiul lui Dumnezeu, cu știință și voință. Ei au atribuit faptele Sale mărețe lui „Beelzebub” și nu Duhului lui Dumnezeu și, prin urmare, acest păcat nu le va fi iertat: vor ajunge la judecata lui Dumnezeu (Matei 12.24,28,31).

În schimb, chiar în acest capitol din Matei (12.19), ni se descrie atitudinea blândă și pașnică a Domnului: „Nu se va certa, nici nu va striga, nici nu-I va auzi cineva glasul pe străzi”. La El vedem opusul acestui fiu rău și certăreț al israelitei. Acestui Domn vrem să-I slujim, să stăm lângă El, chiar dacă „lumea ar fi plină de demoni”. Ea își va primi judecata „din veșnicie în veșnicie” (Apocalipsa 20.10).

Centurionul de la cruce

Matei 27.54: Iar centurionul și cei care-L păzeau pe Isus împreună cu el, văzând cutremurul și cele ce s-au întâmplat, s-au temut foarte mult, spunând: „Cu adevărat, Acesta era Fiu al lui Dumnezeu!“

Marcu 15.39: Și centurionul, care stătea în fața Lui, când a văzut că Și-a dat duhul strigând astfel, a spus: „Cu adevărat, Omul acesta era Fiu al lui Dumnezeu!“

Luca 23.47: Și centurionul, văzând ce s-a întâmplat, Îl glorifica pe Dumnezeu, spunând: „În adevăr, Omul acesta era drept“.

Tom Allen nu a vrut să știe nimic despre Dumnezeu și despre Cuvântul lui Dumnezeu. Deși a fost educat ca un creștin de către părinții săi, el a iubit mai mult plăcerile acestei lumi. Era atașat de meseria sa de pilot. Îi plăcea să zboare. Până când viața lui a fost complet dată peste cap în acea memorabilă Vinerea Mare din mijlocul celui de-al Doilea Război Mondial. Era în Flandra, când a luat parte la un serviciu religios de campanie. Nu, predica nu avea ce să-i spună, el știa totul. Nimic nou pentru Tom. Dar apoi a apărut un tânăr. Un cântăreț de culoare. Cântecele l-a pătruns. Cântecele punea mereu întrebarea: „Ai fost acolo?“. (versurile originale: „Were you there?“).

Ai fost acolo când L-au răstignit pe Mântuitorul?

Ai fost acolo când soarele s-a întunecat?

Ai fost acolo când s-a cutremurat pământul?

Ai fost acolo când a murit Mântuitorul? Ai fost acolo?

Ciudad, Tom a avut tot timpul acest sentiment: cântă pentru mine, da, eram acolo atunci. Eu însumi L-am bătut în cuie pe cruce.

Păcatele pe care le-a purtat acolo au fost ale mele, toate ale mele. El a murit pentru ca eu să pot trăi. S-a rugat în sinea lui: „Doamne Isuse, Îți mulțumesc că mi-ai luat locul acolo. De acum înaintea Îți aparțin, ia viața mea în mâinile Tale.” Tom a ieșit de la acea ceremonie solemnă complet schimbat. Domnul Isus câștigase victoria asupra vieții sale. Mai târziu, a devenit predicator în Scoția.

Când am auzit această poveste, m-am gândit direct la centurionul de pe cruce. El a fost acolo când L-au răstignit. Sau poate că el însuși I-a bătut cuiele în mâini și picioare? Poate că era deja acolo când soția lui Pilat i-a șoptit soțului ei: „Să n-ai nimic a face cu Omul Acela drept” (Matei 27.19). Atunci a devenit sensibil. „Drept?” Iar când Pilat și Irod au repetat același lucru (Matei 27.24; Luca 23.15), a avut și el semnele lui de întrebare asupra sentinței de judecată.

Da, fusese acolo când soldații își bătuseră joc de El în pretoriu. Apoi I-au împletit o coroană de spini și I-au pus o haină purpurie. Căpitanul era acolo, căci acolo unde erau soldații Lui, acolo era și el. El a auzit ce acuzații au adus iudeii împotriva Lui. „Pentru că S-a făcut pe Sine Însuși Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 19.7). El a reținut asta. Iudeii L-au acuzat mereu de acest lucru. Chiar și pe cruce: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară de pe cruce” (Matei 27.40). Și încă o dată în versetul 43: „S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum dacă-L vrea! Pentru că a spus: «Sunt Fiul lui Dumnezeu.»”

Ce trebuie să fi gândit centurionul când iudeii I-au cerut Domnului: „Coboară de pe cruce!” Apoi, lucrurile au devenit serioase pentru el. Trebuia să fie atent, pentru că trebuia să vegheze ca să nu scape nimeni. Apoi soarele s-a întunecat. Și asta. Mai putea centurionul să-și facă treaba în întuneric? Acum chiar și pământul se cutremura, stâncile se despicau. Și apoi strigătul Celui răstignit. Nu-l mai

auzise niciodată vorbind atât de tare. Niciodată nu se justificase pe Sine. Niciodată nu S-a împotrivit. Centurionul nostru care stătea lângă cruce (Marcu 15.39) a observat bine acest lucru. Nu, Domnul Isus nu și-a lăsat niciodată vocea să răsună pe străzi (Matei 12.19), niciodată. Dar acum, acum El a făcut-o să răsună. Puternic și audibil. Da, întotdeauna a avut o voce bună. Acum, marea lucrare a fost făcută. Toată lumea ar trebui să știe asta.

Centurionul tresare, la fel și soldații săi. Bărbatul se înmoaie. Îi bate conștiința. Cuvintele lui Pilat îi răsună încă în urechi: „Nevinovat pentru sângele Neprihănitului acesta”. El încă mai aude cuvintele trecătorilor: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu?”. Și nu se poate abține: sfidându-i pe toți cei care stăteau acolo, cuvintele îi ies de pe buze: „Vere Dei Filius erat iste” – „Cu adevărat, Acesta era Fiul lui Dumnezeu! ... Cu adevărat, Omul acesta era neprihănit.” Deci, acum ați înțeles, voi, mari preoți răi, voi, bătrâni ipocriți, voi, cărturari mincinoși. Este nevoie de un centurion roman dur pentru a vă băga în cap acest adevăr. Inima lui împietrită a devenit supusă când L-a văzut pe Mântuitorul atârând pe cruce. A recunoscut ceva din măreția Persoanei Sale, a observat cum a îndurat cu răbdare toate batjocurile, nu S-a împotrivit, nu a amenințat (1 Petru 2.22-23). Centurionul a simțit profund acest lucru. Totul a fost atât de supranatural încât conștiința lui a bătut cu putere și L-a slăvit foarte mult pe Dumnezeu cu mărturisirea sa acolo, pe Golgota (Luca 23.47).

A făcut-o când toți ceilalți s-au dat deoparte. Ucenicii, au plecat. Mulțimea, lașă, a fugit (Luca 23.48). Centurionul a rămas. El „a văzut” (Matei 27.54) ceea ce ceilalți nu au descoperit: măreția Domnului pe cruce. O astfel de mărturisire nu a venit din partea iudeilor. Păcat. Și Nebucadnețar, acest păgân, a văzut în acel moment în cuptorul de foc pe cineva „ca un fiu de dumnezei”

(Daniel 3.25). Da, și conștiința lui a fost clar atinsă. Centurionul a fost copleșit de gloria morală a Domnului și a mărturisit acest lucru în fața unei lumi care nu voia să audă de ea.

Dar de ce nu ne spune Biblia mai multe despre acest om? Vrem să aflăm mai multe! Sunt curios să știu dacă s-a convertit cu adevărat, dacă și-a recunoscut păcatele, dacă a cedat în fața acestei Persoane sublime a Fiului lui Dumnezeu. Sper că a făcut-o. Pentru că - și îmi este greu să scriu asta aici - chiar și o conștiință trezită nu este în cele din urmă de nici un folos în privința iertării păcatului și a vinovăției. Trebuie să existe o mărturisire a vinovăției și credința în Fiul lui Dumnezeu, care mi-a purtat păcatele acolo, pe Golgota. Acest lucru este necesar pentru a fi salvat. Îi doresc centurionului să fi făcut și el acest ultim pas (și fiecărui cititor, desigur).

Tânărul cu învelitoarea de in

Marcu 14.50-52: Și toți L-au părăsit și au fugit. Și un tânăr Îl urma, cu o învelitoare de in aruncată pe trupul gol; și ei l-au apucat; dar el, lăsând învelitoarea de in în urmă, a fugit gol.

Nu faceți o impresie bună, copii, dacă umblați în neorânduială. Fiecare mamă este dornică ca copilul ei să meargă la școală curat și corect. Dar cum vin adesea copiii acasă! Că trebuie să-ți fie rușine. Cureaua de la geantă este ruptă. Un nasture de la cămașă lipsește. O ruptură în pantaloni, și așa mai departe. Cel puțin la băieți. Fetele sunt diferite, din fericire. Dar chiar și cu ele, mamele lor trebuie să aibă adesea răbdare.

Hainele dezvăluie multe despre o persoană. Nu numai că exprimă gustul, dar este și o oglindă a ceea ce arată în interior. Dacă sunt ordonat pe dinăuntru, atunci sunt atent și la hainele mele. Dacă sunt sfâșiat lăuntric și lipsit de stabilitate, atunci mă prezint într-un mod corespunzător de neglijență. Mediul sesizează acest lucru.

Același principiu se aplică vieții spirituale. Biblia folosește adesea imagini practice din viața de zi cu zi, și astfel vorbește adesea despre haine, de exemplu despre hainele mântuirii în Isaia 61.10 sau despre hainele de sărbătoare în Zaharia 3.4. Dar pentru a nu ne înțelege greșit, aș dori să adaug imediat că atunci când mă gândesc la tânărul menționat mai sus, nu mă gândesc la haina care mi-a fost dată pentru mântuirea veșnică, adică la cea mai bună haină pe care a primit-o fiul risipitor în Luca 15.22. Nu, mai degrabă există o haină frumoasă, spirituală, care reflectă gloria Domnului Isus, frumusețea Lui, caracterele alese ale Lui. Noi trebuie să manifestăm

în această lume atributele Domnului Isus: dragostea Lui, îndelunga Lui răbdare, bucuria Lui și dreptatea Lui.

Acest lucru necesită mult efort, pentru că nu putem face acest lucru prin natura noastră. Pentru a face acest lucru, trebuie să facem un efort. Să studiem Scripturile. Să cumpărăm chiar și unele comentarii în acest sens - și să le citim, bineînțeles. Iar când ne ocupăm mult cu Domnul, atunci suntem transformați în chipul Domnului Isus (2 Corinteni 4.6), atunci am dobândit aceste veșminte albe, despre care vorbește Apocalipsa 3.18, care acoperă natura noastră carnală. Aceasta se referă la mândria noastră, la mândria noastră religioasă și la toată mondenitatea care s-a strecurat în poporul din Laodiceea (Apocalipsa 3.17). Ei credeau că au totul, dar cel mai important lucru, pe Domnul Isus, nu-L aveau. De aceea ar trebui să se îmbrace în haine albe, să se împodobească din nou cu slava Domnului Isus, să-L urmeze din nou.

Ei bine, asta a făcut tânărul nostru din Marcu 14. L-a urmat pe Domnul Isus când toată lumea Îl părăsise. A mers în cele mai mari pericole și ... a murit în ele. „De ce oare?”, întrebi tu. Îți spun eu: pentru că a lepădat învelitoarea de in fină, așa, pur și simplu. Învelitoarea de in fină este o comoară. Nu o tratezi cu atâta ușurință. Și iarăși aud această obiecție: „A fost bine că L-a urmat pe Domnul Isus. Nu-i așa?” Sigur, dar trebuie să fii un pic mai ancorat în adevărurile spirituale pentru a rezista în lupta credinței. (Și dacă era recomandabil ca tânărul să fugă în noapte chiar în acel moment - mi se pare că bunul om s-a supraestimat puțin). Trebuie să ne cumpărăm aceste haine albe. Trebuie să ne coste ceva. O simplă mărturisire cu buzele nu este de ajuns. Planurile frumoase nu sunt suficiente pentru o viață de urmat pe Domnul. Aceasta costă exercițiul spiritual, zi de zi. Iar tânărul nostru nu a avut așa ceva.

Învelitoarea de in fin o îmbrăcase superficial. Nici măcar nu era încheiată. Hainele lui erau dezordonate. Și când a venit încercarea, le-a lăsat în urmă, a fugit gol, și rușinea lui a fost descoperită (Apocalipsa 3.18). Mulți cred că acest tânăr a fost chiar Marcu. Dacă acest lucru este adevărat, atunci acest Marcu trebuie să învețe din nou această lecție amară în Pamfalia (Faptele apostolilor 13.13; 15.38). Și acolo a intrat în luptă nepregătit. Plin de zel și de entuziasm, dar fără o bază solidă sub picioarele sale. Blamul a fost pe măsură. Poate că și tu și eu am avut astfel de experiențe. Adesea ne supraestimăm în materie spirituală. Pentru a fi cu adevărat echipați pentru încercările acestei lumi, trebuie să fim ancorați în credință, trebuie să trăim o viață practică cu Domnul, în rugăciune, trebuie să ne luăm un timp de liniște, să încheiem haina, să o iubim și să o prețuim. Astfel, nimeni nu ne-o va mai smulge atât de repede de pe corp. Atunci mărturia noastră va fi credibilă și convingătoare.

Marcu a învățat bine acest lucru mai târziu (Coloseni 4.10,11; 2 Timotei 4.11). Nimeni nu i-a mai luat niciodată haina albă, pentru că Evanghelia după Marcu arată clar cum inima acestui ucenic a bătut pentru Domnul.

Nu vrem să ducem un „creștinism de liliac”. Știți, liliecii nu sunt păsări care în timpul zilei cântă și sunt fericite; de asemenea, nu sunt șoareci care merg la vânătoare în întunericul nopții. Liliecii prind viață la amurg. Zboară încoace și încolo prin aer în penumbră. Nu, noi nu vrem să fim astfel de creștini. Fie - sau. Noi suntem copii ai luminii (Efeseni 5,8) și vrem să arătăm aceasta prin hainele noastre albe, pe care trebuie să le purtăm cu onoare, căci ele sunt o mărturie adusă Domnului nostru iubit.

Tănărul din dreapta mormântului

Marcu 16:5: Și, intrând în mormânt, au văzut pe un tânăr șezând în dreapta, îmbrăcat în veșmânt lung, alb; și s-au înspăimântat;

În ultimul capitol al evangheliei sale, Marcu vorbește despre un al doilea tânăr îmbrăcat în haine albe. Acest lucru nu este întâmplător. Primul tânăr (Marcu 14.51) a dezamăgit în mărturia sa. Acesta nu a făcut-o. Veșmântul lui alb strălucește limpede și clar. Desigur, știm din alte pasaje că era un înger, dar vreau să subliniez de la început că Marcu vorbește aici despre un tânăr, nimic altceva. Aici, în Marcu, este vorba despre Marele Slujitor, și anume Domnul Isus, care Își alege urmași care merg pe urmele Sale și continuă slujirea: tineri îmbrăcați în haine albe. Vrei să intri și tu în slujba Lui? Atunci privește-l cu atenție pe acest tânăr.

El stă în partea dreaptă a mormântului gol. Partea dreaptă indică, în general, autoritate și tărie (vezi și Marcu 16.19). Acest tânăr își trage puterea din mormântul gol. De ce? Pentru că mormântul gol este dovada învierii Domnului nostru. Învierea ne dă puterea decisivă în mărturisirea pentru Domnul nostru. Gândește doar la ucenicii de dinainte și de după înviere. Înainte, ei fugeau de dușmani și se ascundeau în gaură de șoarece de frică (vezi primul nostru ucenic); iar după aceea, ei păreau ca și cum întreaga lume le aparținea. Cu ce putere și bucurie au apărut în fața acelorași grupuri de oameni de care se ascuseseră anterior! Domnul lor a înviat. Asta i-a schimbat pe ei și totul.

Acest tânăr nu mai dă drumul la haina albă. Mărturia lui nu constă în simple hotărâri și formule goale, nu, el proclamă public că Isus,

Nazarineanul, a fost răstignit și a înviat din morți. El adaugă că aceste femei nu ar trebui să fie dezamăgite sau speriate.

*În țărâna mormântului Tău
vinovăția noastră este acoperită.
Și cu bucurie credința mărturisește
Că nici un dușman nu ne mai îngrozește.*

Avem cu toții curajul de a depune mărturie publică, ca acest tânăr? Știi tu că poți face acest lucru în actul botezului? În botez mărturisesc că am murit, am fost îngropat și am înviat împreună cu Domnul și Mântuitorul meu. Moartea Lui este moartea mea, iar viața Lui este viața mea. Mai întâi am acceptat acest lucru prin credință și apoi am mărturisit public acest lucru prin botez.

Este aproape ca și cum acest tânăr în haină albă vrea să ne arate acest lucru, pentru că și noi am fost îmbrăcați într-o haină albă la botezul nostru. Cel puțin așa a fost într-un mic sat din Rusia, unde nouă credincioși au venit să fie botezați. Au vrut să facă botezul noaptea, într-un mic iaz de pe locul unei fabrici. Singurul lucru care ar fi putut fi un obstacol era paznicul de noapte, dar era bătrân și slab. Așa că botezul a fost făcut în miez de noapte. Toți au apărut în haine albe și au fost botezați. În dimineața următoare, bătrânul paznic de noapte i-a spus superiorului său, cu voce tremurândă, că în noaptea precedentă văzuse nouă îngeri îmbrăcați în haine albe, ei au intrat în iaz și apoi au dispărut.

Această mică poveste are aproape o semnificație simbolică. Când creștinii apar în hainele lor morale albe, spălate, ca să zicem așa, în sângele Mielului lui Dumnezeu, lumea se teme. Citește în Iosua 5.1, cum se temeau canaanii de israeliți: „... li s-a muiat inima și nu mai era suflare în ei”. De ce? Pentru că puterea lui Dumnezeu a fost

de partea israeliților. Această putere a învierii este disponibilă și pentru noi astăzi (Filipeni 3.10). Poate că nu suntem îngeri, dar ar trebui să fim ca tânărul care a stat în locul în care a fost executată judecata lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre. Este locul victoriei asupra lui satan, a păcatului, a lumii și a morții. Puterea emană de acolo. Puterea învierii. Domnul nostru nu a rămas în moarte. El trăiește și șade la dreapta lui Dumnezeu.

N-aș vrea să presupun că ești unul dintre cei care se tem aici, care tremură și se cutremură. Desigur, femeile nu știau încă despre mărețul eveniment al învierii, cel puțin nu credeau încă. Dar tânărul știa. A avut dreptate să poarte hainele albe. Pot doar să vă spun, dragi părinți, dragi copii, că dacă am purta aceste veșminte cu exact aceeași fermitate și hotărâre, atunci ar veni mai multă putere din mărturia noastră. Atunci am putea să băgăm frica în inimile necredincioșilor și poate că i-am putea aduce și pe ei la pocăință. Să nu mai fie oare posibilă o renaștere astăzi, în vremea puterii mici? Atunci trebuie să ne îmbrăcăm mai mult cu veșminte albe. Ele vorbesc despre slava Domnului și despre „puterea tăriei Lui” (Efeseni 1.19).

Băiatul văduvei lui Sarepta

| 1 Împărați 17.7-24

Ultimele cuvinte din Vechiul Testament sunt dedicate lui Moise și Ilie, cei doi mari bărbați ai lui Dumnezeu. Și chiar ultimul verset ne dă detalii despre lucrarea lui Ilie. Care a fost marele merit al acestui om? Te gândești imediat la marea sa performanță de pe Muntele Carmel. Acesta a fost un act de credință măreț. Este adevărat. Dar când Dumnezeu descrie esența slujbei lui Ilie (Maleahi 4.6; Marcu 9.12; Luca 1.17), El menționează ceva ce nu am fi bănuțit: „El va întoarce inima taților (sau a părinților) către copii și inima copiilor către tați (sau părinți)”. Aceasta a fost fapta măreață a lui Ilie. Și aceasta este și nevoia timpului nostru! Căci timpul nostru este asemănător cu timpul lui Ilie.

Atunci era secetă mare în țară. Nu era apă. Apa este o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu (Efeseni 5.26) și când nu se mai citește Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că păcatul a luat gustul Cuvântului, atunci uscăciunea revine în suflet. Dar ici și colo mai sunt încă oameni credincioși care au păstrat puțină făină în oală și puțin ulei în urcior. Slavă Domnului, ele au existat în toate timpurile. Dar au puțină putere. Așa a fost și cu văduva și fiul ei din Sarepta. Ei nici măcar nu făceau parte în mod oficial din poporul lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu îndreaptă pașii lui Ilie către acești doi.

Cu siguranță, credința lui Ilie a fost cea care a ieșit în evidență în acest capitol. Fără îndoială. Dar acea credință a avut rezonanță în acea casă. Acea mică flacăra de credință din văduvă a crescut din ce în ce mai mult. Puținul de făină și cantitatea mică de ulei, nu a crescut, dar - o, minune - nici nu a scăzut. Făina vorbește despre

chipul iubitului nostru Domn și Mântuitor, iar untdelemnul vorbește despre puterea Duhului Sfânt. Zilele binecuvântate de început ale creștinismului și puterea vremurilor de renaștere au trecut de mult. Astăzi este timpul puterii mici (Apocalipsa 3.8). Dar această putere este suficientă pentru noi. Domnul Isus (făina fină = floarea făinii din Leviticul 2) este astăzi Omul glorificat în ceruri, iar Duhul Sfânt (uleiul din vas), El locuiește în fiecare credincios (1 Corinteni 6.19). Nu sunt acestea surse de putere? Asta a trăit văduva din Sarepta. Ani de zile.

Dar apoi tristețea a intrat în casă. Fiul a murit. S-ar fi putut gândi: Nu existau mii de oameni răi în Israel care meritau mai mult această soartă? Cu siguranță. Câtă tristețe, câtă durere, câtă suferință intrase în casă. Acum biata femeie nu mai avea nimic. Singurul ei fiu dispăruse. Cu un capitol mai devreme, un om a pierdut și el doi fii (1 Împărați 16.34), dar nimeni nu a regretat, pentru că a fost vina și păcatul lui. Dar această văduvă... De ce, de ce? Iată răspunsul: pentru că Dumnezeu a vrut să Se glorifice și pentru că o viață nouă, o viață divină trebuia să intre în casă. Câtă bucurie se revarsă din cuvintele tatălui din Luca 15: „Fiul meu era mort și a înviat”. Ce bucurie, ce veselie! La fel a fost și aici.

În camera de sus, practic răpit de pe acest pământ, în cer, acest băiat primește viața de înviere. În lumina Noului Testament, putem înțelege mult mai ușor ce s-a întâmplat cu fiul. El a fost unit cu Domnul Isus. El a fost readus la viața adevărată și prin aceasta și la părinții care au mers înainte cu credință.

Ce frumoasă unitate ar putea fi în familiile noastre, „în care toți pe Tine / Te preamăresc mereu, Isus Hristos, / Și unde din mulțimea care vine / Tu ești Cel mai iubit și prețios.” Din nefericire, acest lucru nu este posibil dacă fiii și fiicele vor să meargă pe drumul lor

propriu, nu, ei trebuie să se întoarcă, să se pocăiască și să se convertească, pentru ca păcatele lor să fie șterse și să vină vremuri de înviere (Faptele apostolilor 3.19). Numai atunci poate începe o viață armonioasă cu părinții credincioși. Acesta este fundamentul unei vieți cu Domnul Isus. Ne putem baza pe acest lucru.

Dar trebuie să cultivăm relația dintre tineri și bătrâni. Tinerii ar trebui să aibă înțelegere pentru generația mai în vârstă, care, până la urmă, i-a crescut, care s-a sacrificat pentru copiii lor. Iar generația mai în vârstă trebuie să înțeleagă problemele și punctele de vedere ale tinerilor. Nu vrem să fim ca tatăl și fiul din Marcu 9, care nu puteau să se privească unul pe altul sau să vorbească unul cu celălalt, pentru că fiul era surd și mut. Dar totul a depins de tată. Citește acest lucru în Marcu 9.24. Domnul Isus a ajutat și acolo. El poate să întoarcă inima părinților către copii și viceversa.

Le doresc tuturor fiilor și fiicelor să aibă o relație vie cu Domnul Isus, atunci și relația cu părinții lor va fi în ordine. Iar noi, părinții, ar trebui să ne ocupăm mai mult de nevoile copiilor noștri.

Harm Wilts ne spune o mică poveste ca un avertisment: Cu ani în urmă, un profesor a vrut să știe ce fac copiii după-amiaza. Așa că a sunat niște părinți și a vrut să afle despre copii. Dar a fost uimit să constate că, în aproape toate cazurile, copiii au răspuns la telefon și i-au spus că tatăl și mama lor nu sunt acasă. Ei singuri păzeau casa.

Noi, părinții, trebuie să ne întrebăm: mai avem făină și ulei în casele noastre? Oare o oferim și copiilor noștri? Atunci vom experimenta și noi că copiii noștri vor (re-) „învia”.

Guvernatorul împăratului Areta

2 Corinteni 11.32: În Damasc, guvernatorul împăratului Areta păzea cetatea damascienilor, dorind să mă prindă;

Siria a fost întotdeauna un inamic al Israelului. Capitala Damasc nu are o reputație bună pentru iudei. Prea mulți împărați cruzi sunt asociați cu acest nume. Așa a fost, așa este astăzi și așa va fi și în viitor. Asirianul va juca un rol important în bătălia împotriva Israelului la sfârșitul vremurilor, mai ales dacă se va asocia cu împăratul „din nordul îndepărtat” (adică Rusia) (Ezechiel 39.1-2).

Deci, politica orașului îi face pe oameni. Ea determină binele și răul locuitorilor. Dacă vrem să știm cum îi merge unui oraș, trebuie să mergem la primărie.

Este vorba despre anul 37 d.Hr. Împăratul nabatean Areta ocupă Damascul roman prin intermediul unui administrator împărătesc (Etnarh), un guvernator. Astfel de guvernatori nu au o sarcină ușoară, pentru că trebuie ca prietenii să câștige favorurile poporului, dar, pe de altă parte, trebuie să emane autoritate. Pilat, de exemplu, a avut problemele lui, deoarece ura poporului evreu față de Domnul îi crea multe probleme. Nu putea rămâne neutru.

Guvernatorul din timpul împăratului Areta a avut aceeași problemă. Populația iudaică avea o putere destul de mare în oraș. Nu degeaba se spune despre Damasc că era cetatea damascienilor. Astfel, guvernatorul a fost condus de popor, în cazul nostru de iudeii ortodocși, pe care noua învățătură a apostolului Pavel i-a adus pe baricade. Iudeii au crezut că în sfârșit au scăpat de acest Isus din Nazaret, care pretindea cu atâta nerușinare că este Fiul lui

Dumnezeu. Și acum, acest fariseu bătrân, Pavel, vine și le vorbește din nou în sinagogile locale din Damasc despre acest Isus, că El ar fi Fiul lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 9.20). Orașul a fost dat peste cap, mai ales că acest Saul fusese trimis din Ierusalim cu un mesaj cu totul diferit, și anume: să-i persecute pe creștini. Dar Saul nu a predicat doar despre Fiul lui Dumnezeu, ci a vorbit și despre Hristos, Împăratul special al iudeilor. Acest lucru a fost prea mult pentru iudeii din Damasc. Se pare că Pavel a plecat brusc din Damasc în această perioadă (Galateni 1.17), pentru ca apoi să se întoarcă la Damasc după „multe zile” (Faptele apostolilor 9.23a). Acum apare cu adevărat ura iudeilor împotriva apostolului. Guvernatorul este total atras de partea lor și incitat împotriva lui Pavel. Iată cum arată „grija” pentru guvernator, iată cum arată „păstrarea” orașului damascienilor. Este o grijă diabolică și o păstrare satanică. Satan se străduiește, de asemenea, să păstreze cu tărie prada sa, să îngrijească foarte bine de ea. Acest lucru merge chiar atât de departe încât oamenii necredincioși se pot bucura de o pace exterioară (Luca 11.21). Dar numai Dumnezeu poate da pacea adevărată (Filipeni 4.7) și numai Dumnezeu poate avea grijă de noi cum se cuvine (Faptele apostolilor 13.18), chiar dacă această grijă trebuie să ne doară uneori.

Guvernatorul are portăreii săi care vor să-l captureze și să-l ucidă pe apostol, dar și Dumnezeu are portăreii Săi care vor să-l primească pe apostol (Faptele apostolilor 9.24,27a). Acum, o bătălie izbucnește între lumină și întuneric. Dar Domnul Isus îl protejează pe slujitorul Său, Pavel. El însuși scrie în 2 Corinteni 11 la câte pericole a fost expus. Dar în slăbiciunea sa, puterea lui Dumnezeu a devenit vizibilă mereu. Căci cine ar fi crezut că aceiași oameni, pe care Saul îi persecutase anterior, îi vor acorda acum ajutor pentru a-și putea salva viața?

În trecut spus, împăratul Areta al IV-lea Îl va fi cunoscut și el pe Domnul Isus, căci fiica sa a fost prima soție a împăratului Irod. Nu cumva Areta a avut o impresie bună despre Ioan Botezătorul, care a stat cu atâta curaj în fața lui Irod și l-a muștrat, în timp ce era căsătorit cu fiica sa? Poate că și guvernatorul de aici, din Damasc, știa despre acest spectacol în jurul crizei matrimoniale a fiicei superiorului său. Dar guvernatorul stătea prea mult sub impresia iudeilor nesuferiți. Ei nu l-au vrut pe Isus din Nazaret și nici pe Pavel nu l-au vrut. Deci, încă o dată, guvernatorul a devenit un pion în mâinile diavolului. Dar Dumnezeu are conducerea. Portarii pot să păzească zidurile orașului zi și noapte: apostolul Pavel a scăpat, până la urmă. Și anume, a fost coborât de mâini iubitoare într-un coș peste zid și a reușit să scape nevăzut și nevătămat.

Rău lăstrat!, domnule guvernator! Ți-ai întins mâinile rele, dar n-ai reușit să te atingi de acest vas ales al lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 9.15). S-ar putea crede că acest guvernator își va vărsa acum mânia asupra ucenicilor, dar nu, Cuvântul lui Dumnezeu menționează cu calm în versetul 31: „Adunările în toată Iudeea și Galileea și Samaria aveau pace și se edificau ... și creșteau”.

Numai poporul lui Dumnezeu poate experimenta astfel de minuni. Când Paul Gerhard a fost eliberat din slujba sa de predicator în Berlin în 1666 și a trebuit să părăsească orașul, s-a întâmplat să se oprească la un han în timp ce fugea. Acolo a compus imnul „Befiehl du deine Wege”. După un timp, în timp ce o citea cu jumătate de glas pentru soția sa îngrijorată, doi emisari ai ducelui Christian de Merseburg îl priveau. Aceștia erau pe drum pentru a-l elibera pe pastorul din Berlin și a-l conduce la Merseburg, unde își putea continua slujirea. Fuga familiei lui Paul Gerhard s-a transformat într-o călătorie binecuvântată către noua lor zonă de responsabilitate. Ducele de Merseburg a avut grijă de pastorul

Gerhard, acesta a primit o pensie, iar în 1669 a fost numit diacon în Lübben, în Niederlausitz.

*Tu-mi dai îndrumare
Și puterea-Ți mare
E făr' de zăgaz.
Tu-mi dai ocrotire;
Mă bazez pe Tine,
Marele Viteaz.*

Omul din Luz

Judecători 1.22-26: Și casa lui Iosif, și ei s-au suit împotriva Betelului și Domnul a fost cu ei. Și casa lui Iosif a trimis să cerceteze Betelul (și numele cetății a fost mai înainte Luz). Și străjerii au văzut un om ieșind din cetate și i-au zis: „Arată-ne, te rugăm, cum să intrăm în cetate și-ți vom arăta bunătate“. Și le-a arătat cum să intre în cetate. Și au lovit cetatea cu ascuțișul sabiei, dar au lăsat pe omul acela și toată familia lui să plece. Și omul acela s-a dus în țara hetitilor și a zidit o cetate și i-a pus numele Luz, care este numele ei până în ziua aceasta.

Cetatea Antiohia din Pisidia a fost timp de multe secole pierdută fără urmă. Abia în secolul trecut au fost redescoperite ruinele acestei așezări antice. Oamenii se întrebau de ce această cetate se scufundase atât de brusc. Până când, în cele din urmă, s-a descoperit că o conductă lungă de apă trecea prin interiorul actualei Turcia, care a fost distrusă la vremea respectivă, astfel încât alimentarea cu apă a Antiohiei nu mai era asigurată. Acesta a fost sfârșitul său tragic.

Astfel, sunt multe locuri unde viața a pulsat cândva. Dar, la un moment dat, firul s-a rupt. Mă refer la acest lucru în sens figurat: firul prezenței lui Dumnezeu. Să privim cetatea Betel. O cetate cu istorie. Iacov a pus amprenta decisivă asupra acestei cetăți. Înainte de aceasta, această cetate se numea Luz, adică abatere. Da, bineînțeles, aici a fost stabilit un curs. Întotdeauna. În bine sau în rău. Iacov a schimbat direcția de două ori în viața lui aici. Prima dată în Geneza 28, când L-a întâlnit pe Dumnezeu în propria sa slăbiciune. La acea vreme, el a dat acestui loc numele de „Casa lui Dumnezeu”. A doua oară, în capitolul 35, când a avut curajul să facă apel la familia sa: „Scoateți dumnezeii străini”. Acesta a fost

un punct culminant în viața sa. Aici L-a întâlnit apoi pe Dumnezeuul acestei case a lui Dumnezeu.

Dar acest loc a avut o istorie tristă. Mai târziu, în această cetate a stat chiar și un vițel de aur (1 Împărați 12.29). Iar Amos a avut toate motivele să acuze orașul Betel de mai multe ori în profeția sa din cauza păcatului său (vezi și Ieremia 48.13). Ce se întâmplase? Se retrăsese Dumnezeu din acest loc? Da, locuitorii slujeau din nou unor dumnezei străini și Israel a trebuit să cucerească din nou acest loc. Ca să spunem așa, a trebuit să se conecteze din nou la conducta de apă a Duhului lui Dumnezeu.

Astfel, „casa lui Iosif” se află acum la porțile acestei cetăți, în Iosua 8 și Judecători 1. Ea trebuie să fie recâștigată pentru poporul lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu Însuși. Între timp, Betel și-a reluat vechiul și tristul nume: Luz = abatere. Ea a devenit o imagine a lumii: „Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Romani 3.12). Ca ființe umane păcătoase, suntem cu toții sub judecata lui Dumnezeu. Dacă nu cumva, prin pocăință și credință, nu trecem de partea lui Dumnezeu și nu ne alăturăm astfel poporului lui Dumnezeu.

Rahav a profitat de această ocazie în Iosua 2. Ea a profitat de ocazie. Ea știa despre minunile lui Dumnezeu și despre starea de spirit din țară, că toată lumea se temea de Domnul, Dumnezeuul lui Israel (Iosua 2.9). De aceea, ea s-a refugiat la acest Dumnezeu și a fost salvată împreună cu întreaga ei familie. Ea a primit chiar un loc în registrul genealogic al lui Mesia (Matei 1.5). Rahav, ai luat decizia corectă.

Și acum la „omul din cetatea Luz” (Judecători 1.24 și versetele următoare): istoria se repetă. Încă o dată, cercetașii lui Israel se află

la porțile unei cetăți. De data aceasta este vorba de Luz, fostul Betel. Din nou, unui om i se oferă ocazia unică de a ceda în fața Dumnezeului atotputernic și de a fi adăugat la poporul Său. El și întreaga lui familie. I-a fost chiar mai ușor decât lui Rahav, prostituata. Ea îi arătase deja cum să o facă. Și într-adevăr: el cedează. El se lasă convins. Îi este frică de popor și de Dumnezeul său atotputernic. Pentru o clipă, se pare că acest Luz va fi din nou un punct de cotitură pentru el, dar acum în bine, înapoi la Betel. Practic, poți fi martor la lupta interioară din acest om. Trebuie s-o fac, sau nu trebuie. Soarta întregii sale rubedenii se decide în acest moment. Am vrea să-i strigăm: „Omule, fă cum a făcut Rahav! Nu știi despre căderea Ierihonului? N-ai auzit niciodată de el? Cu siguranță că bărbații ți-au vorbit de bunătate!”

Dar omul eșuează. El îndreaptă macazul în direcția greșită și fuge. Într-adevăr, el nu pierde împreună cu locuitorii din Luz, dar trebuie să țină cont de faptul că, mai târziu, va intra din nou în contact cu poporul lui Dumnezeu și va fi din nou supus judecății lui Dumnezeu, pentru că țara aparține Domnului, Dumnezeului lui Israel (Leviticul 25.23).

Omul se duce în țara hetitilor, un popor puternic, care a crescut mereu în mărime de-a lungul istoriei, a făcut alianțe cu Egiptul și Siria și s-a închinat la foarte mulți zei. Poate că s-a gândit: imperiul hetit este atât de mare, atât de mulți oameni îi aparțin, acolo se venerază zei atât de glorioși, cu siguranță nu poate fi rău. Așa că a plecat, el și familia lui. Și-a abandonat casa și ogoarele. Dar a luat totuși ceva cu el. Și aceasta era Luz, abatere. A fondat chiar un o cetate și i-a dat acest nume. Ca și cum ar fi fost încă mândru de decizia sa greșită. Cu pumnul ridicat, și-a ridicat încă un monument aici, în țara lui Het: „Așa, le-am arătat. Luz încă trăiește!”

În Exodul 23.2 se spune: „Să nu te iei după cei mulți, ca să faci rău”. Acesta este un cuvânt adevărat. Omul din Luz a fost atras de marele regat hetit. Deși se temea de adevăratul Dumnezeu, era atașat de zeii acestei lumi. Exemplul său rău i-a atras în ruină și pe copiii săi și întreaga casă.

Pot să te întreb dacă ai avut și tu o întâlnire cu Dumnezeul din Luz? Cum ai stabilit cursul acolo? Înapoi la Luz cel lumesc? Sau la Betel? Poate chiar la El-Betel? Acolo, Domnul Isus a promis prezența Sa.

*În apropierea Lui mă bucur de încântare și pace.
Niciodată gura mea nu va obosi în lauda Lui,
Doamne Isuse, dacă Te-aș vedea astăzi!*

Bărbatul care a adunat colociți sălbatici

2 Împărați 4.38-41: Și Elisei s-a întors la Ghilgal. Și era foamete în țară; și fiii profeților ședeau înaintea lui. Și el a zis slujitorului său: „Pune oala cea mare și fierbe mâncare pentru fiii profeților“. Și a ieșit unul la câmp să culeagă verdețuri și a găsit o viță sălbatică și a strâns de pe ea colociți sălbatici și și-a umplut poala hainei și a venit și i-a tăiat în oala de mâncare: pentru că nu-i cunoșteau. Și au turnat oamenilor să mănânce. Și a fost așa: cum au mâncat din mâncare, au strigat și au zis: „Om al lui Dumnezeu, este moarte în oală!“ Și nu puteau să mănânce din ea. Și el a zis: „Aduceți făină“. Și a aruncat-o în oală și a zis: „Turnați poporului să mănânce“. Și nu era nimic rău în oală.

În Ghilgal mai erau încă un număr de oameni credincioși. În ciuda vremurilor întunecate din istoria lui Israel, în ciuda foametei, ei încă existau, fiii profeților. De asemenea, au locuit în locul potrivit, în Ghilgal. În pasajul nostru, ei stau la picioarele lui Elisei. Un loc bun. Aici nu cunosc foamea, aici se pune la foc marea oală. Aici se fierb legume și se satură o sută de oameni (versetul 43). Ei stau în fața omului lui Dumnezeu și îl ascultă. Ei au ales „partea cea bună” și se așază jos la picioarele domnului lor; această poziție a fost adoptată și de Maria mai târziu, în Luca 10. În prezența Lui a găsit totul: mângâiere, încurajare, putere.

Dar tocmai la locul binecuvântării trebuie să iasă din nou în evidență prostia omului. În Luca 10 era Marta, aici este unul dintre fiii profeților. Deodată îi vine o idee, se ridică, iese din cameră și se duce în aer liber, pe câmp. Ne gândim la declarația Domnului Isus din Matei 13.38: „Ogorul este lumea”. Ce voia bunul om să facă pe câmp? Considera el că această ascultare devoțională ca fiind ireponsabilă? Sau a vrut doar să contribuie cu puținul său la masa

comună, ca un fel de contribuție personală, pentru că considera că o sută de oameni nu ar fi fost saturați cu o singură oală? Iar succesul de pe terenul de afară părea să-i dea dreptate, pentru că găsisse un loc bogat. A făcut o pradă bogată și a adunat o poală întreagă plină de colociinți. Hei, cum se vor uimi ceilalți! Acești leneși. Nu poți invita un oaspete atât de distins în casă și apoi să te aștepti ca el să ne hrănească și pe noi. Cu siguranță, aceasta este treaba gazdei. Așa că a venit mândru acasă, s-a îndreptat direct spre oala mare de gătit și și-a tăiat colociinții în ea. Apoi se spune în versetul 39b: „pentru că nu-i cunoșteau”. Sau, mai bine zis, după Vulgata: „nu-i cunoștea”. Aceasta înseamnă că era singur în bucătărie, în timp ce toți ceilalți încă îl ascultau pe profet. Așa că putea să-și gătească liniștit supa și aștepta deja cu febrilitate momentul în care toți, plin de uimire, îi vor vedea zelul. Era „mândru ca Oskar”.

A venit timpul mesei. Toată lumea și-a ocupat locurile - iar fiascoul și-a urmat cursul. Mai întâi unul s-a simțit rău, apoi celălalt. Senzații de vomă - greață - slăbiciune. Au tras un semnal de alarmă: „Om al lui Dumnezeu, este moarte în oală”. Cu toții se împotriveau să mai mănânce încă o lingură din oală, mâncarea era necomestibilă.

Înainte de a ajunge la remediu, la făină, permiteți-mi să clarific pe scurt morala acestei povestiri: tânărul nostru prieten, culegătorul sârguincios, îi reprezintă pe toți cei care vor să adauge la Cuvântul lui Dumnezeu, în independență față de Domnul. Înțelepciunea acestei lumi, elocvența, efortul propriu, priceperea: nu pot satisface foamea sufletului, sunt colociinți lumești, sălbatici, care nu fac decât să afecteze, ba chiar să distrugă Cuvântul curat al lui Dumnezeu. Contribuțiile umane nu au decât consecințe amare pentru noi și pentru frații noștri și surorile noastre.

Colociinții, pe care îi găsisse tânărul arătau într-adevăr bine, dar erau fructe sălbatiche. Satan ne prezintă multe lucruri frumoase în această lume, dar la o privire mai atentă se dovedesc a fi otravă.

Un artist făcuse cândva o cupă prețioasă. Când a fost umplută cu vin, arăta ca orice pahar obișnuit. Dar când ai băut-o complet, ai văzut un șarpe pe fundul paharului, cu ochi de foc și o limbă otrăvitoare. Trebuie să ne ferim de această cupă, trebuie să ne ferim de ademenirile lumești. Pericolele nu sunt atât de evidente, dar șarpele pândește pe fundul paharului, otrăvind fiecare picătură din plăcerea acestei lumi. Moartea este aproape sigură dacă... da, dacă Omul lui Dumnezeu nu ne-ar putea salva.

Și așa s-a întâmplat. Făina a făcut ca mâncarea să fie din nou comestibilă. Este o imagine a Domnului Isus în proporționalitatea Sa, în puritatea Sa desăvârșită ca om (Leviticul 2; Ioan 12.24 și altele). El este remediul pentru problemele noastre, El ne ajută să neutralizăm influențele mortale ale diavolului. El ne dă hrană bună și sănătoasă. Noi, oamenii, putem cauza numai ruina prin contribuția noastră. Adevărata bucurie o găsim doar în părtășia cu „Omul lui Dumnezeu”, Domnul Isus.

Tânărul din povestirea noastră ar fi făcut mai bine să rămână acasă, atunci nu s-ar fi făcut de râs. În acest fel, nici nu putea să știe despre ce vorbea omul lui Dumnezeu. Și pentru viitor și-a făcut și el un monument; sau credeți serios că fiii profeților îl vor mai însărcina vreodată pe acest „înțelept” să le pregătească hrana? Acest lucru ar fi fost prea riscant pentru ei.

În afară de aceasta, desigur, Domnul poate restabili persoanele căzute și le poate pune în slujba Sa. El are harul: vezi Iona, Petru, Ioan Marcu și, nota bene, tu și eu.

Vrem să învățăm de la acest tânăr să ascultăm în liniște indicația Domnului nostru, să ne retragem puțin mai mult, pentru ca Domnul Isus să poată lucra și toți să primească hrana cea bună și corectă. Avem nevoie de ea, mai ales în vremuri de foamete spirituală.

Ruda de sânge cea mai apropiată

Rut 3.12: Și acum, cu adevărat, eu sunt unul care are dreptul de răscumpărare, dar este unul mai aproape decât mine care are dreptul de răscumpărare.

Ce s-a întâmplat, de fapt, la „ruda de sânge mai apropiată” a lui Naomi, care nu s-a ocupat deloc de mătușa sa? A fost obligat să facă acest lucru prin Lege. Nu-i era rușine deloc? Toți locuitorii din Betleem știau că Naomi s-a întors, la fel și nora ei Rut (Rut 1.19). Despre aceasta vorbea toată cetatea. Desigur, ne-am putea gândi că Boaz ar fi putut fi puțin mai atent la problema celor două. De ce a lăsat-o pe această fată harnică să muncească săptămâni întregi? Nu ar fi putut să o întrețină cu ușurință? Dar a existat un motiv pentru asta. S-a interesat mult de ea din umbră. Timp de trei capitole, el i-a dat lui Rut ocazia de a-și dezvălui inima. Până când, în capitolul 3, scânteia a fost în sfârșit aprinsă și „nu se va odihni până ce nu va fi terminat lucrul în ziua aceasta” (Rut 3.18). Știm că această rețineră era doar dragoste.

Dar care era situația cu celălalt răscumpărător? Acesta a ocolit pe departe casa lui Naomi. Și cu atât mai mult pe Ruth. Nu, nu voia să aibă nimic de-a face cu această străină. Cu această opinie, el avea chiar și Legea de partea lui (sau cel puțin așa credea el). De altfel, acest om ar putea fi văzut și ca o întruchipare a acestei Legi. Imaginează-ți că fiul tău ajunge într-o bună zi în relație cu o fată străină: altă culoare a pielii, altă religie, alte obiceiuri, chiar dușmani declarați ai națiunii (și așa era Moab, compară cu Exodul 21-22). Chiar dacă ar fi creștină ... Primul răscumpărător nu a vrut să aibă nimic de-a face cu ele. Poate că era deja căsătorit. Asta ar cauza doar probleme. Și cu Naomi alături? Nu, mulțumesc.

Așa că nu a mișcat un deget față de ele în tot timpul cât a durat recoltarea. Acum recoltarea era gata și odihna binemeritată se întorcea în țară. Oamenii s-au întâlnit pe străzile cetății. Oamenii deveniseră mai vorbăreți. A început odihna binemeritată. Doar Naomi și Rut au rămas fără nimic. Timp de cincizeci de zile au trăit din ajutoare sociale. Acum s-a terminat. Primul răscumpărător știa și el acest lucru. Și deodată este apelat de Boaz în mijlocul străzii. Este bine că numele său nu este menționat. Acest lucru l-ar fi adus în dizgrație în Israel. Aproape că se bâlbâie când este surprins atât de brusc de întrebarea despre Naomi.

Bineînțeles că vrea să rezolve problema, probabil că nu va reuși să mai ajungă la un teren atât de ieftin. Păcat că bătrânii cetății stau acolo. Cu Naomi, ar fi putut cu siguranță să negocieze și mai ușor. Dar apoi Boaz vine cu Rut, care este direct legată de moștenire. El ar fi trebuit să o răscumpere și pe ea, din obligație morală. Iar acum, prima rudă de sânge se retrage. Nu, nu ea. Dragostea nu merge atât de departe. Imaginează-ți că s-ar anunța și un alt fiu. Atunci întreaga moștenire va trece în alte mâini. Fără această Rut, moștenirea i-ar fi revenit oricum, într-o zi, pe gratis. El speculase deja pe această temă. Dar cu Rut? Să împartă totul cu ea, iar în cazul unui moștenitor, să scape din nou de tot? Nu. Și-a scos pantoful și i-a dat dreptul de proprietate lui Boaz.

Tocmai l-am comparat pe om cu Legea, dar nici eu nu vreau să fac nedreptate Legii, căci ea este „sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7.12). Dacă ceva nu este bun, atunci acesta este omul, care nu poate împlini Legea. Legea însăși „nu este un cuvânt zadarnic pentru voi, ci este viața voastră” (Deuteronomul 32.47a). Ea era primul răscumpărător și era acolo înainte de Domnul Isus. Dar omul nu s-a putut înțelege cu el, oricât de mult ar fi încercat. Câți oameni caută

libertatea, caută dragostea și siguranța, dar Legea trebuie să recunoască: „Nu pot răscumpăra” (Rut 4.6).

Dar prima rudă de sânge din capitolul nostru este egoistă, rea și rece. Ar fi vrut să intre în posesia moștenirii. Sigur, asta e ceea ce își dorește. Propriul său beneficiu, asta are înaintea ochilor. Dar nimic mai mult. Îl cunoașteți pe acest răscumpărător, care nu urmărește decât propriul beneficiu, dar care este practic complet corupt? El nu te iubește. Este diavolul însuși. El oferă mai multe metode pentru a-ți cumpăra libertatea. Mulți oameni îl cred, și își caută presupusa libertate în păcat. Încearcă cu droguri, cu sex, cu ocultism, cu distragerea atenției. Dar nu găsesc nici libertate, nici dragoste. Satan are, de asemenea, multe ajutoare printre oamenii care pretind că îi răscumpără pe păcătoși, că îi eliberează. Dar el vrea doar sufletele oamenilor. El nu cunoaște dragostea adevărată. Iar când vine vorba de a dăruia ceva, de a ajuta, de a vindeca, atunci dispare. Primul răscumpărător pleacă în liniște. Nu mai auzim nimic despre el. Nimic.

Boaz aștepta acest moment. Rut se hotărâse deja în mod clar în favoarea sa în capitolul 3. Nu, el nu a vrut doar să împlinească Legea (Exodul 25; Deuteronomul 25). A vrut să-i ofere dragostea lui. El nu s-a „odihnit până nu a terminat lucrul” (Rut 3.18). Pământul era atât de prețios pentru El, pentru că Rut era legată de el, așa că a dat totul. Domnul a îndurat crucea din cauza bucuriei pe care o avea în fața Lui. Atât de mult ne-a iubit El (Evrei 12.2). El stă și astăzi și așteaptă, și așteaptă. Până când cineva vine la El și dorește să se poată descoperi la picioarele Lui (Rut 3.4) - cade la picioarele Lui. El vrea să te salveze, să te iubească, să „te ia de soție” și să împartă totul cu tine.

Atunci diavolul, păcatul și lumea nu mai au nimic de spus. Gerhard Tersteegen a fost odată atacat de șapte hoți într-o pădure de lângă Velbert. Au vrut să-l tragă de pe cal și să-l oprească. Dar el a mers mai departe călare, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Atunci unul dintre ei a sărit, a apucat frâiele calului și a strigat la el: „Ce dracu, nu vrei să te oprești!”. Dar Tersteegen, neînfricat, a smuls frâiele din mâna banditului și i-a strigat: „Diavolul nu mai are nimic să-mi spună!”. El a scăpat, lăsându-i pe hoți în urmă cu un aer de furie.

Știi că Tersteegen a scris cântarea „Ich bete an die Macht der Liebe” [n.tr.: „I pray to the power of love”]? Boaz este mai puternic decât prima rudă de sânge. Gândește-te: este puterea dragostei, pe care diavolul nu o cunoaște și nu o posedă.

Fiul sunamitei

| 2 Împărați 4.14-37

Care este diferența dintre sunamită și văduva din Sarepta? Este vorba de încrederea în Dumnezeu și de o bună judecată, căci sunamita îl recunoscuse deja pe Elisei ca fiind un om al lui Dumnezeu înainte ca acesta să fi făcut vreo minune. Asta arată maturitate spirituală. Și-a ridicat privirea, nu la circumstanțele triste din jurul ei. Unde ne uităm, tu și eu?

În localitatea franceză Chartres se află o catedrală veche în care sunt reprezentate diverse personaje biblice în vitralii. Printre acești oameni, în mod surprinzător, se numără și două persoane din lumea greacă antică: Aristotel și Pitagora. Dar aceste două persoane diferă în mod fundamental de persoanele biblice în ceea ce privește ținuta corpului lor. Se uită în jos, la pământ. De-a lungul vieții lor, ei s-au preocupat doar de lucrurile pământești. Toți ceilalți privesc în sus, „caută lucrurile de sus” (Coloseni 3.1), au credință. Sunamita face parte dintre ei.

Sensibilitatea cu care ea îl primește pe omul lui Dumnezeu în casa ei, își îngrijește băiatul bolnav, îi prezintă planul soțului ei, îl întâmpină pe Ghehazi și, în cele din urmă, îl primește pe Elisei - fiecare acțiune reflectă supunerea combinată cu o credință exemplară.

Putem fi siguri că și această mamă și-a pus toată înțelepciunea în creșterea băiatului ei. La urma urmei, era copilul ei dorit. Băiatul a crescut sub îngrijirea specială a mamei sale. Nu știm prea multe despre tată, doar că era un om bogat, dar în afară de asta era mai

preocupat de cariera sa decât de bunăstarea spirituală a familiei sale. Aceasta este cel puțin evaluarea mea.

Poate că băiatul ar trebui să fie introdus și în afacerea tatălui său. Orice tată este mândru atunci când fiul său îi calcă pe urme. Dar, vai, când cariera îi intră în cap, când cărțile de școală și înțelepciunea acestei lumi câștigă în viață. Apoi se ajunge la punctul în care copilul - ca în cazul nostru - trebuie să exclame: „Capul meu, capul meu!”

Noi, tații, de multe ori nu ne dăm seama când copiii noștri sunt suprasolicitați. Ei trebuie să facă față multor lucruri în școli în zilele noastre. Nici măcar nu vreau să discut aici problemele necreștine, ele sunt bine cunoscute. Apostolul Pavel ne dă bunul sfat de a nu pomeni deloc lucrurile necurate în casele noastre (Efeseni 5.3-4), ci mai degrabă să ne ocupăm de tot ce este bun, ceea ce ne conduce la mulțumire. O, dacă toți copiii noștri ar avea un cuib atât de călduros ca al fiului sunamitei. Dar apoi se îmbolnăvește. El este dus acasă de pe câmp la mama sa, care dorește să-i ofere cea mai mare protecție. Dar nimic nu ajută: el moare.

Dar aici aș dori să mă opresc puțin: aș dori să explic pe scurt semnificația spirituală a acestei morți, respectiv a acestei învieri. Căci adevărata viață a unui creștin nu poate fi decât viața de la Dumnezeu. Dar primesc această viață doar atunci când îmi însușesc prin credință moartea Domnului Isus pentru mine însumi. El a murit pe Golgota pentru păcatele mele. Numai Domnul Isus, acest Miel al lui Dumnezeu curat și fără pată, putea face asta. Dar, prin credință, pot să-mi însușesc această lucrare de ispășire, iar în botez mărturisesc public că moartea Domnului Isus ar fi trebuit să fie de fapt moartea mea. Omul meu cel vechi a fost răstignit împreună cu El, am fost îngropat și am înviat împreună cu El (Romani 6.4-6).

Elisei este chemat în ajutor și între timp se află în camera băiatului. Se așază peste el și este, ca să spunem așa, complet unit cu băiatul. Băiatul șade întins pe patul lui Elisei, Elisei își pune mâinile pe ale băiatului, ochii pe ochii băiatului și gura pe gura băiatului. În același mod, noi, credincioșii, suntem făcuți una cu Domnul Isus. Viața Lui este acum și viața mea. În acest sens, Elisei este o imagine a Domnului Isus, care ne-a dat viață nouă, veșnică. Sper că și tu ai deja această viață. O primești prin credința în lucrarea Domnului Isus pe Golgota.

Cam atât despre înțelesul simbolic. Acum câteva indicații practice despre felul în care Elisei procedează cu acest băiat. Așa ar trebui să ne purtăm și noi, ca părinți, cu copiii, pentru ca viața adevărată, divină, să se desfășoare. Elisei și-a pus gura pe gura băiatului. Întrebare: Mai înțelegem noi limba copiilor noștri? Vorbim cu ei despre problemele lor? Ne spun copiii care sunt grijile lor sau le este frică de noi? A doua întrebare: Ne punem ochii pe ochii lor? Să aruncăm o privire la manualele școlare ale copiilor noștri. Arată diferit față de cum arătau ale noastre. Sigur, există și alte imagini frumoase. Dar ce spirit vorbește în general din aceste cărți? Să încercăm să privim lumea prin ochii lor. Acest lucru duce la o mai bună înțelegere între noi. Apoi mâinile. De asemenea, dorim să fim atenți la ceea ce fac copiii noștri. Nu vrem să lăsăm lucrurile să treacă neobservate. Vrem ca ei să simtă căldura noastră (versetul 34b), astfel încât să poată fi introduși încet în atmosfera creștină. Bineînțeles, la început ei sunt un pic stângaci, „strănută” deseori, dar în cele din urmă își deschid ochii (versetul 35). Este minunat să observi acest lucru. Mi-aș dori ca fiecare părinte să poată experimenta acest lucru la copiii săi. Dar țineți minte, dragi părinți, că Elisei a fost o dată acolo și o dată s-a dus în casa aceea. Cunoștea fiecare colțișor. Sper să cunoaștem și noi colțurile ascunse în care

literatura lumească se strecoară atât de ușor. Aceasta trebuie înlăturată, dacă vrem să rămânem sănătoși din punct de vedere spiritual.

Această mamă împreună cu fiul ei au avut o încredere puternică în omul lui Dumnezeu și aceasta a fost răsplătită în special prin faptul că au putut părăsi țara în timpul foametei lungi, la sfatul lui Elisei. Ei nu au ajuns sub judecata lui Dumnezeu. Dimpotrivă. Ei au fost despăgubiți din plin de împărat pentru fiecare pierdere suferită (2 Împărați 8.5-6).

Mama și fiul stau aici în fața împăratului și culeg răsplata credinței și a ascultării lor. Le doresc aceasta din toată inima, s-au încrezut în Dumnezeu în vremuri de restriște, acum El îi răsplătește.

Olarul

Ieremia 18.1-10;

Ieremia: 19.1,10-11: Așa zice Domnul: „Du-te și cumpără un vas de lut de la olar și ia dintre bătrânii poporului și dintre bătrânii preoților ... Și să spargi vasul înaintea ochilor oamenilor care vor merge cu tine și să le zici: Așa zice Domnul oștirilor: «Așa voi zdrobi pe poporul acesta și cetatea aceasta, cum sparge cineva vasul olarului, care nu se mai poate reface. Și vor înmormânta în Tofet, până nu va mai fi loc de înmormântare».

Anul acesta, la expoziția „Creativa” din Dortmund, se putea vedea din nou un olar. Mulți oameni stăteau în jurul lui și îi admirau dexteritatea manuală. Cu îndemânare, a făcut un ghem de lut, l-a fixat în centrul roții sale de olar și l-a umezit puțin. Apoi, mișca încet roata cu picioarele și forma un urcior cu mâinile sau cu o scândurică. A tras lutul din ce în ce mai sus, iar peretele acestuia devenea din ce în ce mai subțire. Uneori, urciorul era modelat spre exterior, alteori spre interior, așa cum dorea olarul. Uneori împingea din nou vasul în jos, sau o lua de la zero. În cele din urmă, a tăiat lutul de pe disc cu o sârmă subțire și vasul a căpătat forma finală. Un exemplar chiar mai frumos decât celălalt.

Dumnezeu l-a sfătuit atunci pe Ieremia să se uite mai atent la meșteșugul olarului. A pornit deci din orașul său natal, Anatot, spre Ierusalim. El s-a dus la olarul de lângă curtea împăratului (1 Cronici 4.23). Tot aici se afla și Templul unde urma să facă o vizită după aceea.

Dumnezeu a vrut să îl echipeze pe profet pentru sarcina sa și a făcut acest lucru în mod impresionant, folosind scene din viața de zi cu

zi. Domnul chiar îi oferă profetului o explicație a observațiilor sale despre olar. Nu doar lecții vizuale, ci și lecții grele.

Olarul trebuie să fi fost surprins de această vizită înaltă a profetului. A fost jenant faptul că piesa de lucru de pe roată tocmai în acest moment nu i-a reușit. Dar așa a vrut Domnul. Trebuia să se întâmple. Chiar dacă maestrul avea atâtea certificate atârdate pe perete. Ieremia avea să învețe cum se simte un olar atunci când trebuie să își lepede lucrarea și să o ia de la capăt.

Apoi s-a întâmplat un lucru mareț. Domnul i-a vorbit lui Ieremia în casa acestui olar. Acesta i-a interpretat mai în detaliu lucrarea olarului. Am fi avut cu siguranță dificultăți cu această interpretare. Vă aud întrebările de la distanță: Ce poate face lutul pentru ca vasul să nu reușească? Argila nu poate fi învinovățită pentru acest lucru. Ea este implicată doar pasiv. Așa este. Dar Dumnezeu este de altă părere: El îi explică lui Ieremia punct cu punct: Eu sunt olarul, Creatorul tuturor lucrurilor, și acționez în suveranitatea Mea „așa cum este bine în ochii Mei să fac” (versetul 4). Dar dacă o creatură cade în răutate și păcat, atunci am dreptul să o resping. Îmi pare rău și fac altceva. De aceea vă spun: întoarceți-vă (versetul 8) de la căile voastre rele.

Dumnezeu vorbește foarte clar aici, în casa olarului. El vorbește despre „încăpățânarea inimilor lor rele” (versetul 12) și despre „voința proprie”, sau mai degrabă despre „încăpățânarea” acestui popor (versetul 12). Numai acest lucru Îl determină să respingă vasul și să facă din el unul nou, mai frumos. Cu condiția să se pocăiască (versetele 8 și 11). Întotdeauna există posibilitatea de a ne întoarce la Dumnezeu. Atâta timp cât lutul este moale, este ușor de modelat. Singura întrebare este dacă mai suntem suficient de moi, pentru a ne lăsa „răsuciti și transformați de mâinile Lui”.

Blaise Pascal (1623-1662) a spus odată: „Este de neconceput ce poate face Dumnezeu cu viețile noastre dacă I le predăm în întregime.”

Uneori vedem cum ne conduce El; vedem căile sinuoase în zigzag din viața noastră. Cât de bine este când avem puterea de a mărturisi păcatul, pentru ca El să poată crea ceva nou. Ceea ce marele nostru Dumnezeu vrea să aducă în viața noastră nu poate fi decât cel mai frumos și cel mai bun.

*Tu-Ți pui a Ta pecete / Pe planul cel curat
Ți zăvorăști cărarea / Ce duce la păcat.
Azi ne deschizi uși multe, / Ce noi nu le-am zărit.
Cin' mâine ne va duce? / De grijă vei purta!*

Ce bine ar fi dacă ne-am însuși toate învățăturile din această cameră de olar. Dumnezeu vrea să ne facă vase folositoare. Iar dacă stricăm lucrarea mâinii Sale prin încăpățânarea noastră, există întotdeauna o cale de ieșire prin căință și pocăință spre un nou început. Zilnic și în fiecare ceas. Dar dacă ne închidem față de Creator, atunci El poate încredința rapid slujba noastră altcuiva. Dumnezeu nu are nevoie de noi, ar trebui să știm asta. Acest lucru este adevărat la nivel personal, dar este adevărat și la nivel comunitar. Acesta a fost și în cazul lui Israel ca popor al lui Dumnezeu (Romani 11). Ei au eșuat ca mărturie ai lui Dumnezeu pe acest pământ și Dumnezeu a încredințat creștinismului această sarcină. Dar și el nu este mai bun. Din păcate.

Ieremia a trebuit să învețe un al doilea adevăr grav în casa olarului, în capitolul 19. Trebuia să cumpere un vas de lut (versetul 1), să meargă la intrarea Porții Olarilor (versetul 2) și să spargă vasul în fața bătrânilor poporului (versetul 11). În acest fel, Dumnezeu a

vrut să le demonstreze oamenilor că răbdarea Sa a ajuns la sfârșit. Când omul este tare și tare ca lutul ars și nu mai poate fi schimbat în căile sale rele, atunci, după două sau trei avertismente (Iov 33.29-30), vine lovitura finală a lui Dumnezeu. Inima omului este atât de împietrită încât nu mai poate auzi vocea îmbietoare a lui Dumnezeu. Biblia ne dă multe exemple de astfel de oameni și sper că nimeni dintre cei care citesc aceste rânduri nu și-a împietrit deja inima ca grămada de cioburi din Valea Fiului lui Hinom.

Din această vale „Hinom” derivă grecescul Gheena, în germană: iad. Sper că noi am înțeles bine cele două învățături din casa olarului. Ieremia a trebuit să le proclame după aceea în curtea Templului: atâta timp cât lutul este încă supus și moale, Dumnezeu-Creatorul îl poate prelucra bine. Un nou început este întotdeauna posibil după pocăință. Dumnezeu oferă acest lucru fiecărui om în harul Său. Dar dacă vasul olarului a devenit rigid și de neclintit și nu se mai așteaptă nici o pocăință de la el, atunci Dumnezeu nu poate răspunde decât prin judecată și pedeapsă. Teribil, nu-i așa!? Dar depinde de noi. Numai de noi.

Doica lui Ioas

2 Împărați 11.1-3: Și când a văzut Atalia, mama lui Ahazia, că fiul ei a murit, s-a ridicat și a nimicit toată sămânța împărătească. Dar Ioșeba, fiica împăratului Ioram, sora lui Ahazia, a luat pe Ioas, fiul lui Ahazia, și l-a furat din mijlocul fiilor împăratului care au fost omorâți și l-a pus pe el și pe doica lui în camera paturilor; și l-au ascuns dinaintea Ataliei și n-a fost omorât. Și el a fost ascuns cu ea în casa Domnului șase ani. Și Atalia a împărățit peste țară.

Iochebed l-a ascuns pe micul Moise de Faraon în casa ei timp de trei luni. O perioadă lungă de timp, dacă ne gândim la ce poate țipa și chițâi un astfel de copil. Asta se aude în toată casa, de jos până sus. Dar apoi nu a mai putut să-l ascundă (Exodul 2.3).

O performanță similară a fost realizată mai târziu de o mamă adoptivă. Dar nu doar pentru trei luni, ci pentru șase ani. De șase ori primăvara, vara, toamna și iarna. A fost doica lui Ioas, mai târziu împărat al lui Iuda. Ea l-a ascuns pe acest micuț de Atalia, fiica Izabelei, care era furioasă și autoritară. În casa Domnului, în Templu, și anume în camera paturilor, ea l-a protejat în toți acești ani de accesul acestei femei satanice. O adevărată faptă eroică. Dumnezeu nu a permis ca sămânța împărătească să fie nimicită.

Scriu aceste rânduri astăzi, într-o zi toridă de vară. Copiii tocmai au plecat să înoate în apele barajului râului Agger. Acolo se pot răcori un pic. M-am gândit astfel: Nu i-ar fi plăcut doicii să îl scoată la plimbare pe micul Ioas? Simplu, să iese? Să mai veți și altceva. Poate că ar fi bine să te plimbi cu căruciorul pe străzile orașului, ca să nu vorbim de înot. Căci Atalia nu se afla în Ierusalim în acel moment. Nu, asta era imposibil.

Micul Ioas trebuia să rămână necondiționat în depozitul de armament și efecte, oricât de înghesuit, de cald, de plictisitor și de mucegăit ar fi fost. El era singurul supraviețuitor din casa lui David care putea continua linia împărătească. Atalia, în obsesia ei pentru putere, a ucis toți copiii familiei împărătești. Doar el, Ioas, fusese salvat de Ioșeba. Ea îl salvase pe băiatul Ioas de ucigași și îl încredințase în grija acestei doici. Camera de haine de acolo, din Templu, devenise adăpostul improvizat din acele zile îngrozitoare. În general, nimeni nu venea aici. În această ascunzătoare singuratică, Ioas a fost crescut în secret și învățat de către credincioasa sa doică. Școlarizarea la domiciliu.

A făcut-o în așteptarea zilei X, când acest Ioas va apărea triumfător ca împărat peste poporul său după domnia de teroare a Ataliei. Această speranță i-a dat doicii puterea necesară pentru toți anii lungi de singurătate și izolare.

Dar Ioas nu era ascuns undeva. El trăia în Templu, ca să spunem așa, în prezența directă a lui Dumnezeu. Marele preot și preoții își aveau locuințele aici. Da, Dumnezeu Însuși a vrut să locuiască aici. Acesta a fost un loc frumos pentru Ioas și pentru doică, în ciuda tuturor circumstanțelor și pericolelor.

Aș dori să ne raportăm la această poveste din punct de vedere spiritual: Ioas este un precursor al Domnului Isus, Mesia. Așa cum a fost persecutat Ioas, așa a fost și Domnul Isus. A fost chiar ucis. Dar El a înviat și este viu. Dar lumea de astăzi nu știe acest lucru, așa cum nici oamenii de atunci nu știau că împăratul Ioas era încă în viață în mijlocul lor. Va veni o vreme când Domnul Isus va apărea în public. Atunci oamenii vor fi uimiți. Cei care sunt ai Săi Îl vor primi cu bucurie, dar cei necredincioși, ca și Atalia, vor avea

parte de spaima vieții lor. Atunci ei pot striga: Trădare și conspirație, dar nimic nu-i va ajuta (versetul 14), osânda lor este pecetluită. Cu poporul credincios al țării este altfel (versetele 14 și 20). Ei se vor bucura și vor suna din trâmbiță. Aceasta este o privire profetică asupra începutului Împărăției mesianice a păcii. Atunci, Domnul Isus Își va nimici dușmanii cu suflarea gurii Sale și va domni ca Împărat în mijlocul poporului Său.

Dar astăzi, în timpul absenței Sale, puțini știu că El este viu. În acel moment, numai Ioșeba, doica și câțiva slujitori știau unde se ascundea Ioas. Știi tu unde este Domnul Isus astăzi? Eu știu. El este în viață. Ascuns de ochii vrăjmașului, El șade la dreapta lui Dumnezeu (Coloseni 3.1-4). Noi L-am primit înviat din morți. Nici ucenicii de la Emaus nu au vrut să creadă asta la început (Luca 24.17). În curând va veni ziua în care El va apărea public.

Până atunci, trebuie să stăm liniștiți. În povestirea scurtă „Măsuri împotriva violenței”, Bertold Brecht vorbește despre un anume domn Egge care a fost vizitat de un agent în perioada de ilegalitate. Agentul a prezentat o notă emisă de guvernanți, care îi acorda acces liber oriunde dorea. De asemenea, orice mâncare pe care o cerea trebuia să fie a lui; oricine îl întâlnea trebuia să-l servească. Agentul a rămas în apartament și s-a lăsat servit timp de șapte ani. Domnul Egge l-a acoperit, a alungat muștele și a avut grijă de el. Dar nu a scos niciun cuvânt până când agentul a murit. Apoi, domnul Egge a curățat casa, a spălat tabăra, a vopsit pereții și a spus: „Nu”.

Astăzi nici noi nu putem face nimic împotriva violenței diavolului. Domnul vine în curând. Atunci vom schimba timpul înstrăinării cu fericirea veșnică. Dar mai avem încă un lucru de făcut în fața domnului Egge. La fel ca Ioas și doica sa, putem trăi în imediata vecinătate a locuinței lui Dumnezeu. Mulți copii se bucură de

protecția unei case părintești credincioase, unde apropierea Domnului Isus este simțită. Pentru acest privilegiu ar trebui să fim foarte recunoscători. Cu siguranță că doica credincioasă îl va fi inițiat din toată inima pe micul Ioas în gândurile lui Dumnezeu, astfel încât imensitatea prezenței divine a intrat adesea în arsenalul jalnic de înghesuit. Sper din toată inima că această căldură se simte și astăzi în casele noastre, căci afară bate un vânt de gheață al vrăjmășiei împotriva lui Dumnezeu și a Domnului Isus.

Soția lui Osea

Osea 1-3

„Dumnezeu a vorbit odinioară părinților lui Israel, prin proroci, în multe rânduri și în multe feluri” (Evrei 1.1). El a folosit toate metodele imaginabile de educație pentru „a crește și a instrui pe copiii poporului Său Israel, dar ei s-au răzvrătit împotriva Lui” (Isaia 1.2). El nu a făcut-o doar prin cuvânt și Scriptură, ci și prin învățământ intuitiv. Patru profeți, prin intermediul căsniciei și al copiilor lor, trebuiau să ofere poporului o ilustrare vie a modului în care Dumnezeu se gândea la ei: Isaia 8; Ieremia 16.2; Ezechiel 24.16,18 și Osea 1-3. Acești oameni trebuiau să atragă atenția poporului prin propriile lor vieți. Cuvintele nu mai ajungeau, acum copiii lor și căsniciile lor trebuiau să servească drept indicații simbolice ale decăderii și ale stării precare a poporului. Acest lucru a fost greu pentru acești profeți credincioși, în special pentru Osea.

El a fost profet în împărăția celor zece seminții ale lui Israel și a profetit în timpul lui Ieroboam al II-lea, când poporul se îndepărtase complet de Domnul. Un împărat după altul era umorât, închinarea la Baal a înflorit și Osea a trebuit să prezinte poporului faptul teribil că ei L-au părăsit pe Dumnezeul lor, nu-L mai iubeau, slujeau altor dumnezei și astfel erau expuși judecății lui Dumnezeu. Dumnezeu îi poruncise lui Osea să ia o soție, despre care știa dinainte că va curvi. Oamenii ar trebui să vadă în acest om de renume, profetul însuși, cât de groaznic este să părăsești pe cel iubit. Dar, de asemenea, cât de teribil este să cadă în mâinile altor amănți, care distrug sufletul acestei femei, astfel încât, în cele din urmă, ea ajunge pe piața de sclavi și este cumpărată din nou acolo de Osea pentru ca, după un anumit timp de încercare, să redevină soția lui

iubită. Numele celor trei copii (unul de la Osea, doi de la străini) dau o mărturie elocventă a împrejurărilor confuze în care trăia această femeie, adică în care se afla poporul lui Israel în acea perioadă.

Ce efort a făcut Dumnezeu pentru a trezi poporul Său, pe care îl iubea atât de mult, la realitate. El le-a amintit prin Ieremia de timpul frumos al începutului: „Mi-aduc aminte de tine, de afecțiunea tinereții tale, de dragostea ta când erai logodită, când Mă urmași în pustiu, într-un pământ neșemănat” (Ieremia 2.2). Vedem, deci, cum Dumnezeu compară căsnicia lui Osea cu relația pe care El Însuși o avea cu poporul lui Israel: soț și soție. Iar când ne uităm acum la evoluția acestei căsnicii a lui Osea, atunci vrem să ne amintim că noi, creștinii credincioși, ne aflăm într-o relație similară de mireasă și mire cu Domnul Isus. Îl mai iubim? Sau s-a răcit „dragostea dintâi” (Apocalipsa 2.4)? Atunci este timpul ca inimile noastre să ardă din nou în dragoste pentru Domnul și Mântuitorul nostru.

Dar să vedem pe scurt adâncimile prin care a trebuit să treacă Osea, pentru a le arăta oamenilor prin intermediul propriei sale tragedii din căsnicie cât de adânc s-au scufundat. Dumnezeu a vrut să fie așa, iar Osea a îndeplinit cu supunere porunca lui Dumnezeu: El a luat-o de soție pe Gomer, deși știa ce se va întâmpla. Totul era menit să întoarcă poporul de la căile sale rele.

Osea o ia de soție pe Gomer și au primul lor copil. Îmi imaginez cum îi felicită oamenii și întreabă cum îl cheamă pe băiat: „Izreel”. Locul acesta are un renume urât. Ei și-au amintit de fapta sângeroasă a lui Iehu (2 Împărați 9), ai cărui patru urmași stăteau pe tronul împărătesc. Deci acesta era punctul de contact al lui Osea, pentru a intra în discuție cu poporul. Pentru a-i face conștienți de păcatele lor. De-a lungul întregii sale vieți, acest copil a fost o

acuzăție împotriva casei împărătești păcătoase și a oamenilor care aprobau acest păcat.

Dar se ajunge și mai rău. Gomer îl părăsește pe Osea și are o fiică nelegitimă. Osea, ca tată de drept, trebuie să-i pună numele: „Lo-Ruhama”. Și iarăși vin oamenii. În mod ipocrit, ei vor să o felicite. Dar Osea se folosește de această ocazie pentru a vorbi conștiinței lor. „Domnul nu Se va îndura de voi”, este numele copilului. Și poporul lui Israel trebuie să știe acest lucru, pentru că Osea trebuie să le spună: „Așa cum m-a părăsit Gomer, așa și voi L-ați părăsit pe Domnul. Prin urmare, judecata este la ușă.”

Gomer o duce la extrem. Reputația ei este ruinată. Se naște cel de-al treilea copil. Din nou, Osea trebuie să-i pună numele. „Lo-Ami.” Din nou vin oamenii. Acum ei trebuie să audă că Dumnezeu și-a abandonat poporul. Osea le prezintă acest lucru cu seriozitate. El însuși stă în fața lor ca un exemplu de avertizare. Ei știu: soția lui îl înșală. El le spune: „Voi vă comportați exact ca soția mea. Întoarceți-vă la Domnul!”

Dar Gomer nu s-a întors înapoi și nici poporul lui Israel nu s-a întors. Până când Gomer a fost complet terminat. Din capitolul 3.2 putem concluziona că ea a fost ținută ca sclavă de către concubinii ei și a ajuns în cele din urmă la piața de sclavi. Și apoi se întâmplă miracolul: Osea o întâlnește. Mai corect ar trebui să se citească în capitolul 3.1: „Du-te, iubește din nou pe această femeie”. Asta a făcut Osea. A cumpărat-o de la piață. Toți acești oameni ciudați au părăsit-o pe Gomer. Osea o acceptă înapoi. Ce-și vor fi spus unul altuia pe drumul spre casă? Capitolul 3.3-4 indică faptul că Gomer a stat mai întâi izolată în casa lui Osea pentru o vreme. Acest lucru s-a întâmplat și cu Israel ca popor. Ei au fost nevoiți să rămână în

tăcere timp de aproximativ 2000 de ani: fără bărbat, fără împărat (versetul 4).

Dar apoi! Atunci Osea va fi spus: Acum este de ajuns! Iar Gomer îi va fi căzut de gât și îi va fi spus: „Nu poate fi așa cum era înainte?”. Asta se va întâmpla cu Israel într-o zi. Citește, de exemplu, Cântarea Cântărilor 6.12. Ce bucurie va avea Domnul nostru când Își va putea îmbrățișa astfel poporul Său pământesc în Împărăția Păcii. Când ei Îi vor răspunde la dragostea Lui. Când Îl vor privi (cu dragoste) pe Cel pe care L-au străpuns (Zaharia 12.10).

Acest lucru este valabil și pentru noi, creștinii credincioși. De asemenea, fiecare dintre noi se poate îndepărta de Domnul. Să ajungem să iubim lumea. Să fim folosiți de ea în mod abuziv și chinuți. De aceea vrem să ne întoarcem. Cât mai repede posibil. Către El. El așteaptă. El nu se schimbă. El încă ne iubește, ca mai înainte.

Femeia lui Iov

Iov 2.9: Și soția lui i-a zis: „Încă ești tare în integritatea ta? Blestemă pe Dumnezeu și mori!“

O cunoști tu pe soția lui Iov? O femeie muncitoare și stabilă. A născut lui Iov zece copii. Șapte fii și trei fiice. Era o familie numeroasă, cu mulți servitori și multe animale; în plus, era o casă evlavioasă. Iov a primit o mărturie excepțional de bună din partea lui Dumnezeu. Mai târziu, el a fost pus pe picior de egalitate cu Daniel și Noe (Ezechiel 14.14). Peste această casă - undeva în ținuturile arabe de astăzi - s-a așezat binecuvântarea lui Dumnezeu.

Dar, într-o zi, totul s-a terminat. Pierduseră totul, totul. Au rămas doar ei doi. Iov și soția sa. De necrezut, nu-i așa? Cum poate un om să facă față la așa ceva? Dar crezi tu că astăzi nu mai există așa ceva? Ba da, există. Uită-te doar la zonele calamitate sau la fosta Iugoslavia. Uneori rămâne doar o singură persoană și ea nici măcar nu știe unde sunt ceilalți, dacă sunt în viață sau nu. Iov, cel puțin, încă își mai avea soția.

Această soție a experimentat ceva din evlavia lui Iov. În fiecare zi putea fi din nou recunoscătoare că soțul ei căuta comuniunea cu Dumnezeu și mijlocea pentru copii în rugăciune (Iov 1.5). Dar apoi s-a întâmplat ceva în cer, despre care niciunul dintre ei nu știa. Satan a obținut permisiunea lui Dumnezeu de a-l ispiti pe Iov. Dezastrul și-a urmat cursul. Cunoaștem povestea. Iov a fost lovit la fel ca și soția sa. Amândoi au suferit de pe urma pierderii tuturor bunurilor lor, iar Iov a reușit chiar să „vorbească cum se cuvine despre Dumnezeu” (Iov 1.21-22; 42.7). Dar apoi a venit a doua lovitură. Sănătatea sa a fost atacată. Acum lucrurile s-au schimbat.

Iov rămâne ferm și continuă să țină cu tărie la credința lui, dar soția lui spune: „Mă dau bătută. Dumnezeu nu poate permite așa ceva. Renunță la Dumnezeu, Iov.”

Dar Iov a rămas neclintit. El a acceptat în primele zile loviturile din mâna lui Dumnezeu, dar i-a devenit greu, foarte greu pentru el. În orice caz, el s-a stăpânit cu cuvintele sale și „n-a spus nimic nepotrivit față de Dumnezeu” (Iov 1.22).

Cu timpul, însă, întreaga forță a încercării de nedescris s-a abătut asupra lui Iov. Și lui Iov îi veneau întrebări, dar diferența față de soția sa era că Iov nu l-a pierdut niciodată din vedere pe Dumnezeu. Într-adevăr, a murmurat și s-a răzvrătit, căci cei trei prieteni ai săi i-au făcut viața destul de amară. Iov s-a luptat cu Dumnezeul său și a pus întrebări muștrătoare, dar nu a negat niciodată existența Dumnezeului său.

Soția lui s-a comportat diferit. A tras o linie între ea și Dumnezeu. I-a întors spatele, l-a dat la o parte și nu s-a mai întrebat de ce se întâmplă aceste lucruri. Asta a făcut Iov. De altfel, și Asaf a făcut acest lucru în Psalmii 73 și 77. Și la această întrebare chinuitoare, Dumnezeu va răspunde în cele din urmă, și va răspunde cu putere. Deci există o mare diferență dacă eu în răzvrătirea mea împotriva lui Dumnezeu îl caut în continuare, sau renunț complet la El.

Mai târziu, Dumnezeu l-a protejat foarte mult pe Iov de prietenii săi. L-a lăudat chiar și în cele din urmă i-a dat de două ori mai mult decât avusese, inclusiv copiii săi.

Și acum ne întoarcem la soția lui Iov. Mă întreb dacă a simțit și ea procesul de maturizare al soțului ei, prin toate cele multe capitole până la minunata afirmație din capitolul 42.5: „Auzisem de Tine,

cu auzul urechii, dar acum ochiul meu Te-a văzut”? Femeia i-a mai născut încă zece copii: Din nou, șapte fii și trei fiice. A avut mult timp în viața ei pentru a reflecta asupra căilor lui Dumnezeu. De asemenea, și la faptul că ea, ca soție, nu a fost tocmai un ajutor pentru soțul ei în încercările extreme. Dar căsnicia nu s-a destrămat din această cauză. Dimpotrivă. Familia a devenit cunoscută în toată lumea, iar fiicele au fost laudate pentru frumusețea lor.

Căile lui Dumnezeu sunt deseori complicate și uneori ne vin întrebări peste întrebări, dar niciodată nu ar trebui să-L respingem pe Dumnezeu ca soția lui Iov. Nu era potrivit, nici pentru Dumnezeu și nici pentru soțul ei. Ce minunat ar fi fost dacă Iov ar fi găsit sprijin în soția sa, mai ales în acest moment de nevoie.

Tineri, alegeți-vă bine însoțitoarele în viață, astfel încât să se potrivească cu voi, inclusiv ca atitudine. Alege în rugăciune înaintea Domnului. Acest lucru este important. Nu că mai târziu unul spune „la stânga” și celălalt „la dreapta”.

Se spune despre Edward Colston, un bogat domn colonial din Anglia, că navele sale au adus mari comori în Anglia și că a avut întotdeauna grijă de cei săraci. Acum, acest bărbat se afla în fața alegerii de a-și lua sau nu o soție. Dar a vrut să o testeze pe aleasa sa înainte de a se logodi, pentru a vedea dacă i se potrivește, mai ales în ceea ce privește distribuirea averii sale. Așa că, într-o zi, a invitat-o la o plimbare. În prealabil, acesta a băgat în buzunar o sumă de bani foarte importantă. Așa se face că cei doi au întâlnit în drumul lor o cerșetoare îmbrăcată mizerabil. Fără să ezite, Colston a aruncat suma uriașă de bani în poala bieteii femei. Însoțitoarea lui se uita destul de supărată și se înroșea până la urechi. Ea i-a pus lui Colston doar întrebarea jenantă: „Știa cu adevărat ce face?”.

Conversația a ajuns repede la final și Colston s-a despărțit de această tânără femeie.

Povestea sugerează - chiar dacă în mod oarecum exagerat - ceea ce încerc să spun. Este foarte important pentru tineri să găsească partenerul de viață potrivit, care să fie pe aceeași lungime de undă a credinței. Ce frumos este când soțul și soția acceptă zilele bune și cele grele în mod egal din mâna Domnului și le poartă împreună pe umeri, cu încredere în Domnul.

Lui Iov i-ar fi fost cu siguranță mai ușor dacă soția lui i-ar fi oferit ceva mai multă mângâiere.

Nora lui Eli

1 Samuel 4.19-22: Și nora lui, soția lui Fineas, era însărcinată și aproape să nască; și, când a auzit știrea că a fost luat chivotul lui Dumnezeu și că socrul ei și soțul ei au murit, s-a încovoiat și a născut, pentru că au apucat-o durerile. Și, când era pe moarte, femeile care stăteau lângă ea i-au zis: „Nu te teme, pentru că ai născut un fiu!“ Dar ea n-a răspuns, nici n-a luat aminte. Și ea a numit pe copil: I-Cabod, zicând: „S-a depărtat gloria din Israel!“, pentru luarea chivotului lui Dumnezeu și pentru socrul ei și pentru soțul ei. Și ea a zis: „S-a depărtat gloria din Israel, căci chivotul lui Dumnezeu este luat!“

Într-un cerc mic de băieți și fete, cineva a făcut o remarcă batjocoritoare la adresa unui tânăr care nu era de față. Gluma s-a aprins. Toată lumea a râs în hohote. Unii au adus contribuții suplimentare cu privire la persoana în cauză. Doar o singură fată nu a făcut-o. Ea a rămas tăcută. În mod ezitant, ea i-a luat apărarea tânărului. Nu putea suporta remarcile îngâmfate la adresa lui. După câteva săptămâni, toți participanții la această rundă au primit un anunț de logodnă din partea celor doi tineri. Apoi li s-a aprins o lumină. Acum puteau înțelege de ce fata trecuse de partea iubitului ei în acea seară.

Aceasta ar fi putut fi nora lui Eli, soția lui Fineas. Avea o inimă arzătoare pentru Dumnezeu ei și iubea prezența Lui, care era în strânsă legătură cu Chivotul Legământului, căci Dumnezeu trona acolo între heruvimi (1 Samuel 4.4; Psalmul 80.1; 99.1). Această femeie știa asta. Ea a prețuit locul sfânt din templul Domnului din Silo, unde se afla chivotul lui Dumnezeu (1 Samuel 3.3). Aici mai rămăsese încă o scânteie din slava lui Dumnezeu în acest timp fără Dumnezeu (Exodul 40.34). S-a agățat de ea din toată inima.

Trecuse prin multe, această tânără femeie. Totul a început atât de frumos și de promițător. Nunta cu Fineas, fiul marelui preot. Oh, cât de mult era invidiată de alții. Ca soție de preot, ea era mult stimată în Israel. Apoi a venit primul copil. Un băiat. L-au numit Ahitub, adică frate al bunătății (1 Samuel 14.3). Dumnezeu a binecuvântat această casă (Deuteronomul 28.11). Soția lui Fineas știa acest lucru și era recunoscătoare pentru aceasta. Poate că a fost o bună prietenă a Anei (1 Samuel 2). În orice caz, amândouă aveau o inimă pentru Domnul Dumnezeu lor.

Dar apoi a apărut un punct nevralgic în viața lor. Fineas și fratele său Hofni s-au îndepărtat din ce în ce mai mult de Domnul și au adunat păcat peste păcat. Ei s-au întinat cu jertfele semenilor lor și „au disprețuit darul Domnului” (1 Samuel 2.12-17). De asemenea, au curvit cu femeile care se strângeau la intrarea în cortul întâlnirii (1 Samuel 2.22). Reputația lor a dispărut. La fel a fost și cu viața lor conjugală. Este clar că Hofni și Fineas nu mai aveau o judecată sănătoasă cu privire la prezența lui Dumnezeu în Chivotul Legământului. Din nepăsare, l-au luat cu ei în războiul împotriva filistenilor (1 Samuel 4.4) și a urmat un fiasco. Filistenii au luat Chivotul în „captivitate” (Psalmul 78.61). Cei doi fii ai lui Eli au murit, iar ulterior și Eli însuși. Acesta a fost sfârșitul de la Silo, cetatea în care Dumnezeu își făcuse locuința printre oameni (Psalmul 78.60-64).

Nora lui Eli a rămas singură. Urma să nască al doilea copil al ei. Să aruncăm o mică privire în inima ei: cum a putut această femeie să suporte toată durerea? Rușinea pe care i-a provocat-o soțul ei? Apoi, moartea lui. Moartea cumnatului. Apoi socrul. Ea știa: aceasta era judecata anunțată asupra familiei lor (1 Samuel 3.12-14). Silo a fost lepădată și la fel și seminția lui Efraim. Niciodată

Silo nu va mai vedea Chivotul Legământului. Acesta a fost cel mai rău lucru pentru soția lui Fineas. Ea cunoscuse puterea, onoarea și gloria asociate cu Chivotul Legământului, locuința lui Dumnezeu (Psalmul 78.61).

Femeile care au fost prezente la nașterea fiului ei au vrut să o consoleze. Ele au subliniat că era un fiu, un dar special de la Dumnezeu. Dar aceste femei nu aveau nicio idee despre adevărata durere a nurorii lui Eli. Și de aceea nu le-a dat niciun răspuns. Ea nu putea să discute cu ele. Pierderea gloriei din Chivotul Legământului, aceasta era durerea ei. Ea a prețuit această glorie chiar mai mult decât pierderea socrului sau a soțului ei (1 Samuel 4.21). Aceasta a afectat-o atât de mult încât și-a numit spontan fiul „I-Cabod” (adică, gloria s-a dus).

Când mă gândesc la ceea ce reprezintă Chivotul Legământului, atunci pentru mine această femeie devine din ce în ce mai mare. Chivotul Legământului a fost și este probabil cel mai frumos exemplu al Domnului Isus din Vechiul Testament. Era din lemn de salcâm (umanitatea Domnului), acoperit cu aur pur (divinitatea Sa). A fost locuința lui Dumnezeu în Israel (Coloseni 1.19; 2.9). Heruvimii „acopereau capacul ispășirii” (Evrei 9:5; Romani 3.25). El conținea tablele Legii (Psalmul 40.9), toiagul lui Aaron, care înmugurise (Evrei 9,4), mana (Ioan 6.31-32,51). El a fost singurul obiect care a mers în călătoria prin pustiu acoperit cu o pânză de purpură albastră (Numeri 4.5-6; Ioan 3.13). Chivotul putea fi recunoscut de departe după culoarea sa cerească. Aici era o femeie care avea aprecierea potrivită pentru chivot. Ea s-a prăbușit când a auzit că Chivotul Legământului a căzut în mâinile dușmanilor. Durerea a fost atât de adâncă încât chiar a murit (1 Samuel 4.20a). Pierderea gloriei a fost principala cauză a morții ei.

Femeia lui Fineas a putut să se alăture grupului de ucenici care au privit gloria Sa (Ioan 1.14). Au privit! Adică a privit cu admirație tăcută, a reținut, a comparat, a prelucrat lăuntric. Ce privilegiu să percepi trăsături divine - da, pe Dumnezeu Însuși - în mijlocul unei lumi prăfuite. Inima sare în sus de bucurie. Este ceea ce a trăit Ana (1 Samuel 2.1), este ceea ce a trăit Maria (Luca 1.47), este ceea ce a trăit această femeie și ceea ce au trăit mulți alții după ea. Dar noi ce facem? „Când Mântuitorul te întreabă: «Mă iubești?» Nu ți se tulbură inima și nu ți se întunecă ochii?” Nu, inima nurorii lui Eli s-a descurajat și ochii i s-au întunecat, când a auzit că Chivotul Legământului a fost luat, așa că i s-a făcut rău. Îi ducea lipsa, dar se întrista și de faptul că dușmanii o disprețuiau și îi făceau rău.

Ce atitudine avem noi cu privire la Domnul și Mântuitorul nostru? Prezența Lui, gloria Lui, valorează ele ceva pentru noi? Iar a doua întrebare este: intervenim noi atunci când Numele Lui este batjocorit în această lume? Privește-o pe fata din povestea de la început: intervine cu îndrăzneală pentru Cel Iubit, căci în curând vom sărbători nunta cu El (Apocalipsa 19.7).

Abinadab

1 Samuel 7.1: Și oamenii din Chiriat-Iearim au venit și au suit chivotul Domnului și l-au adus în casa lui Abinadab pe deal și au sfințit pe Eleazar, fiul lui, ca să păzească chivotul Domnului.

Cuvântul lui Dumnezeu face o distincție între binecuvântările personale („care m-a iubit”, Galateni 2.20) și binecuvântările colective („care ne-a iubit”, Efeseni 5.2). Astfel, Abel a oferit un miel pentru el însuși ca jertfă (Geneza 4.4), în timp ce în Exodul 12 un miel trebuia sacrificat „pentru o casă” (versetul 3), adică pentru întreaga familie. În 1 Samuel 7, Samuel sacrifică un miel de lapte pentru tot poporul. Cu toții au intrat sub protecția sângelui.

La fel se întâmplă și cu Chivotul Legământului. El era locuința lui Dumnezeu pe pământ. Dumnezeu a vrut să locuiască în mijlocul poporului Său. A făcut acest lucru mai întâi în Cortul din pustiu și mai târziu în Templu. Dar au existat și perioade intermediare în care El a locuit cu persoane individuale, respectiv în casa lor: de exemplu, cu Abinadab. În casa lui, Chivotul Legământului a rămas timp de douăzeci de ani.

Pe scurt, preistoria: după ce Chivotul a fost transportat prin Iordan în Iosua 3, a rămas inițial în Ghilgal. Mai târziu îl găsim în Silo, de unde a ajuns pentru scurt timp în captivitate la filistenii. Apoi, în timpul retragerii în Israel, s-a întâmplat catastrofa din Bet-Șemeș. Oamenii din Bet-Șemeș s-au uitat în chivot fără permisiune și Dumnezeu a trebuit să-i lovească (1 Samuel 6,19). Frica și groaza au cuprins poporul și, în cele din urmă, Chivotul Legământului este transferat la Chiriat-Iearim, în casa lui Abinadab.

Oare degeaba se spune de mai multe ori despre casa lui Abinadab că ea era „pe deal”? Aici, cei înalți și cei înălțați locuiau literalmente în înălțime (Isaia 57.15); dar apoi vine frumoasa adăugire: „și cu cel cu duhul zdrobit și smerit”. Cu siguranță putem presupune că, dacă chivotul a stat douăzeci de ani în casa lui Abinadab, Dumnezeu a găsit și în acea familie inimi zdrobite și smerite (vezi și Proverbele 9.3-4).

Ce credeți voi, nu a fost oare o bucurie pentru Dumnezeu când un om din Chiriati-learim, după atâta rătăcire a Chivotului Legământului în țara filistenilor și perplexitate în Bet-Şemeş, și-a deschis casa pentru acest Chivot? În sfârșit, unul care nu a tremurat și nu s-a cutremurat ca Iacov în Geneza 28.17: „Domnul este în locul acesta [...] Cât de înfricoșător este locul acesta!”. În sfârșit, unul la care putea locui timp de douăzeci de ani.

Dar această locuire era condiționată. Sunt aceleași condiții atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament. Ascultați-le voi înșivă din gura Domnului nostru: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi (sau va respecta) cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi; și Noi vom veni la el și vom locui la el” (Ioan 14.23). Abinadab L-a iubit pe Dumnezeu, inclusiv familia sa. Eleazar, fiul său, fusese chiar însărcinat pentru a avea grijă de Chivot. Familia s-a putut bucura personal de prezența Domnului în inimile lor. Acest oaspete de rang înalt în casa de pe dealul Chiriati-learim și-a lăsat amprenta asupra vieții lor. Copiii au crescut în disciplina și îndemnul Domnului și cu siguranță că din acel loc a ieșit o binecuvântare, căci nu întâmplător la sfârșitul lui 1 Samuel 7.2 se spune: „Și toată casa lui Israel a plâns după Domnul”.

Este frumos când alții pot mărturisi că prezența lui Dumnezeu se simte în casa unui credincios. Într-o anumită ocazie, un profesor i-

a întrebat pe copii: „Unde locuiește Dumnezeu?”. Un copil a ieșit prompt în față și a răspuns: „În cer”. Altul: „Într-o inimă curată”. Și apoi a venit Fritz: „Pe strada principală, ultima casă pe stânga.” Toți au zâmbit și profesorul a întrebat: „Cum așa?”. La care Fritz a răspuns: „Când am trecut recent pe la cizmar cu tatăl meu, tata mi-a spus: «Aici locuiește un om sărac cu opt copii și un bunic orb. Lucrurile nu sunt fastuoase acolo, dar toată lumea este fericită și mulțumită. Știți de ce? Pentru că Domnul Isus trăiește cu ei!»”

Alții au observat asta la cizmar și mulți au observat asta la Abinadab. Printre alții, tânărul David. El însuși o spune în Psalmul 132, cum i-a tresărit inima când a aflat pentru prima dată că Chivotul se afla acolo, în Chiriatiel. Poate că o idee îi venise deja în tinerețe: trebuie să ajungă la Ierusalim, o să-l scot de acolo. În toți acești douăzeci de ani (sau chiar mai mult), nimeni nu s-a gândit să readucă în domeniul public Chivotul Legământului, acest obiect sacru. Cu aurul său curat, vorbește despre gloria Domnului ca Dumnezeu, iar cu lemnul de salcâm despre umanitatea Domnului. Cine poate explica acest mister? O singură Persoană: Dumnezeu și Om în același timp. Nimănui nu i-a păsat în toți acești ani. Nici măcar Saul (poate că trebuie să citim „efod” în loc de „chivot” în 1 Samuel 14.18). Mă întreb de ce nu? Desigur, era pe mâini bune la Abinadab și Eleazar, erau oameni credincioși, dar Chivotul era acolo pentru tot poporul. Binecuvântarea nu trebuia să se limiteze la un singur individ. Persoana Domnului este atât de bogată și de mare încât toți oamenii pot fi beneficiari.

Așa că vine ziua în care David vrea, în sfârșit, să-l aducă la Ierusalim. Și pentru că această zi se încheie atât de trist pentru familia lui Abinadab, să spunem câteva cuvinte despre ea. Vedeti, Uza și Aho, fiii lui Abinadab (2 Samuel 6.3), au fost învățați cu privire la poruncile lui Dumnezeu toată viața lor (ei „au avut”

poruncile, Ioan 14.21), dar nu au ținut cont de ele (nu „le-au ținut”, Ioan 14.21). Ar fi trebuit să știe că nu trebuiau să atingă Chivotul, darămite să se uite în el. Și astfel Uza trebuie să moară la această sărbătoare pompoasă din 2 Samuel 6. Iată cât de mult veghează Dumnezeu ca nimeni să nu se atingă de Chivot (a se citi: Domnul Isus). Oare nu învățaseră nimic la Bet-Șemeș?

Pentru noi, copiii unor părinți credincioși, se aplică standarde deosebit de stricte (1 Petru 4.17). Am primit multe binecuvântări, este adevărat, dar, în consecință, Dumnezeu ne cere socoteală, vezi Uza.

Fiicele lui Țelofhad

Numeri 26.33: Și Țelofhad, fiul lui Hefer, n-avea fii, ci fiice; și numele fiicelor lui Țelofhad erau: Mahla și Noa, Hogla, Milca și Tirța.

Numeri: 27.1-11; 36.1-10; Iosua 17.3-4

Astăzi a fost rândul meu să pregătesc cina în concediul nostru la munte. Făcusem o mulțime de cumpărături. Aveam de gând să facem un grătar. M-am bucurat să pun masa pentru fiecare dintre noi: farfurii de hârtie, cuțit, furculiță, pahar, șervețel, apoi cârnați, castraveți, roșii, salate, muștar, rulouri, băuturi etc., etc., etc. Abia am așteptat. Ce vor spune ei? Vor mânca totul? Mă gândisem la toate gusturile? Am avut noroc. Toată lumea era sătulă și fericită. De fapt, fiecare gospodină își pune aceste întrebări în fiecare zi și este fericită când toată lumea mănâncă cu poftă pe săturate.

Cât de anormal ar fi dacă cineva ar sta acolo cu un stomac care mârâie și ar respinge totul: nu-mi place asta, și nici asta nu-mi place și asta nicidecum nu-mi place asta. (Vorbesc despre oameni sănătoși, bineînțeles). Asta e o insultă la adresa gazdei, nu-i așa? Dar asta este ceea ce trebuie să asculte în fiecare zi marele Dumnezeu din ceruri. Ne-a pus înaintea ce este cel mai bun dintre cele mai bune. Nu numai în bunuri naturale, ci și - și mai ales - în binecuvântări spirituale. El ne-a trimis chiar pe Fiul Său iubit pentru a ne răscumpăra din nenorocirea noastră. El ne-a oferit cele mai frumoase binecuvântări spirituale. Dar cei mai mulți oameni răspund: „Nu, mulțumesc. Nu și pentru mine. Prefer să-mi gătesc singur supă.” Asta nu este doar ingraturitudine, ci și împotrivire și prostie în același timp.

Ce credeți voi, cât de mult S-a bucurat Dumnezeu de cele cinci fiice ale lui Țelofhad, care voiau cu plăcere să ia în posesie moștenirea pe care Dumnezeu o pregătise pentru popor în Țara Făgăduinței? Cum s-a ajuns ca aceste cinci tinere să-și exprime această dorință pentru bunurile țării? Cu siguranță că acest lucru trebuie să Îi fi plăcut foarte mult lui Dumnezeu, El le numește pe toate pe numele lor: Mahla, Noa, Hogla, Milca și Tirța.

La sfârșitul călătoriei prin deșert, Moise i-a numărat pe toți tinerii de peste douăzeci de ani, pentru a putea împărți țara în funcție de semințiile lui Israel. Acest lucru le fusese spus acestor cinci fiice ale lui Țelofhad. Dar, încă de la început, nu au putut accepta ideea că vor rămâne cu mâinile goale. Tatăl lor murise și nu lăsase niciun fiu. Toți ceilalți urmau să moștenească o bucată de pământ, iar ele nu. Ei nu au putut accepta și face față acestei situații. Așa că s-au așezat cu tristețe și s-au gândit. S-au gândit mult timp la asta. Poate chiar au vărsat lacrimi. Până când, în cele din urmă, un plan s-a maturizat în interiorul lor și a apărut tot mai clar în fața lor. Un gând eliberator. Au discutat despre acest lucru de la un capăt la altul. Toate cele cinci.

Le vezi tu stând acolo în cortul lor? Poate că Noa se tot opunea fricoasă, sau Hogla. A doua zi au continuat. Mahla (puteți varia numele) a adus din nou în discuție planul. Isteț și bine ticluit. Pe Milca o avea deja de partea ei. Apoi Tirța. Da, nu este atât de ușor să strângi cinci frați sub aceeași pălărie. Dar, în cele din urmă, toate cele cinci au fost de acord: voiau să meargă la Moise și să ceară o moștenire în țara Canaan. Da, au vrut să facă acest lucru. Toate au fost de acord. Acum trebuiau doar să discute procedura tactică. Moise trebuia să aibă timp pentru ele. Cea mai îndrăzneță dintre ele a fost instruită să păstreze o tăcere strictă. Mahla, cea mai în vârstă, trebuia să vorbească. Se va descurca. Era destul de calmă și

echilibrată. Celelalte trebuiau să o încurajeze, să dea din cap cu bunăvoință, să se roage. Nimic altceva. În niciun caz să nu pună întrebări.

A venit ziua interviului. Ele erau pregătite. Îmbrăcămintea, procedura, planuri, argumente. Totul era la locul lui. Cinci fete necăsătorite dintr-o națiune de peste două milioane de oameni vin în fața conducătorului Moise cu o întrebare personală. Vorbește Mahla. Calm, dar cu un ton ferm, deși cu emoții. Își formulează cererea în mod clar și structurat. Vorbește despre tatăl ei iubit, apoi își adună tot curajul și ... dorința este prezentată. Cel mai rău a trecut. Rar se întâmpla ca Moise să nu știe răspunsul la problemele poporului. Acum nu-l știa. El se duce la Dumnezeu cu această întrebare. Așteaptă. Ei bine, noi știm că, în cele din urmă, Dumnezeu a îndeplinit dorința fiicelor. A îndeplinit-o cu bucurie.

Vă puteți imagina cât de fericite au fost aceste fete, cum au ascultat mai târziu cuvintele de despărțire ale lui Moise din Deuteronomul 32 și 33 cu o inimă interesată, ba chiar le-au absorbit, mai mult decât toate femeile din Israel. La scurt timp după aceea, bătrânii din Manase încă reglementau legalitatea căsătoriei lor. Trebuiau să ia numai bărbați din Manase, pentru ca moștenirea să nu treacă la o altă seminție. Toate cinci au respectat acest cuvânt (Numeri 36.10-12). Libertatea este întotdeauna legată de anumite limite.

Apoi au străbătut țara cu mari așteptări și și-au primit moștenirea (Iosua 17.6). Cu sârguință și mare responsabilitate au cultivat și administrat mica bucată de pământ care le-a fost acordată. Bunurile lor treceau apoi în moștenirea soților lor. Ei făceau parte din jumătatea seminției lui Manase care s-a mutat în țară. Și acest lucru vorbea despre buna dispoziție a acestor tinere fiice ale lui Țelofhad.

Sunt binecuvântările creștine și adevărurile prețioase ale Noului Testament doar pentru bărbați? Doar pentru frați, doar pentru frații și surorile mai în vârstă, care au o responsabilitate specială asupra turmei lui Dumnezeu (1 Petru 5.2)? Nu pot savura și credincioșii mai tineri de aceste binecuvântări, nu se pot bucura și ei de toate comorile din „țara Canaanului”? Absolut. Cât de bun și de folositor este atunci când chiar și surorile tinere își însușesc adevărurile și bunurile credinței Noului Testament, le studiază, se bucură de ele.

Surorile au, de asemenea, o bucată de țară în locurile cerești, o posesiune foarte personală. Există sarcini pentru tine în adunarea locală, unde locuiești? Sau în propria familie, cu copiii, în gospodărie? Peste tot poți avea grijă ca moștenirea cerească să fie cultivată, ca pământul să dea roade, să aducă o recoltă sănătoasă și coaptă. Chiar și ca o tânără mică sau femeie tânără. Nu spune mereu: Asta e treaba fraților, nu e treaba mea. Să luăm ca exemplu pe Mahla și surorile ei. Ajută la aducerea binecuvântării cerești aici, pe pământ, de exemplu prin răspândirea unei bune dispoziții duminică dimineața: te trezești devreme, ca să nu ia naștere agitație înainte de ora de închinare, pregătești copiii pentru școala de duminică, pregătești toate hainele. Da, râdeți, dar aici se începe, acestea sunt lucrurile practice pe care diavolul le ia pentru a provoca probleme și certuri înainte de ora de adunare. Dacă aceste lucruri mărunte sunt în ordine, atunci surorile au mult mai multe alte sarcini. Iosua 17.6 spune astfel: „Fiicele lui Manase au primit o moștenire între fiii lui.” Nu-i așa că e frumos? Surori și frați împreună. Fiecare în poziția și cu sarcina care i-a fost atribuită de Dumnezeu. Dragă soră, nu te uita la munții frumoși și la văile frumoase ale altor seminții. Bucură-te și cultivă pământul care este al tău, numai al tău. Este suficient de bogat.

Agar

Geneza 10.1 și următoarele; **21.9** și următoarele; **Galateni 4.24-25**

S-au întâlnit la curtea lui Faraon (Geneza 12.16). Acolo Sarai, soția lui Avram, a văzut-o pentru prima dată pe Agar. Poate că Agar și-a îngrijit acolo pentru prima dată stăpâna evreică, pentru că lui faraon i-a plăcut Sarai. Până când întreaga înșelătorie a fost descoperită. Pentru că Avram îl mințise pe faraon, prezentând-o pe soția sa Sarai drept sora lui. Acest lucru l-a înfuriat foarte tare pe faraon și i-a trimis imediat pe amândoi înapoi în țara lor, împreună cu servitorii și servitoarele și multe vite.

Astfel, Agar a rămas în casa lui Avram. Ea a devenit servitoarea lui Sarai. Ea a văzut tot ce se întâmpla în casă. Chiar și că Sarai a rămas fără copii. Acest lucru a fost greu pentru Sarai, așa că a pus la cale un plan viclean, și anume ca Agar să îi dea un fiu soțului ei în locul ei. Aceasta a fost greșeala vieții ei, pentru că Dumnezeu îi promisese soțului ei în capitolul 15 că îi va da un moștenitor. De ce ea nu a avut încredere în Dumnezeu, chiar dacă anii au treceau? Desigur, este ușor de spus, dar privește cearta care începe acum între Sarai și Agar. Sarai o invidiază pe Agar din cauza sarcinii ei, iar Agar se fălește în mândria ei față de stăpâna ei. Acest lucru nu putea decurge bine. Când se schimbă priviri rele de dimineața până seara, nimeni nu poate suporta asta pe termen lung.

Angajații loiali și ascultători au valoare de aur în cadrul întreprinderii. În schimb, angajații rău intenționați pot otrăvi complet atmosfera de lucru și chiar pot aduce discreditarea șefului. Atmosfera dintre Sarai și Agar a devenit atât de tensionată, încât

Într-o zi Agar a luat-o la sănătoasa. Poate că a fost a X-a încercare. Dar de data aceasta a luat-o în serios. A fugit în pustiu. Dar miracolul este că Dumnezeu a mers după ea. A găsit-o la un izvor de apă și a întrebat-o: „De unde vii? și unde mergi?”. (Geneza 16.8). Dumnezeu știa acest lucru, desigur, dar Agar trebuia să-și pună și ea aceste întrebări o dată. Oare era atât de corect ceea ce făcuse în ultima vreme? Această comportare provocatoare, de a nu se lăsa, cu care se obișnuise? De asemenea, la locul de muncă, a tratat lucrurile cu ușurătate. Cuvinte de împotrivire îi veneau mereu de pe buze. Sarai, iritată, o tratase în consecință, bineînțeles. Dar Dumnezeu a văzut totul, totul.

De asemenea, ar trebui să ne punem această întrebare mai des: De unde vin, tocmai? Oare această cale era cu adevărat necesară, utilă, sau nu trebuie să mă vadă nimeni aici? Ah, groază, dacă m-ar vedea tata și mama aici, darămite Domnul Isus. Și unde mă duc? Am gândit eu însumi calea? Alerg doar după camarazii de pe stradă? Doar pentru un moment. La urma urmei, pot să mă întorc repede înapoi. Acestea sunt întrebări pentru fiecare dintre noi. Pentru păcătosul care aleargă spre ruină, dar și pentru un copil al lui Dumnezeu care se îndepărtează de inima Tatălui.

Îl admir doar pe marele Dumnezeu care merge după noi, care ne conduce înapoi fără cuvinte mari și ne face chiar promisiuni mari. Dumnezeu îi spune lui Agar: „Îți voi înmulți sămânța foarte mult”, dacă te vei smeri (Geneza 16.9-10). Agar era pregătită, așa că Dumnezeu putea să o ierte și să o curețe de orice nelegiuire (1 Ioan 1.9). Acest lucru nu a fost atât de ușor pentru Agar. Onisim a avut mai multe probleme (Epistola către Filimon). Agar nu a obiectat: Sarai ar trebui mai întâi să-și ceară scuze ... asta și asta trebuie mai întâi lămurite ... asta și asta trebuie mai întâi îmbunătățite. Nu, ea s-a întors pentru că L-a văzut pe Cel Atotputernic la fântâna Lahai-

Roi. (Acesta era mai mult decât „Îngerul Domnului”, pe care l-a văzut Bernadette.) Aici, la Beer-Lahai-Roi, Dumnezeu Însuși S-a revelat. Și atunci orice om cedează, mai ales că Dumnezeu, în harul Său, ne face promisiuni și mai mari. Agar a avut încredere în acest mare Dumnezeu, ea „s-a uitat după El”.

Un om cunoscut a râs odată de credința unei femei simple: „La ce bun credința ta dacă mai târziu nu iese nimic din ea?”. „Oh”, a spus ea în simplitatea ei copilărească, „dacă Dumnezeu mă va părăsi, atunci El a pierdut mai mult decât eu”. Ea a vrut să spună că Dumnezeu este credincios și Se va ține de cuvântul Său (Romani 11.29).

Anii au trecut. Treisprezece ani lungi. Nu mai auzim nimic despre acest timp. Știm doar că Sara era o femeie exemplară, altfel nu ar fi prezentat-o Petru ca model de supunere (1 Petru 3.2-6). Credința ei (Evrei 11.11) și duhul ei blând și liniștit au ajutat-o să treacă peste acești ani dificili, astfel încât Avraam a plâns cu mare jale după moartea ei (Geneza 23.2 și următoarele), iar Isaac a avut și el nevoie de o mare mângâiere în fața morții mamei sale (Geneza 24.67). În această casă crește Ismael, „un măgar sălbatic de om” (Geneza 16.12). Agar a avut deja o perioadă grea. Ea i-a povestit lui Avraam despre Lahai-Roi, astfel încât acesta a vizitat mai târziu fântâna de mai multe ori. Dar ea nu a învățat să-și pună viața în întregime în mâinile lui Dumnezeu. Ea s-a bazat pe propriile forțe, astfel încât apostolul Pavel o prezintă ca pe o imagine a Legii și a propriei strădării (Galateni 4.21-31).

Apoi, după ce Sara a primit fiul promis, a venit vremea ca Agar să plece definitiv din casă (Geneza. 21.9-21). Acest lucru a fost dificil, dar necesar. Avraam îi oferă provizii pentru călătorie, iar Dumnezeu îi vine din nou în ajutor în deșert, pe drumul spre vechea

ei casă. Asemenea lui Agar, mamele de astăzi se pot ruga și astăzi pentru copiii lor aflați în nevoie, iar Dumnezeu le ascultă și le mângâie: „Nu te teme” (Geneza 21.17). Dar Agar, atunci continuă să te încrezi în Dumnezeul tău! Nu, ea nu o face, ba chiar face greșeala de a-i lua lui Ismael o soție din Egipt (Geneza 21.21). Aceasta a fost din nou propria ei voință, pe care Dumnezeu nu o poate aproba.

În cele din urmă, o scurtă prezentare profetică: Agar este poporul lui Israel sub Lege. Dar Legea a fost doar pentru disciplinare, până la Hristos (Galateni 3.24). Când s-a născut Isaac, Ismael a fost trimis printre popoare. Totuși, este ciudat cu poporul lui Israel: ei dețin furtunul de apă, dar nu pot savura apa. Forma exterioară a Cuvântului lui Dumnezeu, pergamentele, au păstrat-o. Cuvânt cu cuvânt, liniuță cu liniuță (le suntem recunoscători pentru asta). Dar la ei lipsește credința. Acest lucru se va schimba. Isaia 12.3 spune: „Veți scoate cu veselie apă”. În Împărăția Milenară a Păcii, Israel va fi din nou poporul lui Dumnezeu (Geneza 21.13) și, de asemenea, națiunile (Abimelec) vor veni și vor mărturisi în fața lui Avraam: „Dumnezeu este cu tine în tot ce faci” (Geneza 21.22). Așa vedem în Ioan 12: mai întâi Domnul Isus în mijlocul credincioșilor din casa din Betania (versetele 1-8), apoi în mijlocul poporului său (versetele 12-19; Ismael ca popor mare), iar în cele din urmă vin grecii, neamurile, și întrebă: „Domnule, dorim să-L vedem pe Isus” (versetele 20 și următoarele).

Soția lui Manoah

| Judecători 13

Bijuteriile artificiale și cele reale pot fi cu greu deosebite cu ochiul liber. Nici măcar bijuterii cu experiență nu pot. Dar un vechi bijutier ne-a spus odată că există o metodă infailibilă pentru a determina autenticitatea lor: testul apei. Dacă scufund o bijuterie falsă în apă, aceasta își pierde aproape complet strălucirea. O bijuterie autentică își păstrează frumusețea chiar și sub apă. Chiar și un profan poate vedea acest lucru.

Soția lui Manoah era o adevărată bijuterie. Ea și-a păstrat frumusețea chiar și în vremurile de cea mai mare impietate din Israel. Patruzeci de ani a fost război în țară. Filistenii au fost duri cu Israel și îmi pot imagina că mica cetate Țoreea, aflată la granița cu țara filistenilor, a suferit în mod deosebit de mult sub influența dușmanilor. Aici locuiau Manoah și soția sa. În seminția lui Dan, această seminție disprețuită, sfâșiată. Pe lângă tot răul, soția era stearpă.

Oare Dumnezeu o uitase? A abandonat-o? Sau a vrut El să pedepsească această casă? Știm din alte căsnicii din Biblie cât de dureros este pentru soți atunci când odraslele mult dorite nu vin. Cât de chinător a fost pentru Sara, Rebeca, Ana, Elisabeta și multe alte femei din Scriptură. Și pentru soția lui Manoah. Dar Dumnezeu nu o uitase și nici nu o părăsise. Mai ales acum, în acest moment de nevoie, El vrea să își mărească harul față de Manoah, de soția lui și față de întregul Israel. Acum trebuia să se arate faptul că soția lui Manoah era o adevărată bijuterie în mijlocul unui popor păcătos.

Dumnezeu a văzut strălucirea ei și a întâmpinat-o în persoana îngerului Domnului.

Ce mesaj plin de bucurie a auzit de la înger! Ea urma să aibă un fiu, unul foarte deosebit: un nazir al lui Dumnezeu, adică acest fiu urma să fie pus deoparte pentru slujba Domnului. Cred că a ascultat cu uimire această femeie. Da, există uneori momente înstelate în viața unei persoane, când binecuvântarea lui Dumnezeu curge pur și simplu. Binecuvântat este cel care este pregătit pentru acest moment. Starea ta și a mea îi permite lui Dumnezeu să ne vorbească chiar acum și ca El „să deschidă ferestrele cerului și să reverse binecuvântări din belșug” (Maleahi 3.10)? Soția lui Manoah era pregătită să primească și să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu.

În calitate de mamă a acestui nazir, ea însăși trebuia să îndeplinească regulile din Numeri 6: porunca de a-și lăsa părul să crească nu trebuia să fie menționată la ea, era ceva firesc pentru o femeie credincioasă (Numeri 6.5). Nu i s-a permis să savureze roadele viței de vie, adică tot ceea ce lumea îi putea oferi în materie de plăcere și bucurie, era tabu pentru ea. Singura ei bucurie o găsea în Dumnezeul ei. În cele din urmă, ea nu avea voie să intre în contact cu un cadavru; moartea ne indică păcatul, pe care trebuie să-l evităm pe tot parcursul vieții noastre.

Această femeie a respectat toate regulile. Samson ar fi trebuit să-și amintească mai bine de mama sa mai târziu. Ea a rămas credincioasă poruncilor lui Dumnezeu. Ea este un model pentru noi, ca părinți, în ceea ce privește educația copiilor noștri, pentru că aceasta începe cu noi înșine. Educația este, în primul rând, autoeducație. Nu pot să le cer copiilor ceea ce nu fac eu însumi.

Cât de frumoasă este relația dintre părinții lui Samson. Ei discută totul împreună. Soția îi spune imediat soțului ei tot ce a trăit (Judecători 13.6,10). Nu aleargă la vecina sau la propria mamă. Nu, soțul ei ar trebui să știe primul, doar el. Ei vorbesc întotdeauna în forma „noi” (de exemplu, Judecători 16.15,17,20,23; 14,3). Pe acești soți, Dumnezeu a putut să-i conducă, să-i binecuvânteze.

Observăm, de asemenea, cum cresc spiritual: rugăciunea din versetul 8 este urmată de mulțumire în versetul 15. Iar prin slava lui Dumnezeu din versetul 17, ei ajung să se închine în versetul 20. Domnul Isus vrea să ne ajute și pe noi, dacă avem încredere în El și Îi suntem ascultători. Vedem această creștere și la orbul din Ioan 9: mai întâi vorbește despre un om (versetul 11), apoi despre profet (versetul 17) și în cele din urmă despre Dumnezeu Însuși (versetul 33). Această creștere spirituală este evidentă și la Manoah și la soția sa.

Nu, ei nu pot mânca cu îngerul Domnului, nu se pot pune pe picior de egalitate cu El. Mai întâi trebuie adusă o ardere de tot (versetul 16). Manoah aduce un ied, de fapt o jertfă pentru păcat, dar Dumnezeu îl acceptă ca ardere de tot. Practic, el trece cu vederea slăbiciunea lor și vine în întâmpinarea lor în har. Și apoi le dezvăluie numele Său: „Minunat” (versetul 18). Acum, cel târziu, ar trebui să știm și cine este acest înger al Domnului: este Însuși Domnul Isus înainte de întruparea Sa, deoarece El s-a arătat omului sub formă de înger din când în când (de exemplu, Geneza 19.24; Exodul 3.2,4; Judecători 6.11,14,14,16,20,22 etc.). El este numit „Cel Minunat” (Isaia 9.6) și acționează întotdeauna în mod minunat (Luca 19.37).

Un frate mi-a spus odată că nu ar trebui să folosim cuvântul „minunat” atât de des. Avea dreptate. Nu ar trebui să uzăm atât de

mult de cuvântul „minunat” în limbajul nostru obișnuit de zi cu zi. Numai Domnul este îndreptățit la acest predicat, iar credincioșii sunt „oameni care vor sluji ca semne mirare [„oameni ai minunii”]” prin lucrarea Sa de pe Golgota (Zaharia 3.8).

Manoah și soția sa au experimentat miracolul acceptării de către Dumnezeu a arderii-de-tot adusă de ei. Marele Dumnezeu a acceptat darul lor. Iar această jertfă era un model al Domnului și Mântuitorului nostru (Leviticul 1; Evrei 10.8-10). Manoah nu mai trebuia să se teamă în prezența lui Dumnezeu. Jertfa a fost acceptată. Nu i se mai putea întâmpla nimic. Ce bine că soția lui a avut atâta perspicacitate pentru a-i lămuri acest lucru. Soția lui Manoah era mai înțeleaptă decât mulți credincioși din ziua de azi. La întrebarea lui Manoah, „Poate un credincios să se piardă?” (compară cu versetul 22), este un răspuns clar: „Nu! Dumnezeu a acceptat jertfa lui Isus Hristos o dată pentru totdeauna” (Evrei 10.14; 1 Petru 3.18). Orice gând de purgatoriu, orice îndoială cu privire la valabilitatea acestei jertfe, îl dezonoarează pe Dumnezeu. Soția lui Manoah a înțeles bine acest lucru.

Înțelepciunea acestei femei este exprimată și în Judecători 14.3, când îi pune fiului întrebări serioase cu privire la alegerea soției. Și cred că această femeie a acționat cu înțelepciune când nu s-a dus la nunta fiului ei în capitolul Judecători 14.10. Manoah s-a dus singur în acel moment.

Este păcat că această femeie nobilă a trebuit să trăiască astfel lipsa de armonie a fiului ei. Ea i-a dat un exemplu bun, dar Samson a fost un om care și-a permis să meargă pe creasta periculoasă între bine și rău - și a trebuit să suporte consecințele. Spre marea durere a mamei sale dragi.

Maria, sora mamei Domnului

Matei 27.56: ... între care erau Maria din Magdala și Maria, mama lui Iacov și a lui Iose, și mama fiilor lui Zebedei.

Marcu 15.40: Și erau și niște femei privind de departe, printre care erau și Maria din Magdala, și Maria, mama lui Iacov cel mic și a lui Iose, și Salome, ...

Marcu 16.1: Și, după ce a trecut sabatul, Maria din Magdala, și Maria, mama lui Iacov, și Salome au cumpărat miresme, ca să vină să-L unșă.

Luca 24.10: Și erau: Maria din Magdala și Ioana și Maria, mama lui Iacov, și celelalte împreună cu ele, care ziceau acestea către apostoli.

Ioan 19.25: Iar lângă crucea lui Isus stăteau mama Lui și sora mamei Lui, Maria a lui Clopa, și Maria din Magdala.

Când Papa Pius a fost ales Pontifex Maximus, orașul său natal a devenit brusc celebru în întreaga lume. Erau mândri de marele fiu al orașului. Dar, mai presus de toate, rudele sale au strălucit în lumina noului demnitar ales și au înotat alături de el pe valurile unor omagieri nemărginite.

Cu Maria, sora mamei Domnului Isus, a fost altfel (Ioan 19.25). Ioan îi menționează numele doar foarte scurt. Faptul că este numită și Maria, ca și sora ei, este oarecum ciudat pentru noi, dar comentatorii Scripturii își pot imagina acest lucru. Limbajul modern permite diferite variante ale lui cuvântului Maria: Mary, Marie, Mareike, Miriam.

Ei bine, nu ar trebui să ne deranjeze numele, dar mă interesează mai degrabă faptul ca noi să devenim mai conștienți de această Maria II. Bineînțeles, îi este greu alături de sora ei deosebită, mama Domnului. Iar noi trebuie să citim cu atenție Scripturile înainte și să le comparăm, dacă vrem să știm cine a fost ea. Nu trebuie să o confundăm cu mama fiilor lui Zebedei, Salomeea (Matei 27.56), deși amândouă au avut un fiu numit Iacov, care a fost și el apostol al Domnului Isus (Matei 10.2). Și sora ei, Maria, a avut un fiu, Iacov, și chiar și un fiu, Iose, la fel ca ea (Marcu 6.3; 15.40,47; 16.1; Luca 24.10). Marcu spune că Iacov al Mariei a II-a a fost numit „cel mic”, poate pentru a-l deosebi pe Iacov al Maria I de fiul lui Zebedei.

Maria noastră era soția lui Alfeu (Matei 10.3), care este cuvântul aramaic pentru numele grecesc Cleopa menționat în Ioan 19.25.

Este regretabil că Maria noastră, soția lui Cleopa, este întotdeauna atât de umbrită de celelalte femei. Vrem să o facem să iasă în evidență: nu, nu ea a fost cea care i-a recomandat pe cei doi fii ai ei Domnului Isus și a dorit ca ei să ocupe poziții înalte în Împărăție. Ea ar fi putut cu siguranță să pretindă acest lucru din cauza relațiilor de rudenie. Ea a preferat să rămână pe planul secund. Ea semăna mai mult cu sora ei, mama Domnului, care se arăta mereu liniștită și modestă.

Maria avea o inimă arzătoare pentru Domnul Isus. Ea nu numai că l-a dat pe fiul ei Iacov Domnului, pentru ca acesta să devină unul dintre cei doisprezece apostoli, dar ea l-a urmat pe Domnul începând din Galileea și l-a slujit cu bunurile sale (Luca 8.2; Matei 27.55). Ea l-a urmat pe Domnul mai departe decât mulți alți ucenici, și anume până pe dealul Golgotei, unde a stat alături de multe alte femei sub cruce și l-a oferit Domnului ultima companie.

Femeile stăteau la distanță și priveau. Au văzut cum soldații aspri Îl tratau pe Domnul, cum preoții cei mai de seamă își băteau joc de El, cum blasfemiau trecătorii, cum dădeau din cap; au văzut și au ascultat ce a mai spus Domnul, cum în cele din urmă s-a cutremurat pământul și au crăpat stâncile. Ele au văzut toate acestea, Maria a văzut și a trăit cum în acel moment „o sabie” a pătruns în sufletul surorii sale (Luca 2.35), care se afla lângă ea. A fost bine că au vrut să poarte împreună această povară grea. Ea și sora ei și Maria Magdalena și Salome și Ioana (Luca 24.10). Toate au venit cu ea din Galileea până la Ierusalim (Marcu 15.41). Ce altceva puteau să facă? Nimic. Venise ceasul ca Fiul Omului să fie dat în mâinile păcătoșilor (Matei 26.45).

Dar Maria a mai făcut totuși ceva. Ea a observat ce s-a întâmplat cu trupul Domnului. Ea a vizitat mormântul împreună cu Maria Magdalena (Luca 23.55) și astfel aceste două ucenice veterane au stat lângă mormântul în care doi ucenici noi L-au îngropat pe Domnul: Iosif din Arimateea și Nicodim. Cele două femei au stat mult timp lângă mormânt. Piatra cea mare fusese deja rostogolită în fața mormântului, și totuși ele stăteau și plângeau (Matei 27.61). Acolo se afla cea mai mare comoară a lor, totul.

Era clar că mama Domnului Isus nu era acolo, durerea era prea mare, nici Salome nu era la mormânt, căci în ultima clipă Domnul îi încredințase lui Ioan pe mama Sa și cu siguranță trebuiau să meargă acasă cu ea. Așa că, în cele din urmă, au rămas doar Maria Magdalena și Maria noastră. Ele au fost ultimele care au stat la mormânt în acea zi de pregătire înainte de Sabatul cel mare (Ioan 19.31), dar au fost și primele care au fost acolo în dimineața învierii. Ele s-au odihnit în timpul Sabatului, conform poruncii (Luca 23.56). A fost o zi înnorată, cu ore grele. Interesant este că în acest Sabat dușmanii au devenit atât de vioi.

Dar apoi a venit ziua învierii. Maria, împreună cu Maria Magdalena, cumpăraseră și pregătiseră mirodenii și miruri parfumate pentru a unge trupul Domnului, după obiceiul iudeilor (Marcu 16,1). Dis-de-dimineată foarte devreme sunt deja în picioare. Iubirea nu poate face niciodată destul, ea tânjește să facă servicii. Singura grijă, pe care o au, este piatra mare, acolo va trebui să muncească din greu.

Dar lucrurile au stat cu totul altfel. Cât de îngrozite sunt de faptul că piatra era rostogolită. Au furat iudeii trupul Domnului? Este acesta un caz de profanare a mormântului? Intră în mormânt și sunt din nou uimite. Un înger încearcă să le liniștească. Ele și-au ieșit din fire. Ele nu pot auzi mângâierea îngerului. Ele nu pot înțelege mesajul învierii. Bucuria păsărilor din acea dimineată trece pe lângă ele. Și se întorc.

Apoi, fiecare pleacă pe drumul lui. Maria Magdalena se întoarce la mormânt și se întâlnește cu Domnul acolo, în timp ce Maria, împreună cu celelalte femei, întâlnește pe Domnul pe drumul spre ucenici (Matei 28.9-10). Ce reîntâlnire! „Bucurați-vă!”, le spune El. „Și ele, apropiindu-se, I-au cuprins picioarele și I s-au închinat” (Matei 28.9). Cine s-ar fi gândit la asta?

Maria și celelalte femei de aici sunt o imagine a rămășiței de mai târziu care Îl primesc pe Domnul cu bucurie și Îl ating, în timp ce Maria Magdalena este o imagine a credincioșilor de astăzi, care nu L-au atins astfel (Ioan 20.17).

Acesta a fost punctul culminant al vieții acestei Maria, sora mamei Domnului. Soțul ei avea să-L întâlnească pe Domnul pe drumul spre Emaus câteva ore mai târziu. Ea nu era acolo (sau era, totuși?),

ea Îl văzuse deja. Domnul vorbește și despre bărbați în Luca 24.18, iar Cleopa, în versetul 22, vorbește despre femeile care au avut deja întâlnirea cu Domnul.

Cine Îl iubește pe Domnul Isus, așa cum L-a iubit Maria noastră, primește și el, chiar și astăzi, revelații personale prețioase.

Nereu și sora sa

Romani 16.15: Salutați pe Filolog și pe Iulia, pe Nereu și pe sora lui și pe Olimpa și pe toți sfinții care sunt împreună cu ei.

Lista cu saluturi de la sfârșitul epistolei către Romani este ca un buchet de flori multicolor. Multe culori strălucitoare. Răspândește parfum și înflorește într-o splendoare glorioasă. Uneori este vorba de cupluri căsătorite cunoscute de apostol, altele de persoane individuale, apoi de frați, apoi de surori, de grupuri, de familii, de rude și cunoștințe. Dorim să ne ocupăm cu o pereche de frați și surori: un frate și o soră. Ei stau destul de discret printre foarte multe nume, și anume în versetul 15: „Salutați pe ..., pe Nereu și pe sora lui...”

Ce se ascunde în spatele acestui scurt salut poate fi doar bănuț. Personal, am crescut într-un cămin de credincioși și nu am cunoscut niciodată neștiri și persecuții externe, cu atât mai puțin vremuri precum cele din timpul domniei lui Nero, care a fost un persecutor feroce al creștinilor. Noi, pe de altă parte, avem o serie de ani buni de la ultimul război mondial și totuși, din când în când, au existat credincioși care au trecut prin momente dificile în familiile lor. Ei au venit la credință prin harul lui Dumnezeu și au păstrat această credință, chiar dacă erau singurii din familie. Adesea, acest lucru nu s-a întâmplat fără lupte interioare. Părerile diferite au degenerat în certuri deschise. Părinții au alungat pe copiii din casă și cunoaștem cazuri în care copiii din familii iudaice, care s-au convertit la creștinism, au fost complet renegați de părinții lor. Acest lucru a mers atât de departe încât un tată iudeu a organizat o înmormântare formală, pentru că fiul său s-a convertit la creștinism

și a fost botezat. De atunci, el era mort pentru tatăl său. Nu i s-a mai permis să intre în casă.

Dar ce bucurie atunci când un al doilea membru al familiei vine la credință. Trebuie să ne amintim că credincioșii menționați în capitolul nostru proveneau fie din iudaism, fie din păgânism. La acea vreme nu exista o religie creștină generală. Doctrina creștină s-a răspândit doar treptat. Toți acești dragi frați și surori de aici au făcut o curajoasă schimbare în viața lor. Saltul la credința creștină, în brațele iubitorului Mântuitor, Bunul Păstor, a adus forțat de împrejurări rușine și dispreț întregului lor cerc de rude și prieteni. Toți cei numiți aici au fost pionieri, oameni curajoși care L-au iubit pe Domnul Isus din toată inima și care au trebuit să suporte despărțirea de propria lor familie.

Versetul al 14-lea din capitolul nostru prezintă unele persoane, la fel ca și versetul al 15-lea, astfel încât unii s-au gândit dacă nu cumva Filolog și Iulia au fost părinții lui Nereu și ai surorii sale, mai ales că mai erau și alți sfinți cu ei. S-ar putea să fie așa. Dar, întrucât Cuvântul lui Dumnezeu nu ne oferă niciun indiciu în legătură cu această ipoteză, să ne limităm la frate și soră.

Cei doi trebuie să se fi îndrăgit mult. Este o imagine frumoasă atunci când frații și surorile sunt de aceeași părere, urmărind același scop. Câte bătăi și certuri există între copii. Unul vrea asta, celălalt vrea aia. Dar cât de plăcut este atunci când se înțeleg și pot face o treabă împreună. Nu orice frate poate lucra împreună cu oricare alt frate. Unul este mai potrivit pentru un anumit mod, celălalt pentru alt mod. Deși scopul este același, și anume de a-L sluji pe Domnul Isus, modul de slujire este adesea fundamental diferit și este nevoie de multă considerație unul față de celălalt și de curaj pentru a lucra împreună în lucrarea Domnului.

Nereu și sora sa par a fi un adevărat caz fericit. Ei au rămas împreună, s-au înțeles bine și sunt menționați de apostolul Pavel ca trăind unul lângă altul în armonie. Mai erau și alții cu ei. Aproape că am putea fi înclinați să spunem că versetul 14 a fost o oră a fraților tineri din Roma, iar versetul 15 o oră comună. Dar asta ar putea suna prea modern și confortabil, pentru că acești dragi frați și surori nu se puteau aduna încă atât de liber și fără obstacole cum o putem face noi. Nu se gândeau la petreceri. Ei erau în luptă deschisă și asta i-a sudat pe unul cu altul. Acest lucru a întărit părtașia dintre ei și, de asemenea, legătura de dragoste.

Apostolul îi salută călduros pe toți. Este frumos că se gândește și la sora lui Nereu, pentru că fetele și femeile creștine au trecut cu siguranță prin momente extraordinar de dificile în climatul dur al Romei din acea vreme. Dar această soră a mers pe cale împreună cu fratele ei. Ei au fost o încurajare pentru multe perechi de frați și surori care au urmat după ei, care s-au sprijinit reciproc în situații dificile.

Ne dorim ca numeroasele rugăciuni pentru membrii familiei să fie ascultate la timpul lor. Părinții se roagă pentru mântuirea copiilor lor. Copiii se roagă pentru ca tatăl și mama lor să ajungă la credință. Cu siguranță Nereu s-a rugat pentru sora sa în același mod, sau invers. Domnul a răspuns minunat la rugăciunea lui, așa că să perseverăm în rugăciune, Domnul Isus va răspunde la timpul Său, chiar dacă uneori durează ani de zile; de aceea, „Rugați-vă neîncetat!”. (1 Tesaloniceni 5.17).

Sefora

Exodul 2.21: Și Moise s-a învoit să rămână la omul acela. Și el i-a dat lui Moise pe Sefora, fiica sa.

Exodul 4.25: Atunci Sefora a luat o piatră ascuțită și a tăiat prepuțul fiului său și l-a aruncat la picioarele lui și a zis: „Cu adevărat tu îmi ești un soț sângeros!”

Exodul 18.2: Și Ietro, socrul lui Moise, a luat pe Sefora, soția lui Moise, după ce o trimisese el înapoi, ...

Efesenii 5.25 ne explică, în imaginea de soț și soție, relația dintre Hristos și Adunarea Sa - aceștia sunt credincioșii din timpul de har de astăzi. Această relație frumoasă ne este deja indicată în mod exemplar în cărțile lui Moise, și anume în cuplurile căsătorite Isaac și Rebeca, Iosif și Asnat și Moise și Sefora. Cu Rebeca s-a consolat „Isaac după moartea mamei sale” (Geneza 24.67). După ce Israel (întruchipat prin Sara) a fost pus deoparte ca popor, Domnul Isus a găsit în credincioșii dintre neamuri o mireasă care L-a mângâiat, ca să spunem așa, pentru pierderea casei lui Israel (Romani 11.17). Asnat este acum femeia care împărtășește gloria lui Iosif cu El. Acesta este un alt aspect. Domnul Isus Își va împărtăși gloria cu noi, credincioșii, într-o zi (Ioan 17.22). Atunci călătoria noastră pământească se va încheia, bucuriile și necazurile noastre pământești se vor sfârși. Orice grijă, orice tristețe va lua sfârșit. Acest lucru este clar exprimat și în numele dat celor doi fii ai lui Iosif. Suferința captivității lui Iosif a luat sfârșit.

Dar, în timp ce Asnat împarte cu Iosif perioada de putere și glorie, Sefora este asociată cu Moise în perioada de înstrăinare. Acest aspect este exprimat și în numele fiilor lor: Gherșom (străin) și Eliezer (Dumnezeul meu este ajutorul). Mai târziu, Moise se va

întoarce cu Sefora din înstrăinare pentru a răscumpăra Israelul (Zaharia 14.5b). La fel și Domnul Isus va veni cu noi, credincioșii din timpul harului, pentru a lua în stăpânire poporul Său pământesc, Israel, și a-l introduce în slava Împărăției Sale (vezi, de exemplu, 1 Tesaloniceni 3.13; 4.14). Cam atât despre contextul profetic al subiectului nostru.

Prin urmare, nu ar trebui să ne surprindă faptul că Sefora nu lasă cea mai bună impresie, deoarece știm astăzi că creștinismul nu a dat o mărturie mai bună ca popor al lui Dumnezeu decât Israel (Romani 11.22; 2 Timotei 3.1-5).

Sefora era una dintre cele șapte fiice ale lui Reuel, al cărui nume oficial era Ietro, un închinător al Dumnezeului celui viu (Exodul 18.12). Ea era madianită și îl avea ca strămoș pe Avraam (Geneza 25.2). Maria o numește femeie cușită în Numeri 12, deoarece familia trăia într-o zonă locuită de cușiți (Geneza 10.6), Arabia de astăzi.

Aici, în deșert, și-a petrecut copilăria: „în țara lui Meșec, în corturile Chedarului” (Psalmul 120.5). În „țara lui Meșec”, obiceiurile erau aspre (Exodul 2.17). Păstorii, de exemplu, puteau pur și simplu să le alunge pe femeile slabe departe de fântâni. Apropo: Ce bine este că creștinismul a pus bărbatul și femeia pe aceeași treaptă în fața lui Dumnezeu (Galateni 3.28). Se cuvine chiar să acordăm cinstea cuvenită sexului feminin (1 Petru 3.7). Așadar, femeile noastre ar trebui să-i mulțumească în mod special Domnului Isus pentru că le-a ajutat astfel să dobândească demnitate și prestigiu.

Moise le ajută pe aceste fiice ale lui Reuel aici, la fântână. Îi place să mijlocească pentru cei slabi. Știam deja asta din Exodul 2. Dar fiicele nu recunosc în el decât un bărbat egiptean. Păcat, nici nu-l

invită. Reuel, tatăl lor, înțelege ideea. El este cel care îi dă în căsătorie lui Moise pe fiica sa, Sefora.

Amândoi au un fiu: Gerșom, adică respingere, exil, străin. Da, Moise a fost aici, într-o țară străină (Luca 18.12). Mai târziu au un al doilea fiu: Eliezer (Exodul 18,4). Astfel, ei locuiesc în Madian timp de patruzeci de ani. (Țară situată la vest și la est de Golful Acaba.) O perioadă lungă de timp. Va reuși Moise să o convingă pe Sefora să îi urmeze scopurile, planurile? El, „care credea că ocară lui Hristos este o bogăție mai mare decât comorile Egiptului” (Evrei 11.26), va fi găsit el un ajutor potrivit în Sefora? Ce se spune în Evrei 11? Ocară lui Hristos? Da, exact de asta ducea lipsă Sefora. Desigur, era pregătită să părăsească țara tatălui ei după patruzeci de ani de căsnicie. Să-i recunoaștem meritul pentru asta. Dar scena din Exodul 4.24-26 nu aruncă o lumină bună asupra familiei.

Fiul lor nu a fost circumcis. Acum, bineînțeles, încep să se adune întrebări: Avea oare Moise atât de puțină autoritate în propria casă? Dacă vrei să fii un conducător al poporului, trebuie mai întâi să te descurci în familia ta (1 Timotei 3.4). Sau Sefora nu a vrut să facă actul circumciziei până când au ajuns cu poporul lui Israel în Egipt? Dar asta ar fi o prostie, pentru că fiecare zi face ca această procedură să fie mai dureroasă, mai jenantă. Cât de bine este când copiii noștri se întorc devreme la Domnul Isus cu vina și păcatul lor, înainte ca anii dificili ai vieții să vină peste ei ca o furtună. Apoi, devine incredibil de dificil și pentru tată și pentru mamă. Sefora este un exemplu negativ pentru noi.

Se pare că ea nu a vrut circumcizia. Nu, ea nu ar fi tolerat ceva atât de neplăcut. Mulți spun același lucru astăzi: Împăcare prin sângele lui Hristos? Nu, niciodată. Isus ca model ideal, ca exemplu de moralitate și bune maniere, da, acceptăm acest lucru. Dar numai

sângele lui Isus Hristos ne curăță de orice nelegiuire (Evrei 9.14). Oare mamele copiilor noștri au înțeles bine acest lucru? Relatările din evangheliile sunt prețioase și valoroase. De asemenea, interesante și captivante. Dar spuneți-le celor mici și relatarea despre cruce și arătați-le necesitatea convertirii.

Sefora nu a făcut-o la momentul potrivit. Ea știa exact că nu era bine cum a procedat. Pentru că altfel de ce ar fi făcut singurul lucru corect atât de repede și de consecvent în această provocare riscantă adresată lui Moise (Exodul 4.24)? În ultima clipă, ca să spunem așa. Da, Sefora, a fost greu pentru tine. Chiar în mijlocul călătoriei, și apoi ca femeie, fără un instrument adecvat la îndemână. Dar a făcut-o, chiar dacă a fost silită s-o facă. Ea exprimă clar acest lucru în versetul 25.

Modersohn spune: „Creșterea copiilor include întotdeauna pedeapsa. Ori copiii o iau de la părinți, ori părinții o iau de la copii.” Ca părinți, nu vrem să tăcem atunci când este vorba de păcatele copiilor noștri. O falsă tandrețe ca cea a lui Seora se răzbună amarnic. Cred că Sefora a înțeles acest lucru - și la fel și Moise.

La scurt timp după aceea, Moise a trimis-o înapoi acasă, în ținutul Madian. Poate că era mai bine așa, pentru că sarcina dificilă de a răscumpăra oamenii implica și multe pericole pentru viața și integritatea corporală. Așa că și-a cruțat familia în această perioadă. Mai târziu, în deșert (Exodul 18), familia sa a fost reunită cu el și a rămas cu el în timpul peregrinării prin deșert.

Vrem noi, ca părinți, să învățăm ceva din asta? Le facem un mare serviciu copiilor noștri atunci când le prezentăm Cuvântul lui Dumnezeu în frumusețea Lui, dar și în claritatea Lui. Fără „dacă” și „dar”. Soț și soție, cu o singură gură. Sperăm că o vom face la

momentul potrivit. Sefora a trebuit să treacă prin experiențe umilitoare. Era aproape să-și piardă soțul. Nu era nevoie să fie așa.

Țefania

Așa-numiții „profeții mici” au și ei istoria lor interesantă. O privire mai atentă ne arată că Țefania era de origine împărătească. Duhul lui Dumnezeu descrie originea sa în primul verset. El nu face asta cu toți profeții. Însă așa este cu Țefania. El provenea din casa împărătească a lui Iuda. Mai precis: a patra generație a împăratului Ezechia. Și a propovăduit în zilele lui Iosia. Trebuie să ne gândim la această situație.

Întotdeauna m-a mirat faptul că împăratul Iosia a fost un om atât de evlavios. Nu a fost o întâmplare. Tatăl său a fost un împărat fără Dumnezeu, la fel ca și bunicul său. Nu a putut învăța nimic de la ei. A rămas doar mama sa, Iedida, care l-ar fi putut învăța de mic (2 Împărați 22.1). Astfel, mulți comentatori ai Scripturii au atribuit modul pios de viață al lui Iosia învățaturii mamei sale. Dar eu nu găsesc nimic în Scriptură care să indice acest lucru. Cu toate acestea, aflăm aici, în Țefania, că tocmai acest profet dintr-o astfel de casă împărătească a avut un mesaj important de proclamat în zilele lui Iosia.

Țefania, ca urmaș al lui Ezechia, va fi avut acces liber la curtea împărătească. Putea să intre și să iasă. El era cunoscut în palat și mesajul său era auzit pe străzile Ierusalimului. A fost un mesaj serios, dur și sever. Nu a reținut nimic din forța gândurilor lui Dumnezeu. Iată ce este atât de special în chemarea lui Dumnezeu: nu contează de unde vii, fie că provii din familia împărătească sau din poporul țării (vezi Amos). Cine este cuprins de Cuvântul lui Dumnezeu, cine își simte chemarea divină, este o unealtă utilă în mâinile Stăpânului său, în orice loc și în orice moment.

Micul Iosia trebuie să-l fi auzit de multe ori pe ruda lui din partea tatălui. Cuvintele sale de avertizare de a se pocăi i-au pătruns inima. Sămânța acestui mesaj de pocăință de la calea păcătoasă a răsărit în Iosia. Avea multe de mulțumit lui Țefania.

Poate că și tu și eu trăim în apropierea unei persoane evlavioase care ne influențează viața aproape neobservat. Poate fi mama ta, care îți aduce în fiecare zi mai aproape istorisirile despre Mântuitorul, poate fi tatăl tău, care te educă zilnic în disciplina și mustrarea Domnului, sau mătușa ta, învățătorul tău, colegul tău de școală. Toți aceștia te întâlnesc pe drumul vieții pentru a-ți arăta seriozitatea veșniciei. Ce te-ai face fără aceste indicatoare utile din viața ta? Suntem recunoscători pentru ele? Nu toți găsim calea credinței singuri și fără sprijin. Oameni ca Avraam sunt puțini pe teren.

Așadar, predica de pocăință a lui Țefania a găsit un teren bun în inima lui Iosia și, de aceea, dorim să subliniem pe scurt ceea ce era special în mesajul său, pentru că era deja special: Țefania a predicat moartea și distrugerea. Subiectul principal al cărții sale este Ziua Domnului. Această zi o cunoaștem din epistolele Noului Testament sub numele de „Ziua Domnului” (1 Corinteni 1.8; 2 Corinteni 1.14; 1 Tesaloniceni 5.2; 2 Petru 3.12). Este vorba de apariția Domnului Isus pe acest pământ pentru a judeca pe toți oamenii necredincioși. Nu este o veste bună pe care Țefania trebuia să o vestească, ci un mesaj serios și înfricoșător. Ar trebui să trezească conștiințele, să-i conducă pe oameni la pocăință.

De asemenea, în discursurile din Faptele apostolilor putem observa că principala caracteristică este anunțarea judecății. Acești evangheliști proclamă dragostea lui Dumnezeu doar în al doilea rând. Și acest lucru este corect. Inima omului trebuie să înțeleagă

mai întâi condiția sa pierdută, abia atunci i se vor deschide ochii la bunătatea și dragostea lui Dumnezeu, pe care El ni le-a prezentat în Fiul Său Isus Hristos.

Dar Țefania nu se oprește la acest mesaj trist că suntem cu toții păcătoși și că merităm judecata. Nu, el arată și calea de ieșire, îl prezintă pe adevăratul Împărat al lui Israel (Țefania 3.15-17). El descrie Împărăția glorioasă a păcii care va răsări într-o zi pentru poporul pământean al lui Dumnezeu. În această Împărăție intră cei blânzi din țară (Țefania 2.3). Este ceea ce a spus și Domnul Isus în Matei 5.5: „Ferice de cei blânzi, pentru că ei vor moșteni pământul”. Tocmai cei blânzi și smeriți sunt atât de iubiți de Domnul Isus. El Însuși a fost cel mai bun model.

Cât de departe s-a îndepărtat lumea modernă de această trăsătură nobilă. Într-o caricatură, se vedea un manager industrial care ieșea din biserică împreună cu soția sa. El gândea: „Nu pot decât să trag o concluzie: Dacă cei blânzi vor să moștenească pământul, atunci ei vor trebui să devină puțin mai agresivi.” Nu, în Țefania este vorba de blândețea voluntară, care se supune în mod conștient voinței Domnului și merge pe calea cea mai joasă. Acesta este exact genul de comportament care va schimba lumea.

Blândețea se învață numai în prezența Domnului Isus. În contact zilnic cu El. Iată de ce și Țefania recomandă cu tărie comuniunea cu Dumnezeu în rugăciune. El le reproșează oamenilor neevlavioși că „nu s-au încrezut în Domnul, nu s-au apropiat de Dumnezeul lor” (Țefania 3.2).

Putem învăța ceva de la băștinașii din Africa de Vest. Ei nu aveau o „cămăruță liniștită”, a cărei ușă o puteau încuia, pentru a se ruga cu Tatăl lor din ceruri (Matei 6.6). În schimb, toată lumea știa de

un mic loc în junglă unde se puteau retrage să se roage. O potecă îngustă ducea acolo. Dacă cineva vizita acest loc în mod regulat, calea rămânea clar vizibilă prin iarbă. Dar când cărarea îngustă era plină de vegetație și nu mai era vizibilă, un alt frate venea și spunea: „Frate, este ceva în neregulă cu poteca ta”.

Pe vremea lui Iosia, numele acestui frate era Țefania. Poate că prin cuvântul său curajos, judecata a fost amânată pentru anii următori. Nu numai că a anunțat judecata, dar a fost mișcat și de marea mântuire în Dumnezeuul său. El știa: Domnul nu se va odihni până când nu va ajunge la sfârșit cu poporul său (Rut 3.18; Luca 12.50): „Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău ca un viteaz care va salva; El se va bucura de tine cu bucurie: va tăcea (sau Se va odihni) în dragostea Lui, Se va veseli de tine cu cântare de bucurie” (Țefania 3.17).

Zaharia

| Luca 1

Pe măsură ce părăsim Ierusalimul spre vest, ajungem la „Pădurea Ierusalim”. Aici se află micul cuib Ein-Kerem, locul natal al lui Zaharia și al Elisabetei. Luca numește această zonă „ținutul muntos” (Luca 1.39). Aici este dezolant și bolovănos.

Chiar în acest loc, în urmă cu aproximativ două mii de ani, o bucurie uriașă a pătruns în casa unui preot bătrân. După patru sute de ani lungi de tăcere, dintr-o dată cerul s-a deschis și a luat contact cu un cuplu de bătrâni care „amândoi erau drepecți înaintea lui Dumnezeu și umblau fără vină în toate poruncile și rânduielile Domnului” (Luca 1.6). Acest lucru nu a fost ușor pentru ei, deoarece, în primul rând, armata romană ocupa țara și, în al doilea rând, împăratul marionetă Irod, amator de lux și însetat de sânge, conducea poporul. În al treilea rând, diferiți mari preoți aveau puterea supremă în marele Templu, care nu voiau să se pună rău cu romanii.

Dar asta era în exterior. Acești doi israeliți credincioși și evlavioși puteau încă să facă față. Durerea era mult mai adâncă în interior. Căci ei au prezentat două cereri Dumnezeului lor de-a lungul vieții lor. Niciuna dintre ele nu fusese împlinită. Și acum erau bătrâni și viața trecuse. Una din cereri era pentru poporul lor. Ei așteptau venirea lui Mesia, care îi va salva de păcatele lor și de puterea dușmanului. Cealaltă cerere era pentru nevoile lor personale. Ei nu aveau un fiu care să ducă mai departe preoția tatălui. Acest lucru i-a durut. S-ar putea schimba ceva în viața lor? Cred că nu I-au mai

prezentat lui Dumnezeu dorința lor de a avea un fiu timp de mulți ani. Era pur și simplu prea târziu.

Zaharia își făcea astăzi munca obișnuită în Templu. Pregătirile pentru rugăciunea de seară sunt gata. Este în preajma „timpului potrivit [de primire]” (Psalmul 69.13), în jurul orei trei după-amiaza. Zaharia intră în Templu pentru a arde tămâie. Oamenii rămân afară în rugăciune. Dintr-o dată, cerurile s-au deschis și figura măreață a îngerului l-a anunțat pe preotul Zaharia despre venirea lui Mesia și, mai mult decât atât, despre faptul că el va primi un fiu, care va fi precursorul acestui Mesia.

Acest lucru a fost prea mult pentru Zaharia. Nu putea face față în acest moment. Nici măcar ca preot veteran. A rămas literalmente fără cuvinte. Rugăciunea de seară a trebuit să fie întreruptă. Preotul, a cărui sarcină cea mai nobilă este de a lăuda și de a mulțumi lui Dumnezeu, nu mai poate rosti nici un cuvânt. În tăcere, el părăsește Templul după o lungă perioadă de timp.

Putem să gândim ce vrem despre Zaharia. Putem să-l compătimim, să-i înțelegem îndoielile, să-l admirăm pentru cumpătarea și modestia sa. Dar Scriptura spune clar: „Nu a crezut cuvintele lui Dumnezeu” (Luca 1.20). Ce ar fi trebuit să spună Maria? Și ea avea întrebări. Iar aparițiile îngerilor au fost puse la îndoială atunci, la fel ca și astăzi. Dar cuvântul lui Dumnezeu spune despre ea: „Ferice de ea, căci a crezut” (Luca 1.45).

A fost jenant pentru Zaharia că nu și-a putut desfășura slujba pentru perioada următoare. Pentru nouă luni. Din cauza necredinței sale. Chiar și scepticismul și neîncrederea noastră față de Dumnezeu, Cel Preaînalt, trebuie pur și simplu să cedeze. Dumnezeu poate să

anuleze legile naturii. El poate face asta. Avem cu adevărat încredere în El că poată să facă asta?

*Ești Dumnezeu ce minuni
În lume-aceasta face.
Și chiar de-n viață vin furtuni,
Ne odihnim în pace.*

Un băiețel se temea teribil de mult să intre într-o magazie. Nu, nu voia să meargă acolo. Niciodată. Dar într-o seară, mama lui l-a trimis tocmai acolo. Trebuia să aducă ceva. Băiatul s-a dus și el ascultător - dar când a ajuns în cameră, a țipat din toți plămâni de frică. Mama a venit imediat în fugă și ar fi trebuit să aprindă lumina pentru băiețel. Dar nu a făcut-o, deși băiatul plângea cu putere. L-a luat pe băiat de mână, s-a așezat în mijlocul micii camere și i-a spus încet: „Ascultă, Dumnezeu este aici chiar și în întuneric”. Și-a amintit adesea acest lucru mai târziu. Dumnezeu nu aprinde întotdeauna lumina, dar ne dă un nou curaj prin prezența Sa.

Zaharia a trebuit să îndure nouă luni. Nu a putut și nu i s-a permis să spună nimic. El nu putea decât să asculte. Nu putea decât să le asculte pe soția sa și pe Maria vorbind, pentru că Maria era oaspetele lor timp de trei luni. Maria avusese și ea această experiență minunată cu îngerul Gabriel. Dar ea a crezut.

Apoi a venit ziua nașterii și Zaharia a intervenit în discuția despre numele Fiului. Acum, duhul său se ridică din nou spre înălțimile divine. Își amintește cuvintele îngerului și, deodată, limba i se dezleagă și bătrânul cântă una dintre cele mai frumoase cântări din Biblie. Nu este doar cântecul unui tată foarte fericit. Este un cântec care subliniază și întărește toate mărturiile din Vechiul Testament. Un cântec de credință, de speranță, de recunoștință față de un

Dumnezeu care face minuni. Am putea intitula cântecul: „Poți să-L crezi pe Dumnezeu și să te încrezi în El”.

Zaharia Îi mulțumește lui Dumnezeu și pentru fiul. El se adresează direct copilășului în cântare și Îl laudă pe Dumnezeu cu expresii tot mai noi și mai frumoase. Un preot în adevăratul său element!

Suntem cu toții preoți. Chiar așa? Luăm în serios promisiunile lui Dumnezeu? Răspundem la cuvintele și promisiunile lui Dumnezeu? Ne bucurăm de ele? Trăim în ele? Nu? Atunci gura noastră va rămâne închisă în Templu. Atunci nu vom trimite niciodată o rugăciune de laudă și mulțumire către Domnul din ceruri. Dar dacă acceptăm Cuvântul lui Dumnezeu în simplitate, atunci limba noastră se va bucura și va lăuda minunile lui Dumnezeu.

Și în acest sens, Domnul Isus Însuși este modelul nostru: „Ce am auzit de la El, acestea le spun lumii”. „Eu vorbesc ceea ce am văzut la Tatăl Meu” (Ioan 8.26,28,38.). Ce am văzut și ce am auzit de la Dumnezeu și Tatăl nostru? Despre asta vrem să vorbim. Acesta ar trebui să fie și conținutul cântărilor noastre.

Urie

Ieremia 26

Ioiachim nu putea suporta faptul că acest profet Ieremia îi zădărnicea mereu planurile. El i-a preferat pe ceilalți preoți și profeți care vorbeau pe placul lui (Ieremia 26.7). Pe aceștia îi putea folosi. Chiar și bătrânii țării și căpeteniile își plecau uneori urechea la cuvintele lui Ieremia. Acest lucru a mers foarte mult împotriva voinței împăratului. Era bine că preoții și profeții erau de partea lui. La urma urmei, trebuiau să știe. Cum să se ducă în Babilon, să se smerească, să părăsească țara: acesta ar fi sfârșitul.

Ieremia a vorbit și a gândit altfel. De aceea, Ioiachim a vrut să-l reducă la tăcere, să-l ucidă cât mai discret și mai în secret posibil. Preoții și profeții aveau să se ocupe de uciderea lui (Ieremia 26.11). Era foarte sigur de asta. Dar Domnul nu a îngăduit (cel puțin nu încă) ca acest profet credincios să fie condamnat la tăcere. Trebuia să continue să depună mărturie împotriva păcatului poporului, împotriva împăratului și a conducătorilor. Și de aceea Dumnezeu a continuat să trimită vasali pentru a-l proteja: Ahicam (Ieremia 26.24), Ebed-Melec (Ieremia 38.12) și alții (Ieremia 36.25-26).

Ieremia este numit „profetul care plânge”. A trecut prin suferințe amare, atât mentale, cât și fizice. Și totuși, din când în când, existau oameni care îl încurajau. Uria, de exemplu. El era chiar unul dintre profeți. Dar el nu s-a alăturat vânătorii împotriva lui Ieremia. El era sincer și a recunoscut că cuvintele lui Ieremia veneau direct de la Domnul (Ieremia 26.26) și a mărturisit acest lucru în mod public. A avut curajul. Asta i-a dat curaj lui Ieremia. Mai presus de toate, a fost pe placul lui Dumnezeu.

Urie era originar din cetatea Chiriati-earim, locul în care Chivotul Legământului a locuit mai bine de douăzeci de ani, până când a fost redescoperit în cele din urmă de David (Psalmul 132.6). Urie era un om mare în acest loc. Mare pentru Dumnezeu, pentru că nu a repetat doar unul sau două cuvinte ale lui Ieremia, nu, ci el „a profetizat după toate cuvintele lui Ieremia” (Ieremia 26.20). Nu a reținut nimic. El a proclamat întregul adevăr. Și nu numai în colțuri și taverne, ci și în fața împăratului, în fața tuturor vitejilor săi (!) și în fața tuturor căpeteniilor (Ieremia 26.21). A fost curajos. De asemenea, era smerit, pentru că nu a rostit propriile cuvinte, ci pe cele ale lui Ieremia, iar acesta, la rândul său, a rostit cuvintele lui Dumnezeu.

Reacția împăratului nu putea să nu vină: „el a căutat să-l omoare”. Urie a fugit în Egipt și s-a ascuns acolo. Sărmanul Urie. Prin această fugă, el devine acum un model pentru rămășița credincioasă a lui Israel, care mai târziu va trebui să fugă și ea de sateliții (dorobanții) lui satan (Geneza 37.28; Matei 2.14; Apocalipsa 12.6).

Căile lui Dumnezeu cu ai Săi sunt foarte diferite. Istoria stă mărturie în acest sens. Apostolul Iacov este ucis cu sabia în Faptele apostolilor 12, Petru este salvat în mod miraculos. La fel și mai târziu: Antipa a fost asasinat (Apocalipsa 2.13), alții au fost cruțați; sau în timpul Necazului cel mare: unii devin martiri (Apocalipsa 6.9; 14.13), alții trec prin el.

Urie nu a găsit azil în Egipt. Dimpotrivă. La urma urmei, era un om persecutat politic și a fost predat fără milă în mâinile executorilor săi. Faraonul Neco nu îi era defavorabil față de Ioiachim, ba chiar îl făcuse împărat (2 Împărați 23.34), așa că nu a fost o problemă să-l deporteze pe Urie înapoi peste graniță, în Israel. Elnatan, împreună cu alți oamenii, trebuia să se ocupe de asta. Un om care mai târziu

avea să se împotrivescă împăratului cel rău în capitolul 36. Ce-o fi gândit Elnatan? Dar Urie a mers cu el. Înapoi la Ierusalim. Să ne întoarcem la regele Ioiachim. Oare regele nu avea nimic altceva de făcut decât să se ocupe de această persoană? Era Urie atât de important pentru el, încât a trebuit să trimită o întreagă delegație după el?

Da, Urie trebuia să dispară de pe fața pământului. El vorbise conștiinței împăratului. Împăratul nu a putut suporta asta. Nu s-a lăsat până nu l-a ucis personal cu sabia. Iată cât de departe merge ura oamenilor, care, sub conducerea lui satan, nu se vor odihni până când numele lui Dumnezeu sau al Domnului Isus nu va fi șters. Satan știe deja cum să-și găsească acoliții: faraon, Atalia, Haman, Irod. Dar nu va reuși.

Ieremia, de exemplu, și-a continuat slujirea. Chiar dacă cu tremur și teamă. Cu siguranță se va fi gândit la Urie în capitolul 36. Atât de aproape în fața împăratului. Nu în Egipt, nu în închisoare, nu, în aceeași cameră cu el. Dar a fost protejat, de Dumnezeu Însuși.

Dar în cazul lui Urie, Dumnezeu avea alte căi cu el. Dumnezeu nu face greșeli, vrem să ținem cu tărie la acest lucru. „Calea Ta este în mare și cărările Tale în apele mari; și urmele Tale nu se cunosc” (Psalmul 77.19). Asta a trebuit să învețe Urie și mulți alții după el.

Împăratul l-a disprețuit atât de mult pe acest om încât nici măcar nu i-a dat o înmormântare corespunzătoare (Ieremia 26.23). Cu siguranță că acest martor credincios ar fi avut dreptul măcar la asta. Dar, din păcate, circumstanțele nu au permis o înmormântare rânduită de Dumnezeu. Dar acest lucru nu înlătură faptul că Urie va învia într-o zi în glorie. Chiar dacă lumea fără Dumnezeu crede că poate să ridiculizeze și să ocolească învierea morților prin ardere și

apoi împrăștierea cenușii, adevărul rămâne: „Și marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; și moartea și Locuința morților au dat pe morții care erau în ele; și au fost judecați fiecare potrivit faptelor lor” (Apocalipsa 20.13).

De asemenea, Sir Isaac Newton a fost întrebat odată cum ar putea explica faptul că oamenii se vor ridica din țărână. A amestecat un pumn de pilitură de fier cu nisip și l-a întrebat pe cel care îl întreba: „Acum, te rog să scoți pilitura de fier”. Tăcere consternată. Apoi s-a dus la magnetul său și imediat particulele de fier au zburat spre el. Nisipul a rămas acolo.

Orice i-ar fi făcut împăratul în nebunia lui Urie, acest om aparține primei învieri (1 Corinteni 15.23; Evrei 11.40). El este acolo când răsună strigătul poruncitor al Domnului (1 Tesaloniceni 4.16). Și credincioșii din Vechiul Testament vor culege cu bucurie ceea ce au semănat cu lacrimi (Psalmul 126.5).

Ușierii

| 1 Cronici 26.1-19

Nu numai că cetatea Ierusalim avea porți frumoase în interiorul zidurilor sale (Neemia 3), dar și complexul Templului din interiorul cetății era înconjurat de ziduri cu porți la nord, sud, est și vest.

Deoarece zidurile însele erau formate din multe locuințe și camere, porțile erau în mod corespunzător adânci și late. Templul propriu-zis era înconjurat de curtea interioară, iar aceasta, la rândul ei, era înconjurată de curtea exterioară (atrium gentium). Curtea interioară era împărțită în continuare pentru anumite grupuri de persoane. Marele preot avea curtea sa (Matei 26.3), la fel preoții (2 Cronici 4.9), bărbații, femeile, iudeii și neamurile. Toate erau ținute strict separate în Templu. Nu a existat nicio alandala sălbatică aici, ci cea mai strictă distincție. Oamenii nu trebuiau să arate pașapoartele, dar trebuiau să se identifice cu un semn de identitate. Chiar dacă ar fi trebuit să rostească un singur cuvânt, pentru a putea fi recunoscuți după limba lor (vezi judecători 12.5-6). Lăsați un francez să pronunțe „cutiuță de chibrituri” și veți înțelege ce vreau să spun.

Astfel, niciun păgân nu avea voie să intre în curtea interioară a iudeilor, niciun iudeu obișnuit nu avea voie să intre în celulele preoților etc. Mai târziu, în Neemia 13, vedem ce consecințe devastatoare au fost atunci când aceste controale nu au mai funcționat. Într-adevăr, un dușman de moarte al iudeilor își stabilise locuința în încăperile cele mai interioare ale Templului (Neemia 13.4-9). Neemia însuși a fost cel care a trebuit să-l expulzeze.

Deci, pentru a veghea intrarea și ieșirea pe aceste porți, trebuiau căutați oameni credincioși, paznici care să aibă un bun simț al discernământului, paznici care să nu se lase iritați și înșelați. Nu degeaba citim în 1 Cronici 26 despre oameni curajoși, viteji, oameni capabili care au fost în stare să slujească. Nu oricine putea îndeplini această sarcină. Nici pe departe. Ei trebuiau să fie mereu conștienți de sfințenia casei lui Dumnezeu. Pentru aceasta, era necesar ca ei înșiși să ducă un stil de viață impecabil din punct de vedere moral. Altfel, cum ar fi putut refuza accesul în Templu unor oameni care erau considerați „necurați” (2 Cronici 23.19)? Ei înșiși trebuiau să fie ireproșabili și de bună reputație.

Dificultatea sarcinii lor nu era doar de a respinge persoanele false, ci și de a deschide calea spre curtea din față pentru oamenii timizi și descurajați. Întotdeauna există cei care se împing înainte, care își însușesc cu nesăbuiță drepturi care nu le aparțin. Trebuie să existe oameni curajoși care să li se împotrivescă. Acest lucru nu este ușor. Trebuie făcut cu severitate. Dragostea falsă nu este la locul ei.

Pe de altă parte, portarii trebuie să fie și „sfătuitori înțelepți” (1 Cronici 26.14), care au o inimă iubitoare pentru frații și surorile descurajate și smerite. Ei trebuie să fie încurajați să își ocupe locul lor prețios. Unii au nevoie să fie împinși să primească binecuvântările lor. Acest lucru necesită un sfat înțelept și amabil din partea portarilor.

Prin urmare, mai este nevoie și astăzi de „ușieri”. Mulți oameni pretind că sunt creștini, dar în realitate nu sunt. Ei nu au avut niciodată o întâlnire adevărată cu Domnul Isus, nu și-au mărturisit niciodată păcatele prin pocăință și nu au crezut niciodată în lucrarea de la Golgota. „Falșii creștini” nu pot lua parte la Cina Domnului, de exemplu. Acest lucru este de înțeles. Aici trebuie să se pună un

zăvor. Numai ușierii prudenți și neutri pot face acest lucru - adică frații care au o judecată echilibrată. Numărul lor nu este mare, dar există.

Acești frați, pe de altă parte, trebuie să îi încurajeze și pe cei care cred în Domnul Isus, dar care nu ocupă încă locul prețios în prezența Domnului. Dacă nu există niciun păcat moral (1 Corinteni 5) sau doctrinar (Galateni 5), atunci ei aparțin preoților care pot aduce „jertfele de laudă” în casa lui Dumnezeu (Evrei 10.19 și următoarele; 13.15). Ușierii ar trebui să-i lase repede să intre și să le dea hrana potrivită (Matei 24.45), căci și cămărilor fac parte din domeniul de administrare al ușierilor (1 Cronici 26.15). Schimbarea gărzilor a trebuit, de asemenea, să fie organizată, ca să se desfășoare fără probleme.

Te surprinde acum faptul că doar câțiva frați pot îndeplini întotdeauna aceste sarcini responsabile? O mână de oameni din fiecare adunare locală. Și pe bună dreptate. Nu fiecare poate face vizitele necesare la frați și la surori sau recunoaște necurăția. Ce părere ai despre tatăl de familie, care era atât de mândru că putea citi chiar și litere cele mai mici de la oftalmolog, dar nu a fost capabil să recunoască boala periculoasă a fetei sale și să o ducă imediat la medic? Tatăl era orb, deși avea ochi ageri și se mândrea cu asta. Ar fi trebuit să vadă că în familia lui era o slujbă mult mai importantă.

Așadar, ușierii au trebuit să se confrunte mereu cu aceste două pericole: să se ferească de o generozitate nespirtuală, care tolerează totul, dar și de o mărginire sectară, care se ocupă doar de chestiuni de detaliu și ignoră imaginea de ansamblu. Astăzi avem nevoie de ușieri care să călăuzească poporul lui Dumnezeu cu toiagul și cu nuiua, cu bunătate și cu severitate. Cine este capabili pentru

aceasta trebuie să se străduiască să exercite această slujbă în dragoste (1 Timotei 3.1).

Teofil

Luca 1.3: ... mi s-a părut bine și mie, care am cercetat de la început toate acestea cu exactitate, să ți le scriu în ordine, preaalesule Teofil, ...

Faptele apostolilor 1.1 Am alcătuit cea dintâi istorisire, Teofile, despre toate câte a început Isus să facă și să învețe, ...

Luca, „medicul iubit” (Coloseni 4.14), scrie evanghelia sa preaalesului Teofil. Luca era un păgân (Coloseni 4.11,14 arată clar acest lucru) și probabil că și Teofil era la fel. Două persoane care, de fapt, sunt îndepărtate de binecuvântările poporului pământesc al lui Dumnezeu, dar care au recunoscut bogățiile Evangheliei, care se extinde și asupra națiunilor. Așadar, un păgân îi scrie unui păgân despre harul lui Dumnezeu. Oricine citește evanghelia lui Luca, dar și Faptele apostolilor, simte ceva din atitudinea interioară a scriitorului. Luca este o persoană sensibilă. El cunoaște sentimentele și nevoile oamenilor. El scrie mai multe detalii decât ceilalți evangheliști. Este o persoană amabilă, care nu se împinge în față, ci acționează în liniște în fundal, deși a predicat Evanghelia în mod independent pentru o lungă perioadă de timp (vezi 2 Corinteni 8.18). Acest Luca are acum o cunoștință foarte respectată, poate că a fost și un pacient al său; era Teofil.

Salutul din versetul 3 arată clar că Teofil era un oficial păgân de rang înalt. Chiar și un cavaler? Sau unul din familia împărătească, căruia i se adresa ca fiind „preaales” (Faptele apostolilor 23.26; 26.25)? Acest om era interesat de lucrurile divine și Luca a avut o conversație cu el. Amândoi erau oameni educați. Și astfel nu este surprinzător că Luca notează că „a cercetat de la început toate

[evenimentele] cu exactitate” din istoria mântuirii și că vrea să le scrie „în ordine”. O „teză de doctorat” inspirată.

Teofil va fi citit relatarea cu atenție. Sigur, era o scrisoare adresată lui personal, dar o carte atât de groasă, încât trebuia să fie accesibilă unui public mai larg. Teofil a recunoscut bine acest lucru, pentru că în această Evanghelie vorbea Dumnezeu, nu doar Luca. Preocupările lui Dumnezeu, gândurile lui Dumnezeu au fost prezentate aici.

Mi-ar fi plăcut să-l văd pe Teofil când a citit această carte. Cum stă acolo, în biroul său, mai întâi răsfoind cartea groasă, apoi aruncând o privire mai atentă ici și colo și, în cele din urmă, începând să citească de la început. Cât de des apar cuvintele har, bucurie și mântuire. „Da, el este Luca”, se gândește el, „un om drag”. Dar Luca ne deschide inima lui Dumnezeu. De aici vine harul.

Teofil ajunge la pasajul „și pace pe pământ, bună plăcere la oameni”. Se oprește. Nu ar trebui să fie „și pace în Israel, bună plăcere la iudei”? El zâmbește și citește mai departe. Din nou în capitolul 2.32: popoare și națiuni. Se simte apelat personal. Dar apoi vine capitolul 4, care este ceva pentru Teofil, păgânul. Văduva din Sarepta și Naaman, sirianul, îi dau curaj și certitudinea că această mântuire deplină în Domnul Isus trebuie să existe și pentru el, Teofil. Această certitudine este întărită de centurionul din capitolul 7, de nunta din capitolul 14.21, apoi de cei doi samariteni din capitolele 10 și 17 și, în final, citește despre centurionul de pe cruce în capitolul 23.47. Cartea se încheie cu oferta de iertare a păcatelor pentru „toate neamurile” (Luca 24.47).

Teofil a înțeles mesajul și sunt convins că i-a răspuns repede lui Luca: „Luca, ai vorbit atât de mult despre fii, fii ai Celui Preaînalt

(Luca 6.35), fii ai păcii (Luca 10.6), fii ai lui Dumnezeu și fii ai învierii (Luca 20.36). Acum sunt și eu unul. Lasă la o parte atributul „preaales”. Altfel, voi spune și eu domnul Dr. Luca. Suntem frați, frați, nimic altceva. Acest lucru valorează pentru mine mai mult decât orice titlu pământesc. Mulțumesc pentru osteneala ta, Teofil, al tău unit în Domnul Isus”.

A fost o bucurie pentru Luca. Observăm aceasta în Faptele apostolilor 1.1 în introducere „Teofile”. Teofil are mulți, mulți frați și surori, din toate neamurile. Nobili și săraci, și poate și mulți alții au pus în cui ca și el titlurile lor onorabile, pentru a dobândi bogățiile veșnice care se găsește în Domnul Isus (Coloseni 2.3). Multimilionarul american J.P. Morgan era un astfel de om. A acumulat valori utopice ca bancher și om de finanțe, și totuși, un singur lucru era mai important pentru el decât orice altceva: „comorile înțelepciunii și ale cunoașterii în Domnul Isus”. Testamentul său nu se referea în primul rând la enumerarea imensei sale averi, ci începea astfel: „Acum îmi încredințez sufletul în mâinile iubitului meu Domn și Mântuitor, care m-a răscumpărat prin sângele Său. Doresc să dau copiilor mei sfatul urgent de a ține cu tărie adevărul despre iertarea păcatelor.”

Mă bucur că acest „preaales Teofil” nu a rămas blocat în papuci de copil, ci a vrut să știe mai mult, astfel încât Luca i-a scris apoi cartea mare Faptele apostolilor. Mai târziu, chiar și preaalesul Felix a vrut să afle mai multe despre „cale” (Faptele apostolilor 24.22), dar „a amânat chestiunea”. Ce păcat. S-ar putea ca astfel să fi ratat mântuirea veșnică. Teofil nu a făcut-o. Îl vom revedea într-o zi. Unii cred că și-a pierdut poziția înaltă și titlul atunci când s-a convertit la creștinism. Și acest lucru este posibil. În orice caz, ar fi făcut un schimb bun.

Ștefan, Filip, Prohor, Nicanor, Timon, Parmena, Nicolae

Faptele apostolilor 6.1-6: Iar în zilele acelea, numărul ucenicilor înmulțind-se, s-a făcut un murmur al eleniștilor împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea în slujirea zilnică. Și cei doisprezece, chemând la ei mulțimea ucenicilor, au spus: „Nu este potrivit ca noi, lăsând Cuvântul lui Dumnezeu, să slujim la mese. De aceea, fraților, căutați șapte bărbați dintre voi, cu mărturie bună, plini de Duh Sfânt și de înțelepciune, pe care îi vom pune la această lucrare. Iar noi vom stăruî în rugăciune și în slujirea Cuvântului“. Și cuvântul acesta a plăcut înaintea întregii mulțimi; și au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duh Sfânt, și pe Filip, și pe Prohor, și pe Nicanor, și pe Timon, și pe Parmena, și pe Nicolae, un prozelit din Antiohia, pe care i-au pus înaintea apostolilor; și, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei.

„O, dacă ar reveni din nou epoca de aur a primilor creștini, prosperitatea Duhului, unitatea copiilor lui Dumnezeu, puterea rugăciunii, curajul de a mărturisi pentru Domnul.” Cine nu ar fi avut această dorință în inima sa la un moment dat? Această dorință după starea de la începutul cărții Faptele apostolilor. Dar chiar crezi că totul era atât de perfect pe atunci? Biblia spune altceva. Este o consolare pentru noi să știm că problemele cu care ne confruntăm astăzi au apărut și atunci. Iar noi putem învăța multe de la credincioșii despre felul cum au făcut față acestor dificultăți. Cu ajutorul Domnului.

Știm că în Faptele apostolilor 4.32-35 credincioșii își împărțiseră între ei proprietățile private. Ei au vândut câmpuri și case, iar „prețurile celor vândute le puneau la picioarele apostolilor”. Aceștia au distribuit banii celor nevoiași și s-au asigurat că fiecare

își primește partea sa. Adunarea creștea „și numărul ucenicilor din Ierusalim creștea”. La fel și activitatea de distribuție. Această sarcină a devenit tot mai grea pentru apostoli. Rezultatul îl avem în capitolul 6.1.

Nemulțumire, murmur, resentimente: acesta a fost rezultatul. Putem înțelege foarte bine că mai ales eleniști, adică iudeii din Grecia, nu au avut parte de distribuirea darurilor. Ei erau străini, văduve bătrâne care nu se puteau apăra. Poate că au vrut să-și petreacă seara vieții lor în patria lor și să fie îngropați aici, pe Muntele Măslinilor. Localnicii aveau mult mai multe relații. Cui îi pasă de străini?

Apostolii au observat acest lucru și au luat decizii înțelepte. Adunarea urma să aleagă șapte bărbați care trebuiau să asigure liniștea și ordinea în această chestiune. Probabil că vă gândiți: „Ce este de făcut? Să distribuie bani, să dea mâncare, să aibă grijă de cei bătrâni.” Să nu ne lăsăm înșelați! Aceasta nu este o slujire care să atragă atenția, dar tocmai de aceea această lucrare este atât de valoroasă în ochii Domnului (Iacov 1.27).

O mamă evlavioasă a luat hotărârea de a hrăni în mod regulat pe cei săraci din satul ei. Ea le gătea prânzul, iar băieții ei trebuiau să facă comisioanele. Au dus mâncarea prin sat la casele bătrânilor. În acest proces, au fost adesea tachinați și ironizați de colegii lor de clasă. Acest lucru i-a jignit foarte mult. Dar mama lor i-a încurajat. Nu marile fapte eroice sunt dovada unei adevărate forțe interioare, ci credințioșia în lucrurile mărunte ale vieții constituie coloana vertebrală a unui adevărat slujitor al lui Hristos.

Apostolul Pavel o spune el însuși în 1 Corinteni 4.2: „În rest, se cere administratorilor ca fiecare să fie găsit credincios”.

Nu degeaba Domnul stabilește standarde atât de înalte pentru cei șapte bărbați din capitolul nostru: trebuiau să fie oameni din rândurile lor. Cum ar putea necredincioșii să dispună vreodată de fondurile adunărilor creștine? Vedem fiascoul cu Iuda Iscarioteanul!

În al doilea rând, ei trebuiau să aibă o mărturie bună, adică ei înșiși să fie sinceri și decenti, iar învățătura lor să fie bună și bazată pe Scripturi. Apostolul Pavel îi scrie în mod similar lui Timotei: „Ia seama la tine însuși și la învățătură” (1 Timotei 4.16a).

Apoi, ei ar trebui să fie plini de Duhul Sfânt. Acest lucru nu este nimic supranatural, ci de fapt este ceva normal. Fiecare creștin ar trebui să fie conștient de faptul că obiectivele sale sunt stabilite de Domnul din ceruri, iar El îi dă și puterea de a face acest lucru.

În sfârșit, ei trebuiau să fie oameni înțelepți. Ar trebui să pună în practică toate cunoștințele lor.

Adunarea a căutat apoi șapte bărbați care să îndeplinească aceste criterii, iar apostolii au confirmat alegerea lor. A fost o alegere bună pe care au făcut-o - și ciudată în același timp. Pentru că știți ce deduc eu din nume lor? Că toți trebuie să fi fost iudei greci, pentru că toți aveau nume grecești. Erau bărbați din partea iudeilor ale căror văduve fuseseră trecute cu vederea în slujba zilnică. Acum trebuiau să se ocupe de nevoile văduvelor elenistice, dar și de cele ale văduvelor iudaice. Făcând acest lucru, adunarea a adunat cărbuni aprinși pe capul eleniștilor (Romani 12.20). Ea și-a pus toată încrederea în acești oameni. Iar acești oameni au dovedit că sunt capabili.

Spurgeon a spus odată: „Dacă ai pe cineva împotrivor în rândurile tale, atribuie-i sarcini, țineți-l la lucru prin toate mijloacele.” Un sfat înțelept. Aceasta nu înseamnă că acești șapte bărbați au luat parte la certurile dintre eleni și evrei. Dimpotrivă. Îi cunoaștem puțin mai bine pe primii doi candidați: Ștefan și Filip. Ștefan a devenit primul martir, iar Filip a devenit un mare evanghelist. Dar căile lor au început cu puțin: cu îngrijirea văduvelor.

Domnul spune în Luca 8.18: „Luați seama, deci, cum auziți; pentru că oricui are, i se va da; și oricui nu are, i se va lua și ceea ce i se pare că are.” Dacă cineva este credincios în sarcina sa, va fi condus mai departe. Pentru Domnul, micile sarcini zilnice sunt la fel de importante ca marile mărturii publice. Acești șapte oameni nu trebuiau doar să țină o contabilitate bună, nu, munca lor necesita o gândire spirituală, era lucrarea Domnului, nimic mai puțin.

Citește încă o dată numele. Este păcat că sunt atât de puțin cunoscute. În spatele fiecărui nume se află un frate duhovnicesc cu o bună mărturie, plin de Duhul Sfânt și de înțelepciune. Aceasta este sentința divină asupra fiecăruia dintre acești oameni. Ei au vorbit și au acționat din apropierea Domnului. Ei erau încheieturi în trupul lui Hristos, fiecare având sarcina de a uni două membre (Coloseni 2.19), ca să nu spunem de a le împăca. Pentru că era vorba de două mădulare care se certau. Acești frați și-au făcut bine treaba. „Pentru că cei care au slujit bine își dobândesc o poziție bună și multă îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus” (1 Timotei 3.13).

Set

Geneza 4.25-26: Și Adam a cunoscut din nou pe soția sa; și ea a născut un fiu și i a pus numele Set: „Pentru că“, a spus ea, „Dumnezeu mi-a rânduit o altă sămânță în locul lui Abel; pentru că l-a ucis Cain“. Și lui Set i s-a născut de asemenea un fiu și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului.

Capitolele 4 și 5 din Geneza se desfășoară în paralel în timp pentru perioade lungi de timp. În a doua parte a capitolului 4 este descrisă familia lui Cain. În capitolul 5 familia lui Set. „Calea lui Cain” (Iuda 11) s-a îndepărtat de fața lui Dumnezeu spre răsărit. Aceasta nu este o direcție bună în Scriptură (Geneza 11.2; 13.11; 25.6; 29.1 etc.). O cale de independență. Vedem acest lucru la urmașii săi. Au devenit oameni mari, cu orașe multe care le poartă numele. Oameni de politică, de cultură și de afaceri (Geneza 4.20-22).

Set este menționat abia după toți acești oameni de seamă, în versetul 25, deși s-a născut mult mai devreme. Există un motiv pentru acest lucru. Set a luat locul lui Abel (versetul 25b). Abel este o imagine a Domnului răstignit, Set a Domnului înviat.

Israel s-a îndepărtat de Dumnezeu și a rătăcit pe pământ timp de mii de ani după uciderea propriului lor Împărat. Dar într-o zi va rosti cuvintele din capitolul 4.23b: „Am omorât un om pentru rana mea, și un tânăr pentru vânătăile mele”. Acesta era Mesia. Dar când, mai târziu, conștienți de vina lor, vor face această mărturisire, atunci va veni timpul când Set, „Abel cel înviat”, va fi desemnat de Dumnezeu. El va invoca numele Domnului împreună cu poporul

său în Împărăția Milenară (Psalmul 22.22; Zaharia 12.10; Evrei 2.12).

Cam atât, în mare, despre profetia ascunsă în aceste versete. Set este, de asemenea, tatăl tuturor credincioșilor, nu doar al celor din Israel. Set se distinge în mod foarte pozitiv de familia lui Cain din Geneza 4. În timp ce Cain și descendenții săi erau preocupați de progresul pământesc, la Set simțim o înclinație spre Domnul Dumnezeu său. Cain le dă copiilor săi nume mari. Set își numește fiul Enos, ceea ce înseamnă slab, fragil. El a înțeles că omul este un grămadă de sărăcie în fața lui Dumnezeu. Dar exact cu acesta vrea Dumnezeu să lucreze. Dr. Martin Luther a spus-o pe bună dreptate: „Prin urmare, dacă cineva nu este încă nimic, Dumnezeu nu poate face nimic din el”. Set și Enos nu s-au gândit deloc la ei înșiși, și de aceea Dumnezeu a făcut mult, foarte mult din ei. Uitați-vă la toate numele frumoase din acest capitol și la toți anii foarte mulți.

Și totuși, toate acestea sunt departe de splendoarea care va împodobi Împărăția Milenară. Nimeni nu a trăit atât de bătrân precum vor fi acești oameni cândva (Isaia 65.22; Apocalipsa 20.7). Ei au murit cu toții. Dar ceva a evidențiat Dumnezeu în privința lui Set și a copiilor săi, care i-a crescut pe acest pământ rece, plin de crime și nedreptăți (Geneza 4.23-24). Le-a dat putere: „Au început să cheme Numele Domnului” (versetul 26b). Au construit un altar. Prin aceasta, Set i-a succedat cu adevărat fratelui său Abel. Și făcând acest lucru, s-a expus imediat ostilității familiei lui Cain.

Ei au chemat Numele Domnului: simplu și natural, fără mari ritualuri, fără fandoseală sau clădiri uriașe. Conștiinți de măreția lui Dumnezeu, ei s-au plecat. Ei și-au depus jertfele înaintea lui Dumnezeu. Altarul a devenit centrul vieții lor, locul în care

Dumnezeu vrea să se întâlnească cu omul. Aici Îi puteau sluji (Geneza 12.8; 13.4; 26.25).

Executarea practică a acestui serviciu a fost cu siguranță foarte diferită în funcție de loc și timp. Set s-a închinat la Numele Domnului. El Îl cunoștea în caracterul de Cel Atotputernic, care avea toată puterea de a-și îndeplini promisiunile. Mai târziu, în Exodul 3, Domnul S-a revelat ca Răscumpărător și Mântuitor, care va scoate poporul Său din robie. Până când, în cele din urmă, Dumnezeu S-a revelat în Fiul Său. Atunci oamenii puteau percepe lumina și dragostea în perfecțiune. Acest Fiu ni L-a făcut cunoscut pe Dumnezeu ca Tată (Ioan 20.17). Noi ne închinăm acestui Tată și ne închinăm astăzi „în orice loc Numelui Domnului nostru Isus Cristos” (1 Corinteni 1.2). Credința în lucrarea lui Isus Cristos pe crucea de la Golgota a făcut posibilă chemarea lui Dumnezeu ca Tată (Romani 10:14).

Astfel, pentru fiecare popor și pentru fiecare țară din toate timpurile, a existat posibilitatea, prin credință, de a-L chema pe Dumnezeu. Set a făcut începutul cu familia sa. El cunoștea doar o anumită latură sau caracteristică a acestui mare Dumnezeu. Dar el L-a chemat cu credință și a fost binecuvântat din belșug. Vedem asta în urmașii săi.

Noi ne închinăm astăzi în mod diferit acestui Dumnezeu. Nu mai suntem la un altar pământesc vizibil, nici nu mai aducem oi și boi (Ioan 4.24). Toți cei care au venit la Domnul Isus prin credință formează o preoție sfântă și pot aduce jertfe duhovnicești (1 Petru 2.4-5). Toți, adică bărbații, femeile, dar și copiii (Galateni 3.28) se pot apropia de Dumnezeu. Desigur, aceasta nu înseamnă că femeile pot prelua în mod public rolul de conducere în Biserică (1 Corinteni 14.35; 1 Timotei 2.11-12). Dar și ele sunt preoți. Desigur, ele se

apropie de Dumnezeu la fel de mult ca și bărbații credincioși. În fața lui Dumnezeu, toți credincioșii sunt „egali”. Dar, desigur, diferența de practică între bărbați și femei rămâne. Dumnezeu a stabilit deja acest lucru în creație.

Dacă gândurile divine cu privire la preoție ar fi fost înțelese corect, nu ar fi existat un astfel de spectacol cu privire la cele 32 de femei care au fost alese ca preoți în Biserica Anglicană la 12 martie 1994 de către episcopul Barry Rogertson. În semn de protest, mii de credincioși au părăsit Biserica Anglicană și s-au convertit la credința catolică. În schimb, peste o mie de credincioși au sărbătorit hirotonirea acestor „femei preot” în catedrala din Bristol cu un adevărat extaz de bucurie. Era acum prima femeie care a deținut funcția de preot de la înființarea Bisericii Anglicane, în secolul al XVI-lea. Cumva, această evoluție mă întristează. Dacă acești demnitari ar fi cunoscut Biblia, ar fi știut că și femeile fac parte din preoția sfântă de aproape 2000 de ani și că există zeci de mii de surori credincioase în Anglia de astăzi. Toate sunt preotese.

Dar scena de la catedrala din Bristol m-a făcut să mă gândesc: putem noi, ca preoți ai lui Dumnezeu - fie frate sau soră - să ne bucurăm încă de acest sublim privilegiu de a ne apropia de Dumnezeu? Sau suntem indiferenți în a ne apropia de Dumnezeu? Prestigiul nostru nu-și are locul acolo. Set a pornit bine atunci, în smerenie și credință. Oare vom fi noi mai prejos decât el - cu un astfel de Domn, pe care Îl avem?

Treizeci și șase de bărbați

Iosua 7.5: Și bărbații din Ai au ucis din ei cam treizeci și șase de bărbați; și i-au urmărit dinaintea porții până la Șebarim și i-au bătut la coborâre; și inima poporului s-a înmuiat și s-a făcut ca apa.

Un pastor se întreba adesea despre un bătrân care participa la slujbă duminică de duminică, dar nu înțelegea aproape nimic, pentru că era surd. L-a întrebat despre asta într-o duminică. A vrut să știe ce îl făcea să vină atât de regulat la rugăciune și la predică. Bătrânul a răspuns scurt: „Părtășia sfinților, părinte, părtășia sfinților”.

Bărbatul înțelesese ceva din legătura intimă care îi unește pe credincioși. De asemenea, am cunoscut un frate în adunarea noastră locală care era complet surd și aproape orb. Dar nu a ratat niciodată orele de strângere laolaltă sub Cuvântul lui Dumnezeu și de închinare. „Acolo unde Domnul este prezent în mijlocul poporului, acolo este locul meu”. El a fost un exemplu pentru noi să nu lipsim niciodată de la orele de adunare fără un motiv întemeiat.

Părtășia pe care o avem unii cu alții ca și copiii ai lui Dumnezeu (Ioan 11.52) are și o latură foarte serioasă. Suntem mădulare ale unui singur trup (Romani 12.4-6; 1 Corinteni 12.20) și avem o responsabilitate comună: „Dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună cu el”. „Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala?” (1 Corinteni 5.6). Noi, în calitate de credincioși, nu putem face ce vrem. Ne facem rău nu numai nouă înșine, ci și tuturor celor care sunt legați de noi: familia noastră, comunitatea creștină și mai ales Domnului Isus, Capul Trupului Său (Efeseni 4.15; Coloseni 2.19).

Imaginează-ți un tată care își are bucuria în fiul său. Toată lumea din oraș îl cunoaște pe fiul și îi apreciază bunătatea și sinceritatea. Dar, într-o zi, acest fiu intră într-o companie proastă. El nu este liderul, dar merge împreună. Acest lucru îl întristează pe tată, iar buna reputație a dispărut. Întreaga familie este discreditată de comportamentul băiatului. Oamenii îi ocolesc.

De ce? Ce legătură are tatăl cu asta? De ce mama este privită bănuitor și evitată? Ei nu stau în cârciumă. Nu s-au implicat cu cei răi. Bineînțeles că nu au făcut-o. Dar ei sunt strâns legați cu fiul și poartă responsabilitatea pentru faptele acestuia.

Să ne întoarcem la Iosua 7: Acan, o căpetenie din seminția lui Iuda, a luat din prada Ierihonului. Dumnezeu poruncise ca tot argintul și aurul „să intre în vistieria Domnului” (Iosua 6.19). Un cuvânt clar. Dar Acan a ascuns în cortul său o haină frumoasă de Șinear (și asta!) și argint și aur (Iosua 7.21). A vrut să le păstreze pentru el. Acest păcat a fost cauza înfrângerii dureroase a lui Israel în bătălia cu mica cetate Ai.

Așadar, înfrângerea a avut două motive:

1. Acan a luat din ce era dat nimicii, a furat și a ascuns (Iosua 7.11) și
2. Israel nu a simțit că ceva nu este în regulă în rândurile lor.

Cuprinși de aroganță, consideră că o cetate atât de mică precum este Ai, cu aproximativ două-trei mii de oameni, poate fi cucerită în scurt timp. De asemenea, ei nu pleacă din Ghilgal (așa cum li s-a poruncit) și lasă acasă Chivotul legământului. Rezultatul este că

treizeci și șase de oameni cad în luptă. Și la asta vrem să ne gândim puțin.

Treizeci și șase de oameni. Este de fapt ridicol, un număr atât de mic. Sau? Dar citește ultima propoziție din versetul 5: „Și inima poporului s-a înmuiat și s-a făcut ca apa”. Înțelegem că inima canaaniților s-a înmuiat în fața minunilor Domnului (Iosua 2.11). Dar aici, în Ai? Ce a făcut ca înfrângerea să fie atât de gravă, atât de jenantă? Pentru că se simțea că Domnul i-a abandonat și că ceva era în neregulă cu poporul. Oamenii au observat asta.

Aceasta se observă și în familiile noastre, la masă, în timpul mâncatului: când un copil are o notă rea în ghiozdan, și nu vrea să spună, atunci o stare de depresie și o stare de apăsare se instalează în întreaga familie. Cu toții se întreabă: Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă cu mine? Fiecare se simte vinovat. Așa a fost și în Ioan 13.21-22. Ucenicii s-au privit unii pe alții și fiecare s-a examinat pe sine însuși pentru a vedea dacă el este cel vinovat.

Ce părere aveți voi, cum și-a petrecut Israel noaptea în acel moment? Domnul îi spusese mai înainte lui Iosua: „Israel a păcătuit... a călcat legământul.... furat... ascuns” (Iosua 7.11). Toți au fost apelați. Toți ar fi trebuit să fie mai atenți. Toți au fost prea nepăsători, prea egocentrici. Dar unul a reușit. Avea pe cei 36 de oameni pe conștiință. Oameni nevinovați. Dar Acan nu a făcut un pas înainte. El nu a scos mantia din Babel, acel oraș corupt (Apocalipsa 18.2). El a văzut suferința pe care a provocat-o. Soțiile și-au pierdut soții, copiii și-au pierdut tații. Dar Acan a rămas mut. El nu s-a predat decât atunci când a fost lăsat în cele din urmă singur (versetul 18) și a fost ucis cu pietre împreună cu soția și copiii săi.

Treizeci și șase de oameni au trebuit să cadă în luptă din cauza păcatului lui Acan. Acest număr este alcătuit din 3 x 12. Trei este numărul divinității, iar doisprezece este numărul guvernării. Căile divine de guvernare a acestui pământ ne par adesea ciudate și trebuie să ne gândim mult și bine unde se află motivele intervenției divine. „Calea Ta este în mare și cărările Tale în apele mari, și urmele Tale nu sunt cunoscute”, spune psalmistul în Psalmul 77.19.

Starea de slăbiciune din Corint în acel moment avea ca urmare, de asemenea, și faptul că „mulți dintre ei erau slabi și bolnavi, și o bună parte dintre ei adormiseră”, (1 Corinteni 11.30). Nu se spune că cei care au adormit erau și păcătoșii din Corint, așa cum soldații căzuți în fața cetății Ai nu erau implicați în păcatul lui Acan. Dar Dumnezeu a vorbit un limbaj serios prin intermediul lor către tot poporul. Acest lucru nu are nimic de-a face cu gândul la veșnicie, dar are de-a face cu căile lui Dumnezeu cu ai Săi aici, în viața pământească. Dumnezeu dorește să aibă părtașie cu noi, iar piatra de încercare pentru această părtașie este propria Lui sfințenie. În Faptele apostolilor 5 la Anania și Safira s-a recunoscut imediat înșelăciunea lor. Petru avea un simț delicat cu privire la păcatul lor. Acesta nu a fost cazul la Ai, motiv pentru care Acan nu a murit singur (Iosua 22.20), ci a luat cu el treizeci și șase de oameni în moarte.

De aceea, „să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune” (Evrei 10.24) și să întrebăm cu dragoste, ca Iosif: „De ce sunt fețele voastre triste astăzi?”. (Geneza 40.7). „Părtașia sfinților” este un bun înalt și benefic. Ar trebui să o prețuim cu adevărat. Dar ea este legată și cu responsabilitate reciprocă. Aceasta este partea serioasă.

Șifra și Pua

Exodul 1.15-21: Și împăratul Egiptului a vorbit moașelor evreice, dintre care una se numea Șifra și cealaltă se numea Pua, și a zis: „Când moșiți pe femeile evreice și le vedeți pe scaunul de naștere, dacă va fi un băiat, să-l omorâți, iar dacă va fi o fată, să trăiască“. Dar moașele s-au temut de Dumnezeu și n-au făcut așa cum le zisese împăratul Egiptului, ci au lăsat vii pe băieți. Și împăratul Egiptului le-a chemat pe moașe și le-a zis: „Pentru ce ați făcut lucrul acesta și ați lăsat vii pe băieți?“ Și moașele i-au zis lui Faraon: „Pentru că femeile evreice nu sunt ca egiptencele, ci sunt viguroase și au născut înainte de a veni moașa la ele“. Și Dumnezeu a făcut bine moașelor; și poporul s-a înmulțit și a ajuns foarte tare. Și a fost așa: pentru că moașele s-au temut de Dumnezeu, El le-a făcut case.

În zilele noastre se vorbește mult despre protecția mediului. Plantele, pădurile și animalele pe cale de dispariție trebuie să fie îngrijite și protejate. Recent (scris la 30.06.1992) a avut loc la Rio prima conferință la nivel înalt privind mediul, la care au participat peste o sută de șefi de guvern. Oamenii sunt preocupați de conservarea vieții. Mă refer la viața plantelor și a animalelor, pentru că, în același timp, există un dispreț teribil pentru viața umană. În zilele noastre, această viață prețioasă amenință să degenereze în exterior și în interior. Ce războaie teribile am trăit în ultima vreme. Dependența de droguri este în creștere și nici măcar protecția vieții nenăscute nu mai este garantată. Condițiile sunt cu susul în jos și de aceea vremurile noastre sunt asemănătoare cu cele din Exodul 1.

Cauza principală este dată în versetul 8: împăratul Egiptului nu-l mai cunoaște pe Iosif, acest frumos model al Domnului Isus. Și apoi, temându-se pentru puterea sa, ia decizia fatală de a-i ucide pe

toți băieții israeliților. Viața dată de Dumnezeu nu valorează nimic pentru el. Moașele israeliților trebuiau să pună în aplicare acest plan.

Dar cu aceste două femei bune, împăratul și-a tăiat degetele. Șifra și Pua, au respectat viața umană mai presus de orice. Mamele din Israel nu aveau de ce să se teamă de ele. Ele se temeau de Dumnezeu, spune versetul 17, și această frică de Dumnezeu a făcut imposibilă supunerea față de împăratul Egiptului în această privință.

Cum vor fi suferit cele două femei sub presiunea autorităților! Cum or fi fost supravegheate de informatori! Misiunile lor s-au desfășurat întotdeauna sub acoperirea secretului: acțiuni nocturne și prin ceață. Principiul lor călăuzitor a fost: Să ascuți de Dumnezeu mai mult decât de oameni. Apoi au fost în sfârșit descoperite și au ajuns în fața împăratului. Acum și viețile lor erau în joc. Cu câtă înțelepciune și curaj îi răspund împăratului! Nu, nu puteau face asta de la sine. Imposibil. Dumnezeu a pus cuvintele în gura lor în această situație riscantă. Aceste cuvinte au fost atât de convingătoare și de șocante pentru împărat, încât nici măcar nu auzim reacția împăratului. Împăratul era la capătul răbdării. Nu a înțeles nimic din această chestiune pur feminină și a lăsat-o baltă. Dar, în furia sa oarbă, a mai făcut să fie scrisă o lege brutală. Dar Șifra și Pua și-au îndeplinit serviciul. Ele au fost de partea lui Dumnezeu și au reușit să submineze legea împăratului fără să se menajeze

O mică poveste: Într-un parc safari din India, un leopard s-a luat la bătaie cu un câine de stradă. Acesta atacă câinele, dar câinele nu-l suportă și îl sfidează pe atacator. El latră până când leopardul fuge. Un micuț curajos.

Dumnezeu onorează curajul lui Șifra și Pua. „Dumnezeu a făcut bine moașelor” (versetul 20). Sunteți curioși care a fost binele? Cred că atunci când marele Dumnezeu „va băga personal mâna în buzunar” vom fi surprinși. El nu ne oferă daruri mici. Cadourile sunt chiar menționate pe nume aici. „El le-a făcut case” (versetul 21). Acum, asta nu înseamnă că fiecare dintre ele a primit un conac cu vedere spre Pithom și Raemeses. Nu, sensul este mai profund. Nota de subsol spune că înseamnă familii sau moștenire. Fiicele lui Țelofhad din Numeri 27 ne oferă un exemplu viu al valorii pe care o avea o moștenire în acele vremuri. Era cel mai bun lucru pe care îl putea obține cineva în viață: bunurile pământești combinate cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Este ceea ce Dumnezeu le oferă celor două femei de aici.

Faraon a vrut să reducă numărul celor din poporul lui Dumnezeu. Dumnezeu îl mărește. Împăratul Egiptului, aici o imagine a diavolului, a făcut viața poporului amară (versetul 14). Dumnezeu le-a pregătit un loc de odihnă, unde să poată locui confortabil. Dar nu credeți că Dumnezeu Însuși a locuit în case ca și constructor? Dorința arzătoare a lui Dumnezeu a fost întotdeauna aceea de a locui cu oamenii. Și chiar aici, în Exodul, această locuință minunată este pregătită pentru El (Exodul 40.34-35). Dar El vrea să locuiască și în casele noastre particulare (Exodul 12.3). Când dușmanul vrea să ne destrame familiile, Dumnezeu se ridică și ne pregătește locuințe. Este exact ceea ce i-a mângâiat pe ucenici în momentele dificile (vezi Ioan 14.1,2,23).

Pe scurt, învățătura spirituală mai profundă din spatele tuturor acestor lucruri: trăim într-o vreme în care satan vrea să sufocă sau să stingă viața în poporul lui Dumnezeu. În acel moment, israeliții aveau multe de făcut, dar serviciul era pentru Faraon. Pithom și

Raemeses au fost construite pentru el. Poporul lui Dumnezeu a muncit din greu, dar pentru un stăpân greșit, pentru lume. Ce bine că mai existau încă aceste moașe care se preocupau de viața reală, de continuitatea poporului lui Dumnezeu. Aceștia sunt frați și surori, tineri și bătrâni, care îi trezesc pe copiii lui Dumnezeu la o nouă viață spirituală. Versetul 20: „Poporul s-a înmulțit și a ajuns foarte tare.” Vrei și tu să fi un astfel de instrument în mâna lui Dumnezeu care promovează și întărește creșterea fraților și surorilor? Atunci și tu, la fel ca Șifra și Pua, ar trebui să ai curajul să întorci spatele lumii și să iei o poziție clară pentru Domnul Isus. Atunci pacea și liniștea vor intra în inima ta. Nu numai în inima ta, ci și în anturajul și în familia ta. Atunci Dumnezeu Însuși îți construiește casa.

*O, scump cămin, în care toți pe Tine
Te preamăresc mereu, Isus Hristos,
Și unde din mulțimea care vine
Tu ești cel mai iubit și prețios.
Acolo orice suflet Te dorește
Și orice ochi spre Tine-i îndreptat
Și voia Ta oricine-a ști dorește,
Fiind de-al Tău Cuvânt mișcat.*

Pelatia

Ezechiel 11.1-13: Și Duhul m-a ridicat și m-a adus la poarta dinspre răsărit a casei Domnului, care privește spre răsărit; și, iată, la intrarea porții erau douăzeci și cinci de bărbați; și am văzut în mijlocul lor pe Iaazania, fiul lui Azur, și pe Pelatia, fiul lui Benaia, căpetenii ale poporului. Și El mi-a zis: „Fiu al omului, aceștia sunt oamenii care uneltesc nelegiuire și care dau sfat rău în cetatea aceasta, care zic: «Nu este timpul ca să construim case; această cetate este cazanul, și noi carnea». De aceea, profetește împotriva lor, profetește, fiu al omului!“ Și Duhul Domnului a venit peste mine și mi-a zis: „Vorbește: Așa zice Domnul: «Așa ați zis, casă a lui Israel! Și știu lucrurile care vă vin în minte! Ați înmulțit pe cei uciși ai voștri în cetatea aceasta și ați umplut străzile ei cu cei uciși»“. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: „Cei uciși ai voștri, pe care i-ați pus în mijlocul ei, ei sunt carnea, iar această cetate este cazanul; dar pe voi vă voi scoate din mijlocul ei. V-ați temut de sabie, și sabie voi aduce asupra voastră“, zice Domnul Dumnezeu. „Și vă voi scoate din mijlocul ei și vă voi da în mâna străinilor și voi împlini judecăți împotriva voastră. Veți cădea prin sabie; vă voi judeca în hotarele lui Israel și veți cunoaște că Eu sunt Domnul. Această cetate nu va fi cazanul vostru, nici voi nu veți fi carnea în mijlocul ei; vă voi judeca în hotarele lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul, în ale Cărui rânduieli n-ați umblat și pe ale Cărui judecăți nu le-ați împlinit, ci ați lucrat după judecățile națiunilor care sunt în jurul vostru“. Și a fost așa: pe când profeteam, a murit Pelatia, fiul lui Benaia. Și am căzut cu fața la pământ și am strigat cu glas tare și am zis: „Vai, Doamne Dumnezeule, vei nimici cu totul rămășița lui Israel?“

Recent, într-o casă de doliu, un preot și-a formulat gândurile într-un mod oarecum tranșant: „Vreau să vă spun de ce sunt creștin. Pentru că lumea este incredibil de bârfitoare, zgomotoasă și

obraznică, atâta timp cât totul merge bine. Doar atunci când cineva moare, devine derutată, atunci nu mai știe ce să spună. Exact în momentul în care lumea tace, Dumnezeu ne adresează un mesaj. Exact acolo unde toți ceilalți ridică din umeri.”

Ierusalimul a văzut multe mulțimi gălăgioase sau cu glas tare. Gândiți-vă doar la răspunsul la întrebarea guvernatorului: „Ce rău a făcut?” (Matei 27.23). „Iar ei și mai tare strigau, spunând: «Să fie răstignit!».” Patruzeci de ani mai târziu, această cetate și-a primit răsplata. Când romanii au cucerit cetatea în anul 70 d.Hr., locuitorii săi au trăit o suferință de neimaginat. Mii de oameni au fost răstigniți și, pe lângă foamete, a existat un război civil, astfel încât morții zăceau pe străzi. Împăratul Titus a exclamat la această privesc: „O, Doamne, ce trebuie să fi păcătuit această cetate, pentru ca o asemenea nenorocire să se abată asupra ei”. Avea dreptate.

Această cetate a trecut deja printr-o situație similară în jurul anului 600 î.Hr. În acel moment, babilonienii erau cei care cantonau în afara porților cetății. Judecata asupra acestei cetăți fusese hotărâtă cu fermitate de Dumnezeu. Nu exista nicio cale de ieșire. Da, exista o cale de ieșire. Și anume Babilon. Dumnezeu dăduse instrucțiuni clare prin Ieremia să plece în Babilon. Acolo trebuiau să construiască case (Ieremia 29.5) și să planteze grădini. Ei trebuiau chiar să se roage pentru pacea cetăților din Babilon (Ieremia 29.7), apoi vor găsi pacea și într-o țară străină. Dumnezeu a trebuit să-i discipline din cauza păcatului lor. Dar totodată El a dat binecuvântarea Sa tuturor celor care au ascultat de Cuvântul Său și s-au smerit: vezi, de exemplu, Daniel și rudele lui Ezechiel (Ezechiel 11.15).

Dar mai erau încă mulți care nu voiau să accepte căile lui Dumnezeu. Ei au crezut că ar fi mai plauzibil să rămână în Ierusalim. La urma urmei, aceasta era cetatea lui Dumnezeu, Templul se afla aici (Psalmul 87). Această cetate are mari promisiuni. Dumnezeu Însuși și-a legat Numele de ea. Totul este exact cum trebuie. Dar când Dumnezeu spune: „Trebuie să vă pedepsesc din cauza păcatelor voastre și, de aceea, trebuie să ajungeți în mâinile lui Nebucadnețar”, atunci nu ar fi trebuit să se împotrivescă. Și dacă ar fi fost pur și simplu ascultători, atunci Dumnezeu i-ar fi tratat cu bunăvoință. El i-ar fi binecuvântat și i-ar fi restaurat. Așa a făcut cu rămășița lui Israel. El le spune acestor oameni credincioși în Ezechiel 11.16: „Știu că vă aflați într-o țară străină și că Templul este departe, dar acum Eu sunt personal al vostru ca Loc Preasfânt, ceea ce este chiar mai mult decât simpla construcție a Templului”.

Cei douăzeci și cinci de oameni, care se aflau la poarta de est a Templului din Ierusalim, nu au vrut să recunoască asta. Asta e tot. Doi dintre acești oameni încăpățânați ne sunt chiar menționați pe nume. Părinții lor le-au dat nume frumoase. Mă frapează, de altfel, faptul că părinții le dădeau adesea copiilor lor nume de nădejde în vremuri de nevoie și de suferință, ca și cum ar putea ascunde toată nenorocirea. Pelatia este unul dintre căpeteniile poporului. Numele său tradus este: Domnul eliberează. Un cu prestigiu. Ezechiel îl cunoștea și îl cunoșteau și compatrioții care fuseseră duși în Babilon. Dar această căpetenie nu s-a comportat ca atare. Omul de stat englez Francis Bacon a spus odată: „Conducătorii sunt ca niște lumini pe cer, se bucură de o mare venerație și aduc fie vremuri bune, fie vremuri rele”. În cazul lui Pelatia, aceasta din urmă este adevărată. El a adus dezastru asupra locuitorilor Ierusalimului - și anume prin contrazicerea lui Ieremia (Ezechiel 11.3; Ieremia 29.5). El a provocat o baie de sânge pe străzile orașului (Ieremia 11.5-6).

Nu, Ierusalim nu era oala care să-i protejeze de focul judecății babiloniene. Te înșeli, Pelatia.

Dar Pelatia rămâne la părerea lui. Îi trage pe mulți cu el spre pieire și s-a îndepărtat atât de mult de Dumnezeu încât Dumnezeu nu-i mai vorbește deloc. Ezechiel trebuie să îi transmită cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să respingă argumentul cu oala și carnea. Pelatia a vorbit prea devreme și el și celelalte căpetenii s-au întors după cum a bătut vântul. În Ezechiel 8.12 ei încă mai spun: „Domnul a părăsit țara”. Și aici, în Ezechiel 11.15b: „Nouă ni s-a dat țara aceasta în stăpânire”. Deci, ce este adevărat?

În cazul lui, de data aceasta, morile lui Dumnezeu macină foarte repede. În timp ce Ezechiel îi vede în duhul său pe acești oameni răi din Ierusalim în fața lui, moartea îl surprinde brusc pe Pelatia. Dumnezeu l-a luat și i-a spus clar că această căpetenie nu putea oferi nicio speranță de eliberare. Dimpotrivă, când, după câteva zile sau săptămâni, vestea morții sale subite a ajuns la rămășița din Babilon, Ezechiel a fost confirmat în funcția sa de profet. A devenit clar că era voia lui Dumnezeu ca iudeii să meargă în captivitate în Babilon, dar că se vor întoarce în țară după șaptezeci de ani (Ieremia 29.10; Daniel 9.22).

Pelatia a vorbit cu nerușinare împotriva mesagerului lui Dumnezeu, Ezechiel, și a indus poporul în eroare. Dumnezeu l-a pedepsit cu moartea. Au reflectat celelalte căpetenii la moartea lui? Sau au continuat să vorbească cu obrăznicie? Atunci ei nu au înțeles mesajul lui Dumnezeu. Un mesaj de speranță și mântuire. Chiar dacă deseori căile lui Dumnezeu ne par amare, ele sunt spre binele și binecuvântarea noastră. Întotdeauna.

Pașhur

| Ieremia 20

În New York, timp de mulți ani, au folosit un berbec-călăuză (cu talangă) pentru a conduce oile de la zona de încărcare de pe docuri până la abator. Ei au numit animalul „berbecul Iuda”. De opt până la zece ori pe zi parcurgea distanța, conducând câte două-trei sute de oi și miei la abator. Oile nu pot fi mânate, ele trebuie conduse. Acest lucru a funcționat deosebit de bine cu acest „țap al lui Iuda” de un alb strălucitor. Astfel, a condus aproximativ patru milioane de oi la moarte.

Astăzi trebuie să fim deosebit de atenți să nu ne lăsăm duși la pierzare de acești falși profeți. Pot să vorbească frumos, dar îi târăsc pe oameni în ruină în masă. Și în zilele noastre apar mulți antihriști (1 Ioan 2.18-22), care îi pradă în special pe cei slabi și îi înșală (2 Ioan 7). Denumirea „berbecul Iuda” a fost corect ales de americani, deoarece Iuda l-a trădat pe Domnul cu un sărut, dar el însuși a avut un sfârșit rușinos (Faptele apostolilor 1.16).

Pașhur a fost, de asemenea, o astfel de „călăuză” falsă (Faptele apostolilor 1.16). Un om care, cu siguranță, știa să vorbească impresionant. El l-a contrazis cu tărie pe Ieremia în curtea Templului. A fost ușor să le facă clar oamenilor că Ierusalimul trebuie să rămână orașul sfânt al lui Dumnezeu, cu Templul ca Loc Preasfânt al lui Dumnezeu aici, în mijlocul poporului Său. Numai să nu dezerteze în mâinile caldeenilor, acești dușmani. Ceea ce a spus Ieremia despre capitulare, umilință, mărturisirea păcatelor, ascultare, nu, nu putea fi vândut poporului. Pașhur a vorbit despre bunăstare (asta înseamnă și numele său), despre speranță. Poporului

îi plăcea să-l asculte, la fel și împăratului. De altfel, fiul lui Pașhur a învățat bine de la tatăl său: în capitolul 38 îl înfruntă și el pe Ieremia și îl aruncă în închisoare.

Acești oameni aveau o mare responsabilitate. Pașhur era foarte stimat. El era un gardian al ordinii, un polițist al Templului, fiul lui Imer (Ieremia 20.1), care trebuia să facă slujba sa în Templu, cu schimbul cu ceilalți preoți (1 Cronici 24.14). Vai de oricine care nu se comporta conform regulilor în acest loc sfânt. Ieremia ar trebui să știe și el acest lucru, mai ales că slujba profetică era subordonată slujbei preotești.

Așa că Ieremia intră fără teamă în Templu și anunță oamenii de acolo căderea orașului, a Templului și a poporului. Toți trebuiau să se predea împăratului Babilonului. Acest lucru a fost prea mult pentru Pașhur. Nicidecum nu trebuia stârnită neliniște în rândul poporului. Omul trebuie să fie lichefiat imediat. Așa că îl bate pe Ieremia și îl pune în butuci.

Este foarte posibil ca aceste lovituri să fi fost lovituri de baston (Deuteronomul 25.3), pe care Pașhur i-a pus pe servitorii săi să le execute, și că Ieremia a fost forțat să stea în acea noapte în lanțuri în poziție umilită. În această scenă ne amintim cu adevărat de Domnul Isus. Isaia 50.6 și mulți psalmi ne descriu chinul Domnului în zilele, nopțile și orele dinaintea răstignirii. L-au înconjurat ca niște câini, ca niște tauri din Basan. Și-au deschis gura împotriva Lui ca niște lei răpitori și răcnitori (Psalmul 22). Pașhur a fost un precursor al acestei bande brutale, care încă mai avea voie să se împodobească în haine preotești (Psalmul 31.14).

A doua zi dimineață, Pașhur l-a lăsat pe Ieremia să iasă din butuci. Dar apoi a venit pedeapsa Domnului asupra acestui om. Ieremia a

trebuie să-l numească „Magor-Misaviv”. „Groază din toate părțile” era numele lui acum. Iar omul nu a putut suporta acest lucru. Strâmbând din nas de furie, el a început apoi să își bată joc de Ieremia și să-l ridiculizeze. El nu a vrut să accepte acest lucru. Și-a incitat toți prietenii și rudele (Ieremia 20.6) să ia măsuri împotriva lui Ieremia (Ieremia 20.10). Ieremia însuși a trecut prin adâncuri și înălțimi în aceste zile. Dar Pașhur a fost pedepsit de Dumnezeu.

Trebuia să experimenteze cum se împlinea tot mai mult numele său. Teroarea a crescut în țară și în țările învecinate (Ieremia 46.5; 49.29). Împăratul Babilonului se apropia neînduplecat. Iar casa și prietenii lui „Magor-Misaviv”, au devenit ținta deosebită a caldeenilor. Și-a târât cu el tot neamul său în pierzare.

Acești berbeci ai lui Iuda, acești seducători, sunt, din păcate, în creștere în zilele noastre. Ei nu vor să știe nimic despre pocăință, cu atât mai puțin despre convertirea la Dumnezeu. Și totuși, convertirea interioară, pocăința și mărturisirea păcatelor este calea prescrisă de Dumnezeu pentru a scăpa de judecata veșnică, de groaza fără sfârșit. Desigur, lui Ieremia nu i-a fost ușor să anunțe dezastrul asupra Ierusalimului și a Templului (Ieremia 19.15). Ar fi preferat să predice altceva. Dar Dumnezeu dorea ca poporul să se pocăiască; ei trebuiau să se smerească, iar acest lucru urma să se întâmple prin captivitatea în Babilon (Ieremia 20.5). Fie că au vrut sau nu. Dumnezeu nu a întrebat despre asta.

Chiar și astăzi, cuvintele apostolului Pavel sunt încă adevărate: „Cunoscând deci frica de Domnul, îi înduplecăm pe oameni ...: Împăcați-vă cu Dumnezeu” (2 Corinteni 5.11,20). Mulți pașhuri sunt pe drum, oferind oamenilor o evanghelie ieftină, cu cântece frumoase și povești captivante, „gâdilându-le urechile” (2 Timotei 4.3). Aceasta nu este calea spre Dumnezeu, ci calea după țapul lui

Iuda, spre judecata veșnică. Calea spre Dumnezeu este prin Golgota, prin credința în Fiul lui Dumnezeu care a murit acolo, pe cruce, pentru tine și pentru mine. Știu că orice om se împotrivește acceptării acestei oferte. Cu toate acestea, este singura cale spre mântuire și viață. Indiferent cât de mult se împotrivesc pașhurii zilelor noastre - Dumnezeu a vorbit - și ceea ce spune El se împlinește.

Hiram-Abi

2 Cronici 2.13-16: Și acum îți trimit un bărbat priceput, înzestrat cu înțelegere, pe Hiram-Abi, fiul unei femei dintre fiicele lui Dan, și al cărui tată era un bărbat din Tir, priceput să lucreze în aur și în argint, în aramă, în fier, în piatră și în lemn, în purpură, în albastru și în in subțire și în stacojiu și să facă orice fel de gravură și să inventeze orice invenție care i se va da, cu oamenii tăi pricepuți și cu oamenii pricepuți ai domnului meu David, tatăl tău. Și acum, domnul meu să trimită robilor săi grâul și orzul, untdelemnul și vinul despre care a vorbit. Și vom tăia lemn din Liban după toată trebuința ta și ți-l vom aduce în plute pe mare, la Iafu, și îl vei sui la Ierusalim“.

Constructorul trebuie să își facă lucrarea exact după planurile arhitectului. El trebuie să cunoască dorințele și gusturile clientului său și să folosească cât mai bine mijloacele pe care le are la dispoziție.

Nu pot să nu mă gândesc la genialul maestru constructor Hieronymus Lotter, care a fost însărcinat de principele elector Augustus I să construiască frumosul palat renascentist de la Augustusburg, dar a fost mereu în criză de bani și de forță de muncă, astfel încât nu a putut respecta programul de construcție specificat și a căzut în dizgrația principelui elector. A fost demis și, drept pedeapsă, nu i s-a permis nici măcar să mai intre în castel. Acest om talentat a murit mai târziu complet sărăcit în Munții Metaliferi.

În cazul lui Solomon, lucrurile au stat cu totul altfel. Împăratul avea atât de mult aur și bani încât nici măcar nu se numărau la cantitate (1 Împărați 7.47; 1 Cronici 22.16). Numărul muncitorilor care au

venit din străinătate a fost de peste o sută cincizeci de mii (2 Cronici 2.17). Și nimeni nu a permis amânarea pentru a se termina construcția Templului. Cum ar putea fi? Pentru că acest Templu este un model

1. al Templului glorios din Împărăția de pace de 1000 de ani și
2. al casei lui Dumnezeu în timpul prezent, care este formată din toți credincioșii adevărați (1 Corinteni 3.16; Efeseni 2.19).

Proprietarul construcției este Dumnezeu Însuși, iar noi suntem ziditorii (1 Corinteni 3.10). Îți poți imagina că materialele pentru această clădire trebuie să fie numai perfecte din punct de vedere divin (1 Corinteni 3.12; 2 Timotei 2.20). Trebuie să fie pietre vii (1 Petru 2.4), oameni care sunt răscumpărați prin credința în Domnul Isus și care posedă Duhul Sfânt. De asemenea, trebuie să continuăm să construim această casă ca „ziditori înțelepți”, adică să adăugăm oameni la ea. Dar toți cei care fac deja parte din această clădire trebuie să împodobească învățătura Mântuitorului lor Dumnezeu (Tit 2.10), pentru ca Domnul nostru să fie glorificat în noi, ai Săi.

Templul lui Solomon ne poate ilustra acest lucru în detaliu. Toate ustensilele, toate materialele și lucrurile prețioase îl indicau pe Domnul Isus în model (vezi epistola către Evrei), iar meșterul constructor de atunci trebuia să execute totul exact conform regulamentului divin. Nu i s-a permis să-și pună propriile idei în ea, așa cum nici oamenii de astăzi nu pot deveni mântuiți după bunul lor plac. Cortul din pustie era, de asemenea, un astfel de model de locuire a lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor și citește de câte ori se spune că trebuia construit exact după modelul pe care Moise îl văzuse pe munte (numai în Exodul 39 se spune de zece ori).

Dar acum să revenim la Hiram-Abi. El a fost maestrul constructor pentru o serie întregă de ustensile din Templu. Ce responsabilitate avea acest om! Totul trebuia să fie făcut exact cum a vrut Solomon (un model al Domnului Isus). Nu era niciun om în acea vreme care să aibă mai multă înțelepciune decât el. Citește primele șapte versete din Proverbe: abundă în „înțelepciune”, „cunoaștere”, „prudență”, „luciditate” etc. Solomon ne îndreaptă în mod clar spre Mesia în Împărăția păcii (compară cu Isaia 11.2). Hiram-Abi trebuie să slujească sub acest proprietar al construcției. O sarcină dificilă. Așadar, și noi lucrăm astăzi în Numele Domnului nostru.

Hiram-Abi a fost o persoană neînrudită cu același nume de familie al împăratului din Tir. Mama lui era din Naftali, care aparținea de steagul lui Dan, deci era israelită; tatăl lui era tirian, adică păgân. El întruchipează deja în persoana sa cele două grupuri de oameni care fac parte din casa lui Dumnezeu: Credincioși din rândul iudeilor și al păgânilor (Efeseni 2,12 și următoarele; Psalmul 72.10-11).

Ceea ce mă impresionează atât de mult la acest om este faptul că este în deplină armonie cu gândurile lui Solomon în executarea lucrării sale. Într-adevăr, a fost instruit de Solomon în această lucrare, dar a făcut totul ca și cum Solomon însuși ar fi făcut-o (2 Cronici 4.19). El, ca păgân, odinioară nu cunoștea nici măcar echipamentul Cortului din pustiu sau modul de gândire al israeliților. Cum avea să se adapteze și chiar să stea înaintea artiștilor poporului lui Dumnezeu (2 Cronici 2.14b)? Dar Dumnezeu era cu el. A fost un om „perspicace”, adică a lucrat sub îndrumarea Duhului Sfânt.

Dar noi ce facem? Noi nu aveam nici o idee despre cultul iudaic și nu aveam dreptul la binecuvântările lui Israel (Romani 9.4). Da, Domnul Isus ne-a dezvăluit nouă, pruncilor, tainele profunde, divine (Matei 11.25), prin Duhul Său (1 Corinteni 3.10). Am devenit copii ai lui Dumnezeu și - abia îndrăznesc să o scriu, dar este scris în 1 Ioan 2.20 – „știm toate”.

Hiram știa cum să prelucreze aurul și argintul, știa ce este gloria divină și mântuirea. Principalele sale abilități constau în prelucrarea minereului. Cei doi stâlpi, marea și cele zece bazine cu ramele lor ne sunt descrise cu atenție. Ele sunt imagini ale puterii și purității în viața creștinilor credincioși. Hiram ne-a prezentat acest lucru în mod glorios în opera sa de artă. Cum arată puterea în viața unui creștin credincios? Cum arată puritatea în viața unui creștin credincios? Ele sunt diferite la fiecare persoană. Fiecare este ispitit într-un mod diferit în această lume. Tu ai nevoie de mai multă putere într-o situație, eu am nevoie de mai multă putere în alta. Tu trebuie să te păstrezi curat într-o împrejurare și eu trebuie să mă păzesc mai mult de un anumit pericol.

Cu siguranță, Hiram a construit cei doi stâlpi Iachim și Boaz perfect și frumos, precum și lighenele și marea. Dar am fost uimit la vremea respectivă că nimeni nu mai știe exact cum arătau în realitate. Vă voi prezenta câteva sugestii în paginile următoare.

Fiecare dintre noi ar trebui să ne străduim să recunoaștem conceptul care este potrivit pentru noi în urma Domnului nostru. Nu te uita la aproapele tău și nu-i face recomandări (Ioan 21.21), ci slăvește-L pe Domnul în felul tău personal. Hiram a făcut acest lucru atât de perfect sub călăuzirea Duhului Sfânt, încât lucrarea sa a fost considerată ca fiind opera lui Solomon însuși.

Ce frumos ar fi dacă s-ar putea spune acest lucru și despre munca noastră: Domnul a făcut acest lucru. Atunci fiecare ar decora învățătura Mântuitorului-Dumnezeu după darurile sale, dar ar fi totuși o operă de artă unitară, căci totul vine de la un singur Domn, adevăratul Solomon.

Etan

1 Împărați 4.31: Și era mai înțelept decât toți oamenii, decât Etan ezrahitul și decât Heman și Calcol și Darda, fiii lui Mahol. Și numele lui era vestit între toate națiunile, de jur-împrejur.

Psalmul 89

În 1968, vechea Biblie în trei părți a lui Johann Sebastian Bach a fost găsită într-o universitate. În ea, se poate vedea cum a adnotat și subliniat multe versete care erau importante pentru el din punct de vedere personal. De asemenea, a adăugat note marginale. De exemplu, în 2 Cronici 5.13 se spune: „În cadrul unei muzici devoționale se simte întotdeauna prezența harului lui Dumnezeu.” În vremea aceea, pe vremea lui Solomon, s-a sfințit Casa Domnului, și s-a făcut cu muzică instrumentală și cu cântece. O zi de bucurie în Israel. J.S. Bach a luat această scenă ca model pentru a scrie el însuși cantată după cantată, spre slava Domnului.

În timpul lui David și al lui Solomon, sunt menționați mai ales dirijorii de coruri. Asaf, Heman și Iedutun (sau Etan). Vrem să ne uităm mai atent la ultimul, pentru că nu numai că a intonat diverși psalmi ai lui David respectiv ai lui Asaf (Psalmul 39; 62; 77), dar a scris el însuși un psalm (Psalmul 89).

Nu erau atât de mulți bărbați care să scrie psalmi: David, bineînțeles, de la care provin majoritatea Psalmilor. apoi fiii lui Core; și Asaf, unul dintre cei trei conducători de muzică, numit de David însuși. Dar și Moise a scris un psalm, și Solomon. În sfârșit, Heman și Ethan (Psalmul 88; 89). Toți acești scriitori inspirați au ceva comun: au trăit o viață plină de evenimente, o viață cu Domnul. Ei au trecut prin exerciții ale sufletului. Știm acest lucru

despre David din timpul persecuției din timpul lui Saul. Heman ne împărtășește o parte din durerea pe care a avut-o în propria familie. El era străin printre ei (Psalmul 88). Același lucru este valabil și pentru Etan. A doua parte a psalmului său se referă la răzvrătirea poporului, la nerecunoștința lui față de harul lui Dumnezeu.

Dar cu ce elan își deschide Etan psalmul! El este de neoprit. Un dirijor de cor prin excelență. Îi aud pe unii strigând: „Oprește-te, oprește-te, Etan, de ce tot cânti despre bunătatea Domnului? Nu vezi tu dușmanii din jurul tău, nu observi tu neputința și necredința poporului?”. Da, sigur, Etan vede asta deja, fără îndoială. El este foarte delicat, tandru și sensibil. Dar privirea lui se îndreaptă spre cer, spre Dumnezeul său, și inima lui laudă măreția lui Dumnezeu (versetul 6), sfaturile Sale veșnice cu cei aleși (versetul 3), credințioșia Sa (versetul 5), iar în final privirea lui se îndreaptă spre David, pe care îl iubește și îl venerază, care este în același timp un model al unui Împărat care va veni, „cel mai înălțat dintre împărații pământului” (versetul 27). Cântecul său de laudă culminează în această Persoană.

Acesta este punctul culminant al psalmului, crescendo, Cel întâi născut (versetul 27). Auziți orchestra cântând la corzi, auziți „o sută douăzeci de preoți sunând din trâmbițe” (2 Cronici 5.12)? Aici trăim o adevărată Cincizecime (Faptele apostolilor 1.15; 2.2). Slava Domnului a umplut casa (2 Cronici 5.14; Faptele apostolilor 2.4). Bucuria lui Etan nu cunoaște limite, pur și simplu depășește praful neînsemnat al acestui pământ, deși, bineînțeles, simte profund toată suferința.

Etan face parte din „cei înțelepți din popor” (Daniel 11.33,35; 12.3), așa numiții maschilim, motiv pentru care psalmul său este numit și maschil. Acești maschilim sunt învățători ai poporului care

au adunat înțelepciune din experiențele lor în furtuna timpului pentru a-i putea instrui și îndruma pe alții. Mai ales în perioada necazului de mai târziu, acești oameni vor apărea și „vor îndruma pe cei mulți spre dreptate” (Daniel 12.3), adică mulți vor ajunge la credință prin ei. Cel mai mare exemplu este probabil Însuși Domnul nostru, despre care Isaia 50.4-5 spune: „Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă de ucenic ...”. Domnul Isus, ca Om aici pe pământ, a fost mereu în rugăciune, în comuniune cu Dumnezeu și Tatăl Său, și din această apropiere (Ioan 5.30; 6.38) a vorbit „ca să învioreze prin cuvânt pe cel obosit”.

La fel și Etan. Mă bucur că această persoană relativ necunoscută a fost aleasă de Dumnezeu pentru a se număra printre scriitorii inspirați. Nu, nu avea nevoie să aibă un complex de inferioritate alături de marele său model David. Vedeți cum râde inima lui când scrie despre David, de exemplu în versetul 20? Etan avea o relație bună cu David, ba chiar se bucura că Dumnezeu l-a găsit pe acest bărbat. Nu există invidie, nu există gelozie, ci părtașie. Și din această părtașie a rezultat o adevărată prietenie între cei doi, astfel încât David sau mai bine zis Solomon l-a numit și pe acest Etan ca dirijor de cor. Apropo, dacă inima ta este mișcată de măreția Domnului Isus, atunci poți să-i spui acest lucru în rugăciune, chiar dacă sunt prezenți frați mai în vârstă și mai respectați. Etan a fost și el tânăr cândva, dar a cântat chiar și în prezența lui David și Solomon. El a avut curajul și de aceea Dumnezeu l-a folosit ca scriitor inspirat.

Și totuși, se spune în 1 Împărați 4.31, Solomon a fost mai înțelept decât ei toți. De ce oare? Poate că Etan a cântat despre bunătățile Domnului și despre toate binecuvântările Sale. Dar Solomon L-a descris pe El Însuși, ceea ce este chiar mai mult (gândește doar la Cântarea Cântărilor).

Tu poți, de asemenea, deveni cântăreț ca Etan. Dacă ar fi să compui un cântec despre bunătățile Domnului, ce ai menționa din viața ta? Gândește-te la asta.

Barzilai

2 Samuel 17.27: Și a fost așa: pe când venea David la Mahanaim, Șobi, fiul lui Nahaș, din Raba fiilor lui Amon, și Machir, fiul lui Amiel, din Lodebar, și Barzilai galaaditul, din Roghelim

2 Samuel 19.32 și următoarele;

1 Împărați 2.7: Dar să arăți îndurare fiilor lui Barzilai din Galaad și ei să fie dintre cei care vor mânca la masa ta, pentru că au venit la mine, când fugeam de fața lui Absalom, fratele tău.

Ezra 2.61: ... și dintre fiii preoților: fiii lui Habaia, fiii lui Hacoț, fiii lui Barzilai, cel care a luat de soție pe o fiică a lui Barzilai galaaditul și se numea după numele lor.

Barzilai este al treilea din grup care vine în ajutorul lui David și al oamenilor din Mahanaim. Scriptura spune de mai multe ori că era un om bătrân și foarte bogat - și tocmai de aceea fapta lui este atât de mare, pentru că ar fi putut spune: „Sunt prea bătrân pentru a-l ajuta personal pe David, îmi voi trimite fiii”. Sau: „O să dau o parte din averea mea, atunci David va fi fericit”. Dar nu, vine el însuși. Nu se teme de călătoria lungă și nici de posibilia lunetiști care îl urmăresc pe David. Poate că și-a adus și fiii cu el la Mahanaim, pentru că singur sau câte doi nu puteau transporta paturile, lighenele și toate proviziile. În afară de aceasta, data următoare când l-a întâlnit pe David la Iordan, îl avea cu el și pe fiul său Chimham. Deduc acest lucru din 1 Împărați 2.7, unde David îl instruieste explicit pe fiul său Solomon să aibă grijă de fiii lui Barzilai, „pentru că ei (la plural) au venit la David când a fugit de Absalom”.

O imagine frumoasă, așadar: bătrânul Barsilai și fiii săi, care aveau cu siguranță deja în jur de cincizeci de ani. Relația tată-fiu era corectă. Nu există probleme de generare. Întreaga familie a ajutat

la planificare, a dat o mână de ajutor, a procurat alimente. Cum trebuie să fi strălucit ochii oamenilor obosiți la toate bunătățile. Setea în deșert putea fi potolită cu lapte închegat („iaurtul” a fost întotdeauna o mâncare preferată a mea, dar asta doar ca să spun în treacăt). Fasolea menționată aici se numește în jargon „... *culinaris*”, adică o delicată culinară. Iar linte trebuie să fie și ea ceva gustos, altfel Esau nu ar fi pus atât de mult preț pe mâncarea de linte a lui Iacov. Aceste feluri de mâncare sunt alese cu dragoste, se vede. Pentru David, cei trei bărbați aveau ceva de prisos! Dar în spatele lui David se află încă un popor numeros, adevărații destinatari ai acestor daruri bune.

La fel este și astăzi. Domnul Isus spune în Matei 25.40: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”. Practic, nu mai putem oferi nimic Domnului Isus, El este în ceruri. Dar noi putem oferi faptele noastre bune poporului lui Dumnezeu. Sper că mă înțelegeți. Dacă nu, atunci citiți cartea pentru copii „Părintele Martin”.

Dar să trecem acum la ultima întâlnire a lui Barsilai cu David. Are loc la Iordan. David îl invită cordial pe Barsilai să vină cu el la Ierusalim. Aici ar trebui să se simtă bine în ultimele zile ale vieții sale. Dar Barsilai îi face semn să plece. El dă vina pe fragilitatea corpului său, care se pare că nu îi permite să se bucure de mâncare în mod corespunzător și să asculte vocea cântăreților și cântărețelor. Ei bine, mulți spun că a fost modestie din partea lui Barsilai. Dar când citesc versetul 39 din capitolul 19, această despărțire mă întristează pur și simplu. În acel moment, Barsilai l-a întrebat pe David dacă fiul său (servitorul lui David) Chimham ar putea intra în cetatea regală în locul său. David îi îndeplinește cu bucurie această cerere și Barsilai se întoarce la Rogelim.

Pot să transpun această scenă la noi? Bineînțeles că este frumos când părinții le permit copiilor lor totul. Să se dea peste cap, ca să spunem așa, pentru copiii lor. Cine nu ar face asta? Mă gândesc, de asemenea, la bunicii și bunicile care vor să le ofere nepoților lor tot ceea ce au nevoie, inclusiv bunuri spirituale. Dar, personal, de exemplu, am avut întotdeauna o aversiune față de rugăciunile artificiale pentru copii seara. Părinții par să vrea să se exprime într-un mod prietenos pentru copii, dar lipsește prudența, autenticitatea. Ar fi mai frumos dacă copiii ar putea să simtă modul firesc în care părinții înșiși se comportă cu Domnul Isus. Aceasta este „creința sinceră în Lois și Eunice” (2 Timotei 1.5). Acest „adevăr în interior” se răsfrânge asupra copiilor mai mult decât o vorbire nefirească în limbaj deghizat. Nu vreau să afirm că Barsilai a făcut acest lucru. Cu siguranță avea o inimă plină de dragoste pentru David. În mod clar. Dar nu ar fi trebuit să plece el însuși? Există ceva mai frumos decât apropierea de adevăratul David, Domnul Isus? Toată lumea se simte bine aici, nu numai copiii, ci și tinerii, cei care lucrează, pensionarii, bunicii și bunicile. Toți.

Barsilai spune în versetul 35 că nu mai are niciun gust. Ei bine, gustul vine odată cu mâncatul. Noi, părinții, ar trebui să continuăm în liniște să studiem caracterele prețioase ale Domnului Isus. Nu este ceva doar pentru tineri (sper că ei o fac). Barsilai ar fi trebuit să ia exemplul de la Caleb, care spune că la optzeci de ani avea încă o putere ca la patruzeci de ani (Iosua 14.7,11). Dar nu vreau să fiu atât de dur cu Barsilai, în orice caz, el l-a pus pe Chimham pe drumul cel bun.

Recomandarea mea:

*Bea tu însuși zilnic cu sârguință din pâ râul lui Dumnezeu,
să-L urmeze pe Domnul Isus în căile Sale.*

*Numai atunci poți fi o binecuvântare pentru ceilalți de aici;
Puterea de a ajuta, de a salva, vine numai de la El.*

Și încă o recomandare modestă: cu siguranță nu arată bine când o mamă coase mereu cele mai frumoase haine pentru copii și se neglijează pe sine. De asemenea, ar trebui să-și coasă din când în când o rochie nouă, spre încântarea întregii familii. Noi, părinții, nu putem doar să dăruim, ci trebuie să bem și noi înșine din izvorul lui Dumnezeu, iar compozitorul de mai sus a recunoscut bine acest lucru. Cred că Barsilai ar putea învăța ceva în privința aceasta.

Abiatar

1 Samuel 22.20-23: Iar unul din fiii lui Ahimelec, fiul lui Ahitub, numit Abiatar, a scăpat și a fugit la David. Și Abiatar i-a spus lui David că Saul a ucis pe preoții Domnului. Și David a zis lui Abiatar: „Am știut în ziua aceea, când era acolo Doeg edomitul, că va spune negreșit lui Saul. Eu sunt răspunzător de toate viețile din casa tatălui tău. Rămâi cu mine, nu te teme; pentru că cel care caută viața mea caută și viața ta; și la mine vei fi bine păzit“.

2 Samuel 15.24-29; 17.15; 1 Împărați 1.7,49;

1 Împărați 2.26-27: Și împăratul i-a zis preotului Abiatar: „Du-te la Anatot, la câmpurile tale, pentru că ești un om al morții; dar astăzi nu te voi omorî, pentru că ai purtat chivotul Domnului Dumnezeu înaintea lui David, tatăl meu, și ai suferit în tot ce a suferit tatăl meu“. Și Solomon l-a alungat pe Abiatar din preoția Domnului, pentru a împlini cuvântul Domnului pe care l-a spus cu privire la casa lui Eli, în Șilo.

Profesorului nostru de engleză îi plăcea să ne povestească despre cursele de înot peste Canalul Mânecii. Un înotător a parcurs distanța de 32 km de la Dover la Calais într-un timp record. Dar recordul era valabil doar atunci când înotătorul mai făcea trei pași în poziție verticală pe mal. Deținătorul recordului, însă, nu a mai putut face acest lucru. A încercat în zadar să se ridice în picioare, era prea epuizat, iar recordul nu era valabil.

Trebuie să mă gândesc la acest om atunci când citesc istoria lui Abiatar. A început bine, a continuat bine, dar fără perseverență până la capăt. Ce tragedie. Și prin câte a trecut acest om. Imaginați-vă drama când Doeg, din ordinul lui Saul, a ucis întreaga casă a tatălui său Ahimelec, optzeci și cinci de preoți, și doar el, Abiatar, a scăpat.

Astfel își pierduse toate rudele dintr-o singură lovitură. Și pe nedrept. Cum poate un om să îndure o asemenea suferință?

Dar Abiatar alege singurul lucru corect în această situație. El alege partea lui David și găsește alături de el atât protecție, cât și alinare. Lângă David, preotul învață ceva despre credință și ascultare față de Dumnezeu. El vine la David cu efodul în mână, pentru ca David să poată să-l întrebe pe Dumnezeul său (1 Samuel 23.6). Restul relatării ne oferă de fapt o imagine frumoasă a părtășiei împăratului David cu preotul Abiatar și cu profetul Natan. Toți la un loc, un model al Domnului Isus ca Împărat, Preot și Profet.

Abiatar este pus acum într-o poziție foarte dificilă, el rămâne în Ierusalim cu Țadoc în timp ce David este pe fugă (2 Samuel 15.29). Da, Solomon spune mai târziu despre Abiatar (1 Împărați 2.26) că a suferit în tot ceea ce a suferit tatăl său. Acest lucru merge foarte departe. Este ca și cum L-am auzi pe Domnul în Luca 22.28 mărturisindu-le ucenicilor: „Voi sunteți aceia care ați rămas mereu cu Mine în încercările Mele”. Deși toată lumea știe cum au eșuat ucenicii, pentru Domnul a fost prețios faptul că în această ultimă perioadă tulbure dinaintea crucii, a avut cel puțin câțiva care L-au iubit și au stat alături de El cât de mult a fost posibil; chiar dacă în cele din urmă toți L-au abandonat.

Așa a fost și cu Abiatar. În momentul conspirației lui Ahitofel, el a rămas credincios alături de Țadoc, de partea împăratului David. Iar când sfatul lui Ahitofel a fost zădărnicit de Husai, Abiatar, printre alții, este cel care îi transmite rapid acest mesaj împăratului David și îl sfătuiește să fugă imediat peste Iordan.

Dar apoi Abiatar își pierde brusc discernământul spiritual sănătos. Să fi fost dezamăgit de David? Sau se afla în acel moment într-o

depresie morală? Cine sau ce l-a oprit (Galateni 5.7)? Poate Ioab, acel „creștin” cu gândire carnală? În orice caz, îl găsim brusc pe Abiatar de partea conspiratorilor împotriva lui David și Solomon. Adonia, fratele lui Absalom, i-a invitat pe Ioab și pe Abiatar la o întâlnire și „ei l-au urmat”. Ce greșeală. Încetase atunci Abiatar să mai aibă efodul cu Urim și Tumim? Oare nu învățase nimic din viața de credință a lui David? Dumnezeu îl anunțase în mod clar pe Solomon ca viitor împărat. Da, acest pas greșit fatal al preotului (sau Abiatar era chiar mare preot?) a avut consecințe nefaste pentru el.

În mijlocul mării sărbători a lui Adonia, apare vestea proastă că Solomon a fost ales împărat. Nimeni altcineva decât însuși fiul lui Abiatar, Ionatan, transmite acest mesaj. Situația nu putea fi mai jenantă. Abiatar, care își pierduse toate rudele din cauza lui Doeg, trebuie acum să vadă că fiul său Ionatan a ales un alt partid, și anume pe cel corect, partidul lui David și Solomon. Dar el, Abiatar, trebuie să culeagă roadele greșelii sale, este trimis la Anatot (1 Împărați 2.26-27) și exclus din slujba preotească.

Prin aceasta s-a împlinit cuvântul adresat preotului Eli că, într-o zi, niciun preot din linia lui Itamar, fiul lui Aaron, nu-și va mai face slujba în Israel. Abiatar a fost ultimul preot din această familie. În viitor, vor exista numai preoți din familia lui Eleazar, celălalt fiu al lui Aaron. Astfel, vedem în Scriptură, pe de o parte, responsabilitatea omului pentru acțiunile sale și consecințele acestora: Abiatar s-a înșelat complet în alegerea lui Adonia; dar pe de altă parte și căile prevăzute ale guvernării lui Dumnezeu, care se împlinesc întotdeauna.

Acum, te rog să nu tragi concluzia din istoria lui Abiatar că oricum tu nu poți face nimic împotriva sfaturilor lui Dumnezeu. De fapt,

mulți spun în indiferența lor: „Dumnezeu mi-a hotărât deja soarta, de ce să mă mai obolesc?” Permite să ți se spună că vei fi tratat și judecat în funcție de responsabilitatea și acțiunile tale. Doar în funcție de asta. Faptul că Dumnezeu îți cunoaște soarta dinainte nu anulează niciodată decizia ta. Gândește-te la asta. Poate că, la fel ca Abiatar, te afli în acest moment de partea greșită. În acest caz întoarce-te repede înainte de a fi prea târziu.

Abel

Geneza 4.2: Și a mai născut și pe fratele său Abel. Și Abel era păstor de oi, iar Cain lucra pământul.

Matei 23.35: ... ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat vărsat pe pământ, de la sângele lui Abel, cel drept, până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între templu și altar.

Evrei 11.4: Prin credință, Abel l-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, prin care a primit mărturie că este drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; și prin ea vorbește el încă, deși a murit.

Evrei 12.24: ... și de Isus, Mijlocitorul unui nou legământ; și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât Abel.

1 Ioan 3.12: ... nu după cum era Cain, de la cel rău, și l-a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că lucrările lui erau rele, iar ale fratelui său, drepte.

„Mamă, ești sigură că nu vrei cartea?” Dirk a fost șocat. Economisise mult timp pentru această carte frumoasă. A vrut să o facă o bucurie mamei cu ea. Era ziua ei de naștere. Dar mama lui nu a vrut cadoul lui. Cu sora lui Dirk a fost cu totul altceva. Avea și ea un pachetel. O cutie mică de ace. Iar mama o acceptase cu bucurie.

Ce se întâmplase? Dirk se purtase foarte urât în săptămâna precedentă și nu-i ceruse iertare mamei sale. Acest lucru îi tulburase relația cu ea, așa că mama lui a lăsat cadoul deoparte și i-a spus: „Nu, băiatul meu”. Dirk a devenit invidios pe sora sa și a murmurat câteva cuvinte morocânoase pentru sine. Apoi și-a venit în fire și s-

a apropiat de mama sa cu o rugămintă de iertare. Ea l-a iertat cu plăcere, iar Dirk a putut veni acum cu pachetulul său.

Problema îndreptării de sine este la fel de veche ca și omenirea însăși. De asemenea, Cain nu a simțit că între Dumnezeu și el se află prăpastia păcatului. Nu, pur și simplu a trecut peste ea și a muncit ca un sclav pentru a-I da ceva lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu l-a acceptat. În primul rând, pentru că jertfa lui a ieșit dintr-un pământ blestemat și, în al doilea rând, pentru că a fost lucrarea propriilor sale mâini, lucrarea însăși fiind consecința păcatului. Cain a respectat într-adevăr porunca lui Dumnezeu de a cultiva pământul, dar jertfa lui nu era legată de credință. În ce ar fi trebuit să creadă?

Cu Abel a fost diferit. El credea că o jertfă nevinovată poate restabili relația cu Dumnezeu. El văzuse deja acest lucru la părinții săi, pe care Dumnezeu îi îmbrăcase cu îmbrăcăminte de piele. De asemenea, el a dedus acest lucru din cuvintele lui Dumnezeu că călcâiul sămânței femeii va fi zdrobit (Geneza 3.15). Abel a conștientizat foarte bine că se afla în afara paradisiului și că era necesară o jertfă de sânge. El a adus această jertfă și a devenit astfel un exemplu pentru fiecare credincios care își găsește neprihănirea înaintea lui Dumnezeu numai în jertfa lui Isus Hristos (1 Ioan 3.12b; Evrei 11.4).

Abel a trebuit apoi să experimenteze în propriul său trup ceea ce a experimentat și Domnul Isus mii de ani mai târziu. Cain, cel îndreptățit de sine, și-a ucis fratele din invidie și a fugit de fața lui Dumnezeu. Așa L-au ucis iudeii invidioși pe Domnul, pe acest Neprihănit (Faptele apostolilor 3.14; 7.52). Cu o diferență serioasă: sângele lui Abel a strigat răzbunare (Geneza 4.10,14), în timp ce sângele Domnului Isus este baza mântuirii noastre (Evrei 12.24;

Romani 3.21-26). Cam atât despre interpretarea profetică a acestei istorisiri

Să reflectăm puțin asupra lui Abel însuși. El a fost primul păstor din Cuvântul lui Dumnezeu. Un păstor de oi (Geneza 4.2). Cele dintâi odrasle ale turmei sale au fost oferite lui Dumnezeu. Erau mai mulți miei. Grăsimia lor, adică mireasma plăcută pentru Dumnezeu, este menționată separat (Leviticul 3.16).

Biblia scrie mult despre păstori. Moise a fost păstor, David și mulți alții. Domnul Însuși este un Păstor (Psalmul 23). Oile Lui nu vor duce lipsă de nimic. Au de toate. Nu le lipsește nici cel mai mic lucru. Ele au pășuni verzi, nu câmpuri vestejite. Ele sunt conduse la ape liniștite unde își găsesc odihna. Nu avem noi un Păstor bun? Fiecare dintre noi se gândește la Domnul Isus (Ioan 10.11).

Dar și noi trebuie să fim păstori buni, mai ales cei mai în vârstă dintre noi (1 Petru 5.1-3). În Scriptură au existat și păstorițe. Rahela a fost una dintre ele (Geneza 29.9). Care este, așadar, cea mai nobilă sarcină a unui păstor? Că primește multă lână de la oile sale? Că se hrănește cu carnea lor? Cu siguranță poate face asta. Dar Biblia spune altceva. Și ori de câte ori Biblia vorbește pentru prima dată despre un adevăr, trebuie să fim foarte atenți; atunci ea ne explică un înțeles profund despre acest lucru. Oaia este, în primul rând, pentru a fi sacrificată. Așa se întâmpla în Vechiul Testament. Dumnezeu vrea să primească partea Sa de la acest animal. Și dacă o oaie trebuie să fie sacrificată lui Dumnezeu, atunci este clar că trebuie să fie fără cusur și fără pată. Păstorul trebuia să țină seama de asta. Și Abel a avut grijă de acest lucru: a adus cele dintâi făpturi ale turmei sale.

Desigur, cunoaștem și păstori falși (Ezechiel 34; Maleahi 1.13), dar păstorul cel bun are grijă de oile sale, le îngrijește și le păzește. Iacov, de exemplu, în Geneza 33.13-14, a fost foarte atent să nu-și suprasolicite oile, adică trebuia să fie conduse fără grabă. De asemenea, ca părinți sau ca credincioși mai în vârstă, nu trebuie să-i împovăram prea mult pe cei mai tineri. Trebuie să le dăm hrană la vremea potrivită (Matei 24.45), altfel își vor strica stomacul. Ele trebuie să aibă odihnă pentru a rumega (Leviiticul 11.3). În societatea de astăzi, totul este destinat consumului rapid, iar fluxul de informații nu se mai termină.

Să luăm un exemplu de la Domnul Însuși: El Și-a luat timp pentru ucenicii Săi, ca să se odihnească puțin (Marcu 6.31,34b!). De multe ori și Domnul a stat jos pentru a-i învăța pe ucenicii Săi (Matei 5.1). La urma urmei, bunul păstor vrea ca oile să prospere.

Învățăm de la Iosif că el a trebuit să dea socoteală tatălui său despre bunăstarea turmei (Geneza 37.14). În același mod, suntem responsabili pentru binele și nenorocirea turmei care ne-a fost încredințată. Putem face acest lucru cu bucurie? Sau ne plângem că oile noastre se rătăcesc adesea (Evrei 13.17)?

Dar acum vine adevăratul scop al păstoririi: oile trebuie să fie plăcute lui Dumnezeu (Evrei 13.21), ba chiar mai mult: Romani 12:1 spune astfel: Trebuie să ne prezentăm trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu. În acest sens, Efeseni 5.1-2 și Filipeni 4.18 vorbesc, de asemenea, despre mireasma jertfei.

Așadar, face parte din slujba unui păstor să pregătească oile în așa fel încât ele însele să devină o jertfă de un miros plăcut pentru Dumnezeu. Aceasta este adevărata păstorire în adunare, în școala duminicală, în familie. Ne păstorim copiii cu o mână fermă, astfel

încât ei să-și modeleze viața după chipul unei jertfe plăcute lui Dumnezeu? Atunci suntem buni păstori. Atunci am înțeles lecția lui Abel. Atunci ne-am atins scopul și putem da cu bucurie socoteală lui Dumnezeu de munca noastră. Avem un bun exemplu în acest sens în Scriptură: Domnul Isus Însuși. El este Păstorul cel bun (Ioan 10.11) - El este Păstor cel marele (Evrei 13.20) - El este Mai-marele Păstor (1 Petru 5.4).

Ahimaat

2 Samuel 15.27,36: Și Țadoc și Abiatar au dus chivotul lui Dumnezeu înapoi la Ierusalim și au rămas acolo. ... Iată, sunt acolo cu ei cei doi fii ai lor, Ahimaat, fiul lui Țadoc, și Ionatan, fiul lui Abiatar. Și să-mi trimiteți prin ei orice cuvânt pe care-l veți auzi“.

2 Samuel 17.17-22; 18.22-30

David trebuie să fugă de fiul său Absalom. El a trimis trei dintre oamenii săi credincioși la Ierusalim pentru a cerceta ce planuri fac Absalom și Ahitofel împotriva lui: Hușai trebuie să zădărnicească sfatul lui Ahitofel, iar Țadoc și Abiatar trebuie să spioneze ce se discută la Ierusalim. În cele din urmă, cei doi fii ai lor, Ahimaat și Ionatan, vor trimite vorbă lui David, care se află la Iordan, gata să pornească. Totul trebuie să se facă în secret. Ahimaat și Ionatan nu au voie să se arate în cetate. Se știe că amândoi sunt alături de David. Amândoi sunt dispuși să își pună viața în pericol pentru David - dar Dumnezeu este de partea lor.

Ei bine, Hușai a reușit de fapt să zădărnicească sfatul lui Ahitofel (2 Samuel 17.7). Acum este timpul să-i transmită acest mesaj lui David, pentru ca acesta să poată trece Iordanul cât mai repede posibil. O slujnică discretă este prima care duce mesajul din Ierusalim (2 Samuel 17.17), ea îl transmite lui Ahimaat și lui Ionatan. Cei doi sunt apoi descoperiți de un băiat și trebuie să se ascundă într-o fântână. La scurt timp după aceea, ei ies din această ascunzătoare din Bahurim și pot transmite mesajul în siguranță împăratului David.

Aceasta a fost prima faptă eroică a lui Ahimaat. A fost făcută în numele lui David (2 Samuel 15.36). David știa că Ahimaat era un om credincios, știa că era un alergător rapid și că și-ar fi dat viața pentru el. El nu l-a trecut cu vederea pe Ahimaat. Acest om bun (2 Samuel 18.27) nu l-a dezamăgit, ci și-a îndeplinit misiunea, astfel încât sfatul lui Ahitofel a putut fi într-adevăr anulat.

Acum, a doua faptă eroică a acestui preot Ahimaat. De data aceasta nu este o comandă, nu este o misiune. De data aceasta este o dorință a inimii. Asta e mai mult.

Pe scurt, contextul istoric: Absalom și adepții săi sunt înfrânți. Ioab a pus capăt cu brutalitate vieții lui Absalom. Aceasta a fost un scandal, iar Ioab vrea ca un cușit, adică un străin (care a rămas totuși de partea lui David), să îi aducă vestea lui David. Ahimaat nu poate permite acest lucru. El este mult prea atașat de David pentru a-l vedea pe acest străin spunându-i atât de direct vestea morții fiului său încă iubit, Absalom. De aceea Ahimaat îi cere lui Ioab permisiunea de a merge după cușit. El vrea să vorbească mai întâi cu David, pentru a-l pregăti pentru vestea grea a morții fiului său. Iar această misiune ne oferă o privire profundă asupra inimii lui Ahimaat.

Acum, Ahimaat era un alergător de cursă lungă excepțional de bun. De fapt, l-a depășit pe cușit și a ajuns primul la David. Dar ceea ce a fost deosebit de remarcabil la cursa lui Ahimaat a fost stilul său de alergare. Tocmai de aceea, paznicul din Ierusalim l-a recunoscut de departe (2 Samuel 18.27). Știți, sportul și estetica au multe de a face unul cu celălalt. Cu cât mă mișc mai elegant și mai ușor, cu atât mai mare este performanța. Alergătorii buni au, de asemenea, un stil frumos de alergare, nu-și agită brațele în mod sălbatic, nu-și aruncă inutil forțele în vânt, ci aleargă cu putere și în poziție

verticală, drept spre țintă. Ahimaat a alergat pe drumul care duce în câmpie (2 Samuel 18.23). Cușitul a făcut o ocolire.

Cum arată cursa noastră? În calitate de creștini credincioși, suntem și noi în cursa credinței (1 Corinteni 9.24; Evrei 12.1). Alergăm bine (Galateni 5.7)? Sau doar ne agităm și ne irosim forțele? Lumea din jurul nostru cunoaște stilul nostru de alergare. Băiatul de la Bahurim îl cunoștea pe Ahimaat (2 Samuel 17.18), la fel și străjerul (2 Samuel 18.27). Vorbim mult despre lucruri nefolositoare? Aceasta ne îngreunează alergarea și o face neplăcută. Purtăm cu noi o povară de tristețe, sau păcatul ne-a înfășurat cu ușurință (Evrei 12.1)? Atunci postura noastră arată groaznic: strâmbă și curbată. Asta nu înseamnă alergare spre țintă (Filipeni 3.14), ci șchiopătare. Ce frumos este când umblarea mea ca și creștin credincios este cunoscută public.

Copiii din școala primară trebuie uneori să deseneze o imagine, o casă, un cal sau chiar pe ei înșiși. Și pentru ca toată lumea să știe ce au pictat, trebuie să scrie sub tablou: „Aceasta este o casă”, „Acesta este un cal” etc. Trebuie să scrie și sub viața ta: „Acesta este un creștin credincios”? Ar fi păcat. Ahimaat putea fi recunoscut de la distanță după stilul său elegant de alergare. Nu l-a împiedicat nici o povară de nemulțumire, nici un păcat care să-l înfășoare ușor. A pășit liber și devotat în fața lui David, stăpânul său. El s-a plecat în fața lui în semn de respect (cușitul s-a plecat în fața lui Ioab. Aceasta a fost diferența). Ahimaat nu numai că „și-a făcut treaba”, dar a împărtășit sentimentele stăpânului său. Îl iubea. Între Ahimaat și David a existat o legătură intimă de părtășie, bazată nu numai pe ascultare, ci și pe devotament de bună voie. Asta era dragoste. Și această dragoste i-a accelerat și alergarea și l-a făcut atrăgător de frumos. Chiar și lumea exterioară a sesizat acest lucru. La fel a făcut și Dumnezeu. Urmașii lui Țadoc - Ahimaat era unul dintre ei - îi

vom revedea în timpul împărăției de 1000 de ani (Ezechiel 43.19 și următoarele). Dumnezeu răsplătește devotamentul și credințioșia.

Imeneu și Filet

1 Timotei 1.20: ... dintre aceștia sunt Imeneu și Alexandru, pe care i-am dat lui Satan, ca să fie învățați prin disciplină să nu hulească.

2 Timotei 2.17: ... și cuvântul lor se va extinde ca o cangrenă; dintre care sunt Imeneu și Filet, ...

Apostolul Pavel a avut o relație bună cu credincioșii din Efes. El a vizitat acest oraș de mai multe ori și a stat acolo mult timp, ani de zile (Faptele apostolilor 19.8,10,20,31). De aceea i-a fost atât de greu să își ia rămas bun de la bătrânii din Milet (Faptele apostolilor 20.17). „Au căzut pe gâtul lui Pavel și îl sărutau mult”, citim în versetul 37. Apostolul îi anunțase că, după plecarea lui, vor veni la ei lupi răpitori, care nu vor cruța turma, și că din mijlocul lor se vor ridica oameni care vor vorbi lucruri stricate (Faptele apostolilor 20.29,30). El bănuia acest lucru, se temea de acest lucru și de aceea Timotei, acest om credincios, a trebuit să rămână în Efes pentru o vreme pentru a contracara această evoluție. Asta a fost dificil pentru Timotei. Dar el era omul potrivit pentru aceasta, pentru că avea o credință neprefăcută (2 Timotei 1.5). Și tocmai această credință, această dragoste dintr-o inimă curată și o conștiință bună (1 Timotei 1.5), este cea pe care marele apostol o reproșează acum adunării din Efes, care stătea atât de bine cu ani în urmă, dar care a fost îndusă în eroare de niște oameni răi, care acționau ca niște lupi. Erau lupi în haine de oaie. Apostolul nu se teme să le numească numele. Unul dintre ei era Imeneu, iar altul se numea Filet.

Amândoi au nume frumoase. Primul înseamnă „cântare”, iar celălalt „plăcut”. Amândoi puteau vorbi impresionant de frumos. Cuvintele lor au fost bine primite de către ascultători, au fost foarte

apreciate. Ei au făcut o impresie puternică prin talentul lor retoric, astfel încât gândurile lor au fost acceptate și răspândite (2 Timotei 2.17). Există un singur defect în cuvintele lor: nu aveau dreptate, erau false. Erau toate „vorbiri deșarte și lumești” (2 Timotei 2.16). Menționez numeroasele locuri din Scriptură, pentru că totul pare atât de incredibil. Dar Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul infailibil și îl convinge fără împodobire chiar și pe fratele cu prestigiu. Cred cu siguranță că Imeneu și Filet au avut un public considerabil. Comportamentul lor și pălăvrăgeala lor erau impresionante, iar doctrina lor falsă se răspândește ca o cangrenă, după cum spune apostolul.

Ce învățătură falsă au adus ei? Este important pentru noi să știm asta astăzi? Totul a fost cu mult timp în urmă. Nu-i așa? Doctrina lor falsă este la fel de modernă și astăzi ca întotdeauna. Ei susțineau că învierea a avut deja loc. Cum au ajuns la asta? Da, cred că au citit bine scrisoarea către Efes, orașul lor natal. Dar ei nu au înțeles capitolul 2.6. Bineînțeles că noi ca și credincioși am fost înviați împreună. Dar în duh. Învierea trupească urmează să aibă loc. Scriptura spune acest lucru în multe alte locuri.

Imeneu și Filet au stricat multe și au distrus credința altor frați și surori prin bârfele lor deșarte. Nu numai că și-au făcut mult rău lor înșiși, dar - ceea ce este aproape mai rău - i-au luat și pe alții cu ei.

Aș dori să vă spun pe scurt unde a început această evoluție rea. În ce constă direcția spre învățăturile false rele? Cum au ajuns oamenii loiali, buni și credincioși să cadă pe calea învățăturilor false? De fapt, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește clar și limpede despre toate adevărurile. Știți voi unde a eșuat Imeneu prima dată? Nu atât de mult în doctrina credinței, cât în morală, și voi dovedi acest lucru folosind 1 Timotei 1.19-20. Aici a fost punctul de cotitură în viața

acestui om. Poate că înainte a fost un frate cunoscut și respectat, credincios în credință, dar apoi credința lui a slăbit oarecum. Aceasta este aici, în versetul 19, credința practică, zilnică (fără articol). De asemenea, dintr-o dată nu mai avea o conștiință bună în multe acțiuni și reflecții din viața sa personală. Apostolul ne dă chiar punctul slab exact din viața lui Imeneu: Acest om blasfemia des. A blasfemia înseamnă: a pune cu bună știință pe cineva într-o lumină proastă și falsă. Oh, acesta este un lucru rău. Ea atacă viața noastră de credință, distruge comuniunea cu Domnul nostru iubit. Ne răpește fericirea și libertatea creștină. Devenim morocănoși, izolați, crispați. Bietul Imeneu. Mărturisește-ți repede fărădelegile! Caută repede să fii din nou aproape de Domnul tău, căci presupunem că ești un om credincios.

Dar nu, Imeneu a persistat în comportamentul său greșit. Își împovăra conștiința din ce în ce mai mult în fiecare zi. Și apoi vine versetul 20. Citim consecința eșecului moral al lui Imeneu în versetul 19b și în versetul 20: privirea lui asupra adevărului Cuvântului lui Dumnezeu s-a întunecat. Credința lui (de data aceasta cu articol), adică întregul adevăr de credință, doctrina, a suferit un naufragiu. Atenție, nu Imeneu a fost cel care a naufragiat, ca să se piardă veșnic, nu, nu asta, ci el nu mai vedea limpede învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, vezi teoria lui despre înviere. Corabia adevărului său de credință s-a frânt și s-a făcut bucăți. Oh, ce fatal! Putea să vorbească atât de bine, dar ceea ce spunea nu mai era în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Același lucru s-ar putea spune și despre un frate cunoscut în secolul trecut. A scris multe cărți în care „cuvântul adevărului era încă drept împărțit” (2 Timotei 2.15), dar într-o zi calea lui a devenit imorală și a căzut în păcate. După aceea, a mai scris câteva cărți, dar acestea nu se apropiau nici pe departe de nivelul studiilor anterioare. S-au

strecurat erori și concepții greșite. Stilul său putea fi șlefuit, dar adevărurile clare erau răstălmăcite. Asta a fost cel mai rău.

Imeneu a fost predat de apostol lui satan pentru a fi pedepsit. Aceasta a fost o pedeapsă severă și numai apostolul Pavel a putut să ia această măsură de pedeapsă. Dumnezeu vrea ca noi să ne corectăm din nou. El are și astăzi căi și mijloace de a ne educa. Să sperăm că suntem suficient de docili pentru a judeca corect răul moral din noi înșine, astfel încât să fim feriți de o cădere mai adâncă.

Alexandru, fierarul

Faptele apostolilor 19.33-34: Dar, din mulțime, l-au scos în față pe Alexandru, iudeii împingându-l înainte. Și Alexandru, făcând semn cu mâna, voia să se apere înaintea poporului. Dar, recunoscându-l că era iudeu, au strigat toți într-un glas, aproape două ceasuri: „Mare este Diana efesenilor!”

1 Timotei 1.20: ... dintre aceștia sunt Imeneu și Alexandru, pe care i-am dat lui satan, ca să fie învățați prin disciplină să nu hulească.

2 Timotei 4.14-15: Alexandru, meșterul arămar, a arătat multă răutate față de mine; Domnul îi va răsplăti după faptele lui. Păzește-te și tu de el, pentru că s-a împotrivit foarte mult cuvintelor noastre.

Amintirile personale ale persoanei decedate sunt adesea împărtășite la festivitățile post-funerare. Așa a fost cazul unui frate foarte iubit. Cineva a împărtășit acolo cât de profund l-a impresionat faptul că defunctul a avut odată lacrimi în ochi în timpul unei întâlniri confidentiale într-un cerc restrâns. Declinul moral asupra moștenirii creștine apăsa ca o mare povară asupra acestui iubit frate. Apoi, acest vorbitor a spus, la ceremonia de după înmormântare - și nu am uitat acest lucru - că fratele răposat a avut mulți adversari care, asemenea lui Alexandru fierarul, i-au pus multe rele în cale.

Diavolul țintește tocmai asupra unor astfel de frați credincioși! Vrea să-i reducă la tăcere și să-i facă slabi. Pavel, marele apostol, a cunoscut destui astfel de oameni. Putea să-l înțeleagă foarte bine pe Moise, căruia i s-au împotrivit Iane și Iambre (2 Timotei 3.8), pentru că el însuși a avut astfel de adversari, de exemplu Alexandru fierarul. Probabil că l-a atacat foarte mult pe Pavel. Pe lângă grijile

și greutățile sale, trebuie să-i fi provocat multe alte suferințe. Dar apostolul pune mângâiat această nedreptate în mâinile Domnului său, el nu vrea să se apere singur. Aceasta este o trăsătură frumoasă. Numai așa își putea păstra pacea interioară. O luptă deschisă cu Alexandru l-ar fi costat doar energie irosită.

Cine era această persoană rea? De unde a apărut? Ei bine, în acea vreme mulți oameni se numeau Alexandru, la fel ca și astăzi Fritz și Franz, astfel încât nu se poate spune cu certitudine absolută dacă Alexandru din Faptele apostolilor 19 este și cel din 1 Timotei 1.20 și 2 Timotei 4.14. Dar este posibil, pentru că, în primul rând, Timotei se află aici, în Efes, unde, în acel moment, un Alexandru s-a ridicat din mulțimea de oameni și a vrut să se justifice, iar în al doilea rând era fierar de profesie. Tocmai acest grup profesional a fost cel care a pus în mișcare întregul tumult din Efes. Meșteșugul lor era în joc prin predicarea apostolului. În orice caz, micile temple forjate ale lui Artemis trebuiau să găsească vânzări suplimentare. Pentru a obține acest lucru, cei care prelucrau argintul și cuprul erau dispuși să folosească orice mijloace, chiar și cearta cu privire la Evanghelia lui Dumnezeu.

Alexandru a vrut să îndrepte ura populației păgâne din Efes către creștini, în special către Pavel. Efesenilor nu li se permitea să-i pună laolaltă pe iudei și pe creștini, Alexandru a vrut să evite acest lucru, așa că a îndreptat toată atenția acestei mulțimi furioase către Pavel. Asta a fost rău.

Deci, Alexandru era și el o cunoștință a lui Imeneu, despre care am vorbit deja. A căzut în același pas greșit ca și el; dar ceea ce este mai rău, nu a învățat nimic din asta. Dimpotrivă. El s-a împotrivit foarte mult cuvintelor apostolului. El, fierarul. Îmi pot imagina cum a procedat acest om: brutal și cu voce tare. El a arătat *multă* răutate

față de apostol și i s-a împotrivit *foarte* mult. Mă întreb dacă Alexandru și-a continuat activitatea plină de ură la Roma? Posibil chiar la proces? Nu este de neimaginat. Sărmanul apostol. Bine că a putut să pună totul în mâna Domnului.

Și chiar ar trebui să facem și noi acest lucru, pentru că sunt mulți oameni de acest fel care trebuie să contrazică în mod constant, care au mereu idei diferite, care nu pot niciodată să lase părerea celui alt să stea în picioare, chiar dacă este cea a apostolului Pavel însuși. Trebuie să ne imaginăm acest lucru: Alexandru împotriva lui Pavel. Un fierar împotriva apostolului cu „multa sa învățătură” (Faptele apostolilor 26.24). Mulți cred că acest om a fost „țepușa în carne” a apostolului, dar nu vrem să mergem prea departe. Există deja destule teorii despre această „țepușă” (2 Corinteni 12.7). În orice caz, este cert că Alexandru i-a făcut viața foarte amară apostolului. Dar cu câtă înțelepciune a reacționat el la aceste atacuri! L-a evitat? Nu a putut. S-a certat? Acest lucru nu ar fi făcut decât să pună gaz pe foc. A lăsat totul în seama Domnului. Acesta era singurul lucru corect de făcut.

O adunare mică, cu ani în urmă, a fost zdruncinată de un astfel de frate. El le găsea mereu defecte fraților și surorilor. El s-a plâns că nu a fost niciodată vizitat și că nimeni nu se îngrijea de el. El era o povară pentru frații și surorile de acolo și toți nu-și doreau nimic mai mult decât ca acest frate să plece, atunci ar fi scăpat de el. Și exact asta s-a întâmplat. S-a mutat într-o adunare din apropiere. După un timp, doi frați vorbeau despre el: „Ei bine, ce mai face fratele X? Cum s-a acomodat? A luat cu el spiritul critic în noul mediu? Cum reacționează frații și surorile la el?”. „Da”, a fost răspunsul, „ne înțelegem cu fratele. Încă mai are colțurile lui, dar este exact genul de frate de care avem nevoie, care, măcar o dată,

ne spune fără menajamente părerea sa. Am învățat deja multe. Este foarte util pentru noi.”

Și așa se pot privi exercițiile zilnice, nu-i așa? Ai și tu un adversar personal? Atunci adu acest lucru înaintea Domnului în rugăciune. Poate că acea persoană te face atent asupra unui lucru pe care nu l-ai fi observat niciodată. Sunt oameni neplăcuți, dar poate că ne aduc mai aproape de Domnul nostru. „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8.28).

Abiia

| 1 Împărați 14.1-18

Niciunul dintre noi nu a putut alege casa părinților noștri, inclusiv Abiia. Tatăl său a fost Ieroboam și în Scriptură se menționează în repetate rânduri cum acest împărat a condus pe Israel în păcat. El a pus doi viței de aur în Dan și Betel. El a reconstruit înălțimile, a hirotonit preoți după bunul său plac și a instituit sărbători când și unde dorea. Lucrurile nu stăteau altfel în casa sa împărătească din Tirța. El fusese un adversar al lui Solomon și a petrecut mult timp în Egipt. Ne putem mira că a trebuit să se afunde tot mai mult în mocirla păcatului?

Cu atât mai mult este însă de mirare că în această casă împărătească stricată, în care adevăratul Dumnezeu al lui Israel fusese „aruncat în spatele său” (1 Împărați 14.9b), trăia un băiat care era de partea lui Dumnezeu (1 Împărați 14.13b). El a fost primul născut al lui Ieroboam. Toate așteptările erau orientate spre el. Numai că ... acest băiat nu a fost de acord cu modul rău al tatălui și al mamei sale. Asta a fost destul de greu pentru el. Nu mai era un copil, așa cum ar spune unii. Băiatul acesta era deja în vârstă, se pusese în mod conștient de partea lui Dumnezeu. Acest lucru nu i-a scăpat cu siguranță lui Ieroboam, tatăl său.

Poate că l-a întrebat adesea: „Abiia, astăzi mergi cu mine la Dan sau la Betel, vrem să vedem viței de aur”. Cum ar fi trebuit să se comporte? Probabil că Abiia s-a întrebat adesea de ce tatăl său nu a celebrat sărbătoarea în luna a șaptea, de ce a angajat preoții atât de fără discernământ. Dar, ca și copil, la urma urmei, trebuia să se supună tatălui său, nu putea să se eschiveze. Dumnezeu l-a așezat

în această casă. Aici ar fi trebuit să strălucească ca o lampă mică. Și a reușit într-un mod exemplar. Căci priviți, copiii, ce mare jale s-a ridicat la moartea lui - pentru că a trebuit să moară foarte devreme (1 Împărați 14.18). Tot Israelul l-a plâns, atât de drag le fusese acest copil. Era un băiat simpatic, prietenos, „în care s-a găsit ceva bun față de Domnul Dumnezeu lui Israel” (1 Împărați 14.13). Se adaugă „în casa lui Ieroboam”, ca și cum Cuvântul lui Dumnezeu ar fi vrut să spună: Chiar în acest loc păcătos, el s-a dovedit astfel și s-a păstrat pur. Acesta este un mare omagiu adus acestui băiat.

Când se înjura ..., el s-a retras. Totul strălucea și radia ..., el a rămas modest. Totul a căutat faima și gloria ..., nu el. Tatăl său se închina la idoli ..., el Îl iubea pe Dumnezeu lui Israel. Nu a fugit, nu, a rămas în această casă. Strălucea ca o stea strălucitoare într-o noapte întunecată.

Dar într-o zi Abia s-a îmbolnăvit. Și din nou a trebuit să experimenteze modul în care tatăl și mama sa făceau planuri fără sens. Mama trebuia să se prefacă și să se ducă la profetul Ahia, pentru a-l întreba despre această boală. De parcă profetul nu ar fi văzut acest joc de copii. Dar băiatul Abia a rămas tăcut, nu auzim nici un cuvânt de opoziție din partea lui, nici o plângere, nici un strigăt, nici o revoltă. Și nici măcar în ultimele minute de viață, pentru că trebuia să moară (sau mai bine zis: i s-a permis să moară), nu a avut parte de un cuvânt de mângâiere din partea mamei sale. A rămas singur. Singur cu Dumnezeu său, Care l-a iubit. Dumnezeu a văzut „binele” în acest băiat.

Acest lucru nu înseamnă, desigur, că avea „anumite trăsături bune” în el, așa cum ar putea avea orice om, nu, ceva bun față de Dumnezeu s-a găsit în Abia. Acesta a fost lucrul decisiv. Astăzi am spune: Acest băiat a crezut în Domnul Isus ca Domn și

Mântuitor al său. Își adusese păcatele la El și acum trăia în înnoirea vieții cu Domnul său. Acest lucru s-a putut observa în cazul lui Abiia în acea perioadă. Tot Israelul a fost întristat de moartea acestui băiat. Poate că mulți au sperat în tăcere să vadă în sfârșit un împărat demn și cumpătat după atâția ani de păcat și idolatrie.

Dar Dumnezeu avea alte planuri pentru acest băiat. Mama trebuie să audă cuvintele teribile ale profetului Ahiia, că nu-l va mai găsi în viață pe fiul ei iubit, Abiia. Nu va mai putea să facă nimic bun pentru el, să-i mângâie obrazii, să-i gătească mâncarea preferată, să-și ceară scuze pentru cuvintele urâte sau să-i facă patul. În viitor, scaunul mic va rămâne gol, jucăriile vor zăcea nefolosite într-un colț, iar vorbele bune ale lui Abiia vor fi reduse la tăcere. Mărturia mică și tăcută pentru Dumnezeuul părinților lor își încheiase serviciul. Cum va fi ezitat mama în drum spre casă să intre în cetate. Dar apoi, cu lacrimi în ochi, s-a înduplecat să facă pasul fatal peste granița cetății. Apoi băiatul a murit.

Pentru Abiia, această moarte a fost probabil un dar de la Dumnezeu. Își chinuise destul de mult sufletul său neprihănit în această casă coruptă. Ajunsesse la destinație. Cu Dumnezeuul său. Era mult mai bine acolo. Gata cu neînțelegerea din partea părinților, gata cu muștrările, gata cu constrângerile, gata cu vorbele tari, gata cu lacrimile. Abiia a luptat lupta cea bună, ca să mă exprim în termeni nou-testamentari, chiar dacă era un băiețel, dar avea recunoașterea din partea marelui Dumnezeu din ceruri. A fost o mare durere în rândul oamenilor și micul verset al doctorului Martin Luther s-a adevărit:

*Când te-ai născut în lumină
tu ai plâns, ai tăi s-au bucurat.
Trăiește în așa fel încât, atunci când mori, tu să te bucuri,*

dar ai tăi să plângă.

Cum ar fi dacă acest lucru s-ar putea spune și la sfârșitul vieții noastre? Ți-o doresc pentru tine și pentru mine din toată inima.

Apele

| Romani 16.10: Salutați pe Apele, cel încercat în Hristos.

Există diferite niveluri de securitate în construcția de seifuri. În funcție de modul în care este construit seiful, acesta oferă o protecție ușoară sau limitată împotriva atacurilor cu instrumente de spargere. De asemenea, se face o distincție între seifurile ignifuge, rezistente la foc. Acoperirea de asigurare corespunde, de asemenea, acestor niveluri de securitate. Există, de asemenea, diferențe în ceea ce privește ceasurile. Putem citi pe spate: „waterproofed” sau „waterresistant”. Aceste articole sunt testate pentru rezistența lor în condiții extreme. Dar dacă vor rezista în cele din urmă? Cine știe. Încă ne amintim de tragedia Titanicului, considerat „de nescufundat”, care s-a scufundat în noaptea de groază de la 15 aprilie 1912, luând cu el în adânc 1513 pasageri și membri ai echipajului. Se spune că muncitorii de pe șantierul naval din Anglia au scris pe peretele exterior al Titanicului: „Nici măcar Dumnezeu nu poate scufunda acest vapor”.

Noi, oamenii, trebuie să fim prudenți cu astfel de afirmații. Încă mai pot vedea mingea de foc a rachetei „Challenger” căzând din cer. Nu era numele Challenger (provocare) o aroganță directă a omului față de Dumnezeu? Dar Dumnezeu a făcut ca toate acele mii de persoane curioase să tremure la Cape Canaveral. Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Sigiliul de calitate al realizărilor umane este și rămâne contestabil.

Dar Dumnezeu poate emite și certificate de calitate. Ar fi bine ca, în vremuri de nevoie și necazuri, să ne punem și noi întrebarea: Cum rămâne cu „încercarea credinței” noastre (Iacov 1.3)?

O tânără aflată în spital a fost surprinsă brusc de ceasul ei prețios cu această întrebare. Ea însăși povestește că a fost nevoită să se acuze pentru că a fost foarte nerăbdătoare cu o asistentă. Tocmai atunci s-a gândit la inscripția de pe ceasul ei prețios, dăruit de familia unui bancher din Elveția francofonă, pe care scria: „Au four et à la glace” (Încercat în furnal și în gheață). Cu acest indiciu, a regăsit drumul spre zâmbetul ei prietenos, care nu-i scăpase nici asistentei. Își recăpătase liniștea interioară.

Cu toții suntem trimiși prin aceste încercări mai devreme sau mai târziu. Dumnezeu nu numai că a făcut acest lucru cu Avraam, dar o spune foarte clar și în Judecători 3.1-4: războaiele din țara lui Israel trebuiau să servească pentru ca poporul să respecte cu ascultare poruncile lui Dumnezeu. Furtuna de pe marea Galileii (Matei 14.24) a servit, de asemenea, pentru a dezvălui slăbiciunea ucenicilor, dar mai ales pentru a lăsa să strălucească gloria Fiului lui Dumnezeu.

Și acum am ajuns în sfârșit la punctul pe care vreau să-l subliniez în viața lui Apele. Este singurul despre care Scriptura spune că este „încercat” sau „aprobat”. Nu numai în fața oamenilor (Romani 14.18), ci și în fața Domnului Însuși, Judecătorul incoruptibil. Pentru el, cununa vieții este sigură (Iacov 1.12). În acest verset, Iacov ne dezvăluie și rețeta pentru probare. Aceasta este dragostea pentru Domnul. Nimic altceva. Căci această dragoste rezistă la cele mai mari încercări.

Apele a fost „un om încercat în Hristos”, adică că în acest Apele a trăit Domnul Isus Hristos. A fost dragostea Domnului, „care este tare [violentă] ca moartea; gelozia ei este neînduplecată ca Locuința morților; ... apele mari nu pot stinge dragostea, nici șuvoaiele nu o

îneacă” (Cântarea Cântărilor 8.6-7). Puterea dragostei Domnului a lucrat în fratele slab Apele. Aici, ca să spunem așa, Domnul Isus este salutat în persoana lui Apele. În el vedem trăsăturile lui Isus Hristos.

Apele a trecut cu bine testele, pe care a trebuit să le îndure, fiind în mâna Domnului. Poate că, la fel ca marele său Model, l-a respins și el pe satan cu propoziții scurte din Sfânta Scriptură. Poate că în Roma de atunci, la fel ca și Stăpânul său, a fost înconjurat de câini (Psalmul 22.16), sau tauri din Basan (Psalmul 22.12) l-au înconjurat, care și-au deschis gurile ca niște lei răpitori și răcnind (Psalmul 22.13). Acest lucru s-ar fi putut întâmpla la propriu în arenele din Roma, cine știe. Iar Apele a ieșit ca „probatus”, ca învingător, fiind ținut de mâna Domnului său.

Dar, în orice caz, Apele al nostru va fi trecut prin exerciții sufletești profunde, cu care Domnul a simpatizat, căci „în toată strâmtorarea lor El a fost strâmtorat” (Isaia 63.9): fie că a fost în familia sa (Psalmul 88.8), fie că a fost în mijlocul prietenilor săi (Psalmul 88.18), fie că a fost în mijlocul dușmanilor săi (Psalmul 55.12). „Orice chin / Și suspin / Îl simți ca fiind al Tău” (Cântări duhovnicești, nr. 82). Marele nostru Mare Preot l-a sprijinit pe acest frate în rugăciune (Luca 22.32), pentru ca credința lui să nu înceteze în încercări. Și noi avem și astăzi pe acest Mare Preot. El cunoaște suferința în toate nuanțele ei. El a fost ispitit în toate (Evrei 4.15). Nici o nevoie nu Îi este necunoscută.

Instruit, convertit, dovedit, dorit. Apele a trecut prin toate aceste etape. Dacă nu cumva va răspunde mai târziu, la scaunul de judecată (Romani 14.10), când va primi cununa vieții: „Doamne, nu am putut ajunge la titlul de dovedit decât prin puterea Ta. Cununa vieții, o datorez doar Ție. Ia totul înapoi, totul Ți aparține.”

*Și acolo când vom sta
Veșnic proslăviți cu Tine,
Va vedea în noi oricine,
Doamne, numai slava Ta!*

August

Luca 2.1: Dar a fost că, în zilele acelea, a ieșit un decret de la Cezar August, ca să se facă un recensământ pe tot pământul locuit.

Venise „împlinirea timpului” (Galateni 4.4). Timp de secole, Dumnezeu a păstrat tăcerea și a lăsat istoria să-și urmeze cursul. O parte din cele două seminții ale lui Israel se întorseseră de mult din captivitatea babiloniană în țara părinților, dar erau încă robi (Neemia 9.36). Încă. În prezent, domnește „al patrulea imperiu mondial”, Imperiul Roman. Sub Cezarul August, pacea a revenit în sfârșit. Italia și provinciile romane au avut destul de mult timp război civil. Odată cu Cezarul August, au revenit liniștea și securitatea. El a fost sărbătorit ca Prinț al Păcii și Mântuitor în toată țara.

De altfel, ar trebui să privim și această perioadă de pace sub Cezarul Augustus într-o lumină pozitivă, deoarece a permis ca Evanghelia mântuirii să se răspândească mai târziu rapid și fără obstacole pe teritoriul roman.

Dar nu am ajuns încă acolo. Mai întâi de toate, Mântuitorul trebuia să se nască, iar noi vrem să urmărim cum totul s-a desfășurat atât de liniștit și de neoprit și cum Dumnezeu din ceruri a inițiat sforile. Total neobservate de mai marii poporului și de conducători, dar ele sunt implicate în pregătirile pentru acest eveniment mondial: Fiul lui Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, este pe cale să viziteze această mică planetă pământ, să o cerceteze în sens pozitiv (Luca 1.68). Câțiva știu deja. Ei nu au spus încă multora despre aceasta. Maria i-a spus Elisabetei. A venit tocmai din Nazaret la Ierusalim.

A stat cu ea timp de trei luni. Timp de trei luni s-au bucurat împreună, o femeie mai în vârstă și o femeie mai tânără (Luca 1.56). Ele știau despre marele eveniment, chiar și soții lor, Zaharia și Iosif. Desigur, tot poporul a așteptat acest moment, cu nerăbdare (vezi Simeon, între alții), dar unii știau deja. Emoționant, nu-i așa!

Maria tocmai se întorsese de la Ierusalim la Nazaret. În curând avea să parcurgă din nou aceeași distanță. Chiar mai mult. Copilul urma să se nască în Betleem, conform instrucțiunilor divine (Mica 5.1). Cum urma să se întâmple acest lucru? Nu vă temeți. Dumnezeu va avea grijă de asta la momentul potrivit.

Iar Dumnezeu nu rezolvă problema pe plan intern, în familie, ci la cel mai înalt nivel. Însuși Cezarul August va fi implicat. Și vreau să vă mai spun ceva în mod direct: diavolul trebuia să stabilească el însuși cursul. August era conducător „pe tot pământul locuit” (Luca 2.1), adică pe pământul locuit în acea vreme, a Imperiului Roman, iar în spatele lui August se află conducătorul spiritual al lumii, satan (Efeseni 6.12), care conduce această lume (oikoumene) prin Cezarul Romei (Luca 4.5).

Aici se confruntă două lumi, dar Dumnezeu este Cel veșnic, Atotputernicul. August se poate numi pe sine însuși „cel înălțat”, dar Dumnezeu este cu adevărat „Cel Înalt și sublim” și El locuiește în inimile celor „cu duhul zdrobit și smerit” (Isaia 57.15). Nu Cezarul îi poruncește lui Iosif să meargă la Betleem, ci Dumnezeu îi poruncește Cezarului să facă recensământ.

Câte absurdități și îndoieli s-au răspândit până în prezent cu privire la modul în care s-au petrecut aceste evenimente. Și totuși, Luca a fost cel care a analizat și a scris totul în detaliu, cel care poate că a întrebat-o chiar pe Maria. Ea trebuie să fi știut exact. De exemplu,

se întreabă de ce Maria a trebuit să meargă cu ei la Betleem. Nu era Iosif singur suficient? Dar papirusurile egiptene dovedesc că aceeași procedură trebuia să fie efectuată de ambii soți în Egipt. La fel și în Israel. Apoi, se afirmă cu nerușinare că recensământul sub conducerea lui Quirinius nu a avut loc în anul 6 d.Hr. (vezi Faptele apostolilor 5.37) și că la acea dată Irod era deja mort de doi ani. Dar așa-numita Piatră Tiburtiană arată clar că Quirinius era deja guvernator înainte de acest moment. Poate că ar fi mai bine de tradus: „aceasta a fost primul recensământ, ...”.

Nu le-a fost ușor iudeilor să se supună acestui recensământ, pentru că la al doilea recensământ au ieșit pe baricade sub conducerea lui Iuda Galileanul (Faptele apostolilor 5.37). În cele din urmă, era vorba despre preluarea impozitelor în teritoriile cucerite de Roma. Este cu atât mai uimitor faptul că Dumnezeu l-a chemat pe August să facă acest lucru la momentul potrivit. Maria trebuia să aibă ocazia să meargă la Betleem. Așa a făcut ea, deși această călătorie grea și lungă nu a fost tocmai plăcută pentru femeia gravidă. Îmi amintesc bine: când așteptam al doilea copil, am fost în Olanda cu puțin timp înainte. A trebuit să anulăm această călătorie. Era prea riscant. Dar Maria s-a dus. Dumnezeu Și-a ținut mâna peste ea. Întreaga lume era în călătorie. Dar în cele din urmă totul se desfășura în legătură cu ea și Copilul care urma să se nască în Betleem.

August nu știa nimic despre toate acestea. El era în mâna lui Dumnezeu. Cât de mult trebuie Dumnezeu să miște chiar și astăzi, pentru ca scopurile Sale să fie îndeplinite, pentru ca planul Său cu ai Săi și cu poporul Său să fie dus la îndeplinire. Dumnezeu dă autoritate conducătorilor, Pilat a trebuit să audă mai târziu acest lucru din gura Domnului Însuși (Ioan 19.11).

Cu siguranță, August a avut în minte alte obiective cu acest recensământ, decât a avut Dumnezeu în ceruri. A vrut să perceapă taxe, să documenteze puterea, să numere oamenii. Dar ce avea de gând Dumnezeu? A vrut să salveze, pace, bucurie. August a făcut chestiunea în public, cu voce tare și cu autoritate. Dumnezeu a acționat în taină, în tăcere și în liniște. Anii lui August au trecut. Dar Împărăția Domnului este o Împărăție veșnică. De aceea, să ne alăturăm mulțimii oștirilor cerești și să lăudăm pe Dumnezeu și să spunem: „Slavă lui Dumnezeu în ceruri”. El este Cel înalt și sublim. Nu August.

Benaia

1 Împărați 1.8: Dar preotul Țadoc, și Benaia, fiul lui Iehoiada, și profetul Natan, și Țimei și Rei și vitejii lui David n-au fost cu Adonia.

1 Împărați 2.29-35

Schiller scrie în „Cântecul clopotului”:

*Ce este slab, de se-nfrățește
Cu ce-i mai tare, - se-mplinește
O armonie*

Această armonie a fost dat-o și Benaia, un om tandru, dar și un om sever și puternic. Și pentru că știm că tatăl și fiul său au fost și ei oameni viteji (1 Cronici 27.6; 2 Samuel 23.20), aș vrea să îl citez și pe Goethe:

*De la tatăl am statura,
seriozitatea în a trăi,
de la mama am natura,
povești de a născoci.*

Acești doi poeți lumești arată foarte clar că pieptul unei persoane poate conține atât severitate, cât și blândețe. Nu întotdeauna. Cunoaștem exemplul înfricoșător al lui Ioab, predecesorul lui Benaia, despre care David spune: „Fiii Țeruiei sunt prea duri pentru mine”. (2 Samuel 3.39). Benaia este cu totul altceva. Să trecem în revistă, în stilul unei scurte telegrame, cele câteva informații din Scriptură despre el.

Xenofobia era un cuvânt străin pentru David. Imaginați-vă că și-a luat garda de corp din țara filistenilor. Erau cheretiții și peletiții (2 Samuel 8.18). Iar Benaia era conducătorul acestei „legiuni străine”. Această sarcină a necesitat atât duritate, cât și blândețe din partea lui Benaia, pentru că pentru a-i aduna pe toți acești războinici duri de partea împăratului era nevoie de o mână puternică, care, la rândul ei, trebuia să motiveze această trupă cu multă tandrețe. Cine îl face împărat pe Solomon în 1 Împărați 1? Cine este cel care destramă complotul împotriva împăratului David? Este vorba de preotul Ţadoc, de profetul Natan și, nu în ultimul rând, de Benaia cu garda sa de onoare. Îmi place felul în care Benaia recunoaște sarcina dificilă a împăratului cu un „Amin” și îl văd în mod viu în fața mea, luându-și poziția de ascultare față de împărat și pocnind din călcâie (1 Împărați 1.36).

Da, Benaia îl iubea pe împăratul David, așa cum a dovedit când a plecat cu cei doi prieteni din 2 Samuel 23.16 la cisterna din Betleem pentru a aduce apă. David nu a uitat niciodată acest lucru. Din nou recunoaștem natura sensibilă și tandră a inimii sale, dar și natura sa dură. Căci câteva versete mai departe, sunt enumerate faptele sale eroice. Le puteți citi voi înșivă în versetele 20-23, unde se luptă cu leii și cu egipteanul - și câștigă. Leul este (după cum știu chiar și cei mai tineri dintre noi) o imagine a lui satan. Gândește-te doar la versul cântării „Când soarele s-a voalat, / și leul răcnește turbat ...”. Egipteanul este o imagine a puterii acestei lumi. Benaia a recunoscut și a învins ambele pericole. Un adevărat erou în lupta pentru credință. Aceste două caracteristici ar trebui să-l împodobească pe fiecare creștin credincios: dragostea pentru Domnul Isus și aversiunea față de lume și de căpetenia ei. Benaia avea această putere spirituală.

Apoi vine testul pentru acest om. Adonia, unul dintre cei mai frumoși fii ai lui David, aspiră la domnie, iar mulți oameni de seamă se aliază cu el. Cu toții vor să devină ceva. Ioab este primul la rând. Oricum, nu s-a înțeles niciodată bine cu David. Dar ceea ce ne surprinde de fapt este faptul că preotul Abiatar curtează și el favoarea lui Adonia și face parte din consiliul său secret (1 Împărați 1.7). Dar apoi este menționat, printre alții, Benaia, care stă cu credincioșie de partea lui David, chiar și atunci când împăratul a îmbătrânit și a slăbit. El nu se lasă iritat de comportamentul lui Abiatar. Da, nu este atât de ușor atunci când prietenii și tovarășii aclamă și strigă „Trăiască împăratul” (versetul 25), ca apoi să nu aplaude și să nu ia în liniște partea lui David, adică partea Domnului Isus, cel disprețuit.

Benaia, însă, era stăpân pe situație. Complotul lui Adonia a fost dejucat și Solomon a fost numit împărat. Benaia a trebuit să-i ucidă pe Adonia și pe Ioab în numele lui Solomon. Dar, în cazul lui Ioab, măreția lui Benaia este demonstrată încă o dată. Ioab, vulpea cea vicleană, îl atrage pe Benaia într-o capcană. Ioab fuge și se refugiază „la cortul Domnului și apucă coarnele altarului” (1 Împărați 2.28). Dar știm din Exodul 21.14 că niciun om nu avea voie să fie ucis în acel loc (vezi și 2 Împărați 11.15b). Ce trebuia să facă Benaia? Acum se dezvăluie măreția morală, acest caracter tandru al lui Benaia. El nu-l doboară pur și simplu pe Ioab și astfel se împovărează cu vina față de Lege. Ioab ar fi făcut cu siguranță acest lucru, acest om riguros (vezi uciderea lui Abner). Nu, Benaia, îi spune să dea drumul la altar și să iasă din cort. Dar Ioab nu se supune, așa că Benaia trebuie să se întoarcă la împăratul Solomon pentru a primi alte instrucțiuni. Această atitudine mi se pare deosebit de frumoasă. Solomon dă ordin să-l ucidă pe Ioab acolo unde se află, și așa se întâmplă.

Benaia a trebuit să-l ucidă mai târziu și pe Șimei, acel adversar al lui David, iar în rest, Dumnezeu a dat har în timpul domniei lui Solomon, încât nu au mai existat războaie mari. Din fericire. Domnia lui Solomon a fost o mică avanpremieră a Împărăției Păcii și a lui Mesia. În El, adevăratul Împărat al lui Israel, găsim toate calitățile frumoase menționate mai sus, unite în perfecțiune. În Persoana Sa, bunătatea și adevărul s-au întâlnit, iar dreptatea și pacea s-au sărutat (Psalmul 85.10). Harul și adevărul devin una în El (de unde și singularul: „este” în Ioan 1.17). Nu a fost niciodată acolo înainte (de aici „devenit” sau născut). El, Domnul nostru, este mai mare decât Benaia, El este Mielul și Leul într-o singură Persoană (Apocalipsa 5.5-6).

Balaam

| Numeri 22-24

Uneori vezi părinți care se bucură în mod deosebit de faptul că își fac copiii de rușine în fața altora. Poate că ei cred că este o metodă deosebit de bună de educație să pedepsească copilul în public. Ei uită, însă, că își fac cel mai mult rău lor înșiși, atrăgând atenția asupra greșelilor copiilor lor. În afară de faptul că, oricum, copilul nu învață nimic în acel moment.

Vrem să învățăm de la Tatăl nostru ceresc. Cum educă El? În ascuns. Dar El nu permite nimănui altcuiva să îi mustre pe copiii Săi. Și cu siguranță nu în public. Știți că exact asta urmărește diavolul? El vrea să îi denigreze pe copiii lui Dumnezeu, să le submineze reputația. Bineînțeles: are destule puncte de referință. Trebuie să recunoaștem acest lucru. Dar priviți cum Domnul Isus Însuși se pune între ucenici și lumea exterioară. Două exemple: Ioan Botezătorul se îndoiește în închisoare dacă Domnul este cu adevărat Mesia. Diavolul vrea imediat să profite de această deznădejde, dar Domnul îi ia apărarea lui Ioan și dă cea mai bună mărturie despre Ioan: „Între cei născuți din femei, nu s-a ridicat unul mai mare decât Ioan Botezătorul”. (Matei 11.11). Frumos, nu-i așa? Al doilea exemplu: în Marcu 9.17 ni se spune că ucenicii nu au putut alunga duhul mut. Mulțimea aproape că se amuză, certându-se cu ucenicii Domnului, dar Domnul nu-i pedepsește public, ci îi protejează imediat pe ucenicii Săi și pedepsește necredința mulțimii.

Acum, să revenim la Balaam. Acest fals profet din regiunea Eufratului a fost însărcinat de Balac să blesteme poporul lui

Dumnezeu în deșert. Între noi fie vorba, a avut destule motive să facă acest lucru. Dar Dumnezeu nu permite acest lucru, niciodată. Căci El Însuși este Cel care este dezonorat. În loc să blesteme, el trebuie să pronunțe cele mai glorioase binecuvântări asupra poporului. El trebuie să-i laude și să sublinieze frumusețea și dreptatea lor (Numeri 23.21; 24.5). Balaam este demascat ca fiind un profet fals, atât în fața lui Balac, cât și în fața căpeteniilor lor și a celor doi slujitori ai săi (Numeri 22.22). Blamabil, nu-i așa că nu putea înțelege nici măcar comportamentul măgarului său. Copiii noștri pot face acest lucru și mai bine la animalele lor de casă. Și ce vor crede cei doi slujitori ai săi? Au fost puternic dezamăgiți de marele lor stăpân.

Dar satan nu a avut grijă de Balaam, așa că a trebuit să se expună în felul acesta. Diavolul nu este deloc un bun sfătuitor. Oricine se află în puterea lui cade pe nas. Balaam a fost demascat ca fiind un om lacom (2 Petru 2.15). Și a fost și neascultător, pentru că, dacă știi voia lui Dumnezeu fără echivoc, nu ceri de două sau trei ori același lucru. De altfel, și noi putem învăța ceva din asta. Înainte de a cere voia lui Dumnezeu, trebuie să verificăm dacă am lăsat deoparte și propriile noastre dorințe.

Balaam este totodată și nesincer (Numeri 22.34). Căci atunci când vorbește cu atâta pioșenie despre „sfârșitul său”, ar trebui să știe că nimeni nu poate muri în credință, dacă a trăit în necredință. Știm foarte clar ce făcea acest om. Pe ascuns, el a sedus poporul lui Israel la curvie cu fiicele Moabului (Numeri 25.1-2; 31.16), acest lucru este pus clar pe seama lui în Apocalipsa 2.14: „Balaam, care l-a învățat pe Balac să arunce o cursă înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce cele jertfite idolilor și să curvească.”

Deci putem învăța multe de la acest fals profet. Ar trebui să o facem, pentru că Iuda și Petru ne spun clar că astăzi suntem înconjurați de mulți astfel de înșelători. Vrajmașul vrea să ne preocupe cu banalități, mai nou chiar îndoindu-se de existența lui Balaam. Se dedică mult timp scrierilor găsite la Deir Alla în Iordania în 1967. Dar lecțiile și învățăturile din istoria lui, nu au ajuns prea departe.

„Cine va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu” (Romani 8.33)? Nimeni. Dumnezeu nu va permite acest lucru (vezi Obad 12-14)! Domnul Isus vrea să scoată la iveală binele din ai Săi și veghează și se roagă pentru ca acuzatorul să nu aibă acces la ai Săi. Petru a fost și el odată puternic hărțuit de dușman în Luca 22.34-35. Vrajmașul a vrut să-l cearnă ca pe grâu, adică a vrut să extragă nu ce e bun, ci ce e rău. Domnul se rugase dinainte ca credința lui Petru să nu fie afectată.

Dar Petru a căzut. Atât de adânc încât s-ar putea face o comparație cu Balaam, căci în Matei 26.74 se spune că s-a blestemat pe sine însuși în acea împrejurare. Este exact ceea ce Balaam trebuia să facă în numele lui Balac. A fost bine că Petru a reușit să se reabiliteze. Aceasta fost mulțumită Domnului.

Balaam nu s-a corectat. A fost ucis cu sabia (Numeri 31.8). El era o unealtă în mâna diavolului, dar nu i s-a permis să îndrăznească să se atingă de poporul lui Dumnezeu. Dimpotrivă, el a rostit cuvinte glorioase despre ei, care sunt valabile și astăzi fără rezerve. Deci și noi, ca popor al lui Dumnezeu, ne putem baza pe faptul că Domnul, ca Mare Preot al nostru, nu va permite diavolului să ne acuze sau să ne blesteme prin micii lui Balaam. Acești oameni se vor poticni, pentru că nimeni nu poate trece de Domnul nostru. El ne protejează și ne apără de atacurile diavolului și ale acoliților săi:

*Când vicleanul pârător
Să mă cearnă îndrăznește,
El Se roagă arzător,
Pentru mine mijlocește.
Domnul mă va apăra;
Asta e nădejdea mea.*

Antipa

Apocalipsa 2.13: Știi unde locuiești: unde este tronul lui satan; și ții cu tărie Numele Meu și n-ai tăgăduit credința Mea, chiar în zilele în care era Antipa, martorul Meu credincios, care a fost ucis printre voi, unde locuiește satan.

La despărțirea absolvenților de liceu de la gimnaziul nostru, un profesor i-a provocat pe tineri, printre altele, să „Aruncați nisip în angrenajul societății noastre!”. El a vrut să încurajeze tinerii să examineze vechile modele de gândire, să le schimbe și să aducă idei noi, proaspete. El a fost puternic contrazis la vremea respectivă. Am fost cu atât mai surprins de curând cu cât creștini bine cunoscuți îl prezintă pe Antipa ca pe un model de rezistență față de tot și de toți. În germană, Antipa înseamnă de fapt „împotriva tuturor”, dar eu pur și simplu nu am încredere că acest om credincios s-a răzvrătit împotriva tuturor fraților săi. Nu, mai degrabă a trăit într-o cetate în care lumea politică și religioasă încă îi persecuta pe adevărații creștini.

Despre Pergam se spune că acolo se află tronul lui satan (Apocalipsa 2.13). Iar istoria poate indica cel puțin trei complexe de clădiri la care s-ar putea referi acest termen:

- În primul rând, în vârful vechii Acropole, se pot vedea încă rămășițele uriașe ale altarului lui Zeus în formă de tron (36 m lungime și 34 m lățime). Unii vor să recunoască în acest altar tronul lui satan din acea vreme.
- Alții se gândesc mai degrabă la centrul de sănătate de jos din cetate, la acest templu maiestuos al lui Asclepios, zeul păgân al vindecării. El este reprezentat de un șarpe (a se

vedea bastonul lui Asclepios de pe vehiculele de serviciu ale medicilor) și poartă epitetul Sooter (adică Mântuitor). Acest loc a fost evitat cu strictețe de către creștini.

- Alții se referă la templul lui „dumnezeu” (cezarul) Augustus și al „zeiței” Roma. Acest lucru dădea deja un mic indiciu pentru legătura de mai târziu dintre balaur (satan) și fiară (capul Imperiului Roman) din Apocalipsa 12.3 și 13.1-4.

A fost acest templu cu adevărat un astfel de tron al lui satan? Cu siguranță, pentru că în Pergam exista o lege conform căreia toată lumea trebuia să viziteze templul lui Traian o dată pe an și să aducă acolo un sacrificiu împăratului, mărturisind: „Cezarul este domnul”. Apoi se elibera un certificat și astfel obligația era îndeplinită. Cei care nu făcea acest lucru își risca viața.

În mod firesc, creștinii au intrat în conflict cu acest decret imperial (vezi și Atanasie), pentru că Domnul lor este Domnul Isus, nu împăratul, și în privința aceasta nu era nici un compromis: să-l mărturisești cu gura pe Cezar și să crezi în inimă în Domnul Isus. În scrisoarea deschisă, Domnul Isus Însuși subliniază că unii dintre ei au ținut cu tărie la Numele Său și îl numește pe martorul credincios Antipa. De altfel, așa este numit Domnul Însuși în Apocalipsa 1.5: „Martorul credincios, Întâiul născut dintre cei morți”. Aici auzim deja legătura dintre cuvântul „martor” și cuvântul „martiriu”. Cuvântul grecesc pentru martor este „martyr” și are sensul aici că cineva moare ca martor pentru credințioșia sa. Asta a făcut Antipa.

Ne putem imagina bucuria Domnului în ceruri când l-a văzut pe Antipa stând în picioare pentru Domnul său, rămânând credincios până la sfârșit? Și a fost un sfârșit amar, și anume arderea sub împăratul Domițian. Domnul l-a salutată de pe tronul Său, așa cum

l-a salutat odată pe Ștefan (Faptele apostolilor 7.5-6). „Bine, rob bun și credincios” (Matei 25.21). Într-o zi îi va oferi personal „cununa neprihăririi” (2 Timotei 4.8).

Antipa a perseverat în cetatea Pergam, nu a fugit, nu și-a schimbat domiciliul. A rămas acolo unde era, ca Ilie la pârâul Cherit, pentru că Dumnezeu a vrut „să-i asigure acolo hrana prin corbi” (1 Împărați 17.4). Domnul ar fi putut să procedeze și altfel. El ar fi putut răsturna tronul lui satan. Nu, El a vrut ca creștinii să rămână acolo, dar să nu se amestece. Aceasta a fost misiunea lor, și aceasta este misiunea și pentru noi astăzi. Trăim în lume, în mijlocul ei. Domnul Isus ne-a arătat cum să trăim foarte aproape de Dumnezeu și, în același timp, să stăm foarte aproape de oamenii păcătoși. Acest lucru necesită vigilență și comuniune intimă cu Domnul!

Antipa L-a slăvit pe Domnul în moartea sa. Acesta a fost un har deosebit pentru acest om, pentru că credința se poate dovedi în viață, dar și prin moarte. Evrei 11 spune că unii „prin credință ... au scăpat de ascuțișul sabiei” (versetul 34), dar alții - vezi Antipa – „au murit uciși de sabie” (versetul 37). Domnul este suveran. În același capitol din Faptele apostolilor 12 (versetul 1-2), El poate să-l ia pe Iacov prin moarte și să-l păstreze pe Petru. Mulți dintre copiii lui Dumnezeu au devenit martori elocvenți ai credinței lor tocmai prin modul în care au murit. De asemenea, Pavel dorea de asemenea cu plăcere ca „Hristos să fie preamărit ... prin moartea lui” (Filipeni 1.20b). Petru avea să-L slăvească pe Dumnezeu tocmai prin moartea sa (Ioan 21.19). Și Romani 14.7-8 vorbește despre acest lucru, și anume „a muri pentru Domnul”. Aceasta a fost și dorința ascunsă a lui Itai în 2 Samuel 15.21: îl iubea atât de mult pe David, încât ar fi vrut să o dovedească chiar și în moarte.

Eu însumi am auzit recent un medic descriind ora în care tatăl său, aflat în spital, a plecat acasă. Mulți au fost prezenți. A fost o mărturie puternică pentru Domnul. O glorie directă a lui Dumnezeu. Îmi imaginez că ultimele clipe din viața lui Antipa au fost luminate de o asemenea strălucire a cunoașterii slavei lui Dumnezeu pe fața lui Hristos.

Trezorierul Șelomit

1 Cronici 26.26-28: Acest Șelomit și frații săi erau peste toate vistieriile lucrurilor închinat, pe care le închinaseră împăratul David și capii părintești, căpeteniile peste mii și peste sute și căpeteniile oștirii. Le închinaseră din războaie și din prăzi, ca să întrețină casa Domnului. Și tot ce închinase Samuel, văzătorul, și Saul, fiul lui Chis, și Abner, fiul lui Ner, și Ioab, fiul Țeruei: tot ce era închinat era sub mâna lui Șelomit și a fraților săi.

Pentru a delimita responsabilitățile trezorierului Șelomit, trebuie mai întâi să clarific ce nu era de competența sa. Existau multe comori în casa lui Dumnezeu, de exemplu, toate ustensilele casei: masa pâinilor, altarul de aramă, cele zece lighene, zece sfeșnice și toate cele mai multe potire, lopeți și accesoriiile lor. Acesta este, ca să spunem așa, echipamentul standard din Templu, dar Șelomit nu a avut nimic de-a face cu ele. Și nici nu a avut vreo legătură cu administrarea zeciuiei pentru leviți. Pentru aceasta era angajat un trezorier (vezi Neemia 13.12), dar el era responsabil doar de distribuirea justă către leviți.

Șelomit se ocupa de comorile din casa lui Dumnezeu, care fuseseră capturate în campaniile de război. Exista o regulă în Israel conform căreia prada capturată în război nu trebuia să aparțină soldaților, ci Domnului, Dumnezeu lor. Acest lucru nu a fost valabil în toate campaniile de război, dar deseori a fost declarat în mod explicit înainte de campanie (a se vedea, de exemplu, Iosua 6.19). Astfel, în timp, prada de război a crescut constant. Saul și Abner au adunat, iar David și Ioab au adăugat la comorile de aur și argint în multe feluri. Solomon a adăugat apoi la aceasta. Cantitatea de aur era imposibil de gestionat. Argintul nu valora aproape nimic. Toate aceste comori au fost folosite pentru a întreține casa lui Dumnezeu.

Era folosit pentru a plăti constructorii și pentru toate celelalte servicii din Templu. O sarcină cu adevărat responsabilă. Prin urmare, trebuiau să fie „oameni credincioși” (Neemia 13.13b) ca Șelomit și frații săi. Pentru Iuda (Ioan 12.6), această slujbă ar fi fost probabil lipsită de interes.

Deci, toate ustensilele din Cortul din pustie indică spre gloria Domnului Isus și lucrarea Sa pe cruce, respectiv spre rezultatele acesteia. Aceste adevăruri sunt descrise în mod clar în Scriptură (Evrei 9.11-12). Dar, pe lângă acestea, poporul lui Dumnezeu a adunat și alte comori și lucruri prețioase timp de aproximativ două mii de ani. Augustin a capturat comori prețioase, iar Luther și Calvin le-au valorificat în cadrul Reformei și, la rândul lor, au spirit cunoașterea Scripturii în rândul poporului lui Dumnezeu. La începutul secolului trecut, au fost aduse alte comori. Astfel, cunoștințele despre Cuvântul lui Dumnezeu s-au acumulat de-a lungul anilor. Tezaurul din Templu s-a umplut din ce în ce mai mult. Aurul și argintul, prada prețioasă a crescut. Dar a fost o muncă grea. Campaniile de război au fost necesare. Dușmanul nu le-a facilitat fraților dobândirea acestor comori. Aceasta presupunea un studiu asiduu al Scripturii. Aceasta, la rândul său, a necesitat mult timp, energie și bani. Gândiți-vă doar la fratele G.V. Wigram, căruia îi datorăm Concordanța engleză. Aceasta a fost lucrarea vieții lui și l-a costat toată averea pământească.

Cu ani în urmă am fost într-una dintre librăriile anticariat ale fraților din Londra. În adâncul pivniței răsfoiam literatura secolului al XIX-lea. Un adevărat tezaur de reflecții asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Nu aveam voie să cumpăr nimic. „Trezorierul” era destul de strict. Dar acest scurt sejur mi-a dat o impresie despre energia și bucuria cu care credincioșii din acea vreme mergeau la vânătoare pentru a redescoperi sau excava adevăruri biblice, într-o

luptă grea împotriva a nenumărați dușmani: falșii învățători, comoditatea, distragerea atenției, lipsa de înțelegere din partea membrilor familiei, consumarea timpului - pentru a numi doar câteva. Dar ei și-au continuat călătoriile de descoperire, și-au scris reflecțiile sau le-au transmis oral, astfel încât astăzi suntem beneficiarii a ceea ce au adunat ei.

Șelomit nu a delapidat nimic. El a alocat bogăția imensă de aur și argint lucrătorilor de la Casa lui Dumnezeu. A fost în beneficiul Templului și, prin urmare, al poporului lui Dumnezeu însuși. Slava lui Dumnezeu a strălucit în mod unic în Templu în zilele lui Solomon; niciodată gloria lui Dumnezeu nu a strălucit mai mult decât acum. Iar Șelomit a administrat comorile. Nici un împărat străin nu avea drept de acces aici. Comorile se aflau în mâini credincioase, sub cheie.

Puțin mai târziu, însă, foaia s-a schimbat. Apoi au venit împărații lacomi ai sirienilor, egiptenilor, asirienilor și babilonienilor și au târât bucată după bucată în străinătate. Pentru totdeauna de ne mai văzut.

Acest lucru s-a întâmplat și în istoria Bisericii. În exterior și în interior. Câte Biblii și literatură spirituală au ajuns pe rug. O mare parte din manuscrisele valoroase ale fratelui Franz Kaupp au căzut în mâinile Gestapo-ului. Inamicul a pus mâna pe aceste comori. Dumnezeu a permis ca acest lucru să se întâmple. Dar poate că un pic mai multă vigilență ar fi putut preveni această pierdere. Mult mai grav, însă, este jaful interior, spiritual, al comorilor prețioase. Unde sunt astăzi trezoreri ca Șelomit, care să ne mai poată înmâna din acumulările prețioase ale adevărurilor Scripturii? Unde a dispărut frumosul bun de gânduri (2 Timotei 1.14; 2.2) al fraților încredințat nouă? Unde este tânărul care avea sub braț cele cinci

pâini și cei doi pești, pe care Domnul îi putea folosi pentru a binecuvânta tot poporul? Unde sunt David, cu cele cinci pietre netede care au nimicit dușmanul? Cuvântul lui Dumnezeu este unic prin valoarea Sa, dar toate studiile bune ale fraților noștri ne sunt date în egală măsură pentru zidirea noastră și gloriificarea Domnului nostru. Dobândește conținutul lor și transmite-l mai departe, și vei fi un fiu al lui Șelomit.